

Giới thiệu *Đội Anh Ở Toronto*

Vào những đông lạnh giá, tuyết trắng phủ ngập đường, trên một đất nước xa lạ.

Truyện hay mang tên *Đội Anh Ở Toronto* xoay quanh cô – một cô gái Việt Nam nhỏ bé, gặp anh.

Anh – lãnh đạm, rắn rỏi và rất thu hút. Ở bên anh, cô như lao đầu vào một trò chơi ngôn tình sùng: những khi tưởng anh thích mình anh lại hờ hững, tưởng anh theo đuổi anh lại lặn mất tăm, tưởng anh tỏ tình anh lại muốn làm bạn. Cuối cùng, khi đã trong vòng tay vững chãi của anh, lại một lần nữa vụt mất anh.

“- Vì, tôi rất cần em... – Anh bỏ lửng câu nói, ngừng lại lấy hơi, giọng khàn đi vì xúc động.

Trái tim Vi run rẩy, hồi hộp. Cô hoảng hốt nhận thấy mình đang nín thở. Lẽ nào, đây chính là điều anh muốn nói với cô?

– ... rất cần... một người bạn như em... – Anh kết thúc câu nói của mình bằng một tiếng ho khẽ.

Vi thấy hẫng một cái, hết như cảm giác khi máy bay đang sắp sửa hạ cánh. Có điều, đối với cô đây không phải là một cuộc hạ cánh an toàn. Lòng tự trọng của cô có lẽ đã bị tổn thương đôi chút. Cô thấy tim mình nhói đau, ước gì cô có thể tan biến khỏi nơi này như một làn khói.”

Nhiều người ví truyện online hay “*Đội anh ở Toronto*” như một bản nhạc – một bản tình ca. Câu chuyện tình yêu của hai nhân vật chính Vi và Nguyễn giống với Bảo bối của tổng giám đốc là một bản nhạc nhiều tiết tấu. Có khúc bồi hồi, gấp gáp theo tâm trạng của Vi lần đầu biết đến tình yêu; có khúc nhẹ nhàng, vui vẻ khi họ yêu nhau; có khúc trầm lắng như nỗi đau đớn khi tình yêu đi xa. Khúc nào “*Đội anh ở Toronto*” cũng đẹp, cũng lắng đọng. Thế nên, có hàng vạn chuyện tình trên thế gian này, nhưng chuyện tình ở Toronto vẫn có thể khiến người đọc say mê dõi theo và hòa chung cảm xúc yêu đương với nhân vật.

“Anh lau những giọt nước mắt trên má cô bằng những ngón tay nhẹ nhàng. Rồi rất khẽ, anh đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng. Vi nhắm mắt lại, cảm giác tất cả mọi vật dường như đang tan ra cùng với nụ hôn ngọt ngào đó. Bóng của họ quyện vào nhau, hòa vào chiếc bóng đang đổ dài của ngọn tháp truyền hình nổi tiếng trong ánh nắng lấp lánh màu mật ong của mặt trời rực rỡ trên đầu. Từ nay về sau, anh sẽ mãi mãi không rời xa cô nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Đội Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Văn phòng ở downtown[1] Toronto của tập đoàn kiểm toán NKT chiếm trọn toàn bộ một tòa nhà hai mươi sáu tầng bề thế trên đường Front Street. Được làm việc ở đây là ước mơ mà Vi ấp ủ suốt bao nhiêu năm qua. Ước mơ ấy của cô cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực. Vi vẫn còn cảm thấy lâng lâng như đang trong mơ. Cô không thể ngờ rằng điểm dừng chân của cô trong cuộc hành trình tìm kiếm việc làm lại chính là ở đây, trong tập đoàn kiểm toán đa quốc gia rất nổi tiếng này... Đến bây giờ Vi mới thực sự cảm thấy quyết định chuyển sang học ngành kế toán của cô là một quyết định sáng suốt, vì đó là ngành dễ tìm việc nhất ở đất nước này so với các chuyên ngành kinh tế khác như tài chính hay marketing mà trước đây cô đã định theo học.

[1] Khu trung tâm.

Vi ngược nhìn một lần nữa biểu tượng của công ty với ba chữ NKT màu trắng giản dị, trước khi bước xuống đường, hòa vào dòng người đang tấp nập trên hè phố trong giờ tan tầm. Cô vừa nhận được quyết định tuyển dụng của công ty, trước hết với vị trí summer student[2]. Đây hoàn toàn là một khởi đầu đầy hứa hẹn, bởi nếu quá trình làm việc được đánh giá tốt, cô sẽ có nhiều cơ hội có được một công việc toàn thời gian ổn định. Cô sẽ chính thức bắt đầu làm việc ở đây trong tháng năm này.

[2] Các công ty tuyển sinh viên đủ tiêu chuẩn vào các vị trí làm việc ngắn hạn trong mùa hè, nếu làm tốt có thể được tuyển vào làm dài hạn sau khi tốt nghiệp.

Chỉ mới một tháng trước đây thôi, Vi vẫn còn mờ mịt về tương lai của mình. Hơn ai hết, cô nhất định phải tìm được một công việc để có thể tồn tại ở đây sau khi tốt nghiệp. Đó chính là yếu tố quyết định đến tương lai của cô và của cả gia đình cô nữa. Chính vì thế, hàng tháng trời nay Vi đã âm thầm chuẩn bị hồ sơ, học hỏi kinh nghiệm trả lời phỏng vấn, tích cực tham gia các công tác ngoại khóa, các buổi hội thảo... để có thể sẵn sàng cho cuộc chạy đua tìm kiếm việc làm. Cô đã cài đặt các website tìm kiếm việc làm. Nhưng thật không may cho cô, thời điểm nền kinh tế thế giới đang trong giai đoạn khủng hoảng. Các công ty liên tục cắt giảm người. Hiếm hoi lắm mới có một vài vị trí mà cô nghĩ là phù hợp với chuyên ngành học của mình thì lại đòi hỏi các ứng viên phải có kinh nghiệm. Trong hoàn cảnh ấy, sinh viên mới và sắp ra trường kiếm được việc làm hẳn đã là một kỳ tích, huống hồ cô lại là một du học sinh từ nơi khác đến, ngôn ngữ, văn hóa, mối quan hệ... đều hạn chế và không phải là thế mạnh. Cô chỉ có thể trông chờ duy nhất vào điểm số, khả năng làm việc và sự may mắn mà thôi.

Giữa lúc Vi gần như mất hết hy vọng nhận được hồi đáp tích cực cho các hồ sơ mà cô đã gửi đi, thì một cơ hội bỗng mở ra cho cô. Hôm đó, khóa của

cô nhận được thông báo: tập đoàn NKT sẽ có một buổi career boot camp[3] ở trường cô nhằm giới thiệu về tập đoàn và tìm kiếm những ứng viên xuất sắc cho các vị trí summer student làm việc ở Toronto. Vì không thể để lỡ một cơ hội hiếm hoi như thế. Cả đêm hôm trước cô đã ngồi rà soát lại toàn bộ hồ sơ, kiểm tra chi tiết từng thông tin, từng từ, từng chữ trong đơn xin việc, để đảm bảo bộ hồ sơ của cô được chuẩn bị một cách hoàn hảo nhất. Sáng hôm boot camp, Vì đến thật sớm để kiểm chỗ ngồi ngay hàng đầu tiên, gần với các diễn giả. Hôm nay, sau phần giới thiệu về tập đoàn, còn có hai nhân viên của NKT đến chia sẻ với các bạn sinh viên những kinh nghiệm cá nhân của họ trong quá trình được tuyển dụng và làm việc ở NKT. Vì phát hiện ra một trong hai nhân viên đang thuyết trình là người Việt, hay ít nhất cũng là người gốc Việt, căn cứ vào bằng tên đang cài trên ngực áo của người đó. Cô quyết định sẽ thử một nước cờ táo bạo.

[3] Là một chương trình giới thiệu cơ hội việc làm và hướng dẫn sinh viên chuẩn bị các điều kiện cần thiết để tìm việc, thường được các công ty lớn tổ chức hàng năm ở một số trường đại học nhằm tìm kiếm các sinh viên xuất sắc cho công ty của họ.

Số cô đúng là có quý nhân phù trợ. Vì nhanh chóng tiếp cận được chàng kiểm toán viên đó trong giờ nghỉ giải lao. Chọn đúng lúc đám sinh viên bắt đầu tản ra, và Nam (tên của chàng kiểm toán viên) đang ngồi một mình trước đồng hồ giấy tờ, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính xách tay, Vì bèn tiến lại gần, cất lời chào bằng tiếng Việt:

– Xin lỗi, em có thể hỏi anh một chút được không ạ?

Nam ngớ ngàng ngẩng lên. Khi nhìn thấy một cô gái có ngoại hình thuần chất Việt, mái tóc đen ngang vai, khuôn mặt nhỏ nhắn và đôi mắt to với hàng mi dài rợp bóng thì anh bèn nở một nụ cười tươi rói:

– Chào em, tất nhiên là được chứ. Anh có thể giúp gì cho em?

Vì thờ phào nhẹ nhõm. Đúng như cô dự đoán, anh là người Việt Nam 100%, với chất giọng Hà Nội rất chuẩn. Cô mừng rỡ mỉm cười:

– Em có thể phiền anh xem giúp CV[4] được không ạ?

[4] Sơ yếu lý lịch.

– Được chứ – Anh vui vẻ nhận lời – Em có mang theo không?

– Đây ạ.

Mừng như bắt được vàng, cô vội đưa cho Nam chiếc phong bì đựng CV và thư xin việc. Anh lướt nhanh qua tập hồ sơ, rồi ngẩng lên nhìn cô:

– Có một vài chỗ cần sửa lại và viết thêm. Email cho anh CV và cover letter[5] của em, anh sẽ góp ý chi tiết. Bây giờ chắc không đủ thời gian, sắp hết giờ nghỉ giải lao rồi.

[5] Thư xin việc.

Anh vừa nói vừa liếc đồng hồ đeo tay, sau đó mở ví, rút ra một tấm danh thiếp, rồi anh nhặt cây bút trên bàn lên hí hoáy viết thêm vào đó mấy chữ số trước khi đưa cho cô:

– Trong này có địa chỉ email và số điện thoại liên lạc của anh. Nếu cần hỏi gì thêm, em cứ gọi.

Vì nhận tấm danh thiếp từ tay anh, cẩn thận cất vào góc trong cùng của chiếc ví như cất bảo bối, miệng líu ríu cảm ơn. Cô đã định quay lưng bước đi thì bỗng giật mình nghe thấy tiếng anh nói:

– Tốt nhất là gửi ngay trong tuần này anh mới có thời gian xem cho Vì, tuần sau anh đi công tác rồi.

– Vâng ạ, em sẽ gửi ngay chiều nay. Em cảm ơn anh!

Vì bỗng nhiên bối rối. Chỉ liếc qua CV của cô có mấy giây mà anh đã nhớ tên cô. Đúng là con mắt kiểm toán viên có khác!.

– Không có gì – Anh mỉm cười đáp lại nụ cười ngượng ngịu của cô.

Vì vội quay người bước nhanh vào đám đông sinh viên đang đổ về hội trường sau giờ nghỉ giải lao, thầm cảm ơn thần may mắn đã mở ra cho cô một cơ hội để tới gần hơn với công việc mà cô hằng mơ ước.

Buổi chiều hôm đó, sau khi về đến nhà, Vì lập tức gửi ngay CV và cover letter đến địa chỉ email của Nam. Suốt từ lúc đó cho đến hơn bảy giờ tối, Vì dính chặt luôn vào chiếc máy tính, chốc chốc lại mở email ra kiểm tra xem đã có hồi âm của anh chưa, nhưng vẫn không thấy. Sốt ruột vì chờ đợi, lại thêm lo lắng rằng cô đã sơ suất gõ nhầm địa chỉ email, hay internet có vấn đề gì mà email của cô không tới được tay anh, nên cuối cùng cô đành đánh liều rút tấm danh thiếp ra, quyết định bấm số điện thoại trong đó gọi cho anh. Đầu dây bên kia bắt máy và ngay lập tức Nam nhận ra giọng cô.

– Anh nhận được email của em rồi, nhưng giờ mới xong việc. Đợi lát nữa về đến nhà anh sẽ xem cho em ngay – Giọng anh đầy vẻ áy náy.

Vì cũng vội vàng xin lỗi đã làm phiền anh, chỉ vì cô muốn xác nhận xem thư đã đến đúng địa chỉ chưa nên mới phải gọi cho anh vào giờ này. Nhưng anh trấn an cô:

– Phiên gì đâu, anh quen rồi. Nếu em muốn làm kiểm toán thì phải chuẩn bị tinh thần dần đi là vừa. Sau này còn có những lúc làm đến một, hai giờ sáng nữa đấy.

Rồi anh hỏi cô đã nghĩ kỹ chưa, sức khỏe và tinh thần có tốt không mà lại muốn tìm một công việc vừa vất vả vừa khắc nghiệt như vậy.

– Em chỉ cần tìm được việc là may rồi ạ. Sinh viên mới ra trường, lại là du học sinh như em thì làm gì có sự lựa chọn – Cô cười đáp.

Vậy là câu chuyện chuyển sang đề tài thông tin cá nhân giữa hai bên. Vì được biết hoàn cảnh của anh trước đây cũng hoàn toàn giống như cô, là một du học sinh sang đây học đại học, rồi sau đó anh may mắn được nhận vào làm việc ở tập đoàn kiểm toán này. Nhân tiện không khí có phần cởi mở, thoải mái, Vì bèn nhờ anh chỉ giúp thêm những kinh nghiệm và kiến thức cần phải chuẩn bị để có thể lọt vào mắt xanh của nhà tuyển dụng. Hẳn nhiên tình đồng hương là một lợi thế đối với Vì, cô được anh hứa sẽ tận tình giúp đỡ.

Ngày tối hôm đó, anh đã email lại cho Vì bản CV và cover letter của cô với những điểm cụ thể mà anh thấy cô cần phải sửa đổi hay bổ sung. Anh cũng gọi điện chỉ bảo cô cần kể từng đường đi, nước bước, cách trả lời phỏng vấn như thế nào, những vấn đề nào nên tránh, những vấn đề nào cần nhấn mạnh... Không những thế, anh còn gửi cho cô một lô tài liệu tham khảo về tập đoàn và công việc tương lai để cô tiện nghiên cứu trước. Anh cũng cho cô biết những người nào có khả năng sẽ là người phỏng vấn của mỗi vòng, đồng thời cung cấp cho cô các thông tin (cả chính thống lẫn truyền miệng) về lý lịch việc làm, thói quen, tính cách, sở thích cá nhân của từng người, yêu cầu cô phải nghiên cứu kỹ để chuẩn bị sẵn cách nói chuyện cũng như một số câu hỏi “phỏng vấn lại người đang phỏng vấn mình”, nhằm gây ấn tượng tốt đối với họ. “Điều này là đặc biệt quan trọng – Anh nhấn mạnh – Em có biết ấn tượng về một người nằm trong mười giây giao tiếp ban đầu không? Ấn tượng đó sẽ chi phối hành vi và thái độ của họ đối với em. Vì vậy, phải cố gắng hết sức để khiến họ thấy rằng em đã tìm hiểu rất nghiêm túc về công ty và công việc mà em đang muốn xin vào, cũng phải chứng tỏ cho họ thấy kết quả của việc tìm hiểu đó là em có thể chỉ ra được một vài vấn đề nẫu chốt trong công việc, những tồn đọng cần phải cải tiến hay đề xuất được những giải pháp tốt hơn”.

Vũ trang đầy đủ như vậy, cộng với một bảng điểm đẹp, lại thêm kinh nghiệm làm việc nhóm từ các hoạt động ngoại khóa, cuối cùng cô cũng chứng tỏ được tiềm năng của mình và lọt qua được vòng phỏng vấn đầu tiên. Ngay khi biết kết quả, cô không nên được vui mừng, vội gọi điện báo cho Nam biết. Anh cười ha hả trong điện thoại, chúc mừng cô nhưng cũng không quên nhắc cho cô nhớ về hai vòng phỏng vấn sắp tới, “đó mới là những cửa ải khó vượt qua”.

Vòng phỏng vấn thứ hai cũng diễn ra tương đối suôn sẻ. Cô đã “phỏng vấn ngược” rất đúng lúc vị giám khảo của mình và nhận được những cái gật gù tán thưởng kèm theo cả nụ cười ním hài lòng. Trực giác mách bảo rằng cô đã hoàn thành tương đối tốt vòng phỏng vấn này. Mặc dù vậy, cô vẫn thấp thỏm mất ngủ suốt một tuần chờ đợi kết quả. Mãi đến khi nhận được thông báo tiếp tục vào vòng phỏng vấn sau, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Lần này thì Nam chủ động gọi cho cô để chúc mừng việc cô đã lọt qua cửa ải thứ hai. “Chỉ còn một bước nữa thôi là em sẽ trở thành đồng nghiệp của anh. Bảy giờ nghỉ lại vẫn còn kịp – Anh cười trêu cô – Còn nếu mà vẫn muốn đưa lưng cho tư bản bóc lột thì cố gắng lên nhé”. “Bóc lột cũng được, em tự nguyện mà” – Cô cũng cười đáp lại.

Tuy tỏ ra là một người thích đùa, nhưng trong công việc Nam hết sức nghiêm túc. Trước vòng phỏng vấn cuối cùng, anh còn gọi điện cho Vì dặn dò thêm lần cuối, thậm chí còn tư vấn cho cô cả về cách ăn mặc sao cho vừa lịch sự, vừa gây ấn tượng. Không biết cô sẽ gây được ấn tượng với người phỏng vấn mình như thế nào, nhưng anh thì chắc chắn đã gây cho cô một ấn tượng khó quên bằng màn tư vấn rất đúng kiểu “chuyên gia thời trang” này. May cho Vì, vị partner [6] phỏng vấn cô hôm đó chính là một trong số những người mà cô đã “nghiên cứu” từ trước. Ông đã từng có nhiều năm làm kiểm toán ở một số nước đang phát triển, trong đó có Việt Nam. Theo hướng dẫn và kinh nghiệm của Nam, cô biết rằng lọt được đến vòng này, khả năng và kiến thức chuyên môn không phải là điểm mấu chốt nữa (vì đã được thẩm định ở hai vòng trước), mà điều quan trọng là làm sao gây được ấn tượng tốt cũng như thiện cảm đối với vị giám khảo cao cấp kia. Cố gắng thể hiện một thái độ tự tin nhất, cô khéo léo lái câu chuyện sang những cải tiến về hệ thống làm việc mà ông đã thiết lập được trong những ngày đầu sang các nước Đông Nam Á. Câu chuyện về nền kinh tế Việt Nam: quá trình phát triển và những hệ lụy của nó, cũng như cơ hội cho ngành kiểm toán trong bối cảnh này đã nhanh chóng trở thành chủ đề khiến cả hai thích thú. Ba mươi phút phỏng vấn trôi qua trong nháy mắt. Trước khi bắt tay chào tạm biệt cô, vị partner đó đã tỏ ý khen ngợi sự chuẩn bị chu đáo của cô, và Vì đã coi đó như một dấu hiệu tốt lành.

[6] Cấp bậc cao nhất trong các công ty.

Cuối cùng những nỗ lực của cả cô và Nam cũng được đền đáp. Giờ phút mong đợi của cô bắt ngờ đến dưới dạng một email thông báo với nội dung chúc mừng cô đã vượt qua vòng phỏng vấn thứ ba, chính thức trở thành summer student của tập đoàn NKT. Ngày nhận được kết quả, cô mừng đến rơi nước mắt. Cô gọi điện ngay cho Nam để cảm ơn. Anh đã nồng nhiệt chúc mừng cô qua điện thoại, nồng nhiệt tới mức như thể chính anh chứ không phải cô đã vượt qua những vòng phỏng vấn khó ải một cách kỳ diệu. Nhưng anh vui mừng cũng đúng thôi, vì nếu nhìn nhận một cách công bằng, chiến thắng của cô có đến một nửa là công sức của anh. Mặc dù không có mặt ở Toronto để ăn mừng cùng cô vì anh đang ở Mỹ trong một chuyến công tác kéo dài hai tháng, nhưng anh bảo khi nào về lại Canada, cô sẽ phải khao anh một bữa thật hoành tráng. “Em nhớ nhé, khi nào về anh sẽ đến đòi nợ” – Anh nói qua điện thoại. “Vâng, so với việc em được trở thành đồng nghiệp của anh, khao chi là chuyện nhỏ. Em vẫn còn tưởng em đang nằm mơ đây” – Cô sung sướng hứa hẹn như thể chính cô mới là người được anh khao vậy.

Không thể tin là may mắn đã mỉm cười với cô. Mối lo lắng đã từng khiến cho cô mất ăn mất ngủ cuối cùng đã được giải quyết ổn thỏa. Vậy là trước mắt, cô chỉ cần chuẩn bị cho lễ tốt nghiệp nữa mà thôi.

Ba chữ “lễ tốt nghiệp”, đối với Vì, vừa là một dấu chấm hết cho quãng thời gian bốn năm đại học dài đằng đẵng, vừa là sự khởi đầu của một giai đoạn mới trong cuộc đời. Vì như có thể nhìn thấy con đường tương lai thênh thang đang rộng mở trước mắt cô... Bất chợt, hình ảnh Quân hiện ra trong đầu Vì với một dấu chấm hỏi to tướng: Quân, anh sẽ chiếm giữ vị trí như thế nào trong cái tương lai mà cô đang xây đắp?

Vi khề lắc đầu. Tâm trạng vui lúc trước đã bay biến đi đâu mất không để lại một chút dấu vết nào. Thay vào đó là cảm giác nặng nề và u ám. Bài toán khó đó Vì đã không thể trả lời suốt hai năm nay. Cô đã cố tình trốn tránh, cố tình lẩn lữa cho đến tận bây giờ, cho đến khi không thể trì hoãn hơn được nữa... Vì hít một hơi dài, chợt nhận ra bước chân vô thức đã đưa cô đến trước Harbour Front. Cô chậm chạp ngồi xuống một chiếc ghế đá ven

hồ.

Hoàng hôn đã buông xuống từ lúc nào. Ráng chiều phủ lên mặt hồ một màn sương mờ huyền ảo. Vi ngồi im lìm trên chiếc ghế đá nhìn ra mặt hồ lặng gió. Một nghệ sĩ đường phố đang kéo một khúc nhạc buồn. Tiếng vĩ cầm réo rắt bỗng chạm vào nỗi nhớ... Hai năm trôi qua như một cái chớp mắt. Quá khứ chợt hiện về trong cô, rõ ràng như thể cô đang xem một cuốn phim quay chậm... Cũng chính tại nơi đây, Quân đã nắm chặt tay tiếp thêm cho cô sức mạnh, cũng chính tại nơi đây anh đã lắng nghe cô, đã động viên, an ủi cô trước nỗi đau quá sức mà lúc đó cô đang phải gánh chịu... Nhưng trong cuốn phim ký ức này, màu trắng lạnh lẽo của tuyết hoàn toàn lấn át các màu sắc khác. Đó là màu của mùa đông, của một mùa đông hai năm về trước...

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Chương 2: Chiếc ví

Mùa đông năm ấy thật lạnh và âm đạm... Mới đầu tháng mười một mà sao tuyết đã rơi nhiều đến thế!

Quán phở X sắp đến giờ đóng cửa. Trên chiếc tivi treo ở góc tường, anh chàng phát thanh viên bán tin thời tiết đang thông báo nhiệt độ ngoài trời hiện tại là âm mười độ C, wind chill[1] làm cho cái rét cắt da xuống thêm mười độ nữa. Đối với một người đến từ đất nước nhiệt đới gió mùa như Vi, chịu đựng những mùa đông dài lê thê ở đây cũng gần giống như một cực hình. Đây mới là mùa đông thứ hai của Vi kể từ ngày cô đặt chân xuống sân bay quốc tế Pearson, bắt đầu cuộc đời sinh viên ở York University. Vi thuê một phòng nhỏ trong ngôi nhà xinh xắn của một cặp vợ chồng già gốc Pháp. Chỗ đó chỉ cách campus[2] của cô vài bước chân, nhưng lại khá xa China Town[3], nơi cô làm waitress[4] cho một quán ăn Việt Nam vào các buổi tối cuối tuần.

[1] Là hiện tượng khi trời gió, làm bay hơi ẩm trên da khiến người ta có cảm giác lạnh hơn.

[2] Khuôn viên hoặc chi nhánh của trường đại học.

[3] Phố Tàu, nơi ở tập trung của người Trung Quốc ở nước ngoài.

[4] Nữ nhân viên chạy bàn trong quán ăn, quán cà phê...

Tivi đã chuyển sang bán tin lúc mười giờ. Người khách cuối cùng đã rời quán. Cô gái người Quảng Đông bắt đầu quét dọn sàn nhà. Vi lau sạch dãy bàn ăn và xếp gọn lại những chiếc ghế, hoàn tất một ngày làm việc vất vả. Cuối cùng thì cũng đã đến lúc được về với căn phòng ấm cúng của mình, Vi nhủ thầm. Cô nhanh chóng rửa tay, chào bà chủ quán và những người phục vụ khác rồi vội lấy chiếc áo măng tô, khăn và mũ trên cây treo quần áo ngay cạnh chậu hoa cảnh gần lối cửa ra vào. Mặc áo, đội mũ, quấn chiếc khăn len lên đến tận miệng, lại thêm đôi găng tay to xù, trông Vi giống như một người Eskimo chính hiệu. Khi Vi cúi xuống thắt lại dây giày, cô bỗng phát hiện ra một chiếc ví nam rơi khuất đằng sau chậu cây cảnh. Vi nhặt chiếc ví lên, định mang vào nhờ bà chủ quán giữ hộ, phòng khi chủ nhân của nó đến quán tìm lại. Nhưng một chút lười biếng khiến cô chần chừ. Bỏ lọt chiếc ví vào túi áo, Vi tự nhủ, để đến mai chắc cũng chẳng chết ai. Và lại quán sắp đóng cửa, nếu anh chàng hậu đậu nào đó kịp phát hiện ra mất ví thì đã phải quay lại quán tìm từ lâu rồi chứ. Cô cũng chẳng muốn bị lỡ chuyến xe buýt sắp đến, để rồi lại phải đứng chờ chuyến khác trong cái lạnh tê tái dưới trời mưa tuyết. Bằng một động tác dứt khoát, Vi đẩy tấm cửa kính bước ra ngoài. Một làn gió lạnh buốt thổi vào mặt cô, những bông tuyết nhẹ và mềm xoay tròn vài vòng trong không trung trước khi đậu xuống chiếc mũ len trên đầu cô, chui cả vào cổ cô lạnh lạnh. “Thế mà người Canada vẫn bảo ở Toronto không có mùa đông thực sự cơ đấy”, cô hậm hực nghĩ thầm.

Vi vừa kịp bắt được chiếc xe buýt đang chờ tới. Thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi xuống băng ghế sau, tựa đầu vào cửa kính, ngắm những quầy hàng sáng choang ánh đèn dọc hai bên đường Spadina. Tuyết lát phát bay, bắt đầu phủ một tấm thảm trắng mỏng tang lên những lá rau, vỏ hoa quả và rác bần nằm lác rác trên vỉa hè – dấu vết đặc trưng của các chợ Tàu. Chợt nhớ đến chiếc ví vẫn đang nằm trong túi áo khoác, Vi thò tay vào túi, lấy ra chiếc ví bằng da màu đen, hiệu Hugo Boss. “Ái chà, dân sành điệu đây, chắc là của một ông Tây già đẳng trí” – Vi nghĩ thầm và tò mò mở chiếc ví ra. Có một tờ mười đô, một tờ hai mươi đô nằm ngay ngắn ở ngăn chính giữa. Một đồng xu một đô la, hai tấm thẻ tín dụng, thẻ SIN[5], thẻ sinh viên, thẻ thư viện, bằng lái xe, business card... chứa đầy các ngăn nhỏ khiến cho chiếc ví trở nên cồng kềnh. Vi rút tấm thẻ sinh viên ra soi dưới ánh đèn, dòng tên là thứ đầu tiên đập vào mắt cô: Nguyễn Hoàng Nguyên, University of Toronto. “Ồ, thì ra là người Việt”. Tự nhiên Vi thấy hồi hộp như một tên móc túi đang rình mò ví tiền của một người giàu có. Liếc mắt sang bên cạnh thấy bà khách duy nhất (ngoài cô) ngồi ở dãy ghế bên kia đang ngủ gật, cái miệng rộng hơi há ra, chiếc túi nhỏ đặt trên bụng bà khẽ phập phồng theo nhịp thở, Vi bèn yên tâm rút tấm bằng lái xe ở ngăn ngoài cùng của chiếc ví ra xem. Trên tấm thẻ này, ngoài tên họ còn có ngày tháng năm sinh và địa chỉ của người được cấp. Nguyễn Hoàng Nguyên, ngày sinh: 20/01/1980. “Lớn tuổi như vậy chắc là graduate student[6]”. Ở dòng địa chỉ Vi thấy ghi: 465 College Street... Vậy là anh chàng đang trú ngụ ở ngay gần đây thôi. “Mình có nên đến trả chiếc ví bây giờ không nhỉ?” – Vi tự hỏi rồi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ ba mươi tối. College Street nằm cùng trên tuyến đường về nhà của cô, kể ra thì cũng tiện đường. Nhưng cô cảm thấy do dự, nửa muốn đem trả chiếc ví, nửa lại ngại phải gõ cửa nhà người lạ vào lúc đêm hôm khuya khoát thế này, còn cả quãng đường dài về nhà nữa chứ.

[5] Social insurance number: thẻ bảo hiểm xã hội của Canada.

[6] Sinh viên sau đại học.

“Mai mình phải đi học, có lẽ đem trả luôn bây giờ là tiện nhất” – Cô nhủ thầm.

Vì không hề biết rằng trong lúc mài phân vân, cô cứ bần chồn đứng lên rồi ngồi xuống mấy lần liền, khiến cho bà khách vừa tỉnh ngủ, đang chăm chú quan sát cô phải cất tiếng hỏi:

– Did you miss your stop? Where do you want to get off?[7]

[7] Tạm dịch: Cô bị nhờ bên cần xuống rồi à? Cô muốn xuống bên nào thế?

Chiếc xe buýt nháy đèn, lượn một vòng quanh tòa nhà CIBC rồi rẽ sang đường College. Vì giật mình, lúng túng, bất giác ngón tay cô tự nhiên nhấn vào nút stop request[8]. Cô vội đáp ứng trả lời bà khách rằng bên cô muốn xuống đây rồi và không quên cảm ơn bà đã quan tâm. Chiếc xe buýt giảm tốc độ và dừng lại ở trạm chờ xe buýt bên đường. Vì vội vàng đẩy cửa bước xuống, vừa rảo bước trên con phố vắng teo, cô vừa tự lẩm bẩm: “Minh đúng là điên thật rồi, không biết mình nghĩ gì mà lại xuống xe vào lúc này cơ chứ”.

[8] Nút chuông bấm yêu cầu dừng xe (thường có ở các phương tiện giao thông công cộng).

Tuyết rơi mỗi lúc một dày hơn. Vì kéo cao chiếc khăn len che miệng, rồi thọc sâu đôi tay đeo găng vào túi áo khoác, cô bước thật nhanh qua các cửa hiệu rực rỡ ánh đèn, thỉnh thoảng vượt qua một vài người đi làm về khuya đang cuộc bộ tới ga tàu điện ngầm. Cô không bao giờ có thể ngờ rằng, con đường đầy tuyết lạnh với những cơn gió cắt da mà cô đang đi cũng chính là con đường sẽ dẫn cô đến với một người mà trong cuộc đời này cô mãi mãi không thể nào quên... Căn hộ của Nguyễn nằm trên tầng hai mươi của tòa cao ốc. Đây là căn hộ một phòng ngủ hiện đại, thuộc khu condo[9] cao cấp nằm ngay trên đường College, sát cạnh khu campus của U of T[10] và cũng không xa China Town là mấy. Phòng khách ấm cúng với hai mặt tường sơn màu kem được trang trí bởi những bức tranh sơn dầu vẽ phong cảnh bốn mùa, nổi bật trong các khung gỗ đen bóng. Một vách kính lớn thay cho tường mở ra một ban công nhỏ, mà từ hướng đó người ta có thể nhìn thấy CN Tower[11] lấp lánh phía xa xa. Trên chiếc sofa êm ái kê nền nã, Nguyễn đang nằm rất thoải mái, đọc một cuốn sách dày dưới ánh sáng dịu dàng tỏa ra từ một chụp đèn kiểu hiện đại, lơ lửng ngay trên chiếc bàn kính đặt trước mặt anh. Tầm thâm lớn, dày dặn trải trên mặt sàn lót gỗ tạo cho căn phòng một vẻ âm áp thật dễ chịu. Đúng lúc Nguyễn cảm thấy bị không khí tĩnh lặng và âm áp làm cho buồn ngủ, thì bỗng tiếng chuông điện thoại intercom vang lên réo rắt. Nguyễn đặt cuốn sách xuống, với tay lấy chiếc điện thoại trên mặt bàn kính, tự hỏi ai có thể có nhà ý vắng thăm anh vào giờ này thế nhỉ?

[9] Chung cư cao cấp.

[10] Viết tắt của trường địa học tổng hợp Toronto.

[11] Tháp truyền hình nổi tiếng ở Toronto (đã từng) là tháp truyền hình cao nhất thế giới.

– Hello!

– Xin lỗi, em có thể nói chuyện với anh Nguyễn được không ạ? – Giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái trẻ vang lên ở đầu dây bên kia.

– Vâng, tôi đang nghe đây... – Nguyễn trả lời, thoáng chút ngạc nhiên.

– Em là Vi, làm ở quán phở X. Có phải anh bị mất ví không?... Em nhặt được một chiếc ví nam, giờ ra thấy có địa chỉ của anh, nên tiện đường em mang tới trả anh.

Vi à? Nguyễn vội liếc nhìn trên mặt bàn làm việc nơi anh thường vứt mấy tính, ví, chìa khóa mỗi khi về đến nhà. Quả thật không có ví. Anh bèn cảm ơn cô gái và bảo cô đợi anh ở dưới sảnh, anh sẽ xuống ngay bây giờ.

Vi đứng ngẩn ngía xung quanh trong lúc chờ đợi. Sảnh chờ của tòa nhà tương đối rộng. Một bộ sofa bọc da màu be sáng nhả nhận được đặt ngay ở khu vực trung tâm, đối diện với thang máy. Chiếc đèn chùm pha lê long lánh rọi ánh sáng vàng rực rỡ lên mặt sàn lát đá bóng như gương soi. Trong lúc Vi đang tò mò ngắm bức tranh khổ lớn được treo trên mặt tường phía trên ghế sofa thì bỗng nghe tiếng “ding”. Cánh cửa thang máy mở ra trước mắt Vi. Cô có thể ngay lập tức nhận ra khuôn mặt điển trai của vị khách khá ấn tượng mà cô đã phục vụ lúc chiều nay. Khi đó cô còn lầm tưởng là người Hàn Quốc hay Nhật Bản, vị khách đã hào phóng để lại cho cô năm đồng tiền tip[12]. “Trông trẻ hơn tuổi”, cô thầm nghĩ. Bộ đồ thể thao sẫm màu anh đang mặc hoàn toàn tôn vóc dáng cân đối của anh, khiến cho anh có một vẻ gọn gàng, khỏe mạnh nhưng không kém phần lịch lãm. Anh khẽ gật đầu chào, không có biểu hiện gì là đã nhận ra cô. Vì vội kéo chiếc khăn len đang bịt kín đến tận miệng xuống một chút, để lộ ra khuôn mặt ửng hồng vì lạnh.

[12] Món tiền nhỏ thể hiện sự cảm ơn của khách hàng đối với người đã phục vụ mình, rất phổ biến ở Bắc Mỹ.

– Ô, hóa ra là anh – Cô vui vẻ kêu lên, thò tay vào túi áo khoác lấy ra chiếc ví đưa trả lại cho chủ nhân của nó – Anh xem đây có đúng là ví của anh không?

Thấy anh cầm chiếc ví một cách thận trọng, mắt nhìn chăm chăm vào nó như muốn kiểm tra xem có đúng là ví của mình không, cô bất giác bật ra một tiếng cười nho nhỏ:

– Không phải của anh à?

Anh khẽ ngẩng đầu lên, xác nhận một cách ngắn gọn:

– Đúng là của tôi. Cảm ơn!

– Cô có muốn uống một chút cà phê cho ấm không? – Anh nói thêm sau mấy giây ngập ngừng.

Vì nhận thấy anh khẽ liếc đồng hồ tay khi nói với cô câu đó. Cô ý tứ lắc đầu, viện lý do đã khuya và nếu cô để lỡ chuyến xe buýt chạy hướng North York về nhà cô vào giờ này thì cô sẽ phải chờ ít nhất ba mươi phút nữa mới có chuyến khác. Anh chỉ khẽ gật đầu, nói một cách lịch sự thay cho câu chào:

– Take care[13]

[13] Đây là một cách chào tạm biệt, với nghĩa hãy bảo trọng.

– Bye! – Cô vừa vẫy tay với anh, vừa quay lưng bước đi.

Nhưng chỉ mới đi được hai bước, cô bỗng nghe thấy tiếng anh gọi sau lưng:

– Này cô!

Vì quay lại. Cô thấy anh đang mở ví. Cô giật mình bắn khoăn không biết có phải lúc ở trên xe buýt cô đã làm rơi mất gì trong ví của anh chẳng? Nhưng cô chưa kịp hỏi thì anh đã rút hai tờ tiền trong ví, chìa ra trước mặt cô:

– Cảm ơn cô nhiều!

Vì không kịp phản ứng. Cô cứ đứng đờ người ra đó mất mấy giây, hoàn toàn chưa chuẩn bị để đối mặt với tình huống này. Máu nóng đã bắt đầu bốc lên mặt cô. Vì mở miệng, định nói một câu gì đó thật chua cay, nhưng không hiểu sao, cuối cùng cô lại chỉ cười nhạt, giờ tay ra cầm lấy hai tờ tiền rồi nói:

– Cảm ơn! Anh tip cũng khá đấy nhì!

Anh ta khẽ nhướn lông mày, có vẻ hơi bất ngờ trước phản ứng của cô, nhưng khuôn mặt vẫn không có thêm một chút biểu cảm nào. Vì cũng lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt anh ta bằng đôi mắt mang hình viên đạn, trước khi quay lưng bỏ đi. Bây giờ cô mới nhận thấy anh ta có đôi mắt màu nâu sẫm thật đẹp, to và sâu thăm thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chương 3: Tai nạn

Vì đẩy mạnh cánh cửa kính bước ra ngoài, cảm giác nóng bừng ở mặt vẫn chưa hề dịu lại. “Loại trục phú – Cô bức bội nghĩ thầm – Minh ngu thật, sao không ném mấy đồng tiền này vào mặt hắn”. Không, tốt hơn hết là cô nên dán chúng vào giữa trán hắn mới đúng kiểu. Cứ tưởng quăng mấy đồng tiền ra là mua được cả thiên hạ à? “Đúng là loại óc ngắn, hợm hĩnh, thô bỉ” – Vì rửa thầm trong bụng, không tiếc lời gán cho anh ta những “mỹ từ bóng bẩy” một cách hào phóng. Cô chỉ tiếc nhất thời bị về mặt khỏi ngô của anh ta làm cho khóa mắt nên đã không tặng thêm cho anh chàng trục phú đó một cái tát nảy lửa, “xúng tằm” với hành động khiêm nhường không thể tha thứ này. Ngay đến cả nụ cười cũng còn bùn xìn. Mà thôi, hơi đâu mà bận tâm đến loại người đó, không có anh ta thì cô cũng đã có khỏi thứ phải bận tâm đến rồi. . . Hay anh ta nghĩ cô đem trả ví là để mong nhận được tiền “hậu tạ”? Cô bỗng nhiên giật mình. Ai chứ loại hợm tiền như anh ta thì dám lắm. Nhưng nếu thật thế thì quả là đáng tiếc. Lòng tự trọng của cô dù có đem bán rẻ cũng phải đáng giá hơn mấy đồng bạc lẻ này chứ. Vì dậm chân xuống đất, tiếc hùi hụi. Biết thế cô đã đòi thêm để hành anh ta cho bỏ ghét. “A, mình điên thật rồi” – Cô lắc mạnh đầu như muốn xua đuổi những ý nghĩ về vụ “trả thù” tương tượng. . .

Cũng chẳng cần phải bức mình đến vậy – Cô tự nhủ sau khi đã bình tĩnh lại, công bằng mà nói thì đúng là cô tự mình chuốc lấy phiền phức: đêm hôm khuya khoắt mang trả đồ cho một người lạ mặt, anh ta có thể nghĩ cô làm thế vì mong nhận chút tiền cảm ơn lắm chứ, chỉ có điều với mấy đồng tiền mà anh ta đưa cho cô thì chẳng bõ. Cô chắc lười: “Coi như xui xẻo gặp phải một anh chàng vừa keo kiệt lại vừa thô lỗ”. Nhưng cũng không thể mong đợi gì hơn ở loại người đó. Cô bức bội cắn vào môi mình một cái. Mà anh ta nghĩ gì về cô thì có gì là quan trọng? Cô đâu có rồi hơi bắn khoăn về một người lạ mặt mới gặp lần đầu và sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa. Vừa đi vừa lăm bằm, cho đến khi vấp phải một cái cột đèn đường, cô mới chợt nhận ra mình đã đi quá bên xe buýt một đoạn mất rồi. Vì nhẩn nhó, tự lấy tay cốc lên trán mấy cái cho tỉnh táo, rồi lếch thếch cuộc bộ ngược trở lại trạm chờ xe buýt.

Đường phố ban đêm thật yên tĩnh. Bên xe buýt vắng tanh không một bóng người, chỉ thỉnh thoảng một chiếc taxi đêm chạy vọt qua làm bắn lên những vệt tuyết mới rơi xộp mềm và trắng muốt. Vì đứng tựa lưng vào lớp kính ở trạm chờ xe buýt, giết thời gian bằng cách dầm chân lên mặt tuyết xộp. Cái cảm giác là người đầu tiên dầm chân lên tuyết mới rơi thật là tuyệt vời, như thể đang đặt chân vào một tâm thẳm đầy êm ái. Để gầy của Vì lún xuống, để lại trên mặt tuyết trắng tinh những vết lõm xinh xinh.

– Hey, baby. Are you lonely? Wanna go with me?[1]

[1] Tạm dịch: Này, cô em! Cô đang cô đơn à? Có muốn đi với anh không?

Một giọng lẻ nhè, rõ ràng là của một kẻ say rượu vang lên ngay phía sau Vì khiến cô giật bắn mình. Cô quay phắt lại và hoảng hồn trước cái bóng cao to

lù lù trước mặt. Gã say cười hềnh hệch, xiêu vẹo tiến lại gần cô. Vì chỉ kịp nhìn thấy hàm răng trắng toát lấp lánh dưới ánh đèn đường và ánh sáng phản chiếu hắt lên từ đám tuyết trên hè phố, trước khi gã vươn cánh tay dài túm lấy tay áo khoác của cô. Vì gần như đông cứng lại trong nỗi sợ hãi. Cuối cùng, bằng một nỗ lực phi thường, cô giật tay mình khỏi tay kẻ quấy rối và quát to vào mặt hắn:

– Don’t touch me. Help, help...[2]

[2] Tạm dịch: Đừng động vào tôi! Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Cô thò đầu ra khỏi cửa sổ nhìn ra ngoài, cố gắng nghe thấy sẽ đến can thiệp hoặc chiếc xe buýt chết tiệt kia sẽ tới kịp lúc. Nhưng chẳng có phép màu nào xảy ra, gã say thì vẫn cười nhếch nhếch, vừa lải nhải những câu cợt nhả, vừa tiến lại gần hơn. Đúng lúc đó, một chiếc xe hơi đỗ xịch trước trạm chờ xe buýt. Người lái xe mở cửa lao tới, không nói một câu, nắm tay cô lôi tuột vào trong xe rồi phóng vọt đi, để lại phía sau một vệt khói mờ mờ và gã say đang ngã xoài trên đám tuyết, miệng vẫn còn lải nhải:

– Hey, baby, where are you wanna go?[3]

[3] Tạm dịch: Này, cô em, đi đâu thế?

Vì chưa kịp hoàn hồn vì tai nạn bất ngờ với gã lang thang lại gặp ngay rủi ro bị một người lạ mặt bắt cóc, đầu óc cô tê liệt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong những giây phút hãi hùng ấy. Phản ứng duy nhất mà cô có thể làm lúc đó là nhắm chặt mắt lại và hét âm lên. Nhưng tiếng hét chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng cô thì đã bị một bàn tay chặn lại. Vì mở choàng mắt, há hốc miệng nhìn vị cứu tinh của mình (mà cô vừa nhận ra cũng chính là kẻ hóm hỉnh đã có hành động khiếm nhã với cô chỉ mới vài chục phút trước đây), miệng ú ớ không thốt nổi thành lời. Bộ dạng đó của cô khiến cho khuôn mặt đang căng thẳng của “ân nhân” hơi giãn ra đôi chút, nhưng vẫn chưa đủ để có thể gọi đó là một nụ cười.

– Seat belt[4] – Anh nhắc cô một cách cộc lốc.

[4] Dây bảo hiểm (ý nhắc nhở Vì phải thắt dây bảo hiểm).

Vì vội ngậm miệng lại, bối rối. Một tay với lấy chiếc dây an toàn, một tay cố xoa dịu trái tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực.

– Cô không sao chứ? – Anh hỏi trong lúc nhả ga cho chiếc xe lao vọt lên phía trước.

– Ồ... không sao. Cảm ơn anh!

Từ hoảng sợ, chuyển sang ngạc nhiên rồi bối rối, sự thay đổi cảm xúc như chong chóng chỉ trong có mấy giây ngắn ngủi khiến cho đầu óc Vì rối loạn, áp a ập úng mãi mới thốt ra được câu trả lời cụt lùn đó.

– Không có gì – Anh nhẹ nhàng đáp, mắt vẫn chăm chú nhìn thẳng về phía trước, dường như không để ý đến thái độ lúng túng của cô.

Giọng nói điềm tĩnh của anh khiến cô thấy dễ thở hơn đôi chút, nhịp tim cô thôi đánh trống trong lồng ngực và bắt đầu trở lại trạng thái bình thường. Hít một hơi thật sâu, sự minh mẫn cũng đã trở lại cùng với luồng không khí tươi mới đang căng đầy hai lá phổi. Chỉ có bàn tay đang đặt trên ngực cô là vẫn còn run rẩy.

– Khăn giấy ở kia – Vì bỗng nghe thấy tiếng anh nói nhỏ.

Thoạt đầu cô không dám chắc là có phải anh nói với cô hay không vì anh không nhìn cô, mắt vẫn tập trung nhìn thẳng về phía trước. Chỉ đến khi anh lặp lại câu nói đó với một cái liếc mắt sang phía cô và một cái hất đầu về phía hộp khăn giấy trước mặt Vì, thì cô mới chắc chắn là câu nói của anh dành cho cô chứ không phải ai khác. Còn chưa kịp phản ứng gì thì anh đã quay đầu nhìn cô, khẽ nhắc:

– Mắt cô kia.

Đến lúc này Vì mới chợt nhận thấy nước mắt đang nhòe nhoẹt trên khuôn mặt mình, thậm chí còn rơi ướt cả tay cô mà cô không biết. Vì bối rối với tay ra lấy một tờ khăn giấy. Hóa ra cô không được can đảm như cô vẫn tự cho là thế. Thật đúng là một ngày hết sức đen đủi. Nhưng trong cái rủi vẫn có cái may, ít nhất thì cô cũng được an toàn trở về, Vì tự an ủi trong lúc đưa tay thấm những giọt nước mắt trên má. Một cảm giác mệt mỏi và buồn rầu trào lên trong cô. Vì cảm thấy tâm trạng mình giống hệt như một khu vườn sau cơn giông bão, bình yên nhưng xơ xác, mệt mỏi và trống trải đến tận xương. Ngay cả các cơ bắp và mọi giác quan cũng như đang nhất loạt đình công, khiến cho cô chỉ muốn buông lỏng người, tựa đầu vào ghế và nhắm mắt lại. Đúng lúc đó, một hơi thở nhẹ và ấm áp chợt lướt qua má cô. Vì giật mình mở choàng mắt ra, khuôn mặt anh đang ở rất gần cô, cả người anh đang nghiêng về phía cô, gần đến mức cô có thể cảm nhận được mùi nước cạo râu trên làn da anh. Một cách đầy bản năng, cô hét lên thất thanh:

– Buông tôi ra!!!

– Cô chưa cài seat belt – Anh nói thay cho lời giải thích trong lúc túm lấy chiếc đai an toàn mà cô vẫn đang nắm trong tay, ấn nó vào ổ khóa bằng một động tác gọn gàng. Một tiếng “click” khô khốc vang lên.

Vì cắn môi bực tức. Trong lúc bối rối cô đã quên băng mắt cái dây an toàn chết tiệt đó. Cô cảm thấy khuôn mặt mình đột nhiên nóng bừng lên như đang phát sốt. Một cảm giác ngượng ngùng thoáng lướt qua khiến cô vội đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Trong lúc Vì còn đang bối rối chưa nói được tiếng nào thì một chai nước chìa ra trước mặt cô.

– Cảm lấy đi – Anh nói khi thấy cô không có phản ứng gì.

Vì ngập ngừng đón chai nước từ tay anh, miệng khẽ lúng búng một câu cảm ơn đầy gượng gạo.

– Nhà cô ở đâu? – Anh hỏi như vừa chợt nhớ ra.

– Số 3214... North York.

Vì vừa dứt lời thì chiếc xe đột ngột chuyển hướng.

– Xin lỗi, vội quá không kịp hỏi địa chỉ nhà cô nên đi ngược đường rồi – Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, nói với giọng lịch sự, nhẹ nhàng nhưng không chút biểu cảm vốn có.

Vì thờ dài, ngửa đầu dựa vào lưng ghế, kêu lên một cách chán nản:

– Hôm nay đúng là bị sao quả tạ rơi trúng đầu, xui hết chỗ nói.

Một tiếng cười khẽ làm Vi phải nhòm người khỏi lưng ghế bọc da êm ái. Câu cảm thán ai oán của cô đúng là đã khiến cho anh bật cười. Vi ngỡ ngàng mất mấy giây. Đây là lần đầu tiên, kể từ khi gặp anh, cô thấy anh mỉm cười. Nụ cười làm thay đổi hoàn toàn diện mạo của anh. Những đường nét trên khuôn mặt anh dường như bừng sáng lên. Vẻ mặt lạnh lùng được xóa mờ đi bởi nụ cười ấm áp. Trong phút chốc, Vi bỗng có cảm giác hồ sơ gần cách giữa cô và anh vụt tan biến đi, những khoảnh khắc gượng gạo như chưa bao giờ tồn tại, chỉ còn lại trước mặt cô một nụ cười thân thiện và dễ mến. Vi bất giác buột miệng:

– Tôi còn nghĩ là anh không biết cười cơ đấy.

Anh quay sang nhìn cô, nhận xét bất ngờ này khiến anh nhất thời chưa biết đáp lại cô như thế nào, đành chỉ cố... nặn ra một nụ cười trừ thay cho câu trả lời. Cô gái này đúng là không vừa, đảo đẽ lăm đây. Nhìn khuôn mặt non choẹt thế kia thì chỉ ít cũng phải kém anh đến cả chục tuổi, thế mà cứ anh anh, tôi tôi như bằng vai phải lứa. Nhưng chính cái kiểu bộc lộ cảm xúc một cách hết sức tự nhiên, vừa ngây thơ, vừa già dặn của cô khiến anh thích thú. Anh cần môi, than thầm trong bụng, không biết khả năng hoạt ngôn thường ngày của mình bỗng dưng biến đi đâu mất. Cái lưỡi phản chủ đáng lẽ phải nói ra một câu đùa duyên dáng thì lại cứ nhe đúng lúc này mà nằm trơ ra, không thêm thêm xia gì đến sự bối rối của chủ nhân.

– Bây giờ còn “tưởng” nữa không? – Cuối cùng anh cũng lên tiếng, quay hẳn sang phía cô, cố ý để cho cô thấy nụ cười nửa miệng.

Vì bất gặp ánh mắt tinh nghịch pha chút bối rối của anh, cô bỗng nhiên cảm thấy thoải mái như một chú chim vừa được trở lại với bầu trời xanh tự do của mình. Cô nghiêng đầu nhìn “bằng chứng” biết cười của anh:

– Anh nên cười thường xuyên hơn. Khi cười trông anh trẻ ra cả chục tuổi đấy – Cô nghiêm nghị nhận xét.

– Hết sợ rồi phải không? – Anh cười – Lúc này trông cô mặt cắt không còn giọt máu.

A, hóa ra anh cũng quan sát cô rất kỹ. Thế mà cô còn tưởng anh không thêm để ý đến trạng thái tinh thần của cô như thế nào.

– Hết rồi – Cô thú nhận – Cảm ơn anh nhiều – Cô nói thêm một cách chân thành.

Câu trả lời của cô khiến cho anh như vừa trút đi được một gánh nặng.

– Không có gì – Cô làm tôi áy náy quá – Tôi còn chưa kịp cảm ơn cô về chuyện chiếc ví...

Nụ cười còn đọng trên môi Vi bỗng nhiên vụt tắt. A, chính là anh đã nhắc cô đấy nhé. Suýt nữa thì cô quên rằng cô đã đánh giá anh là một kẻ hợm hĩnh và thô lỗ. Cô hít một hơi thật sâu. Mắt nhìn thẳng về phía trước, môi hơi cong lên:

– Anh đã cảm ơn bằng cái này rồi – Cô móc túi áo lấy ra hai tờ tiền của anh.

“Thôi xong! Giờ thì không biết là ai đang bị sao quả tạ chiếu mạng”, anh nhăn nhó nghĩ thầm.

– À... – Anh đưa một tay lên gãi đầu, vẻ lúng túng.

Vì ngó sang anh một lúc vẫn không thấy anh nói tiếp, cô sốt ruột lên tiếng:

– À... sao?

– Tôi đang suy nghĩ – Anh trả lời.

– Suy nghĩ gì? – Cô bỗng nhiên nổi máu tò mò.

– Xem nên làm gì để cô quên chuyện đó.

– Vậy anh đã nghĩ xong chưa? – Cô hỏi anh bằng giọng hờ hững của một người đã biết trước câu trả lời.

– Chưa – Anh cười – Cô gợi ý cho tôi xem nên làm thế nào?

– Ôn đèn, oán trả – Cô thần nhiên buông một câu xanh rờn.

Lần này thì anh bật cười thành tiếng. Anh nheo mắt nhìn cô về giữu cọt:

– Cô muốn ôn đèn, oán trả thế nào? Để tôi nhắc cho cô nhớ rằng tôi cũng vừa giúp cô đấy nhé!

Vì thờ dài, đứng là há miệng mắc quai, cô dường như đã quên bằng mắt là mình đang phải mang ơn cứu mạng của anh. Vì rất muốn hỏi anh tại sao khi đó anh lại có mặt đứng lúc để giúp cô, nhưng không hiểu sao cô lại chỉ có thể thốt ra được một câu vói về mặt đây cam chịu:

– Tôi chưa quên đâu. Cảm ơn anh! Phiền anh đưa tôi về nhà nữa nhé!

– My pleasure[5] – Anh đáp lại bằng một giọng trịnh trọng. Nhưng cô có cảm giác hình như anh đang cố nén một nụ cười.

[5] Tạm dịch: Rất hân hạnh.

Sự phấn khích ngấm ngấm khiến cho khuôn mặt anh bừng sáng lên, các đường nét rắn rỏi trên toàn bộ khuôn mặt đều toát lên một vẻ thu hút kỳ lạ. Trong lúc đó, Vi ngồi trên chiếc ghế bọc da êm ái mà như đang ngồi trên tấm thảm đính. Trên khuôn mặt không biết che giấu cảm xúc của cô, sự căng thẳng, xáo trộn lần lượt qua trong cặp mắt long lanh, trong cái bặm môi như một đứa trẻ đang giận dỗi, trong cái cau mày đang phủ một bóng mây lên vầng trán thanh tao và ngay cả trên đôi má nóng bừng của cô nữa. “Không hiểu cái quái gì khiến cho đầu óc mình lộn xộn thế này” – Cô băn khoăn, ngơ ngậy không yên trên chiếc ghế như để tìm một tư thế ngồi thoải mái nhất và cũng là để che giấu sự bối rối, khó chịu trong lòng. Cái con người kỳ lạ mà cô đã gặp gỡ một cách tình cờ này đang gây ra trong cô một cơn bão táp của những cảm xúc trái chiều: Cô không bằng lòng hành động thô lỗ của anh khi cô có lòng tốt đem trả chiếc ví, cô ghét cay ghét đắng lời nói chuyện nửa như thành thật, nửa như giễu cợt của anh, cô ám ức vì mình phải “chịu ơn” anh một cách bất đắc dĩ trong lúc anh tự cho mình cái quyền được phớt lờ những cảm xúc của cô... Nhưng rốt cuộc cô cũng chẳng thể trách cứ gì anh được. Dẫu sao thì không có anh đến đúng lúc, giờ này không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô rồi. Nhưng cũng chính là vì anh cô mới gặp phải tai nạn đó, bởi nếu cô không đến trả ví cho anh thì cô đã an toàn trong căn phòng âm cúng của mình từ lâu rồi.

Nuốt nổi hậm hực vào lòng, cô nhủ thầm: thôi thì coi như hòa, cô và anh không ai nợ ai. Đợi đến khi anh đưa cô về, rồi đường ai nấy đi, cô sẽ không bị làm phiền bởi sự xuất hiện của anh nữa. “Phiền”, phải rồi, anh đúng là một sự phiền phức không nên có, cô gật gù. Cho nên tốt hơn hết là cô phải tránh xa. Thật không may, mỗi phiền phức của cô lại có một vẻ ngoài hoàn hảo đến vậy. Vầng trán cao, đôi lông mày rậm và và đôi mắt sâu làm nổi bật chiếc mũi thẳng băng trên khuôn mặt trông nghiêng của anh, khoe miệng anh hơi nhếch lên phảng phất một nụ cười. Cô thờ dài, dù không muốn cô vẫn phải thừa nhận rằng anh tuy phiền phức nhưng không đáng ghét. Ở anh toát ra một cái gì đó khiến cô cảm thấy an tâm, có chút bình dị, gần gũi và... thú vị. Cứ như thể anh là món bún ốc vừa nóng vừa cay, ăn vào nhất định chảy nước mắt nhưng không vì thế mà kém phần hấp dẫn. Trái lại đó mới chính là hương vị làm nên đặc trưng của món ăn. Hình ảnh so sánh ngẫu hứng bất chợt hiện lên trong đầu khiến cô phải bật cười. Những liên tưởng thi vị của cô sao cứ luôn mang nặng tính ẩm thực thế nhỉ?

Anh quay sang nhìn cô, trong lòng ngổn ngang nỗi niềm. Khuôn mặt trẻ thơ, bờ môi cong nũng nịu, cộng với một tính cách nóng nảy, thông minh, nhưng hồn nhiên, cô đã hoàn toàn thu hút được sự chú ý của anh. Lần đầu tiên có một cô gái đã làm cho anh bối rối, lần đầu tiên anh cảm thấy hối hận vì cách xử sự của mình và cũng là lần đầu tiên, anh có một quyết định sai lầm trong việc sử dụng đồng tiền. Cảm giác thú vị khi trò chuyện với cô như vẫn còn quanh quất trong bầu không khí chật hẹp quanh anh. Cô đã mở ra trước mắt anh một cánh cửa đầy hấp dẫn, đầy mời gọi, mà chắc chắn phải giàu nghị lực lắm mới có thể không bị hút vào đó. Nhưng đối với anh bây giờ, sau mọi cánh cửa có lẽ đều chỉ là khoảng trống... Anh khẽ thờ dài, tự hỏi không biết tất cả những giá trị về đạo đức ở trên đời này liệu có đủ sức mạnh giúp anh chống lại được sự hấp dẫn đó không?

Nhìn sang bên cạnh, anh thấy cô đang nhắm mắt. Vẻ mặt hiện rõ trên hai quầng thâm dưới mắt cô. Nhưng đôi lông mày hơi cau lại và hàng mi ộp bóng khiến cho cô đáng yêu một cách kỳ lạ. Anh đưa tay nhấn vào nút CD trên bảng điều khiển xe, tiếng dương cầm ngọt ngào và êm ái bỗng chốc lấp đầy không gian tĩnh lặng. Anh điều chỉnh volume xuống một chút để khỏi làm cho cô thức giấc. Anh cứ thế đắm chìm trong tiếng nhạc dịu dàng và trong những suy tư của chính mình, cho đến tận khi chiếc xe đỗ xích trước cổng ngôi nhà xinh xắn của gia đình bà Dora – nơi cô ở trọ.

Anh khẽ đánh thức cô dậy, rồi bước sang phía bên kia mở cửa xe cho cô. Cô lặng lẽ bước ra, lặng lẽ rút hai tờ đô la trong túi áo đặt vào tay anh:

– Tiền tip của anh đây.

Rồi quay lưng lại phía anh, cô bước thẳng tới cánh cửa sơn trắng mà không chào tạm biệt.

– Cảm ơn! Nếu có duyên chắc là chúng ta sẽ còn gặp lại nhau. Goodnight! – Anh vừa cười, vừa vẫy vẫy mấy tờ tiền trong tay, nói với theo cô.

Chẳng cần quay lại, cô cũng có thể tưởng tượng thấy nụ cười quyến rũ trên khuôn mặt của anh... Đứng sau lớp cửa kính nhìn theo xe anh đi, Vi bỗng thấy một sự hấp hút mơ hồ. Chắc cô sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh lần nữa. Bất giác cô tự hỏi, không biết anh có còn nhớ tên của cô không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đội Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 4: Trận Ôm

Thực tế đã chứng minh những lo lắng của Vi là hoàn toàn không có cơ sở. Hay nói một cách khác, cô với anh hẳn là “có duyên” nên hầu như những ngày cuối tuần nào cô cũng gặp anh tới quán phở X ăn tối, khi đi một mình, khi đi cùng mấy người bạn. Mặc dù cô cố tránh để không phải phục vụ bàn của anh nhưng cô không thể ngăn mình rời mắt khỏi anh, làm như anh là thời nam châm còn hai mắt cô là hai miếng kim loại vậy. Và hầu như lần nào liếc mắt về phía anh, cô cũng bắt gặp ánh mắt anh đáp lại, nhưng nụ cười ấm áp của anh đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là bộ mặt lạnh “không biểu cảm” như lần đầu tiên cô chạm mặt anh. Có lẽ cái “duyên” của họ cũng không đến nỗi sâu nặng cho nên mọi chuyện mới chỉ dừng lại ở đó. Anh dường như không có ý định hút hết mọi mảnh “kim loại” ở quanh mình, còn cô thì lo ngại lại bị “hớ” một lần nữa, vì vậy quyết định lòng, nhất định phải “đề cao cảnh giác”. Nhưng cho đến một ngày... mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi.

Đó là một ngày chủ nhật đẹp trời, nghĩa là tuyết chỉ lất phất bay như những bông hoa yếu điệu rơi xuống làm duyên cho những mái tóc, không có gió buốt và mặt trời lại lộ ra khỏi những đám mây, mang đến một luồng sinh khí mới cho mọi vật sau nhiều ngày u ám. Quán chiều cuối tuần tấp nập khách. Cả đội ngũ chạy bàn năm người làm việc không một phút ngơi tay. Anh đến một mình, vừa kịp lúc Vi thanh toán xong cho người khách trước đó. Anh bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt Vi khiến cho cô không có cách nào tránh được việc phải chạm mặt anh. Anh mỉm cười lịch sự, vẫn trung thành gọi món phở quen thuộc. Nhưng khác với mọi lần, đến khi nhận lại tấm bì da vẫn dùng để đựng hóa đơn và tiền thanh toán của khách hàng từ tay anh, cô ngạc nhiên nhận thấy chẳng có tiền mà cũng không có thẻ tín dụng như mọi khi. Thay vào đó là một mẫu giấy ghi mấy dòng chữ, nguyên văn như sau: “Do me a favour, pls[1]. Tôi dễ quên vì ở nhà. Làm ơn thanh toán dùm tôi. Hẹn cô sáu giờ chiều mai ở nhà sách Indigo (dưới rạp chiếu phim Cineplex trên đường Bloor). Tôi sẽ đợi cô. Xin hãy đến nhé, pls”. Vi đứng ngẩn ngơ nhìn mẫu giấy trong tay. Đến khi cô kịp hoàn hồn, ngơ ngác ngẩng lên với đôi mắt đầy bối rối thì anh đã không còn trong quán nữa rồi.

[1] Một cách nói lịch sự khi muốn nhờ ai làm việc gì đó cho mình, tạm dịch: xin hãy làm ơn.

6h45. Nhà sách Indigo nằm ngay tầng trệt của một tòa building trên đường Bloor, trong một khu trung tâm mua sắm. Ở phía trên là hệ thống rạp chiếu phim Cineplex đang có rất đông người xếp hàng chờ mua vé suất chiếu bảy giờ để được xem Iron Man mới ra lò. Vi ngập ngừng trước cửa nhà sách. Thực ra đề đi đến quyết định chấp nhận “lời hẹn hò” của anh, tối hôm qua cô đã gần như không ngủ được, phần vì cứ mãi đoán già đoán non không biết mục đích thật sự của cuộc gặp gỡ này là gì, phần vì phân vân không biết có nên mạo hiểm thêm một lần nữa, để rồi biết đâu lại phải tên tò như trong lần gặp đầu tiên với anh. Sau khi bắt bộ óc khốn khổ mệt mỏi với những suy nghĩ vẩn vơ, cô quyết định sẽ tự cho mình thêm một cơ hội để tìm hiểu về anh – người mà cho dù mới chỉ gặp gỡ vài lần với toàn những ấn tượng dễ ghét nhưng vẫn cứ khiến cô phải bận tâm, phải tò mò như một đứa bé bị hấp dẫn bởi thứ ánh sáng lấp lánh của món đồ chơi mới lạ và đầy cám dỗ. Cô quyết định sẽ cố tình đến muộn đôi chút: nếu anh có đủ kiên nhẫn để chờ cô, hẳn là anh có chuyện gì đó nghiêm túc. Và lại cô cũng có ý muốn “trừng phạt” anh cho bộ ghét, bù cho sự khó chịu mà anh đã gây ra cho cô. Còn nếu như anh không đủ kiên nhẫn để chờ cô ở đó thì hẳn nhiên cô sẽ chẳng có gì để mà bận tâm. Số phận chỉ đưa anh đến như muôn vàn những người khác đã lướt qua trong cuộc đời cô với những dấu ấn mờ nhạt hoặc thậm chí chẳng để lại gì. Mà cô lại là người tin vào số phận.

Với hành trang là tất cả những “toan tính” như vậy, Vi nghĩ cô sẽ hoàn toàn dừng đứng khi bước chân vào nhà sách Indigo. Nhưng khổ nỗi trái tim dễ xúc động của cô lại tự cho nó cái quyền được hành xử vô tổ chức mà chẳng thêm quan tâm xem lý trí cô nghĩ gì. Vì thế, khi bước vào nhà sách, dù đã chuẩn bị tinh thần suốt cả đêm hôm qua, Vi vẫn không sao tránh khỏi cảm giác hồi hộp khiến cho trái tim cô đập với nhịp điệu khẩn cấp như đang trong một cuộc chạy đua nước rút. Vì đưa mắt ngơ ngác tìm kiếm giữa đám đông xung quanh. Chỉ đến khi cô nhìn thấy anh bước ra, vẫy tay chào với một nụ cười ấm áp trên môi, thì trái tim cô mới thôi đánh trống trong lồng ngực.

– Xin chào! – Anh đón cô với một nụ cười rạng rỡ.

– Anh đến lâu chưa? – Cô hỏi anh thay cho lời chào.

– Cũng mới đến, cỡ khoảng... một tiếng thôi.

Vi bật cười:

– Xin lỗi đã bắt anh phải chờ, tôi bị nhờ một chuyến xe buýt – Cô nói dối.

– Đâu có, tôi tự nguyện mà. Nhưng lát nữa Vi phải đền bù tổn hại tinh thần cho tôi đấy nhé.

– Lý do?

– Tôi bị đau tim vì tưởng Vi cho tôi leo cây rồi – Anh trả lời tình bơ.

Cô thoáng đỏ mặt, nhận ra là anh vẫn còn nhớ tên cô. Ừm, không những biết cười mà còn biết “tán” nữa, càng lúc càng thú vị.

– Biết thế tôi đến muộn chút nữa xem anh có “bỏ người chạy lấy của” không?

– Sẽ không có chuyện đó – Anh quả quyết – Tôi sẽ chờ Vi cho đến khi nào không còn hy vọng nữa. Nhưng giá mà tôi không phải chờ thì vẫn tốt hơn – Anh nhấn mạnh thêm với một nụ cười.

Hơi bất ngờ trước đòn tấn công của anh, cô đành tăng lời coi như không nghe thấy. Cô bèn hỏi anh tại sao hẹn cô ra đây? Anh bảo anh muốn mời cô đi ăn để cảm ơn và xin lỗi. “Cảm ơn Vi đã cho tôi một cơ hội để được xin lỗi, còn xin lỗi... vì tất cả những gì khó chịu mà tôi đã gây ra cho Vi”.

Câu tán tỉnh được chuẩn bị công phu với chủ ý làm cho cô bối rối rõ ràng đã đạt được mục đích của nó. Vì đỏ mặt, nhất thời không biết nói gì, đành vờ như đang chăm chú vào mấy cuốn sách bày trên giá. Câu trả lời của anh giống như một dòng nước mát tưới vào lòng tự tôn đang khô hạn của cô. Tự nhiên anh đem đến cho cô vị thế của một quan tòa có quyền tha bổng hoặc tuyên án kẻ tội đồ – đang ngoan ngoãn chờ nghe phán quyết. Và bởi vì anh đã “lập công chuộc tội” như vậy, Vi cảm thấy mình cũng nên “rộng lượng” đôi chút. Mà kể cả nếu như lý trí cô có là một bà già khó tính, thì trái tim tươi trẻ, yếu mềm của cô cũng đã tha thứ cho anh rồi.

– À, tặng Vi cái này, không biết Vi đã có chưa? – Anh bỗng chìa ra trước mặt cô một quyển sách, như vừa chợt nhớ ra – Đây là một trong những cuốn mà tôi rất thích, hy vọng Vi cũng sẽ thích.

Vi liếc nhìn tựa đề của cuốn sách. Đó là cuốn “Dealing with difficult people” của hai tác giả Dr. Rick Brinkman và Dr. Rick Kirschner.

– Cảm ơn anh – Cô cảm ơn thật lòng, nhưng liền sau đó cô liếc sang anh với một nụ cười ranh mãnh – May quá, tôi cũng đang phải deal with a difficult one[2], hy vọng cuốn sách của anh sẽ phát huy tác dụng.

[2] Tạm dịch: giao dịch, làm việc với một người xấu tính.

– Chắc chắn – Anh khẳng định – Nhưng không có sách thì Vi cũng đã có vũ khí khác rồi.

– Vũ khí gì? – Cô nhìn anh cảnh giác.

– Nụ cười của Vi – Anh nói không chút ngại ngùng.

Bây giờ thì người ngại ngùng lại là cô, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì anh đã giơ tay ra xem đồng hồ rồi khẽ kêu lên:

– Ô, đã hơn bảy giờ rồi. Vi muốn ăn gì nhỉ?

– Ăn gì cũng được, tôi dễ tính lắm – Cô cười hiền lành.

– Vậy ăn sushi đi, tôi biết một quán sushi ngon lắm, nhưng phải đến sớm, nếu không, sợ là sẽ không còn chỗ.

Quả như lời anh nói, quán sushi nhỏ xíu nhưng dòng người xếp hàng chờ được sắp chỗ tràn ra đến tận vỉa hè. Họ cũng phải chờ hơn ba mươi phút mới có bàn trống. Vi nhường phần gọi đồ ăn cho anh. Cô cảm thấy hơi nhức đầu, chắc có lẽ đó là hậu quả của việc thức suốt đêm hôm qua. Câu chuyện trong bữa ăn diễn ra rời rạc, phần vì quán ăn quá đông nên khá ồn ào, phần vì con nhức đầu của Vi mỗi lúc một tăng và cô quá mệt để có thể tăng volume giọng nói lên hết cỡ mỗi khi muốn cho anh nghe thấy cô nói gì. Cuối cùng, nhận thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt cô, anh lo lắng hỏi:

– Sao vậy? Trông mặt Vi đang tái đi kia!

Cô lắc đầu:

– Chắc tại trong quán ồn ào và bí quá nên tôi hơi khó thở. Tôi muốn ra ngoài hít thở không khí một lát.

– OK, vậy đi luôn thôi, đúng là hôm nay đông người quá.

Anh vừa nói vừa gọi người phục vụ lại thanh toán. Cô bảo anh là cô muốn về nhà vì cảm thấy không được khỏe lắm, nhưng anh đề nghị đi về nhà anh trước, nghỉ ngơi một lát rồi anh sẽ lái xe đưa cô về, vì nhà anh cũng chỉ cách đây vài bến tàu điện ngầm.

– Đi xe buýt về nhà Vi thì xa và bất tiện lắm, nhất là khi Vi không được khỏe thế này – Anh nói thêm.

– Thế thì mình đi bộ một đoạn nhé, tôi cảm thấy ngột ngạt lắm nếu lại phải chui xuống ga điện ngầm bây giờ – Cô nói.

– Cũng được, vậy mình đi bộ một lát cho thoáng. Khăn và mũ của Vi đâu? Bên ngoài lạnh lắm đấy, đi bộ ngoài trời bây giờ chẳng khác gì đi trong tủ lạnh cả.

Đang đau đầu nhưng Vi cũng phải bật cười trước lời dọa dẫm của anh. Anh nhắc mới khiến cô nhớ ra lúc chiều vội đi đến chỗ hẹn nên cô không để ý là đã quên găng tay, khăn và mũ ở nhà. Cô nhún vai:

– Không sao đâu, áo tôi ấm lắm mà.

– Quàng cái này vào – Anh vừa “ra lệnh”, vừa tháo chiếc khăn len trên cổ ra quàng vào cổ cho cô.

Cô để yên cho anh nhẹ nhàng quấn từng vòng khăn quanh cổ, cảm nhận được từng hơi ấm của anh từ chiếc khăn mềm mại. Một nỗi xúc động nhẹ nhàng len lỏi trong lòng, len lỏi lên cả đôi mắt mà cô không sao giải thích được. Chỉ là một cử chỉ đơn giản như vậy sao lại có thể khiến cho cô cảm thấy dễ chịu hơn?

Ngoài trời lạnh hơn họ nghĩ. Những cơn mưa tuyết buổi sáng đã tạnh nhưng không vì thế mà trời trở nên ấm hơn. Trái lại, mỗi khi tuyết ngừng rơi, nhiệt độ lại giảm xuống thêm vài độ nữa. Không khí trong vắt như pha lê nhưng cái lạnh thì như cắt vào da thịt. Từng đợt gió quét vào khuôn mặt và mái đầu để trần của Vi. Được một lát, Vi nhận thấy sai lầm của cô khi cứ đòi đi bộ trong điều kiện thời tiết như thế này, đầu cô như có một chiếc vòng kim cô xiết chặt mỗi khi một cơn gió thổi tới. Anh cũng nhận thấy cô đang run lên, nên kiên quyết đưa cô xuống ga tàu điện ngầm gần nhất để về nhà anh.

Mười phút sau họ đã ở trong căn hộ ấm áp của anh. Anh để cô ngồi trên sofa, lưng tựa vào một cái gối mềm mại. Anh vào bếp pha cho cô một cốc trà gừng nóng. Đưa cốc trà bốc hơi nghi ngút cho cô, anh nói:

– Bị cảm lạnh uống trà gừng là tốt nhất đấy. Chịu khó uống một chút cho ấm người. Khi nào thấy đỡ hơn tôi sẽ đưa Vi về nhà.

– Cảm ơn anh – Cô đón lấy cốc trà, nhấp một ngụm rồi áp cả hai bàn tay vào chiếc cốc cho ấm.

Anh khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào bàn làm việc, đứng ngắm cô trong lúc cô uống trà. Còn cô vừa nhắm nhĩ ly trà nóng vừa mải mê ngắm những bức tranh treo trên tường và đồ nội thất đơn giản mà hiện đại bài trí trong căn phòng khách ấm cúng của anh. Rõ ràng ly trà đã có đôi chút tác dụng, hai má cô đã hồng trở lại và đôi mắt trở nên long lanh dưới ánh sáng vàng dịu dàng của chiếc đèn trần. Đột nhiên chạm phải ánh mắt cô, anh bỗng bối rối hết như một cậu học trò đang quay cốp bắt chợt bị cô giáo bắt gặp. Anh che giấu sự lúng túng của mình bằng cách hỏi cô cảm thấy thế nào.

– Đầu vẫn thấy văng vắt, người thì đau như dần, nhưng đỡ hơn nhiều rồi, chắc nhờ cốc trà gừng của anh đấy. Tôi nghĩ tôi chỉ cần nghỉ một lát cho ấm hẳn lên là khỏe thôi – Cô trả lời, nhưng bộ dạng cô chả có vẻ gì là “đỡ hơn nhiều rồi” như cô nói.

– Vi nên nằm xuống một chút cho đỡ mỏi. Để tôi đi lấy cho Vi cái chăn nhé – Anh đề nghị. Và không đợi cô đồng ý, anh đi vào phòng ngủ tìm chăn cho cô.

– Không cần đâu, tôi đỡ rồi mà... – Cô phản đối một cách yếu ớt.

Khi anh lúi được tấm chăn mới cất ở tận ngăn trên cùng của chiếc tủ tường trong phòng ngủ mang ra cho cô, anh đã thấy cô nằm xuống sofa, đầu gối lên cánh tay, hai mắt nhắm nghiền, trên trán cô lấm tấm mồ hôi.

– Vi bị sốt rồi – Anh kêu lên, nắm lấy hai bàn tay cô và sừng sốt thấy chúng nóng ran.

Cô cố gắng làm một cử chỉ như là xua tay, nói thì thầm:

– Tôi thấy mệt, nhưng không sao đâu, chắc chỉ bị cảm lạnh chút thôi, anh đưa tôi về nhà nhé!

– Bây giờ chưa về được đâu, hãy uống một viên Tylenon và nằm nghỉ một chút đã, nếu một lúc nữa Vi không đỡ thì tôi sẽ đưa Vi tới bệnh viện – Anh kiên quyết trả lời, rồi đi tìm trong tủ thuốc lấy cho cô một viên thuốc cảm sốt hiệu Tylenon.

Anh đỡ cô ngồi dậy, để cho đầu cô tựa vào vai anh, một tay cầm cốc nước kê vào miệng giúp cô uống thuốc. Cô gần như là đi, cảm giác như không còn một chút sinh lực nào. Cô thậm chí nghe thấy những tiếng ù ù như có cả một bầy ong bên tai. Ngoan ngoãn uống xong viên thuốc và để mặc cho anh đỡ cô nằm xuống sofa, cô chỉ kịp lơ mơ cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh khi anh cúi xuống đắp chăn cho cô, trước khi chìm vào một giấc ngủ đầy mệt nhọc và mong mị.

Anh ngồi trên sàn nhà, bên cạnh sofa, nắm bàn tay nhỏ bé của cô trong tay anh, chốc chốc lại đưa tay sờ lên trán cô xem có bớt nóng chút nào không. Khuôn mặt trông nghiêng của cô trong giấc ngủ thật dễ thương. Vầng trán phẳng phiu, đôi mắt nhắm nghiền càng làm nổi bật hàng mi dài. Con sốt làm cho má cô hồng hào và đôi môi trở nên mọng đỏ đầy quyến rũ. Anh lặng lẽ ngắm khuôn mặt cô một lúc thật lâu, bàn tay vẫn nắm chặt tay cô không rời, như thể anh sợ nếu buông tay ra cô sẽ tan biến đi như một ảo ảnh. Không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng tíc tắc đều đều của chiếc đồng hồ treo tường là còn nhắc nhở đến sự tồn tại của thời gian. Anh chắc hẳn sẽ còn ngồi đó đến sáng nếu như cô không bất chợt cự mình, tấm chăn đắp trên người cô tuột xuống sàn một nửa. Nhận ra cô sẽ không thể nằm thoải mái trên chiếc sofa chật chội, anh quyết định bế cô vào phòng ngủ. Cẩn trọng như nâng một chiếc bình pha lê dễ vỡ, anh nhẹ nhàng bế cô lên, cố hết sức không làm cô thức giấc, rồi đi chậm chậm từng bước. Và cũng vẫn với một sự cẩn trọng như thế, anh đặt cô nằm ngay ngắn trên chiếc giường rộng rãi của anh, không quên đắp chăn cho cô trước khi bước ra. Anh quay trở lại ngay sau đó với một chậu nước và chiếc khăn mặt. Anh vò ướt chiếc khăn, vắt thật khô rồi đắp lên trán cô, đây là cách giảm sốt mà mẹ anh vẫn làm mỗi khi anh ốm. Vò – vắt – đắp – rồi lại vò – vắt – đắp, anh kiên nhẫn ngồi bên cô như một bà mẹ mẫu mực chăm sóc cô con gái nhỏ, cho đến khi con buồn ngủ kéo anh gục xuống bên giường, tay anh vẫn nắm chặt tay cô không rời.

Vi thấy mình lạc giữa một nơi hoàn toàn xa lạ, bóng đêm bủa vây xung quanh cô. Cô không thể nhận ra đây là đâu và cũng không thể nhìn rõ được vật gì. Chỉ có những tiếng tí tí đều đều kỳ lạ độc chiếm không gian. Rồi bỗng nhiên một bóng đen to lớn không rõ hình thù bắt đầu cuộc rượt đuổi với cô. Cô càng cố sức chạy, con quái vật đó càng đuổi theo sát. Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực, đôi chân dường như không còn nghe theo sự điều khiển của cô nữa. Sao thế này, sao cô lại không thể nhúc nhích được dù chỉ là một ngón tay, mồ hôi cô toát ra ướt đầm lưng áo. Cô muốn hét lên trong nỗi tuyệt vọng cùng cực, nhưng mặc cho cô cố gắng hết sức, không một âm thanh nào thoát ra khỏi cổ họng đang khô cháy của cô.

– Này, này, tỉnh lại đi nào – Anh vừa gọi, vừa lay thật mạnh vai cô.

Vi mở choàng mắt, vẫn còn dư âm nỗi kinh hoàng của cơn ác mộng. Cô lơ mơ nhận thấy anh đang ngồi bên cạnh cô, lay lay vai cô, những ngón tay anh đang lau nước mắt đọng trên khóe mắt cô.

– Có chuyện gì vậy? Tôi đang ở đâu thế này? – Cô ngờ ngác nhìn quanh.

– Đang ở trong phòng tôi, tôi qua Vi bị sốt và đã ngủ thiếp đi – Anh dịu dàng giải thích.

– Ôi, tôi nhớ ra rồi, đúng là ác mộng! Nhưng hình như tôi đã cố gắng hét lên mà không được. Tôi đã hét thật đấy à? – Cô nhìn anh hoang mang.

– Hét to đến người chết cũng phải sống lại đấy. Vi thấy trong người thế nào rồi? – Anh hỏi, tay vẫn đang giữ chặt vai cô.

- Đờ hơn nhiều rồi – Cô trả lời, lấy tay sờ lên trán, túm ngay được chiếc khăn mặt anh đã đắp để hạ sốt cho cô.
- Cái gì thế này?
- Khăn lạnh để hạ sốt – Anh khẽ mỉm cười.
- Anh đã thức cả đêm đây à? – Cô hỏi nhỏ, một nỗi xúc động bất chợt khiến cho giọng cô nghèn nghẹn. . .
- Cũng gần như thế. Tôi không quen ngủ khi có người khác ngáy bên tai.
- Hả, anh nói thật hay đùa đây? – Cô trừng mắt nhìn anh.
- Ha ha, thế này là đỡ thật rồi – Anh ngoác miệng cười hết cỡ – Giờ thì phải nạp năng lượng thôi. Để tôi làm cái gì cho Vi ăn tạm nhé. Sữa và trứng có được không? – Anh dịu dàng nhìn cô bằng đôi mắt nâu quyến rũ.
- Vâng, cảm ơn anh – Cô ỉu xiu như một chú cừu non, chợt nhận thấy cái bụng mình đang sôi réo một cách ồn ào.
- Hình như đói làm cho người ta trở nên dịu dàng – Anh nhận xét.
- Sai, dịu dàng là bản chất. Đói chỉ làm người ta kém kiên nhẫn hơn thôi.
- Ừm, để xem có dịu dàng nữa không sau khi biết chuyện này – Anh ngó qua cửa bếp, nhìn cô cười cười.
- Chuyện gì vậy? – Vi tò mò nhòm hán người dậy.
- Vi đã nói gì trong lúc mơ?
- Tôi đã nói gì? – Cô bỗng chợt dạ.
- Vi gọi tên tôi.
- Hả??? Không thể có chuyện đó! – Cô kêu lên, úp mặt vào gối để tránh phải nhìn thấy nụ cười khoái trá trên khuôn mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Đội Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chiếc Khăn

Vi lén liếc nhìn chiếc điện thoại đang nắm trong tay. Không có cuộc gọi nhớ nào, màn hình tối đen như đang nhìn lại cô một cách nghiêm khắc. Hôm nay Vi phải học cả ngày, buổi sáng có môn Applied Macroeconomics (Kinh tế vĩ mô ứng dụng), buổi chiều học Marketing Management. Vi ngồi chờ đợi, hậu quả của trận sốt hôm trước khiến cho đầu óc cô vẫn như đang trên mây trên gió. Lời giảng của vị giáo sư cứ như có cánh, từ tai nọ chui lọt sang tai kia rồi bay tuốt ra ngoài, chẳng đọng lại trong đầu cô lấy một chữ. Nhưng trong lúc bán cầu não trái của Vi tự cho nó cái quyền nghỉ ngơi vô tổ chức, thì bán cầu não phải của cô lại hoạt động hết sức năng nổ. Trí tưởng tượng tha hồ nhào nặn những ký ức, những mảnh thông tin thành muôn hình muôn vẻ. Sau một lúc mơ màng, Vi hốt hoảng nhận thấy đầu óc cô lại đang phiêu du tới căn phòng ấm cúng của anh. Khuôn mặt anh, đôi mắt anh, nụ cười mê hoặc của anh đang tranh nhau chiếm giữ, lấp đầy bộ nhớ của cô chỗ mà lẽ ra phải dùng để nhồi nhét các kiến thức về kinh tế học vĩ mô cũng như những kiến thức bổ ích, cao siêu khác. Vi lắc mạnh đầu, cố gắng tập trung cái nhìn vào vị giáo sư đang thao thao trên bục giảng, tai cô động lên, chỉ mong được nghe thấy âm thanh du dương của tiếng chuông báo hết giờ.

Vi thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì giờ phút mong đợi cũng đã đến. Xung quanh cô, mọi người lục tục đứng lên. Vi lại nhìn vào màn hình điện thoại. Không có gì thay đổi. Cô thờ dài, gục xuống bàn, gối đầu lên hai cánh tay.

– Lunch time[1]

[1] Tạm dịch: đến giờ ăn trưa rồi!

Jacob lúc lắc hộp đựng bữa ăn trưa trước mặt cô, ra ý hỏi. Vi nhìn lên, khẽ lắc đầu bảo cô không đói.

– Are you alright?[2] – Cậu bạn có vẻ lo lắng khi thấy đôi mắt mệt mỏi của cô.

[2] Tạm dịch: Bạn không sao chứ?

Vì xua tay, trấn an cậu, bảo rằng cô không sao, chỉ hơi buồn ngủ một chút thôi, cậu cứ ăn đi, lát nữa sẽ gặp lại. Jacob nhún vai, vẫy tay với cô rồi quay bước ra phía cửa. Vì lại gục xuống bàn trong tư thế cũ, hoàn toàn không cảm thấy đói chút nào. Có tiếng chuông điện thoại vang lên đâu đó. Vì giật mình thảng thốt. Mặc dù biết chắc tiếng chuông đó không phải là của cô nhưng cô vẫn không thể ngăn mình giờ điện thoại lên kiểm tra, để rồi lại đặt xuống với một nỗi thất vọng tràn trề. Đã hai hôm trôi qua. Không hề có một tin nhắn hay một cuộc điện thoại nào của anh. Vì cứ đinh ninh rằng, sau đêm hôm đó, sau tất cả những chăm sóc mà anh đã dành cho cô, chắc chắn mọi sự sẽ đổi khác. Buổi hẹn hò đầu tiên đó lẽ ra phải là cột mốc, đánh dấu một thời kỳ chuyển biến mới trong mối quan hệ của cô với anh. Hay ít ra thì anh cũng sẽ phải gọi điện cho cô để hỏi thăm xem sức khỏe của cô đã khá hơn chưa. Nhưng trái với tất cả các dự đoán của cô, anh không hề liên lạc. Như thể hoàn toàn không có buổi tối đáng nhớ đó. Như thể sự tồn tại hay sức khỏe của cô chẳng can hệ gì tới anh...

Tâm trạng thấp thòm, chờ đợi, lo âu, giận dữ cứ đeo đẳng theo cô lên tới tận giường ngủ. Vì thất vọng đặt điện thoại xuống. Lẽ nào lần này trực giác của cô lại phản bội cô? Ngập ngừng đôi chút, cô quyết định sẽ gọi điện cho anh, ít ra thì cũng phải nói cảm ơn anh đã chăm sóc cho cô hôm đó. Quyết định rõ ràng như vậy, nhưng thực hiện không dễ như cô tưởng. Suy đi tính lại, cuối cùng cô đành chọn giải pháp nhắn tin, như vậy dù sao cũng tránh được việc phải trực tiếp nói chuyện với anh. “Chào anh. Cảm ơn vì buổi tối hôm nọ...”. Vì lắc đầu, xóa đoạn tin nhắn. Nghe không ổn, “buổi tối hôm nọ” có vẻ mờ ám quá, dứt khoát không được. Suy nghĩ một lát, cô sửa lại: “Chào anh. Cảm ơn anh nhiều...”. Cảm ơn cái gì chứ? Vì bức bối với chính mình. Không biết chữ nghĩa rồi bỏ cô đi từ lúc nào mà sao có mấy dòng tin nhắn cũng viết không nên hồn. Sau năm, bảy lần xóa đi viết lại, cô đành lòng với kết quả sau: “Chuyện hôm nọ cảm ơn anh nhiều nhé. Chúc ngủ ngon!”. Vì nhấn nút send mà tay cô run run, hồi hộp như thể vừa giật ba sợi tóc vàng của con quỷ đang say ngủ, chỉ sợ sẽ làm nó tỉnh giấc và quay lại ăn tươi nuốt sống cô không biết chừng. “Ting”. Chiếc điện thoại run lên, cô có một tin nhắn. Tim cô đập nhanh hơn cả khi chạy nước rút. Vì thận trọng nhấn vào biểu tượng tin nhắn trên màn hình. Đây là câu trả lời của anh: “Không có gì. Chúc ngủ ngon!”.

Vì như người từ trên mây rơi bịch xuống đất. Sao lại “Không có gì”? Lịch sự và khách sáo một cách lạnh lùng! Lẽ nào tất cả đều chỉ do cô tưởng tượng ra: sự chăm sóc ân cần của anh, cử chỉ thân mật của anh, nụ cười ấm áp của anh và đặc biệt ánh mắt dịu dàng, tha thiết ấy? Lẽ nào chính là do cô đã tự huyễn hoặc mình? Lần đầu tiên Vì thấy nghi ngờ trực giác nhạy bén của cô. Anh không hề có chút tình cảm nào đối với cô, ít nhất cũng không phải là thứ tình cảm như cô đã tưởng tượng. Vì không biết cô đang cảm thấy thất vọng, buồn rầu hay xấu hổ nữa, chỉ thấy hình như nhịp tim chùng xuống. Có gì để hồi hộp chờ đợi nữa đâu, tất cả đã rõ như ban ngày. Từ bây giờ trở đi, anh với cô sẽ mãi mãi chỉ là những người đã từng quen biết.

Nhưng thật may cho cô, thời điểm đó Vì phải vui đầu chuẩn bị cho kỳ thi trước lễ Noel. Cô tạm thời gạt sang một bên tất cả các mối quan tâm khác, để toàn tâm toàn ý tập trung vào việc học. Vì thế, cô cũng tạm nghỉ, không đến làm thêm ở quán phở X nữa. Thay vào đó, hằng ngày, ngoài giờ lên lớp, cô ôm sách vở lên thư viện, ngồi ở đó cho đến tối mịt mới chịu đứng lên ra về.

Nhưng thật lòng mà nói, Vì không thể tập trung hoàn toàn vào việc học được. Cô phát hiện ra điều đó nhân một buổi tối ngồi học khuya trên thư viện trường. Quyển sách đặt trên mặt bàn đã lật sang trang thứ hai mươi nhưng Vì chợt nhận ra tất cả những gì mà cô nhìn thấy trong trang sách chỉ là hình ảnh nụ cười ngọt ngào của một người... Vì hốt hoảng gấp quyển sách lại, tự trách mình một cách nghiêm khắc rằng, tuyệt đối không thể để cho những giây phút lơ đãng như vậy xảy ra một lần nữa, làm sao những việc học. Cô cố tập trung tư tưởng vào cuốn sách, nhưng rồi đành từ bỏ, thu dọn sách vở và quyết định ra về. Có lẽ cô đã học cả ngày nên mệt mỏi rồi, mai lại tiếp tục vậy.

Đúng lúc Vì chuẩn bị đứng lên thì điện thoại của cô “ting” một tiếng. Là tin nhắn của Nguyễn. Đã hai tuần trôi qua kể từ lần cuối cùng cô nhận được câu trả lời “không có gì” của anh. Bây giờ thì còn “có gì” để nói chứ, Vì thầm nghĩ trong lúc cúi đầu đọc tin nhắn: “Cô vẫn còn giữ cái khăn của tôi? Cô đang ở nhà? Tôi sẽ qua lấy”. Vì giật mình sức nhớ tới chiếc khăn cashmere ấm áp và mềm mại đã từng khiến cho cô cảm động rơm rớm nước mắt khi anh quàng lên cổ cô hôm đó. Ngày hôm sau về nhà cô đã tháo nó ra treo trong tủ quần áo, định khi nào sẽ mang ra hiệu giặt là cẩn thận trước khi trả lại anh. Nhưng Vì đã quên mất sự hiện diện của chiếc khăn chỉ vì mãi nhớ nhung đến chủ nhân của nó. “Thì ra người nhiều tiền cũng rất chặt chẽ”, một ý nghĩ hài hước thoáng qua trong đầu Vì. Chỉ hy vọng anh ta không nghĩ là cô cố tình giữ lại.

Vì nhấn tin trả lời, dần mạnh từng phím chữ: “Tôi đang không ở nhà. Chiều mai tôi sẽ mang trả anh”. “Ting”, gần như ngay lập tức có tin nhắn lại: “Vi đang ở đâu?”. “Ồ đâu thì tôi cũng không mang theo khăn của anh lúc này. Mai chắc chắn sẽ đem trả, tôi không chạy trốn đâu mà lo”. Cô bức bối nhấn tin trả lời. Một lúc lâu sau, không thấy tin nhắn lại. Vì chậm chạp đứng lên, bước ra phía cửa, cô phải bắt kịp chuyến xe buýt sắp tới để về nhà. Cô không hiểu sao mình lại có thể bị thu hút bởi một kẻ thô lỗ và hóm hỉnh đến vậy.

Chiếc xe buýt dừng lại cách ngôi nhà cô ở một đoạn. Vì liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại, đã hơn mười giờ đêm. Ngôi nhà nhỏ với cánh cửa sơn màu trắng đã hiện ra trong tầm mắt Vì. Cô cầm túi bước, không để ý thấy một chiếc ô tô đang lặng lẽ nằm ngay trước cửa nhà, chỉ đến khi đèn xi nhan bật lên nhấp nháy Vì mới ngẩng nhìn lên. Cửa kính xe từ từ hạ xuống. Nguyễn đang nhìn cô từ trong xe.

– Lên xe đi – Anh nói.

Vừa ngạc nhiên, vừa tức giận trước sự xuất hiện của Nguyễn, Vì khẽ nhếch miệng:

– Sốt ruột đến thế kia à? Đợi tôi một chút, sẽ mang khăn xuống cho anh ngay.

Đúng là không có dây thần kinh xấu hổ, đã nói đến thế rồi... cô nghĩ.

– Lên xe đi – Nguyễn nhắc lại, không buồn để ý đến ngữ điệu châm chọc trong giọng nói của cô.

Vì không trả lời, quay lưng bước tới cửa, lục tìm chìa khóa trong túi xách.

– Lên xe, hay là em muốn mời tôi vào nhà? – Nguyễn tiếp tục nhìn cô, chờ đợi.

Vì cảm thấy máu nóng đang sôi lên trong huyết quản. Cô quay lại, xăm xăm bước tới bên cửa xe:

– Anh muốn gì – Cô gằn giọng.

Nguyên không trả lời, anh nhào người sang mở cửa xe phía bên cô, rồi cầm tay kéo tuột cô vào trong. Vì ngã phịch xuống chiếc ghế ngay cạnh anh, mũi cô thoáng ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của anh. Có chuyện gì xảy ra thế này, cô nghĩ. Khuôn mặt anh như tạc bằng đá, không có chút biểu cảm nào.

– Sao em không đi làm? – Anh hỏi, không nhìn cô.

– Tôi không có thời gian, phải học thi – Cô trả lời, thoáng băn khoăn làm sao anh biết việc cô nghỉ làm, chắc có lẽ anh đã đến quán mà không thấy cô.

Ngập ngừng đôi chút, cô dịu giọng hỏi anh:

– Anh uống rượu đấy à? Có chuyện gì vậy?

Anh khẽ nhếch mép cười:

– Đừng lo, chỉ một chút thôi, vẫn kiểm soát được hành vi của mình.

Cô nghiêng rặng cho con tức khỏi trào lên thành những lời khó nghe. Cái này gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Cô giật tay ra khỏi tay anh nhưng bàn tay anh như những gọng kìm sắt không chịu rời. Cô giận dữ nhìn anh, cổ gồng kiềng ché:

– Anh muốn gì? – Cô lặp lại câu hỏi lúc trước.

Anh không trả lời, chỉ quay lại nhìn cô. Thứ duy nhất biểu cảm trên khuôn mặt anh là đôi mắt lấp lánh trong ánh sáng mờ của ngọn đèn đường đang rọi qua cửa kính xe. Vì như bị hút hồn vào đôi mắt mênh mông đó. Đôi mắt không có đáy của anh dường như đang chứa nỗi buồn, sự giận dữ, nỗi tuyệt vọng, sự bất lực và nỗi cô đơn... Thứ cảm xúc hỗn hợp không biết gọi tên là gì đó bất giác khiến cho cô rùng mình. Cô dứt khoát giật khỏi tay anh, mở cửa xe bước ra.

– Vì, em đừng đi – Anh khẽ gọi.

Nhưng Vì quay lưng bước đi một mạch, bỏ ngoài tai tiếng thì thầm như một lời cầu xin của anh.

Mãi cho đến khi đã bình tĩnh trở lại, cô mới sực nhớ ra chiếc khăn, thủ phạm chính khiến cho cô phải chịu đựng cuộc gặp gỡ này. Nhìn qua cửa sổ phòng cô, Vì vẫn thấy chiếc xe màu xám bạc của anh đậu im lìm trước cửa nhà. Nghĩ ngợi một lúc, cô quyết định sẽ thanh toán dứt điểm lần này. Cô không biết anh có tâm sự gì, nhưng cái kiểu hành động hồ đồ như hôm nay dứt khoát không thể xảy ra lần nữa. Tốt nhất hãy để cô đặt một dấu chấm hết cho mối quan hệ giữa anh và cô, mối quan hệ mà ngay từ đầu đã là một sự sai lầm... Khi Vì bước đến gõ vào cửa kính xe của anh với chiếc khăn trên tay, cô thấy anh đang gục đầu trên vô lăng, đáng vẻ đầy mệt mỏi. Nghe tiếng gõ, anh khẽ ngẩng lên nhìn cô, uể oải nhún nút kéo kính cửa sổ xuống. Cô giờ chiếc khăn lên:

– Khăn của anh đây.

Anh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Cô thấy anh lấy ngón tay day day lên hai bên thái dương, đôi môi anh khô đến mức cô có thể nhìn thấy cả một vết nứt nhỏ hơi ứa máu. Bộ dạng tội nghiệp của anh bỗng khiến cho Vì mềm lòng. Cô áy náy nhớ lại lúc anh thức đêm để đắp khăn hạ sốt cho cô. Do dự mất mấy giây, cô đặt chiếc khăn lên ghế ngồi phía sau, rồi quay sang nói với anh:

– Anh đợi một lát.

Cô quay vào nhà, mang ra cho anh một cốc nước ấm và hai miếng cao dán:

– Anh uống chút nước cho khỏi khát. Còn cái này dán vào thái dương sẽ đỡ đau đầu.

– Không cần đâu – Anh lắc đầu.

– Anh cần tỉnh táo để lái xe – Cô kiên nhẫn.

Anh không phản ứng gì. Sốt ruột, Vì cắn môi, mở cửa ngồi vào cạnh anh. Cô đưa cốc nước đến tận miệng anh chờ đợi. Anh quay sang nhìn cô, đỡ lấy cốc nước uống một hơi như thể đã ba ngày nay không có lấy một giọt nước nào vào bụng. Vì bóc miếng cao, dán vào hai bên thái dương cho anh, ngón tay mềm mại của cô miết nhẹ trên làn da anh. Bỗng nhiên anh quay sang nhìn cô, khuôn mặt anh đang kề sát mặt cô, hơi thở của anh phả trên trán cô nóng hổi. Rất nhanh, anh đưa tay nắm lấy những ngón tay mảnh dẻ của cô. Vì bị bất ngờ không kịp phản ứng. Nhưng sau phút bối rối, cô vội rút tay lại, rồi mở cửa xe bước nhanh ra ngoài. Hít vào một hơi thật sâu, cô quay mặt lại nhìn anh, dứt khoát:

– Vậy là hết nợ nhé. Từ bây giờ chúng ta không có chuyện gì phải gặp nhau nữa.

Cô lập tức quay lưng bước vào nhà, không muốn nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi và ánh mắt u ám của anh nữa.

Vì kéo chăn trùm kín đầu, cô không sao ngủ được. Một nỗi buồn khó tả đang xâm chiếm trái tim cô, mà vì sao thì Vì cũng chịu không lý giải nổi. Chuyện gì đã khiến cho anh trở nên như vậy? Trí tưởng tượng của cô đặt ra hết giả thuyết này đến tình huống khác, nhưng chẳng cái nào có vẻ hợp lý cả. Trong khi đầu óc cô bị nỗi tò mò ám ảnh thì trái tim cô lại bị dầy vò bởi một cảm giác mất mát, trống trải đến lạ kỳ. Cô không khóc mà sao nước mắt bỗng tự

nhiên tuôn ra, ướt một bên gối. Vì cứ nằm thao thức như vậy cho đến khi nghe thấy tiếng động cơ ô tô nổ giong mỗi lúc một xa. Cô nhấc điện thoại lên xem, đồng hồ trên điện thoại của cô chỉ ba giờ sáng.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Anh Cần Một Người Bạn Như Em!

Một tuần trôi qua rất nhanh. Vì bận học đến tối tăm mặt mũi, hoặc cũng có thể là vì cô ép mình phải học để đầu óc bận rộn không nghĩ đến những chuyện vô bổ và điên rồ khác. Ngay cả thứ bảy, chủ nhật cũng không phải ngoại lệ. Hôm nay cô đã ngồi trên thư viện gần mười tiếng đồng hồ. Mắt cô đã bắt đầu nhòe đi. Vì lấy tay che miệng ngáp một cách mệt mỏi, vưon vai đứng lên. Hôm nay thế là đủ, cô cảm thấy tương đối hài lòng với lượng kiến thức đã thu nạp được trong ngày.

Khi Vi bước ra khỏi thư viện đã là chín giờ tối. Những ngọn đèn dọc hai bên đường sáng rực rỡ, ngay cả hàng cây hai bên đường cũng đã được chăng đèn kết hoa chuẩn bị đón Noel, làm ấm không khí lạnh lẽo của mùa đông. Gần đến trạm chờ xe buýt, Vi bỗng phát hiện thấy một chiếc xe hơi đang đi chậm chậm theo cô. Vì tò mò nhìn sang. Đúng lúc đó, cửa kính xe được kéo xuống, khuôn mặt nhìn nghiêng của Nguyễn hiện ra trong tầm mắt cô. Vì quay mặt đi, vờ như không nhìn thấy anh, nhưng trái tim cô đang nhảy nhót trong lồng ngực. Cô đâu có còn nợ nần gì anh? Sao anh cứ luôn làm xáo trộn cái trật tự mà cô đã phải mất bao nhiêu công sức mới xây đắp được?

– Vi – Anh gọi khê.

Cô vẫn tiếp tục bước, không quay đầu lại, cũng không trả lời anh. Anh vẫn cho xe chạy theo sau cô.

– Vi, có thể nói chuyện với em một lúc được không? – Anh kiên nhẫn gọi.

Không muốn bị bám đuôi thêm nữa, cô quay người nhìn anh, giọng dứt khoát:

– Tôi không còn gì để nói với anh, cũng không muốn nghe anh nói.

– Vi, lên xe đi. Ở đây không đỗ xe được – Anh bỏ ngoài tai câu trả lời của cô.

Cô làm như không nghe thấy, cắn môi cố gắng dừ cho nhịp bước thật đều đặn.

“Két”, Vi quay lại đã thấy anh phanh xe, tấp vào lề đường. Anh rào bước theo cô. Còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị anh nắm chặt tay kéo lại. Cô hát tay anh ra, cao giọng:

– Anh đang làm cái quái gì thế?

– Em muốn vào xe nói chuyện hay để tôi nói ở đây? – Giọng anh lạnh tanh như thể anh sẵn sàng đấu khẩu với cô ngay giữa đường giữa chợ.

Vi cắn môi nhìn mấy người đi bộ đang tiến về phía họ. Mặc kệ, ở đây đâu có ai hiểu tiếng Việt, miễn là mình đừng cao giọng quá, cô nghĩ, rồi hất mặt lên, cô bảo anh:

– Vậy anh nói ở đây luôn đi.

Có vẻ hơi bất ngờ với phản ứng của cô, nhưng chỉ sau vài giây, anh đã lấy lại được tự chủ. Anh nắm chặt tay cô, vừa kéo cô đi, vừa hất đầu về phía một đám sinh viên đang tới gần:

– Em không muốn làm ồn ở đây đấy chứ?

Vi không muốn diễn cảnh lồi lõm, kéo kéo, đành bấm bụng bước theo anh.

– Anh muốn nói gì thì nói đi – Cô hậm hực nhìn anh khi đã ngồi vào trong xe – Tôi đâu có nợ nần gì anh nữa?

Anh im lặng, không trả lời cô, cũng không buồn nhìn cô, chỉ dăm dăm nhìn về phía trước. Đợi một lúc vẫn không thấy anh lên tiếng, Vi nổi cáu:

– Anh đang đùa tôi đấy à? Ngoài kia không nói, trong này cũng không nói, vậy tóm lại anh muốn gì ở tôi?

– Tôi muốn em biết một chuyện – Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Vi nhìn anh chờ đợi. Không biết anh định nói với cô chuyện gì? Anh làm cho cô vừa hồi hộp, vừa lo lắng. Khuôn mặt anh rất căng thẳng, anh khê bậm

môi, cặp lông mày nhíu lại, hai bàn tay nắm chặt lấy vô lăng như bám lấy chỗ bấu vịn cuối cùng. Mấy lần Vi thấy anh mở miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Hình như anh đang có một cuộc đấu tranh nội tâm ghê gớm. Cuối cùng, dường như không thể chiến thắng chính bản thân mình, anh bất lực đắm mạnh tay vào vô lăng, nghiêng răng đập chân ga cho chiếc xe vọt lên, nhanh chóng tiến về phía đường cao tốc.

– Này, dừng xe, dừng xe – Vi vừa hét lên với anh, vừa đập ầm ầm vào cửa xe.

– Ở đây không đỗ xe được – Anh trả lời cô, một tay giữ vô lăng, một tay vươn sang nắm lấy bàn tay cô, thật chặt.

Vi hoảng hồn nhìn những làn xe đang phóng vun vút hai bên, bụng bảo dạ an toàn là trên hết, nên đành cố gắng im miệng, không đôi co với anh nữa, mặc dù trong lòng cô như đang có lửa đốt. Ra khỏi đường cao tốc một đoạn, anh cho xe rẽ vào một con phố nhỏ và dừng lại bên đường. Vi thở hắt ra, một tay vẫn đặt lên ngực trái.

– Không sao chứ? – Anh có vẻ hốt hoảng khi thấy mặt cô hơi tái đi.

Vi khẽ xoa tay, lấy lại nhịp thở:

– Nào, bây giờ anh nói đi. Nhanh lên, tôi còn phải về nhà.

– Bây giờ... chưa được – Anh ngập ngừng, tư lự như đang nói với chính bản thân mình – Có lẽ... chưa phải lúc.

– Lúc này chưa được, bây giờ chưa được. Bỏ tay với anh – Vi cáu kỉnh kêu lên.

Anh đang thử thách lòng kiên nhẫn của cô hay sao? Vậy thì anh nên biết, anh đã chạm đến giới hạn cuối cùng rồi đấy. Vi mở cửa xe, định bước ra ngoài thì bỗng lại nghe thấy tiếng anh:

– Có lẽ nên đợi đến khi nào chúng ta... thân thiết hơn.

Vi ngạc nhiên quay lại nhìn anh như thể nhìn kẻ đầu óc có vấn đề. Cô khẽ cười mỉa mai:

– Vậy anh cứ đợi nhé, tôi phải về đây.

– Vi, tôi rất cần em... – Anh bỏ lưng câu nói, ngừng lại lấy hơi, giọng khàn đi vì xúc động.

Trái tim Vi run rẩy, hồi hộp. Cô hoảng hốt nhận thấy mình đang nín thở. Lẽ nào, đây chính là điều anh muốn nói với cô?

– ... rất cần... một người bạn như em... – Anh kết thúc câu nói của mình bằng một tiếng ho khẽ.

Vi thấy hẫng một cái, hết như cảm giác khi máy bay đang sắp sửa hạ cánh. Có điều, đối với cô đây không phải là một cuộc hạ cánh an toàn. Lòng tự trọng của cô có lẽ đã bị tổn thương đôi chút. Cô thấy tim mình nhói đau, ước gì cô có thể tan biến khỏi nơi này như một làn khói. Hay thực tế hơn, giả như cô có thể bỏ chạy thật xa, bỏ lại sau lưng tình huống trở trêu này, bỏ lại sau lưng những lời nói vô tình của anh, bỏ lại sau lưng cả người đàn ông mà cô đã từng nhưng nhớ... Nhưng cô không thể phớt lờ trái tim mình ngay trước mặt anh. Cơ chế tự phòng vệ lập tức khởi động. Cô cố gắng hít một hơi dài cho nhịp tim lắng xuống, điều hòa lại hơi thở, rồi quay sang nhìn anh, nói bằng giọng lạnh nhạt nhất mà cô có thể nói lúc đó:

– Anh vẫn thường kết bạn kiểu này đấy à?

– Xin lỗi, dạo này có chuyện làm tôi rất đau đầu – Anh ngược nhìn cô, về một môi – Em đừng để bụng.

Dáng vẻ tội nghiệp của anh khiến tim Vi thất lại, cô thở dài, không nỡ làm khó anh thêm nữa:

– Nếu nói với tôi làm anh nhẹ nhõm hơn thì tôi sẵn sàng nghe đây.

Anh khẽ lắc đầu:

– Thôi, mình tôi mệt là đủ rồi. Sẽ nói với em ngay khi có thể, bây giờ chưa phải lúc.

Cái kiểu úp úp, mở mở của anh khiến cô phát bực mình. Cô chỉ có ý tốt muốn chia sẻ cho anh vui bớt nỗi lòng. Còn nếu anh khẳng khẳng muốn ôm cái nỗi niềm gì gì đó một mình thì xin mời cứ tự nhiên, đó là việc của anh, chả mấy may liên quan gì đến cô cả.

– Em đã ăn gì chưa? – Đột nhiên anh chuyển đề tài.

Cô khẽ lắc đầu. Anh nhắc mới khiến cô nhớ ra từ trưa đến giờ cô chưa có gì vào bụng.

– Em muốn ăn gì? – Anh hỏi cô trong lúc khởi động xe.

Cô lại khẽ lắc đầu:

– Thôi, muộn rồi, em phải về, ngày mai có giờ học buổi sáng.

Anh không giảm tốc độ:

– Muốn thì cũng vẫn phải ăn. Ăn xong anh chở em về.

Cô không phản đối, bảo tùy anh chọn, cô thì thế nào cũng được. Ít nhất thì bạn bè cũng có thể cùng nhau đi ăn và đi nhờ xe về, cô nghĩ. Anh im lặng, mắt chăm chú nhìn về phía trước, dường như đang hoàn toàn tập trung vào việc lái xe. Vì cũng cảm thấy mệt mỏi. Hôm nay đối với cô là một ngày rất dài. Cô dựa lưng vào ghế, tiện tay ấn vào nút CD trước mặt. Thứ âm thanh ngọt ngào, sang trọng của tiếng đàn piano thánh thót ngân lên. Cổ điển quá, cô nghĩ.

– Anh cũng thích Richard Clayderman? – Cô hỏi.

Anh quay sang nhìn cô, gật đầu, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười ním:

– Lỗi thời rồi phải không?

Cô gật gật đầu:

– Bây giờ thanh niên không nghe thứ này.

Anh nhướn một bên lông mày:

– Hiểu rồi, anh không dám nhận là thanh niên. Vậy “thanh niên” bây giờ nghe thứ gì?

Cô bật cười:

– Nhiều lắm, tùy sở thích thôi: Justin Bieber, Taylor Swift, Micheal Buble, Lady Gaga...

– Lady Gaga là ai vậy? Tên gì mà lạ thế?

– Anh không biết Lady Gaga? Anh đến từ thế kỷ nào thế? – Cô cười trêu anh.

Anh bỗng quay sang, nheo mắt nhìn cô:

– Còn em thích loại nhạc nào?

Cô ngập ngừng, thoáng đỏ mặt, phân vân không biết có nên phơi bày hết ruột gan ra trước mặt anh hay không.

– Em cũng thích piano không lời – Cô thú nhận.

Anh khẽ cười thích thú:

– Không “thanh niên” tí nào nhĩ? Hay là em cũng lạc đến đây từ thế kỷ mười chín?

– Thanh niên không nghe thứ này không có nghĩa nghe thứ này không phải là thanh niên – Cô bật lại.

– Ừ, phải. Không có răng thì không ăn được lạc, nhưng không ăn được lạc không có nghĩa là không có răng – Anh gật gù đồng tình với cô.

– Hay, triết lý “củ lạc” – Cô cười như nắc nẻ.

Anh cũng ním cười. Trái tim Vi nhói lên. Cô lại có thể nhìn thấy ánh mắt long lanh màu nâu sẫm, lại có thể nhìn thấy nụ cười đáng yêu như trẻ thơ, lại có thể thấy khuôn mặt anh bừng sáng với những đường nét khiến cho đầu óc cô mất phương hướng.

– Lúc rồi em hay làm gì? – Anh hỏi.

– Em trồng hoa.

– Mùa này sao? – Anh quay hẳn sang để nhìn cô.

– Mùa nào cũng thế – Cô trả lời.

– Hoa gì mà chịu nổi thời tiết này? Chỗ em có nhà kính à?

– Hoa đồng tiền – Cô tỉnh bơ – Không phải nhà kính, nhưng trong tiệm, có... cửa kính.

– A, thảo nào. Hoa này có sức sống mãnh liệt là phải rồi.

Anh cười rung cả người. Cô cũng cười theo giá như lúc nào cũng có thể ngắm nụ cười vô tư của anh như thế này.

- Còn anh? – Cô hỏi.
- Anh chơi thể thao, đọc sách, chơi đàn...
- Môn thể thao gì?
- Golf.
- À, cái môn thể thao đi ô tô trên sân cỏ, cố đánh quả bóng đi thật xa rồi sai người đi tìm đấy hả? – Cô gật gù ra vẻ hiểu biết.
- Ừ, chính nó. Hôm nào phải cho em đi giải ngố mới được – Anh cười.
- Anh chơi đàn gì?
- Piano.
- Giỏi không?
- Cũng tạm. Anh học đàn từ nhỏ.
- Quý tộc nhỉ – Cô khề thờ dài.
- Hồi nhỏ bị ép phải học, giờ lại thành ra say mê.
- Thế hồi nhỏ anh còn bị ép gì nữa không?
- Nhiều thứ lắm – Anh cười – Bị ép học ngoại ngữ, học đàn, học võ, học bơi, bị ép ăn, bị ép sinh hoạt theo giờ giấc, tóm lại là bị cho vào khuôn khổ.
- Thế đã được gọi là tuổi thơ bị đánh cắp chưa nhỉ? Có thứ gì anh tự nguyện làm không?
- Có, đọc sách và chơi, anh không đợi phải ép.
- À, anh hay đọc sách gì?
- Truyện Kim Dung – Anh lại cười – Bố mẹ anh cấm tiệt, nhưng càng cấm càng ham. Hồi đó anh rất ngưỡng mộ các “anh hùng hảo hán” sống cuộc đời phong trần, tự do hành tẩu trên giang hồ. Thỉnh thoảng lại vác về bài văn bốn điểm vì cái tội thưởng văn trong truyện chương cho vào văn tả cảnh với tả người.
- Ha ha ha... – Cô cười ngặt nghẽo.

Anh liếc sang cô, mỉm cười. Nụ cười của anh thật ngọt ngào và ấm áp. Cho dù Vi có suy nghĩ nát óc cũng không sao thấy được mối liên hệ nào giữa con người vui vẻ, duyên dáng và cuốn hút đang ngồi bên cạnh cô với người đàn ông lạnh lùng, ngạo mạn, đầy vẻ cô đơn mà cô đã gặp chỉ mới một tuần trước đây. Như thể đó hoàn toàn là hai con người đối nghịch. Chỉ mong sao, cô có thể được ngắm nhìn bộ mặt đáng yêu này của anh mãi mãi...

Mãi chuyện trò, cô không để ý thấy anh đã cho xe dừng lại trước một quán ăn Nhật. Gần mười giờ đêm, quán đã bắt đầu vắng khách. Người phục vụ niềm nở đặt trước mặt họ cuốn thực đơn và hai cốc trà nóng.

- Em ăn gì? – Anh hỏi, tay lật cuốn thực đơn trong khi ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô.
- California rolls[1] – Cô trả lời, áp cả hai bàn tay vào cốc trà đang bốc khói.

[1] Tên một loại sushi.

- Chẳng ai ăn sushi ở đây cả. Ăn cá hấp đậu hũ đi, chỗ này làm món đó rất ngon.
- Anh thích áp đặt nhỉ?! – Cô bướng bỉnh.
- Em đúng là bảo thủ. Em thậm chí còn chưa xem thực đơn.
- Em là tuyền người truyền thống.
- Truyền thống khác với bảo thủ. Em không thích ra khỏi comfort zone[2] của em, không thích thử cái mới, đây rõ ràng là tính cách của Xứ Nữ. Em thuộc cung Xứ Nữ, đúng không? – Anh nhìn cô, phàn như một nhà tiên tri.

[2] Tạm dịch: vùng thoải mái, ý nói môi trường quen thuộc đối với một người nơi mà người đó cảm thấy thoải mái, không muốn thoát ra.

- Ha ha, từ vì xem bói cho người, số thầy thì để cho ruồi nó bầu – Cô cười, thú vị khi nhìn thấy một khía cạnh khác của con người anh. Cô không thể nào tin con người mà đối với cô là hoàn mỹ, lý trí và “khuôn khổ” như anh lại có thể quan tâm đến một chủ đề “mê tín dị đoan” như vậy.

Người phục vụ đã quay lại. Anh gọi hai suất com cá hấp đậu hũ và một đĩa salad, tự coi như là cô đã đồng ý.

– Em còn chưa trả lời anh. Em thuộc cung Xử Nữ, phải không? – Anh quay lại đề tài đang nói dở.

Cô khẽ gật đầu:

– Anh đoán đúng. Em sinh tháng chín.

– Khả năng thầy bói của anh không tồi nhỉ? – Anh cười rặng rờ.

Nụ cười khiến khuôn mặt anh bừng sáng, cặp lông mày rậm giãn ra càng làm nổi bật đôi mắt sâu, long lanh một cách sinh động. Vì không thể ngăn mình rời mắt khỏi khuôn mặt đó được. Cô nhận thấy những lúc vui vẻ, đôi mắt anh đặc biệt biểu cảm.

Món cá hấp đã được dọn ra. Mùi thơm của thức ăn thức tỉnh khứu giác và vị giác của Vi, cô gấp một miếng cá lên nếm thử và cảm thấy vị ngọt đang tan ra trong miệng.

– Những lúc buồn anh hay làm gì? – Cô hỏi, nhấp một ngụm trà.

– Nghe nhạc, chơi đàn, chạy bộ.

– Hoặc uống rượu – Cô bổ sung.

Anh nheo mắt nhìn cô đầy cảnh giác:

– Em xem nhiều phim Hàn Quốc phải không?

– Anh mau quên nhỉ? – Cô chun môi.

– Những lúc không buồn anh uống nhiều hơn – Anh thản nhiên nhìn cô.

– Thật hay đùa? – Cô tròn mắt, vẻ nghi ngờ.

– Nhưng trước đây thôi, hồi còn ở Việt Nam. Đó là một phần công việc của anh – Anh giải thích.

– Anh là nhân viên tiếp thị rượu hay bartender? – Cô chăm chọc.

– Anh làm nhiều nghề lắm, nhưng không phải cái nào trong hai cái trên.

– Hay anh làm cái nghề: “nhậu nhẹt là việc của tao, còn khâu thanh toán thôi giao chúng mày”?

Cô thích thú nghe tiếng cười thoải mái của anh:

– Công việc chính của anh là kinh doanh tiền, việc phụ là xây và bán nhà, phụ nữa là mua bán giấy các loại.

– Giấy lộn, giấy vụn hay giấy tờ? – Cô cố tình chọc anh để lại được nhìn thấy nụ cười quẹo rũ đó.

– Em đang nói chuyện với một thợ xây kiêm con buôn đồng nát – Anh cười.

– Cuộc sống của anh vất vả quá. Bây giờ thì em đã hiểu tại sao có một cái khăn anh cũng đòi lại bằng được.

Nụ cười của anh bỗng vụt tắt. Vì cũng không cười, nghiêm nghị nhìn vào đôi mắt anh. Cô đang chờ đợi ở anh một lời giải thích về buổi nói chuyện đêm hôm đó.

– Anh xin lỗi. Hôm đó anh đã cư xử như một thằng tồi.

Cô lại nghe thấy âm sắc lạnh lùng trong giọng nói của anh, lại nhìn thấy bộ mặt thứ hai không mong muốn của anh. Anh xin lỗi mà cô có cảm giác như anh đang kết tội cô vậy.

– Anh nợ em một lời giải thích, nhưng bây giờ chưa phải lúc thích hợp – Anh lại gở bài ca cũ.

– Vậy em sẽ đợi tới lúc nào thích hợp – Cô cười, khẽ nhấp một ngụm trà để che giấu nỗi thất vọng đang bóp nghẹt tim cô.

– Anh xin lỗi.

Giọng anh dịu lại, ánh mắt nhìn cô tha thiết, bàn tay anh vươn ra nắm lấy tay cô dịu dàng. Vì bối rối vén một lọn tóc ra sau tai:

– Em ghi nợ rồi nhé. Khi trả nhớ trả cả lãi đấy.

– Về thôi, mai em còn phải dậy sớm đi học – Anh nói trong lúc vẫy tay gọi người phục vụ để thanh toán.

– Mai mấy giờ em học xong? – Anh hỏi khi đã đi bên cạnh cô ra chỗ đậu xe.

– Cũng chưa biết được, em còn lên thư viện học bài.

– Ngày nào em cũng học ở thư viện? – Anh quay sang nhìn cô.

– Vâng.

– Lúc nào xong gọi anh tới đón – Anh nói ngắn gọn.

– Không cần đâu. Em giờ giấc thất thường, đón rước phiền phức lắm – Cô gạt đi.

– Không được – Anh nghiêm mặt – Anh sẽ không để em về khuya một mình đâu.

– Em không muốn phiền anh – Cô khẳng khái.

– Phiền gì đâu – Anh cương quyết – Anh cũng học trên thư viện trường, rất gần chỗ em.

– Anh cũng sắp thi à? – Cô hỏi.

– Ừ, tháng sáu này là anh tốt nghiệp rồi.

Tháng sáu này là anh tốt nghiệp rồi. Chính vì thế mà anh còn bận hơn cả cô nữa, vừa phải học cho kỳ thi này, vừa phải ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp. Cho nên, tần suất lên thư viện học bài của anh trở nên dày đặc, và đương nhiên tần suất anh xuất hiện trước mặt Vi cũng dày đặc như thế. Nghiễm nhiên, Vi bỗng có một tài xế chuyên chở cô về sau mỗi buổi học thi. Không chỉ có thế, lần nào anh cũng cực kỳ chu đáo, mua đồ ăn để sẵn trên xe cho Vi, để cô có cái lót dạ sau mỗi buổi ôn tập vất vả. Mới đầu Vi cũng ngại ngần từ chối, bảo rằng cô đi xe buýt cũng rất tiện, để anh đưa về thì đúng là xa và vất vả cho anh quá. Nhưng lần nào anh cũng có những lý do chính đáng để gạt bỏ mọi lý lẽ của cô, nào là với anh thì không có gì là bất tiện cả, nào là em đi xe buýt thì mất thời gian hơn, rồi đêm khuya như thế không an toàn, em chắc vẫn nhớ cái gã say rượu lần trước chứ... Vi đành chịu thua, và lại trong thâm tâm, cô vẫn luôn thấy một cảm giác thật dễ chịu mỗi khi ở bên anh mà cô không bao giờ dám tự thừa nhận. Cô bắt đầu thấy mình bồn chồn đứng ngồi không yên, mắt đảo dáo nhìn quanh, giật mình khi nghe tiếng động cơ ô tô mỗi khi bước chân ra khỏi thư viện. Cô thấy trái tim mình đập rộn rã, như ca hát, như reo vui khi nghe thấy tiếng anh gọi tên cô...

Cũng gần đến ngày thi, việc học càng vất vả, càng gấp rút. Thời gian ở thư viện của cô cũng dài hơn, hậu quả là giờ đi về cũng bị lùi lại muộn hơn trước. Được khoảng một tuần như thế thì anh bảo cô, hay là anh mang sách vở đến thư viện trường cô học chung cho đỡ phải đi lại mất thời gian. Nhưng cô kiên quyết không chịu, lấy lý do là cô vẫn thường ôn tập chung với mấy người bạn, có anh vào thì không tiện, và lại anh và cô đâu có học cùng một chương trình.

Đúng là Vi thỉnh thoảng có lên thư viện ôn tập nhóm. Nhưng “nhóm” của cô thực ra chỉ có mỗi một mình Jacob.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lời Tỏ Tình Không Báo Trước

Jacob là một chàng trai người Nga gốc Do Thái, tóc vàng, mắt xanh, mũi lõ, chắc chắn phải cao cỡ 1m85 trở lên, bởi vì đứng cạnh cậu, cho dù Vi có ngẩng đầu lên thì cổ lắm cũng chỉ chạm được tới vai cậu mà thôi. Trong buổi gặp mặt đầu tiên của lớp, chính Jacob đã đến làm quen với cô... Ở lớp của cô, Vi là người Việt Nam duy nhất đến từ Việt Nam. Nói như vậy là vì ngoài cô ra cũng có thêm hai bạn nữa gốc Việt, nhưng sinh ra ở đây, nên hầu như không biết nói tiếng Việt. Còn lại thôi thì đủ cả: Ấn Độ, Đức, Nga, Italy, Philipin... và non nửa lớp là người Trung Quốc các loại (Hong Kông, Đại Lục, Đài Loan). Vi vẫn còn nhớ hôm ấy, khi cô đang bỡ ngỡ đứng lơ ngơ một góc, giữa những âm thanh hỗn độn của cái hợp chủng quốc các thứ tiếng khác nhau, bỗng vang lên một câu tiếng Việt, tuy không có dấu, nghe rất buồn cười, nhưng vẫn cứ khiến Vi âm lòng:

– Chao ban. Ban là người Việt Nam?

Vi ngớ ngàng quay lại, ngạc nhiên thấy câu nói đó phát ra từ miệng một chàng trai “Tây” 100%. Vi thích thú mỉm cười, trả lời bằng tiếng Việt:

– Vâng, mình là người Việt. Bạn biết nói tiếng Việt à?

Chàng trai ngó ra nhìn Vi, rồi nhoen một nụ cười tươi rói, giơ tay lên đầu hàng, sau đó trả lời Vi bằng tiếng Anh rằng cậu chỉ biết mỗi một câu tiếng Việt đó thôi. Vi lại hỏi sao cậu biết cô là người Việt Nam, thì cậu bèn chỉ vào tên cô được ghi đậm nét ở trang bìa cuốn sổ ghi chép mà cô đang cầm trên tay. “Họ Nguyễn là một họ rất phổ biến của người Việt Nam”, cậu bảo. Vậy là từ đó, Vi có một người bạn thân duy nhất ở xứ sở xa lạ này.

Gia đình Jacob vốn rất gần gũi với văn hóa và con người Việt Nam. Bố của cậu trước đây là chuyên gia về dầu khí, đã từng có thời gian sống và làm việc ở Việt Nam hai năm, nhờ thế Jacob cũng đã có dịp sang thăm Việt Nam. Mặc dù khi đó còn nhỏ nhưng ấn tượng về một đất nước có nền văn hóa khác biệt đã rất sâu đậm trong cậu. Đặc biệt ấn tượng đó còn được làm đậm nét thêm bởi tình yêu đối với nghệ thuật ẩm thực của đất nước nhỏ bé này. Jacob rất thích các món ăn Việt. Cậu cho biết đã từng thử qua các món bánh cuốn chả, nem rán, gỏi cuốn... món nào cậu cũng thích, đặc biệt phở là món ăn cậu yêu thích nhất. Biết Vi làm thêm ở một quán phở Việt Nam, cậu cứ đòi Vi dẫn đến ăn. Nhưng Vi xua tay bảo, cô không biết nấu phở nên để khi nào tiện, cô sẽ làm nem rán mời cậu chứ đừng có ăn phở ngoài quán, không khéo sẽ làm hỏng mất những kỷ ức đẹp của cậu đối với ẩm thực Việt Nam. “Phở ở đây nhìn thì giống nhưng ăn thì lại chẳng giống chút nào”, Vi bảo. Có lẽ các quán ăn đã phải cải biến nó đi cho phù hợp hơn với khẩu vị của người nước ngoài.

Jacob cũng đi làm thêm ở một quán ăn Nga. Ở đây sinh viên ai cũng đi làm thêm cả. Những sinh viên năm thứ nhất, thứ hai như Vi thường làm thêm các công việc chân tay hoặc bán hàng đơn giản: chạy bàn, rửa xe, baby-sitter[1], bán hàng part-time vào mùa cao điểm hoặc đi làm volunteer, gây quỹ từ thiện... Những sinh viên năm cuối hoặc sinh viên cao học có thể làm gia sư, một số làm tutor[2] trong trường... Các “hoạt động ngoại khóa” đó, vừa giúp Vi có thêm được chút tiền chi tiêu, vừa giúp cô làm giàu thêm vốn tiếng Anh, cũng như cho cô nhiều cơ hội để tìm hiểu và hòa nhập với cuộc sống và con người nơi đây. Vừa học vừa làm khiến cho quỹ thời gian của Vi trở nên ít ỏi. Trong guồng quay hối hả đó, một người bạn như Jacob đúng là món quà quý giá.

[1] Trông trẻ em

[2] Trợ giảng

Những ngày này cô và Jacob thường hẹn nhau lên thư viện ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới. Vốn đã quen học chung với nhau những khi có bài tập nhóm trên lớp nên Jacob và cô phối hợp với nhau rất ăn ý. Thông thường họ cùng ôn lại những kiến thức chung của từng môn, sau đó một người hỏi, một người trả lời, rồi đổi lại vai trò, khiến cho những buổi ôn tập cũng đỡ bớt phần nhàm chán.

Thế nhưng, Nguyên chỉ mới biết điều này gần đây thôi. Đó là một buổi tối, khi anh đang ngồi trong xe đợi Vi trước cửa thư viện thì nhìn thấy cô bước ra cùng một anh chàng tóc vàng, mắt xanh. Anh chàng đó nói gì với Vi khiến cả hai cười rất vui vẻ rồi vẫy tay chào cô trước khi bước xuống đường, nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt Nguyên. Hóa ra đây chính là “mấy người bạn” cùng học với cô sao? Những hôm sau, Nguyên cố ý đến sớm hơn thường lệ và lần nào cũng bắt gặp Vi bước ra cùng với chàng thanh niên đó... Ngồi trong xe, mắt dán chặt vào hai cánh cửa thư viện khép kín, anh có cảm giác mình giống như một kẻ xấu xa chuyên rình mò và chờ mồi vào đời tư người khác...

Khó nổi cái “người khác” đó lại chính là cô... Nhưng là cô thì đã làm sao chứ? Cô cũng đã là gì của anh đâu? Ý nghĩ đó như một đám mây đen đè nặng lên trái tim anh. Một cảm giác khó chịu tràn ngập trong lòng khiến cho lòng ngực anh như muốn nổ tung. Anh không thể lý giải nổi tại sao cái sự “chăng liên quan” giữa cô và anh lại có thể khiến anh “bốc hỏa” đến thế. Giữa anh và cô luôn có một bức tường vô hình chắn ngang khiến anh không thể tiến đến gần cô hơn nữa. Nhưng, nói một cách công bằng, chính anh là người đã xây bức tường đó. Chính anh là người đã hoảng hốt lùi lại khi cô tiến tới. Chính anh là người không giải quyết được những mâu thuẫn giằng xé vẫn khiến anh mất ngủ hàng đêm. Anh không thể chịu đựng được một cuộc sống không có sự hiện diện của cô, dù chỉ trong ý nghĩ, nhưng lại không thể và không có can đảm để trở thành một phần của cuộc đời cô. Làm bạn của cô đã là một nỗ lực rất lớn để anh có thể nhìn thấy cô, nghe thấy cô, chạm vào cô, cảm nhận sự tồn tại của cô âm ập và rộn rã bên anh mỗi ngày. Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc anh tự nguyện rơi vào cái bẫy của chính mình, đồng nghĩa với việc anh chấp nhận thử thách sức chịu đựng của trái tim khi phải sống trong nguy cơ một ngày nào đó cô sẽ thuộc về người khác. Nguyên thấy máu như đang đông lại trong cơ thể anh khi nghĩ tới khả năng đáng sợ đó. Anh thua rồi. Anh đã thất bại một cách thảm hại. Tất cả những cố gắng điên cuồng của anh đều trở nên vô ích. Đây rõ ràng là một cuộc chiến đấu không cân sức giữa trái tim và lý trí. Nỗi khát khao của anh luôn cháy bỏng như dòng dung nham sục sôi đang tuôn trào, trong khi những nỗ lực để dập tắt ngọn núi lửa đó lại chỉ như một giọt nước nhỏ nhoi. Cảm thấy thật khó thở trong không gian chật chội này, Nguyên mở cửa xe bước ra ngoài, hít một hơi thật sâu vào lồng ngực. Không khí giá lạnh căng đầy hai lá phổi khiến cho anh bật ra một tiếng ho khê, nhưng lại làm cho đầu óc anh tỉnh táo trở lại. Ngập ngừng giây lát, rồi như có một sức mạng vô hình thôi thúc, anh quả quyết tiến thẳng tới hai cánh cửa gỗ nặng nề của thư viện.

Nguyên dễ dàng tìm thấy Vi và Jacob đang chụm đầu vào nhau thì thầm gì đó. Thành thực mà nói, để tuân thủ quy định của thư viện, cô và Jacob luôn phải hạ giọng xuống đến mức thấp nhất có thể mỗi khi muốn trao đổi. Cô cũng buộc phải ngồi sát cạnh Jacob cho tiện việc hỏi đáp. Mặc dù đường đường chính chính như vậy, nhưng Vi cũng không ngờ mình lại có cảm giác ngại ngùng đến thế khi để anh nhìn thấy cô trong hoàn cảnh này, như thể cô đang làm một việc gì đó xấu xa, vụng trộm sau lưng anh. Vì vậy, Vi dờ người ra mắt mấy giây mới mở được miệng. Anh ngồi xuống chiếc ghế phía đối diện với cô và Jacob.

– Sao anh lại ở đây? – Cô thì thầm.

Nguyên khẽ đặt một cuốn vở lên chiếc bàn gỗ ngang giấy tờ, sách vở, đang ngăn cách giữa cô và anh, cũng thì thầm đáp lại:

– Em để quên vở trên xe – Anh giải thích ngắn gọn, rồi đưa mắt liếc nhìn Jacob và phát hiện ra cậu cũng đang chăm chú quan sát anh.

Vi khê “A” lên một tiếng, rồi chỉ Nguyên, giới thiệu:

– Đây là Nguyên, bạn mình.

Quay sang nhìn Nguyên, cô nói:

– Đây là Jacob, bạn cùng lớp với em.

Jacob ním cười lịch sự, Nguyên cười đáp lễ, cả hai cùng bật ra câu chào: “Nice to meet you!”

Tiếng nói chuyện rì rầm khiến những người xung quanh phải liếc mắt nhìn sang bàn của Vi. Nhận thấy những ánh mắt đang hướng về phía mình, cả ba người ngừng nói. Nguyên hạ giọng bảo hai người cứ học tiếp đi, đừng để ý đến anh. Jacob mỉm cười với anh, chỉ chỉ vào quyển sách trước mặt ra ý bảo sẽ tiếp tục đọc sách, rồi cắm cúi đọc. Vì thi cử gần người ra, chẳng dám nhìn anh mà cũng không biết phải làm gì, cây bút khốn khổ trong tay cô bỗng dưng trở thành vật thể nặng, bị chủ nhân của nó quay như chong chóng. Bỗng một tờ giấy được đẩy đến trước mặt cô.

– Anh có làm em mất tập trung không? – Anh viết.

Vi khẽ ngước lên. Anh đang nhìn cô chăm chú.

– “Có” – Cô viết. “Biết thế sao anh còn đến đây???” – Sau khi tô đậm ba dấu chấm hỏi, cô vẽ một mặt người đang mếu ở bên cạnh.

– Anh không tập trung học được – Anh lại đẩy tờ giấy đến trước mặt cô.

– Vì sao??- Lại ba dấu chấm hỏi. Lần này cô vẽ một mặt người đang ngạc nhiên, mắt chữ A, mồm chữ O, rồi đẩy trả tờ giấy về phía anh.

Vi quan sát anh trong lúc anh tập trung viết, cố nén để không bật ra một tiếng cười. Nét mặt anh đầy căng thẳng, như thể anh đang soạn thảo một tài liệu rất quan trọng, mang tính quyết định tới số phận của một người nào đó, chứ không phải đang chơi trò chơi chuyển giấy với Vi như những cô cậu học trò cấp hai. Tờ giấy lại được đẩy sang phía Vi. Cô cúi xuống đọc. Trước mắt Vi, những nét chữ bay bổng nhưng rắn rỏi của anh như đang nhảy múa. Mọi thứ bỗng trở nên mờ ảo, chỉ còn lại duy nhất dòng chữ của anh nổi bật trên nền giấy trắng. Anh đã viết:

– Bởi vì... anh nhớ em. Vi, ANH YẾU EM!

Bây giờ thì đến lượt Vi hốt hoảng, ba chữ in hoa, đậm nét khiến trái tim Vi nhảy điệu rumba trong lồng ngực. Cô gấp vội tờ giấy lại, nắm chặt nó trong hai bàn tay run run như thể sợ ai đó có thể đọc thấy điều bí mật của mình. Dường như cơ thể cô có bao nhiêu máu đều đã dồn hết lên mặt khiến cho khuôn mặt cô đỏ bừng như một trái cà chua chín. Vi bối rối ngước lên nhìn anh. Anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt còn tha thiết hơn hàng ngàn vạn lời nói. Mãi mãi sau này, cô cũng không bao giờ có thể quên được giây phút đặc biệt đó...

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quân

Noel năm ấy đúng là một Noel trắng... Càng gần đến Noel, tuyết càng rơi nhiều hơn và nhiệt độ cũng xuống thấp hơn. Nhưng bất chấp giá rét, không khí ấm áp của mùa lễ hội len lỏi vào đến tận mỗi nhà. Đường phố chẳng đèn kết hoa, những cây thông Noel trang trí với đèn màu, ngôi sao pha lê và quả cầu kim loại xanh đỏ bóng loáng được dựng lên trong các trung tâm mua sắm, các cửa hàng, siêu thị... Dundas Square rực rỡ ánh đèn và ánh sáng lấp lánh phát ra từ một cây thông pha lê to tướng ngay giữa quảng trường. Các trung tâm thương mại nghìn nghịt người đi mua sắm. Ngay cả những khu phố xa trung tâm như chỗ Vi ở, người ta cũng đã treo đèn kết hoa chuẩn bị Noel trước cả tháng trời. Năm nay, ông bà Dora quyết định về Pháp đón Noel, vậy là chỉ còn lại Vi một mình với căn nhà nhỏ. Nhưng vừa mới hôm qua, ông bác họ của Vi gọi điện bảo Vi đến ăn Noel với gia đình. Đây là một người họ hàng xa bên đảng nội. Gia đình ông bác là dân Bắc di cư vào Nam những năm năm mươi tư rồi vượt biên sang đây đã hơn hai mươi năm rồi, vì vậy tuy là họ hàng nhưng bác và bố cô cũng ít liên lạc với nhau. Vi đã đồng ý thu xếp hai ngày đến thăm gia đình họ. Thời gian còn lại trong hai tuần nghỉ lễ, Vi sẽ dành cho Nguyên. Anh đã hứa với cô một Noel với nhiều bất ngờ thú vị.

Gia đình ông bác họ ở tít tận Mississauga, nơi được coi là thủ phủ của người Việt ở Toronto. Nói là “thủ phủ” cho oai chứ thực ra cộng đồng người Việt ở Toronto rất ít, sinh sống rải rác và cũng lẫn lộn với người Tàu chứ không thành một khu riêng biệt như Little Sài Gòn ở California. Bác Vi là chủ một tiệm ăn Việt Nam. Bác có hai anh con trai, một anh bằng tuổi Vi, một anh thì đã có gia đình riêng nhưng cũng ở quanh quẩn quanh đó. Bữa ăn tối đông đủ mọi người, có thêm một người bạn của anh Minh – anh con trai cả đã có gia đình. Câu chuyện bên bàn ăn diễn ra rôm rả. Bác trai và bác gái tút tít hỏi chuyện Vi, những câu chuyện dây cà ra dây muống tưởng chừng như chẳng bao giờ dứt được. Nào là chuyện làm ăn của bố Vi, chuyện họ hàng hai bên, những bà dì, ông bác, anh A, chị B, người còn, người mất, có những người mà Vi thậm chí còn chưa một lần gặp mặt. Nếu như bác gái thích hỏi chuyện họ hàng thì bác trai lại thích chuyện thời sự, chính trị và kinh tế.

– Ô, mà dạo này bà C có còn khỏe không? Giờ chắc bà cũng trên tám mươi rồi thì phải.

– Dạ, bà C là ai thế ạ? – Vi ngạc nhiên.

– Cháu không biết hả, ừ, mà không biết cũng phải thôi. Bà C là vợ của ông D, ông D là cháu họ đảng vợ gọi ông thân sinh ra bác mày bằng chú đấy.

Vi nghe lời giải thích mà ù hết cả tai, chưa kịp hoàn hồn thì bác trai đã ngắt lời:

– Thôi dẹp đi bà ơi, ba cái chuyện họ hàng, bọn trẻ làm sao mà biết được. Mà dạo này dân Việt Nam làm ăn cũng khá quá đi chứ, có tiền cho con du học. Nhớ dạo năm 85-86 thì đến miếng ăn cũng còn không có mà ăn, chặc chặc. À, thế dạo này...

Sau mỗi tiếng chặc thì ông lại à lên một cái, nghĩa là Vi phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng hầu chuyện ông một đề tài khác. Ở góc bàn bên kia câu chuyện cũng đang lên đến cao trào, chỉ có khác là tiếng Anh, tiếng Việt lẫn lộn, và chốc chốc những người trẻ tuổi lại rộ lên một tràng cười vui vẻ. Anh Minh sinh

ra ở Việt Nam thì còn nói được tiếng Việt, nhưng anh Bình – anh chàng bằng tuổi Vi sinh ra và lớn lên ở đây thì hầu như chỉ có thể nghe hiểu lờ mờ, chứ anh nói tiếng Việt thật chẳng khác gì “sinh viên” lớp một tập đánh vần. Vì cứ tự thắc mắc không biết anh giao tiếp với bố mẹ bằng thứ ngôn ngữ gì nhỉ?

Đúng lúc bác cô đang “à” ra một cái đề tài liên quan đến chính trị thì có một vị cứu tinh đã đến cứu cô ra khỏi hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng. Đó là anh Quân, bạn của anh Minh, người mà từ lúc gặp mặt, Vi mới chỉ chào xã giao. Anh rời góc bàn bên kia đến hỏi chuyện hai bác của Vi. Câu chuyện đang dở về đề tài Việt Nam được tạm dừng để bác giới thiệu Vi và Quân với nhau. Sau vài câu hỏi thăm, Vi tìm cách rút lui, viện cớ vào bếp chuẩn bị gọt hoa quả làm món tráng miệng. Cô trút một hơi thở nhẹ nhõm khi được đứng lên và ba chân bốn cẳng đi thẳng vào bếp.

Bữa ăn trưa ngày hôm sau Quân cũng có mặt khiến Vi đoán anh chắc hẳn là một người bạn rất thân của cả gia đình. Hôm nay Vi chủ động ngồi về phía đám thanh niên để mong trốn tránh nghĩa vụ phải hầu chuyện hai bác, những câu chuyện mà cô không mấy hứng thú. Chẳng biết vô tình hay cố ý, Quân đến ngồi cạnh cô. Trong suốt bữa ăn anh hỏi Vi rất nhiều về chuyện học hành, về cuộc sống ở đây và thậm chí cả những dự định tương lai của cô nữa. Anh rất chịu khó lắng nghe và tiếp nước uống cho cô, làm như anh mới là chủ nhà còn cô là khách của anh vậy. Vi thấy anh cũng là người dễ chịu, hiểu biết và tinh tế. Vi vậy đến khi Vi xin phép hai bác ra về, được cả nhà hậu thuẫn, Quân xung phong làm tài xế cho cô thì Vi cũng không tiện từ chối. Quảng đường từ nhà bác cô đến nơi cô ở trọ đủ dài để Vi biết được rằng Quân là bạn rất thân của anh Minh và hai bác coi anh như con cái trong nhà, phần vì ba mẹ anh đã mất, anh không còn người thân, phần vì anh cũng đã từng làm cho quán ăn của hai bác một thời gian dài. Bây giờ thì anh đã có một cửa hàng của riêng mình, bán đồ ăn Việt kiểu fast food trong một trung tâm thương mại nhỏ. Cô cứ tấm tắc khen anh giỏi, có ý chí:

– Em cũng chỉ mong một ngày nào đó được một phần như anh là bố em mừng lắm rồi.

– Em mong có một cuộc sống ngày cắm mặt vào công việc và tối cô đơn trở về nhà một mình giống anh hay sao? – Anh cười – Còn anh lại mong được giống em, được tới trường đi học, có gia đình và người thân.

– Thì anh cứ lấy vợ đi, có khi lúc ấy anh lại ước được quay trở lại thời kỳ độc thân ấy chứ – Vi khuyên anh, làm như cô rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

– Đó, đó – Anh reo lên như được giải đúng chỗ ngứa – Vấn đề nằm ở chỗ đó. Tìm được một người hợp với mình ở cái xứ này đâu có dễ đâu em. Xứ này lạnh quá nên cũng toàn người máu lạnh hết trơn à – Anh cười.

Cho đến khi xe đỗ trước cổng nhà Vi thì anh cũng đã xin được Vi số điện thoại để “lâu lâu nói chuyện chơi cho đỡ buồn”. Vi cảm ơn anh một lần nữa vì đã đưa cô về nhưng không mời anh vào nhà chơi. Còn anh đứng chờ cho đến khi Vi vào nhà và đóng cửa lại mới nổ máy. Chiếc xe nhẹ nhàng vọt đi, để lại đằng sau một vệt khói mỏng.

Bạn đang đọc truyện *Đội Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Love Means Never Having To Say You'Re Sorry

Đúng như đã hẹn, năm giờ chiều, chiếc điện thoại di động của Vi đổ chuông. Cô không cần nhìn số cũng biết là ai đã gọi đến.

– Alô, về đến nhà chưa em? Đi chơi vui không?

– Vui chứ, anh thì sao?

– Không vui chút nào cả.

– Sao vậy, mới xa em có hai ngày thôi mà? – Cô khúc khích cười.

– Ừ, nhưng cái xe của anh đột nhiên trở chứng, phải mang đi bảo dưỡng đúng hai ngày đó.

– Hả, hóa ra anh không vui chỉ vì cái xe của anh thôi à?

Đáp lại giọng điệu đe dọa của cô chỉ có tiếng cười nho nhỏ từ đầu dây bên kia. Mấy giây im lặng, rồi bất chợt cô nghe thấy một giọng dịu dàng:

– Vi, anh nhớ em... Anh đến đón em bây giờ nhé...

Vi buông máy nhưng trong lòng vẫn ngấy ngấy cảm giác của kẻ say. Quả thực cô đang say, say trong tình yêu đầu mới mẻ, say trong vòng tay ấm áp và che chở của anh, say trong những rung động kỳ diệu mà lần đầu tiên cô được nếm trải. Sau buổi tối không thể nào quên trong thư viện hôm đó, mối quan hệ giữa cô và anh đã biến đổi và chuyển sang giai đoạn thăng hoa mới: họ đã bước vào mê cung quyền rũ có tên gọi là tình yêu. Đó là một giai đoạn hạnh phúc trong cuộc đời Vi, khi mà tình yêu như một liều doping khiến cô luôn cảm thấy yêu đời, những cuộc hẹn hò nhờ thế cũng ngày càng lãng mạn và thú vị hơn.

Bữa tiệc Noel đầu tiên của hai người sẽ được “tổ chức” tại nhà anh. Anh bảo rút kinh nghiệm lần trước, lần này ăn ở nhà thì tha hồ nói chuyện mà không

sợ ồn ào, và lại “anh có một bất ngờ nho nhỏ dành cho em”. Bởi vậy khi lên đến tầng hai mươi đứng trước cửa phòng anh, anh yêu cầu cô nhắm mắt lại.

– Em chỉ được mở mắt ra khi anh đếm đến ba thôi nhé. Tuyệt đối không được ăn gian đấy! – Anh vừa dặn cô, vừa dắt tay cô dò dẫm vào nhà và để cô đứng chờ ở một góc.

Khi Vi “được phép” mở mắt, cô thấy anh không bật đèn, cả căn phòng tràn ngập một thứ ánh sáng dịu dàng và mờ ảo của những ngọn nến. Chiếc bàn nước ở phòng khách được biến thành bàn ăn với một tấm khăn trải bàn trắng tinh có viền ren sang trọng. Một giá đỡ nến bằng kim loại sáng choang với hai cây nến đang cháy. Ở giữa bàn là lọ hoa pha lê nhỏ xinh cắm một bông hoa hồng đang hé nở, vẫn còn đọng một vài giọt nước long lanh trên những cánh hoa dày và đỏ tươi như nhung. Một chai rượu vang đặt trên giá đỡ hình chiếc xích lô, hai cái ly pha lê, hai bộ dao đĩa và khăn ăn đặt sẵn trên bàn như đang mời mọc. Trên bức tường kính lớn, tấm rèm cửa đã được vén sang hai bên, mở ra tầm nhìn về hướng trung tâm rực rỡ ánh đèn. Vi nhìn thấy CN Tower như một ngọn hải đăng nổi bật trên nền trời đêm. Trong lúc Vi còn đang ngỡ ngàng, anh đến bên bộ đàn loa, khẽ nhấn nút. Nhạc không lời êm dịu từ chiếc đĩa CD đã được đặt sẵn trong ổ đĩa lập tức tràn ngập căn phòng, nhấn chìm Vi trong thứ âm thanh du dương của nó. Cô xúc động không nói nên lời, đôi mắt Vi ngấn nước.

Món Spaghetti và một con gà tây vàng rộm được dọn ra, kèm theo mỗi người một đĩa salad trộn. Vi thật sự ngạc nhiên trước tài nấu nướng của anh.

– Anh cũng biết nấu ăn à? Còn biết nấu cả gà tây – Cô tròn mắt nhìn con gà tây để đến bảy, tám cân đang chễm chệ trên chiếc đĩa to ở giữa bàn.

Anh được thể lên nước, bảo “cái món Spaghetti đặc biệt này anh làm chỉ để dành riêng cho em thôi đấy”, nhưng cũng khiêm tốn thú nhận là “gà tây thì anh mua ngoài hàng”. Rồi sau đó lại phê phán cô quá tiết kiệm lời khen: “Hết nửa đĩa này rồi mà chẳng thấy khen được câu nào”. “Thì em cũng chỉ nghĩ cho anh thôi, sợ mũi anh nó nổ” – Cô cười.

Đúng là không có câu chuyện nào hấp dẫn bằng bằng câu chuyện giữa những người đang yêu. Chỉ cần được ngồi bên anh thì những đề tài khô khan cũng trở nên hấp dẫn và những chuyện tâm phào cũng trở thành đáng yêu. Anh thú nhận với cô rằng cô đã “hạ gục” được anh bằng... nước mắt, rằng hôm đó, trên xe “em khóc mà không biết là mình đã khóc, lúc đó trông em yếu đuối mà dễ thương một cách kỳ lạ”. Cô xấu hổ chống chế rằng đó là do cô bị yếu tim, không thể chịu đựng nổi những tác động quá mạnh mẽ hoặc quá đột ngột, rằng vẫn còn may cho anh là hôm đó cô đã không ngồi xiêu trên xe của anh.

– Em bị bệnh tim à? – Anh lo lắng hỏi.

– Không, nhưng em có một trái tim yếu đuối và dễ xúc động – Cô nói đùa, rồi cô khẽ thờ dài – Chắc có lẽ em được thừa hưởng từ mẹ, mẹ em bị bệnh tim, mẹ mất trong khi sinh em trai em. Ngày sinh nhật của nó cũng là ngày giỗ của mẹ.

– Còn anh thì lại chỉ có mẹ. Bố anh cũng đã mất lâu rồi, trong một tai nạn xe hơi.

Một lúc lâu, không ai nói gì nữa. Việc nhắc đến những người đã khuất bỗng chạm tới hạnh phúc của họ, tới nỗi đau và sự thiệt thòi, mà chỉ những đứa trẻ có hoàn cảnh như cô với anh mới có thể đồng cảm, có thể thấu hiểu. Chính cô là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng đó. Cô hỏi anh tại sao tự nhiên lại muốn đi học tiếp trong khi công việc của anh ở Việt Nam đang rất bận rộn. “Em vẫn nhớ anh làm nghề thợ xây kiếm con buôn đồng nát đấy”, cô cười. “Thì chính vì bận quá nên anh mới đi trốn. Ngoài ra, anh cũng có một vài lý do cá nhân nữa” – Anh hơi ngập ngừng ở cuối câu. Vi định hỏi anh xem có thể chia sẻ với cô “lý do cá nhân” ấy được không, nhưng rồi lại thôi, cảm thấy hình như anh vẫn chưa sẵn sàng mở lòng với cô về việc đó. Khi cô đang chuẩn bị chuyển sang một đề tài khác thì anh đã sốt ruột kêu lên: “Em định hỏi cung anh đến bao giờ? Lúc nào thì mới đến lượt anh?”.

– Thế anh còn muốn biết điều gì...?

– Em yêu anh từ khi nào vậy? – Anh đột ngột cắt ngang.

– Hóa ra anh cũng tò mò gớm nhỉ – Cô khúc khích cười – Bí mật, nhưng chắc chắn không phải từ lúc anh chia ra cho em hai tờ tiền trong ví của anh đâu.

– Em có họ với kẹo cao su à? Thù dai thật đấy! Anh phải làm gì thì em mới cho qua chuyện đó nào? – Anh cười một cách khổ sở.

– Sao có thể cho qua được! Thế anh đã làm gì với hai đồng tiền đó? Lại mang tip cho cô nào rồi phải không?

– Sở trường của em là đoán mò đấy à? Đây là vụ đầu tư thành công nhất của anh, chả ai dại gì cho đi những đồng tiền may mắn như thế cả. Không tin thì em hãy tự mình kiểm tra đi – Anh với tay lên bàn làm việc lấy chiếc ví của anh đưa cho cô.

Cô tò mò mở chiếc ví ra. Nhưng lần này cảm giác hoàn toàn khác với cảm giác tò mò của lần đầu tiên, khi cô mở chiếc ví của một người xa lạ. Ở ngăn chính giữa chẳng có gì cả, nhưng ở ngăn trong cùng là hai trái tim được gấp tỉ mỉ bằng hai đồng đô la quen thuộc. Một nỗi xúc động trào lên trong cô. Hẳn là anh phải yêu cô bằng tất cả tấm lòng chân thành thì anh mới có thể gìn giữ và nâng niu từng kỷ niệm nhỏ nhặt đến thế. Cô cứ nghĩ hành động lãng mạn trẻ con như vậy chỉ có thể có được ở tuổi học trò, khi người ta lần đầu tiên biết đến những rung động đầu đời. Nhưng hóa ra nếu đã là tình yêu thì ở độ tuổi nào cũng vậy... Một thoáng im lặng, rồi cô bất ngờ dịu dàng ôm lấy anh, tựa cằm vào vai anh thì thầm:

– Anh có thể cho em giữ một trái tim được không? Em nghĩ em đã tìm thấy một nửa của mình.

Anh khẽ đẩy cô ra để có thể nhìn thấy khuôn mặt và đôi mắt cô, rồi nói một cách chậm rãi và dứt khoát:

– Em đã nói là phải giữ lấy lời đấy nhé. Em có cần suy nghĩ lại không? Sau này em sẽ không hối tiếc chứ?

– Love means never having to say you're sorry[1] – Cô nhìn anh, nhắc lại câu nói nổi tiếng trong một bộ phim kinh điển thay cho câu trả lời.

[1] Tạm dịch: yêu là không bao giờ phải hối tiếc.

Khẽ hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, anh ghi cô trong cánh tay mạnh mẽ, một tay đỡ mái đầu cô, nhìn sâu vào mắt cô, anh nói khẽ:

– Em cho phép anh chứ?

Rồi chẳng đợi được cô “cho phép”, anh dịu dàng đặt lên môi cô một cái hôn nóng bỏng. Mọi thứ tan biến đi trong phút giây kỳ diệu đó, cô như đang bồng bềnh trôi trong một giấc mơ. Giả như lúc ấy thế giới có sụp đổ, cô cũng không hề hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Áo Đỏ Ở Cn Tower

Có lẽ đó là mùa Giáng sinh hạnh phúc nhất trong cuộc đời Vi. Vẫn còn hơn một tuần nữa mới hết đợt nghỉ lễ nên anh quyết định nhân dịp này đưa cô đi thăm mấy thành phố xung quanh, những nơi mà từ khi đặt chân đến Toronto cô chưa có dịp ghé thăm. Lịch trình đặt ra là bắt đầu từ Montreal, thẳng tiến tới Quebec và trên đường trở về họ sẽ ghé thăm Ottawa, thủ đô của Canada.

Montreal là một thành phố nhỏ xinh xắn thuộc tỉnh Quebec, nằm cách Toronto năm tiếng lái xe. Đường phố Montreal nhỏ nhắn với những ngôi nhà kiến trúc kiểu Pháp và những quán cà phê vỉa hè khiến Vi nhớ Hà Nội da diết. Cô đã hạnh phúc biết bao khi được nắm tay anh đứng trên đỉnh đồi Royal nhìn bao quát toàn cảnh thành phố. Cô như đi trong mơ khi cùng anh bước trên những bậc thang lên nhà thờ linh thiêng S.Joseph. Cô ngất ngây khi cùng anh tay trong tay mỗi chiều dạo bước trên những con phố nhỏ đáng yêu ở downtown Montreal, nơi người dân nơi đây vẫn thường gọi là “đảo”. Cô cũng sẽ chẳng thể nào quên dư âm ngọt ngào của những nụ hôn anh lên trao cô dưới cột đèn đường.

Thêm hai tiếng lái xe nữa là họ tới Quebec – thủ phủ của tỉnh Quebec. Kiến trúc kiểu Pháp với những toà nhà như những tòa lâu đài cổ kính và những bảng tên đường, biển hiệu hoàn toàn bằng tiếng Pháp khiến cho Vi có cảm giác như cô đang lạc đến nước Pháp xinh đẹp. Chỉ có điều thời tiết ở Quebec lạnh hơn ở Toronto rất nhiều khiến cho hành trình khám phá thành phố của họ bị hạn chế, vì anh lo cô không chịu nổi cái lạnh ở đây. Tuyết phủ những lớp dày như những tấm chăn bông đắp lên các mái nhà cổ kính. Đâu đâu cũng một màu trắng tinh khôi. Nhưng dưới con mắt Vi, chính tuyết đã giảm bớt phần nào không khí lạnh lẽo của mùa đông nơi đây. Những bông tuyết trắng tinh, xốp, mềm, nhẹ nhàng bay trong không trung như những bông hoa đáng yêu đã mang đến cho thành phố một vẻ đẹp hoang đường như trong cổ tích. Và lại, trên tất cả, sẽ chẳng thể cảm nhận được không khí Noel nếu như không có tuyết. So với Quebec, thì mùa đông ở Toronto vẫn còn dễ chịu hơn rất nhiều. Đến bây giờ Vi mới có thể hiểu được tại sao người Canada lại bảo ở Toronto không có mùa đông thực sự.

©STEN.T

Buổi tối hôm Noel họ đang ở Quebec. Cả buổi chiều anh lùng sục trên internet để tìm một quán ăn Pháp thật ngon. Anh muốn mời cô thưởng thức đồ ăn Pháp để kỷ niệm lần đầu tiên đặt chân đến Quebec. Cô cứ nghĩ một quán ăn ngon như vậy tối nay chắc phải đông khách lắm, và ngao ngán nghĩ đến cảnh cứ phải gào lên hết cỡ mỗi khi muốn cho người bên cạnh nghe thấy mình nói gì. Nhưng trái với dự đoán của cô, quán hoàn toàn vắng khách. Cô và anh là hai trong số bốn thực khách hiếm hoi hôm đó. Anh giải thích với cô rằng đêm Giáng sinh người phương Tây thường quây quần ăn tối với gia đình, cũng giống như người Việt Nam mình mỗi khi Tết đến dù bận mấy cũng cố gắng thu xếp để về nhà.

– Chỉ có những kẻ lang thang không gia đình như anh với em mới đi ăn tiệm vào một tối như thế này – Anh cười trêu cô.

Người phục vụ mang cuốn thực đơn ra cho họ. Cô lại nhường phần gọi món cho anh vì cô không rành đồ ăn Pháp. Khi anh đang hỏi cô có muốn nếm thử món pate gan khổng lồ không thì bỗng nhiên điện thoại di động của anh đổ chuông. Đó là một tin nhắn. Anh cầm chiếc điện thoại lên, khẽ liếc nhìn mẫu tin trong vài giây. Và khi anh ngẩng lên, cô nhận thấy trên nét mặt anh một thoáng sa sầm. Hai vệt lông mày của anh nhíu vào nhau và đôi mắt nâu vốn rất sinh động giờ đây dường như đang tối lại. Nhưng khi cô hỏi, thì anh chỉ gạt đi, bảo rằng không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là tin nhắn của một người bạn thôi.

Anh vừa nói, vừa lật cuốn thực đơn như ngẫm ra điều gì đó rằng anh muốn chấm dứt đề tài này ở đây. Nhưng đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại lại vang lên lần nữa. Lần này là một cuộc gọi. Cô nhận thấy biểu hiện của sự khó chịu thoáng qua trên nét mặt anh trong một giây. Rồi bằng một động tác dứt khoát, anh nhấn vào nút reject. Thái độ của anh thật là kỳ lạ. Cô còn chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra thì tiếng chuông điện thoại lần thứ ba phá hỏng buổi tối của họ. Chuông đổ liên mấy hồi mà vẫn không thấy anh nhắc máy, cô sốt ruột định lên tiếng nhắc anh, nhưng cô chưa kịp làm điều đó thì anh đã nhắc cô trước:

– Điện thoại của em kia.

Bây giờ cô mới giật mình nhận ra chính chiếc điện thoại của cô chứ không phải của anh đang rung lên từng hồi. Cô bối rối cảm máy lên nghe, hoàn toàn bất ngờ khi nhận ra giọng nói của Quân ở đầu dây bên kia. Anh bảo hôm nay là Noel chợt nhớ cô cũng không có gia đình ở đây, sợ cô buồn nên anh gọi điện hỏi thăm thôi...

Nói chuyện xã giao thêm vài câu nữa, Vi chủ động kết thúc cuộc điện thoại. Cô cũng đang nẫu ruột với bộ dạng làm lý của Nguyên nên không muốn làm

cho tâm trạng anh thêm khó chịu. Vài phút im lặng trôi qua, nhưng anh vẫn ngồi nguyên một tư thế, mắt nhìn như đóng đinh vào ly rượu vang trước mặt, bàn tay lơ đãng xoay xoay chiếc điện thoại di động một cách vô thức.

– Này anh, mấy đây? – Cô hươ hươ hai ngón tay trước mặt Nguyên khiến anh giật mình ngẩng lên.

– Em nói chuyện xong rồi à? – Anh gượng cười.

– Vâng, cũng là một người bạn gọi điện chúc mừng Noel thôi mà.

Vì bèn vui về kể cho anh nghe về người bạn mà cô mới quen hôm đến ăn cơm nhà bác cô. Cô cũng hết lời khen Quân là người dễ chịu, hiểu biết và có ý chí. Anh ngồi nghe chăm chú, không bình luận gì. Đôi lúc Vì có cảm giác khuôn mặt anh thoáng sa sầm lại, nhưng cô cho rằng đó chỉ là dư âm của cú điện thoại kỳ lạ lúc trước. Thấy anh không hào hứng, cô cũng không muốn nói nhiều. Bữa ăn lại tiếp diễn trong bầu không khí im lặng đến ngột ngạt mặc dù trong quán rất vắng khách và nhiệt độ ngoài trời là âm ba mươi độ c. Bầu không khí căng thẳng như đang tích điện đó còn theo họ cho tới khi về đến khách sạn.

Nhưng Vì không phải là một người kiên nhẫn. Cô không thể chịu đựng được kiểu im lặng một cách khó hiểu như vậy. Rõ ràng anh đang có điều gì không muốn cho cô biết, mà có lẽ nguyên nhân chính là vì cái tin nhắn và cú điện thoại đó. Hay là cô đã làm gì khiến anh không vui? Có phải anh đang giận cô không?... Vì bứt rứt không yên với hàng chục câu hỏi đang hành hạ trái tim nhạy cảm của cô. Nhưng dù thế nào thì thái độ của anh đối với cô cũng thật là vô lý. Cô quyết định phải làm cho ra lẽ.

– Này, anh định lúc nào mới lại nói chuyện với em?

– Sao cơ? Thì anh vẫn đang nói chuyện với em đây thôi.

– Thật à? Anh có biết lúc này em hỏi anh cái gì không?

– Em hỏi cái gì? – Anh giật mình, bối rối hướng cái nhìn lên khuôn mặt đang cau có của cô.

– Hơ, thôi khỏi, em nói gì cũng có vào tai anh đâu. Em chẳng hỏi gì cả – Cô quay mặt đi giận dỗi.

Vì cứ chờ đợi anh sẽ phản công, hoặc ít nhất cũng sẽ nói một câu gì đó. Nhưng cô chỉ thấy anh khẽ thờ dài và... im lặng. Cuối cùng không chịu nổi, cô đổi giọng thế thọt:

– Thôi nào, có chuyện gì mà anh phải khô sở thế? Anh giận em đấy à?

– Không có chuyện gì đâu. Em đừng nghĩ ngợi gì cả – Anh lại khẽ thờ dài, ánh mắt nhìn xa xăm vào khoảng tối trước mặt.

– Vậy tại sao bỗng nhiên anh thay đổi thái độ? Có phải vì tin nhắn kia không? Có chuyện gì anh không thể nói với em được hay sao?

Cô gắng hỏi, một cảm giác khó chịu len lỏi trong lòng. Tại sao anh lại dằn cô đến mức phải muối mặt tra hỏi anh như thế? Hay anh đang có chuyện gì mờ ám giấu cô? Nhưng bất chấp mọi cố gắng của cô, câu trả lời của anh vẫn trước sau như một. Thậm chí có lúc anh đã cự tuyệt cô bằng một giọng gay gắt.

Vì cảm thấy ngẹn lời. Cô không nói được gì cả, nước mắt tự nhiên cứ tuôn ra không kìm giữ được. Từ ngày yêu nhau, cô chỉ quen nghe anh nói với cô những lời âu yếm, chưa bao giờ anh nói với cô bằng một thái độ như vậy. Cô úp mặt xuống gối, để mặc cho nước mắt tuôn rơi, hai bờ vai cô khẽ rung lên nhẹ nhẹ. Anh vẫn ngồi im như một bức tượng trên chiếc sofa, không vào đồ dành cô như mọi khi, thậm chí anh còn không mềm lòng nói một câu an ủi. Nghĩ nát óc cô cũng chịu không đoán ra nguyên nhân gì khiến cho tâm trạng anh đột nhiên thay đổi, nhưng linh cảm của cô vẫn cứ buốt buốt đổ lỗi cho cái tin nhắn và cú điện thoại lúc trước. Hình như anh đang giấu diếm chuyện gì đó? Vì cay đắng nghĩ thầm, rồi lại thấy nhói lòng trước dáng vẻ chịu đựng của anh khi anh nói với cô những lời như vậy. Anh không tin tưởng cô hay anh đang che giấu cô điều gì?

Nhưng cô chẳng có thời gian để nghĩ ngợi lâu hơn nữa vì đột nhiên cô thấy anh đứng dậy. Anh đến bên cô, ôm lấy vai cô và bắt đầu đặt lên mắt, lên môi cô những nụ hôn vội vã. Bị bất ngờ, Vì phản ứng bằng cách cố đẩy anh ra nhưng anh không có ý định nhượng bộ. Cô cố gắng vùng vẫy, cố gắng mở miệng muốn nói với anh, nhưng mỗi lần như vậy, anh lại ngăn cô bằng những cái hôn nóng bỏng.

– Đừng nói gì cả, hãy để yên cho anh một phút thôi – Anh vừa thì thầm vừa trút lên mặt, lên cổ cô những cái hôn như mưa.

Cả cơ thể anh căng ra, những cơ bắp trên người anh đang xiết chặt lấy cô khiến cô cảm thấy đau đớn. Hai bàn tay anh nắm lấy bờ vai và cánh tay cô như những gọng kim sắt. Đôi môi anh như muốn đốt cháy cô bằng sức nóng hùng hực của khát khao, như muốn để lại trên da thịt cô những dấu ấn cháy bỏng của đam mê. Anh phủ lên cô những vuốt ve cuồng dại, mạnh mẽ và ào ạt như một cơn giông bão. dường như không cách gì có thể ngăn lại được. Cô thấy mình bị cuốn đi, bị tung lên, bị quật xuống trong cơn bão đó. Cho đến khi đôi tay mạnh mẽ của anh giật tung hàng khuy trên chiếc áo của cô, cô cảm thấy cả cơ thể mình đang bùng cháy.

Nhưng... cũng đột ngột như khi bắt đầu, anh dừng lại. Anh từ từ ngồi dậy như vừa chợt tỉnh sau một cơn mơ. Nói lòng những ngón tay, giọng khàn đặc. Anh nói một cách cộc lốc:

– Xin lỗi.

Cơn bão đã qua đi cũng bất ngờ như khi nó đến. Anh ngồi cách xa cô một khoảng, cả người anh hơi cúi về phía trước, một nửa gương mặt chìm trong

bóng tối. Hai bàn tay nắm chặt mép giường của anh khẽ run lên. Rõ ràng anh đang cố gắng che giấu nỗi xúc động mạnh mẽ dưới vẻ mặt lạnh lùng. Một bầu không khí im lặng đến lạnh người bao trùm lấy họ. Vì vẫn còn run rẩy, cô không dám thở mạnh, thậm chí còn sẵn sàng nín thở và thu mình lại nếu như có thể được. Nhưng trong lúc cố gắng lấy lại hơi thở, cô không kiềm chế được bỗng bật ra một tiếng ho khẽ. Anh giật mình quay lại vừa lúc bắt gặp ánh mắt hoang mang và bối rối của cô. Anh lặng lẽ nhích lại gần cô, mệt mỏi nhắm mắt rồi gục đầu vào vai cô, nói một cách đầy hối lỗi:

– Xin lỗi, anh đã làm cho em sợ phải không?

Cô không trả lời, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao. Chỉ bối rối cảm nhận mái đầu anh đang nặng trĩu trên vai, những sợi tóc của anh cọ vào cổ cô buồn buồn. Do dự giây lát, rồi cô nhẹ nhàng đưa tay khẽ vuốt mái tóc anh đang rũ xuống. Lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu hiện yếu đuối, mệt mỏi và bất lực của anh. Hóa ra vẫn còn nhiều góc khuất trong con người anh mà cô cần khám phá. Vì nhắm mắt lại để ngăn một giọt nước mắt đang ứa ra ở khóe mi. Nỗi lo lắng đã qua, cô biết trong lòng anh cũng đang diễn ra những xáo trộn mạnh mẽ. Một lúc lâu sau cô khẽ thì thầm:

– Hôm nay anh làm sao thế? Có chuyện gì đã xảy ra phải không? Em chỉ muốn anh hiểu rằng, bất cứ chuyện gì anh cũng có thể chia sẻ với em được. Chúng mình đã cam kết như vậy mà, anh nhớ không?

– Anh nhớ chứ – Anh nói với một vẻ buồn bã và cam chịu – Em có giận anh không?... Suýt nữa anh đã phá vỡ cam kết với em rồi còn gì.

Cô hiểu rằng anh muốn nói đến cam kết ba không mà cô đã bắt anh hứa trước chuyến đi: – Không cãi nhau – Không lái xe quá nhanh – Không vượt quá giới hạn cho phép (vì cô muốn giữ gìn cho đám cưới). Lúc đó cô đã mơ đến ngày hạnh phúc được làm đám cưới với anh, ngay sau khi cô tốt nghiệp, về sau này, đôi khi cô vẫn tự cười thầm cái tính mơ mộng hão huyền rất trẻ con của mình khi đó. Nhưng vào thời điểm ấy, chắc chẳng có gì khiến cô thay đổi quan điểm, ngoại trừ tình yêu mãnh liệt mà cô dành cho anh.

Nằm trong vòng tay ấm áp của anh, cô nhớ lại những nụ hôn nóng bỏng, những cái vuốt ve cuồng dại chỉ vài phút trước đây, cho đến giờ vẫn khiến cô nóng bừng hai má. Cô cảm nhận được tình yêu của anh rõ ràng hơn bao giờ hết. Cô cũng cảm nhận được những mâu thuẫn đang giằng xé trong lòng anh. Việc anh nghĩ cho cô nhiều hơn cho bản thân anh, việc anh phải đấu tranh với chính mình để giữ trọn lời hứa với cô đã khiến cô cảm động. Khẽ hé mắt nhìn khuôn mặt anh đầy ưu tư, cô bỗng thấy thương anh vô hạn. Tình yêu đối với anh dâng lên ngập tràn trong lòng cô. Do dự một lát, rồi khẽ khàng, cô len lén trườn lên, nhẹ nhàng áp môi mình vào môi anh. Không thấy anh có phản ứng gì, cô mạnh dạn mơn trớn môi anh bằng đôi môi mềm mại và ẩm ướt của mình. Một lát sau, anh bắt đầu đáp lại. Nhẹ nhàng, chậm chạp rồi gấp gáp, bạo liệt. Anh kéo đầu cô ngửa ra phía sau, khám phá một cách cuồng nhiệt đôi môi và khuôn miệng cô. Anh kết thúc cái hôn dài bằng một cái ôm ghì xiết, kéo cô nép sát vào ngực mình. Cô nghe thấy tiếng anh thì thầm trong hơi thở gấp gáp:

– Đừng khiến anh phải phá vỡ cam kết của mình. Hãy làm một cô bé ngoan nào.

– Cam kết đôi khi cũng có thể bị phá vỡ mà – Cô thì thầm đáp lại.

Cô những tưởng anh sẽ vui mừng khi thấy cô bật đèn xanh cho anh. Nhưng đáp lại cô chỉ có tiếng thở dài khe khẽ. Anh đặt cô nằm xuống giường, kéo chân lên đến tận cằm cho cô, khẽ hôn lên trán chúc cô ngủ ngon. Rồi cầm theo một chiếc gối, anh tắt chup đèn bàn bên cạnh giường ngủ của cô trước khi đặt lưng xuống chiếc sofa lạnh lẽo.

Anh quyết tâm giữ đúng cam kết của mình đối với cô không phải chỉ bởi vì anh đã hứa, mà còn bởi một lý do khác nữa, một lý do mà mãi sau này cô mới có thể hiểu được.

Điểm dừng chân cuối cùng trong chuyến du lịch của họ là Ottawa – thủ đô của Canada. Ottawa vốn nổi tiếng với công trình kiến trúc Nhà Quốc hội đồ sộ và cổ kính, với các viện bảo tàng, với lễ hội hoa tulip mùa xuân... Vào mùa đông, Ottawa được biết đến với đường trượt băng tự nhiên dài nhất thế giới. Nhà Quốc hội ở Ottawa được xây dựng trên một địa thế rất đẹp, son thủy hữu tình. Tọa lạc trên một khu đất rộng, phía sau lưng là núi với cây cối xanh tươi, toàn bộ phía trước mặt của công trình kiến trúc này được bao quanh bởi một dòng kênh uốn lượn. Vào mùa xuân, con kênh nước trong vắt với muôn sắc hoa tulip rực rỡ và bóng cây rợp mát tô điểm hai bên bờ, là một trong những điểm du lịch hấp dẫn, thu hút du khách khắp mọi nơi. Khi mùa đông đến, nhiệt độ giá lạnh ở đây khiến cho toàn bộ con kênh đóng băng, tạo thành đường trượt băng tự nhiên dài nhất thế giới. Những buổi tối mùa đông, ánh đèn muôn màu quét lên lớp băng trắng những dải ánh sáng huyền ảo, từng cặp đôi tay trong tay lướt đi trên dòng kênh với những bông hoa tuyệt lát phát bay tạo ra một khung cảnh lãng mạn như trong các bộ phim của Hollywood. Không thể để lỡ một dịp vui hiếm có như thế này, anh nhất quyết dẫn cô đi kiếm giày trượt băng. Và giây phút anh nắm tay cô, dịu cô lướt như bay trong ánh đèn màu mờ ảo, cô tự cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này. Chốc lát cô lại nhìn sang anh như để tin chắc rằng đây là sự thật, rằng anh đang ở bên cô bằng xương bằng thịt chứ không phải chỉ trong một giấc mơ ngọt ngào. Khi họ dừng lại để nghỉ ngơi ở một góc khuất và anh tranh thủ trao cho cô một nụ hôn vội vã, cô bỗng nhiên bản thân:

– Nếu như bây giờ anh lạc mất em thì sao?

– Thì anh sẽ đi tìm em chứ sao? – Anh vừa đáp khẽ vừa đưa tay vén một lọn tóc đang xòa ra trên trán cô.

– Làm sao anh biết em ở đâu mà tìm?

– Thế điện thoại của em để làm gì? – Anh phì cười trước thắc mắc rất trẻ con của cô.

– Nhưng nếu em không mang theo điện thoại thì anh sẽ làm thế nào? – Cô tiếp tục vắn vẹo.

– Này, sao bỗng nhiên em lại nghĩ ra toàn những chuyện vớ vẩn thế? Anh sẽ nắm chặt tay để không bao giờ lạc mất em, như thế này được chưa? – Anh nắm lấy tay cô, tranh thủ đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên má cô.

– Thì cứ giả sử nếu chuyện đó thật sự xảy ra thì anh sẽ làm gì? – Cô vẫn không chịu buông tha.

– Thì anh sẽ quay lại và chờ em ở đây. Nếu như em không muốn để lạc mất anh, nhất định em cũng sẽ quay lại đây tìm anh đúng không nào? – Anh kiên nhẫn trả lời.

– Thế nhờ anh lạc mất em ở một nơi nào đó khác thì sao?

– Vậy thì mình quy ước với nhau như thế này nhé: Nếu như anh lạc mất em ở Toronto, anh sẽ đứng đợi em dưới chân CN Tower mỗi ngày, nếu như anh để mất liên lạc với em ở Hà Nội, anh cũng sẽ chờ em ở bờ hồ... nơi có tháp Rùa mỗi ngày...

Cô khúc khích cười khi nghe thấy câu nói đó của anh. Nhưng phớt lờ phản ứng của cô, anh tiếp tục làm một hơi không nghỉ:

– ... Còn nếu em lại muốn chuyển sang sống ở Paris, mỗi ngày anh sẽ đợi em dưới chân tháp Eiffel. Ở New York ngày xưa có toà tháp đôi nổi tiếng, nhưng giờ không còn nữa, thì anh tạm thay bằng Empire State Building vậy. Nếu em muốn bỏ rơi anh ở những nước khác, thì em phải chờ anh tìm hiểu xem nơi đó có cái tháp nổi tiếng nào không đã. Anh sẽ mặc một cái áo somi màu đỏ cho em dễ nhận ra. Nếu em cũng không muốn lạc mất anh, thì hãy đến những nơi đó tìm anh nhé. Em cũng có thể mặc một chiếc áo màu đỏ để anh nhìn thấy em từ xa. Thế nào, em đã yên tâm chưa? – Anh ngừng lại để lấy hơi, vừa thở vừa nhìn cô cười như thể muốn chế giễu cái tính lẩn thẩn của cô.

– Ha ha, em chưa thể tưởng tượng ra nếu anh mặc một cái áo somi màu đỏ thì trông sẽ như thế nào đấy – Cô cười phá lên và khoai trá – Nhưng áo đỏ thì nhiều người mặc lắm, em đề nghị anh nên mặc hần áo cờ đỏ sao vàng trước ngực cho dễ nhận ra.

– Ủ, ý hay đấy. Duyệt nhé!

Anh cũng cười theo. Họ tựa vào nhau, nhẹ nhẹ lướt đi trong bầu không khí lãng mạn của buổi tối mùa đông với những bông tuyết dịu dàng vương trên tóc. Trông chừng như không có gì hạnh phúc hơn thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nguyên Và Quân

Trong những ngày hạnh phúc sau đó, Vi đã nhanh chóng quên lần giận dỗi đầu tiên giữa cô và anh kể từ ngày yêu nhau. Cô cũng không còn nhớ đến tin nhắn và cú điện thoại lạ lùng là nguyên nhân của lần giận dỗi đó. Nhưng anh thì không dễ gì quên được những cú điện thoại thường xuyên gọi vào máy di động của cô – những cú điện thoại của Quân. Cứ vài ba ngày Quân lại gọi cho cô một lần, đều như vắt chanh. Chỉ là những câu hỏi thăm thông thường như những người bạn, nhưng Quân là một người nói chuyện rất có duyên.

Anh không bao giờ để cho câu chuyện trở nên nhàm chán hay rơi vào những khoảng im lặng khó xử do cạn đề tài. Đôi lúc, vốn sống và vốn hiểu biết xã hội của Quân khiến cho Vi phải ngạc nhiên. Tuy tỏ ra rất quan tâm đến Vi, nhưng anh chưa bao giờ tọc mạch vào đời sống tình cảm riêng tư của cô. Anh không bao giờ hỏi cô đã có bạn trai hay chưa cũng như không hề vòng vo tìm hiểu tiêu chuẩn chọn bạn đời tương lai của cô như thế nào. Nhưng linh cảm con gái mách bảo Vi những động cơ bí ẩn đằng sau sự quan tâm đó. Vi có cảm giác Quân tấn công cô một cách hết sức kiên nhẫn và đầy lý trí. Nếu như có một thứ tình cảm nào đó gọi là tình yêu mà anh dành cho cô thì hẳn đó là thứ tình yêu của một người vô cùng tỉnh táo, khác hoàn toàn với thứ tình yêu cuồng nhiệt đến mê muội như Nguyên đã yêu cô. Nhưng những cuộc điện đàm thú vị với Quân như mưa dầm thấm lâu. Đôi lúc Vi bỗng giật mình nhận thấy cô đang mong chờ điện thoại của anh như một thói quen.

Không muốn tự gây rắc rối cho mình sau này, và nhất là không muốn gieo cho anh những hy vọng không có thực khiến anh phải chờ đợi, Vi quyết định sẽ lựa một dịp nào đó thích hợp để giới thiệu anh với người cô yêu. Khi Vi nói với Nguyên rằng cô muốn giới thiệu anh với Quân, anh chỉ cười và bảo:

– Không ngờ người yêu anh cũng có nhiều vệ tinh theo đuổi quá nhỉ.

Câu nói đùa buông ra từ một cái miệng với nụ cười vô cùng quyến rũ, nhưng khi nhìn anh, cô nhận thấy màu nâu trong đôi mắt không cười của anh dường như sẫm lại. Thái độ chẳng ra đồng tình cũng không ra phản đối của anh khiến cho cô cảm thấy bối rối. Giữa lúc còn đang phân vân không biết nên làm thế nào thì một dịp tình cờ đã giúp cô giải quyết điều đó.

Buổi chiều thứ bảy ở Eaton Center đông nghịt người. Nguyên dắt tay Vi rảo bước qua các cửa hiệu ngồn ngộn hàng hoá. Có một người quen của bố Vi sang đây công tác, nên cô muốn mua chút quà gửi về cho bố và em trai. Cô nhờ anh đi cùng để giúp cô chọn đồ. Giữa lúc họ đang ngắm nghía mấy chiếc áo len trong cửa hàng Banana Republic thì Vi bỗng phát hiện thấy Quân cũng đang lúi húi ở giá quần áo ngay bên cạnh.

– Anh Quân – Vi buột miệng gọi to.

Quân quay lại, thoáng ngạc nhiên khi thấy Vi đi cùng một người đàn ông, nhưng ngay lập tức nụ cười vui vẻ xuất hiện trên môi anh:

– Ô, bữa nay ra đường chắc anh bước chân phải hay sao mà lại may mắn gặp em ở đây thế này.

Vi cười ngượng ngịu quay sang giới thiệu với Nguyên:

– Đây là anh Quân mà em hay kể với anh đó.

Rồi quay sang Quân, cô nói:

– Còn đây là anh Nguyên, bạn em.

Hai người đàn ông lịch sự bắt tay nhau và bật ra câu chào cùng một lúc:

– Chào anh!

Cả ba cùng cười vì sự trùng hợp đó. Nguyên nói một cách xã giao:

– Vi rất hay nhắc đến anh đấy. Cô ấy rất ngưỡng mộ một người giỏi giang và giàu nghị lực như anh.

– Vậy sao, cô ấy cứ thích cho người ta đi tàu bay giấy như thế đó – Quân đáp lời. Rồi quay sang Vi, anh nói với vẻ trách móc một cách thân tình:

– Em tệ à nha, có bạn đẹp trai như vậy mà giấu hoải, không bao giờ kể cho anh hết á.

Nhận thấy một thoáng sa sầm trên gương mặt Nguyên, Vi vội cười xòa rồi chuyển sang đề tài khác:

– Sao hôm nay anh lại rảnh rỗi đi shopping thế này? Anh đã ăn gì chưa? Hay tiện đây đi ăn chung với bọn em cho vui, cũng đã gần bảy giờ rồi. Em đang đói quá đây.

Vừa nói, Vi vừa đưa tay sang nắm lấy tay Nguyên và nhìn anh ra ý dò hỏi.

– Anh đi luôn với bọn tôi cho vui, chả mấy khi có dịp gặp gỡ thế này – Nguyên đỡ lời.

– Ồ, hôm nay tôi cũng rảnh rỗi. Không phiền hai người chứ? – Quân nhận lời không chút khách sáo, đứng theo phong cách miền Nam.

Lần này họ chọn một quán ăn Việt Nam ở phố Tàu. Có lẽ một phần nhờ cách nói chuyện có duyên của Quân, một phần nhờ tính hài hước và tài ngoại giao của Nguyên nên bữa ăn diễn ra trong bầu không khí thoải mái và cởi mở. Vi cũng hoàn thành xuất sắc vai trò của một thính giả nhiệt tình. Cô thấy nhẹ nhõm cả người khi thực hiện xong nhiệm vụ tế nhị này mà không làm cho Quân bị tổn thương hay Nguyên cảm thấy ngại ngùng. Bữa ăn kết thúc bằng màn trao đổi số điện thoại “để thỉnh thoảng rủ nhau đi uống bia” của hai người đàn ông. Họ chia tay nhau ở bến tàu điện ngầm. Vi và Nguyên bắt chuyến tàu đi về hướng North, còn Quân đợi chuyến tàu đi về hướng South. Cho đến khi Nguyên nắm tay cô bước vào toa và con tàu bắt đầu chuyển bánh, cô vẫn còn nhìn thấy Quân đứng vẫy theo ở sân ga qua lớp cửa kính dày.

Bạn đang đọc truyện *Đội Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Họa Vô Đơn Chí

Những ngày đông lạnh giá đã sắp trôi qua. Tuyết bắt đầu tan ở khắp mọi nơi. Trên tất cả các đường phố đều lép nhép một thứ tuyết nhão màu cháo lòng lẫn với rác bẩn và nước đọng khiến cho Vi liên tưởng đến những con đường quê lầy lội bùn ở Việt Nam trong mùa mưa gió. Phải sống ở Toronto những ngày như thế này Vi mới biết rằng thực sự có một thứ gọi là “tuyết bùn lầy” như trong một bài hát mà cô ưa thích: “Dù có gió, có gió lạnh đây, có tuyết bùn lầy, có lá vàng gầy. Dù sao, dù sao đi nữa tôi vẫn yêu em...”.

Có lẽ trong cuộc đời mình chưa bao giờ Vi cảm thấy sợ mùa xuân như lúc này. Không phải vì cô nuối tiếc những kỷ niệm mùa đông đẹp đẽ, không phải vì cô sợ tuyết tan lúc giao mùa, cũng chẳng phải cô lo lắng cho một học kỳ mới ngập đầu với bài vở, mà chỉ đơn giản vì sau mùa xuân ngắn ngủi sẽ là một mùa hè không mong đợi. Nguyên tốt nghiệp vào tháng sáu này và sẽ trở về Việt Nam. Cô sẽ phải xa anh ít nhất là trong hai năm tới. Cô cứ khắc khoải đếm từng ngày một. Mỗi ngày trôi qua là một ngày cô thêm nuối tiếc thời gian ít ỏi còn lại được ở bên anh. Cô không thể tưởng tượng nổi nếu không có anh cô sẽ sống như thế nào. Đôi lúc cô thấy mình cũng thật là kỳ lạ. Trước đây, khi anh chưa xen vào cuộc đời cô, cuộc sống của cô lúc nào cũng nhuộm một màu hồng hy vọng. Những điều tốt đẹp và mối mẻ luôn chờ đợi cô ở phía trước. Tương lai đối với cô đầy ắp những điều thú vị. Cô tận hưởng cuộc sống bằng sự bận rộn với những dự định và ước mơ. Cô mơ đến ngày được mặc áo choàng đen. Đầu đội mũ cử nhân lên nhận bằng trong lễ tốt nghiệp. Cô mơ đến ngày bố và em trai ra đón cô ở sân bay khi cô về nước. Cô mơ đến ngày thay bố cô tiếp quản công ty của gia đình. Cô cũng có tham vọng một ngày nào đó sẽ đem những sản phẩm tư tưởng truyền thống mà gia đình cô đang sản xuất vươn tới những thị trường nước ngoài đầy tiềm năng, biến nó thành một thương hiệu nổi tiếng không chỉ trong nước... Chẳng có gì là không thể khi người ta hai mươi, với một trái tim đầy nhiệt huyết và một cái đầu đầy những khát vọng lớn lao. Vậy mà giờ đây khi nghĩ đến chuyện phải xa anh, cô có cảm giác hụt hẫng như mình sắp mất đi một phần không thể thiếu trong cuộc đời. Chưa bao giờ cô lại ý thức được tầm quan trọng của anh đối với cô như chính lúc này đây. Cô ngạc nhiên nhận ra một sự thật là cô yêu anh biết chừng nào. Có lẽ đây cũng là lần đầu tiên cô sẽ phải nếm trải cảm giác chia ly trong tình yêu.

Nếu như Vi lo lắng một thì Nguyên còn đau khổ gấp đôi. Một người chín chắn và từng trải như anh, khi yêu cũng trở nên yếu đuối trước chia ly. Anh không muốn nghĩ đến ngày anh sẽ phải để cô lại đây một mình, cho dù chỉ là tạm thời. Thậm chí anh còn nghĩ đến chuyện tìm việc làm ở đây hoặc tiếp tục học lên để khỏi phải xa cô. Nhưng anh còn rất nhiều ràng buộc và trách nhiệm ở Việt Nam. Anh không thể và không có quyền tiếp tục trốn tránh. Anh nhớ mẹ anh đã buồn như thế nào hai năm trước, khi anh quyết định rời bỏ công ty để sang Toronto... Anh cố gắng che giấu tâm trạng ngổn ngang âu lo đằng sau vẻ mặt điềm tĩnh. Anh an ủi cô rằng chia ly chỉ là tạm thời, anh hứa với cô mỗi năm vào dịp hè anh sẽ sang Toronto thăm cô một lần. “Bây giờ thời đại công nghệ thông tin, ngày nào anh cũng có thể gọi điện hoặc chat với em được” – Anh nói – “Mà hai năm nhanh lắm, có khi em cãi nhau với anh chưa hết giận thì hai năm đã trôi qua rồi ấy chứ” – Anh cố gắng tỏ ra hài hước. Cô lườm anh một cái đến đau cả mắt, nhưng cũng hứa với anh sẽ học luôn cả hè để rút ngắn thời gian, để có thể nhanh chóng tốt nghiệp và trở về với anh.

Nhưng trong cuộc đời, chẳng ai học được hết chữ ngờ. Cả cô và anh đều không hề biết rằng những dự tính của họ sẽ chẳng bao giờ có cơ hội để được thực hiện. Cuộc chia tay lẽ ra bịn rịn và đầy nước mắt cuối cùng lại được thay thế bằng một cuộc chia tay tuy cũng ngập tràn nước mắt nhưng đầy căm hận. Có lẽ phải mất nhiều năm sau nhìn lại, Vi mới có thể hiểu được cô đã lấy đâu ra nghị lực để vượt qua quãng đời sống gió này. Nhưng ngay thời điểm đó, cô đã có thể hiểu được thế nào là “phước bất trùng lai, họa vô đơn chí”...

Đã giữa tháng năm mà tiết trời buổi sáng vẫn còn hơi se lạnh nhưng không khí mùa hè đã bắt đầu lấp ló đâu đó trong màu xanh mướt bóng bẩy của những tán lá cây, trong trang phục mát mẻ và sặc sỡ của các cô gái trên đường phố. Hoa tulip cuối vụ rực rỡ khoe màu trong các công viên và trước những hiên nhà. Nắng sớm như đang phết mật ong óng ả và trong suốt lên các mái nhà, khiến Vi liên tưởng đến ngôi nhà có mái bằng đường phèn, cửa sổ bằng đường kính và các bức tường bằng bánh bích quy trong một câu chuyện cổ tích thời thơ bé. “Một ngày cuối tuần hoàn hảo cho tất cả mọi người” – Vi nghĩ thầm khi đang đứng đợi chuyến xe buýt đến nhà anh. Anh bảo anh muốn nấu một món gì đó thật ngon cho cô “để đền bù cho những ngày em học thi vất vả”. Nhưng sáng nay anh phải thi môn cuối cùng nên anh đã đưa chìa khóa nhà cho cô vào hôm trước để cô có thể đến sớm một chút giúp anh chuẩn bị. Họ sẽ nấu nướng, ăn uống vào buổi trưa, để buổi chiều và tối dành thời gian đi xem phim rồi lang thang dạo phố – một trong những hoạt động ưa thích của cô lúc rảnh rỗi.

Rửa sạch chỗ rau dùng để trộn salad và chuẩn bị đầy đủ mọi thứ theo đúng lời dặn dò của “đầu bếp”, nhìn đồng hồ mới hơn mười rưỡi. Vi lười biếng ngã lưng xuống chiếc sofa. Cô vói tay lấy chiếc điều khiển ti vi bật lướt qua tất cả các kênh xem có chương trình nào thú vị không. Cuối cùng cô thờ dãi, tắt ti vi và kết luận rằng, thôi thì tranh thủ ngủ một giấc trong lúc đợi anh về lại có ích hơn. Đúng lúc cô đã bắt đầu thiêu thiêu ngủ thì tiếng chuông điện thoại di động của cô vang lên gay gắt. Vi giật bản mình, ngồi dậy ngỡ ngàng mất mấy giây mới như vực tỉnh, chạy lại lục tìm điện thoại trong túi xách. Cô áp vội chiếc điện thoại lên tai, không kịp nhìn xem đó là số điện thoại của ai gọi tới.

– Hello!

– Hu hu, chị Vi à – Tiếng đứa em trai của cô nức nở vang lên từ đầu dây bên kia.

– Son, em làm sao thế. Có chuyện gì vậy? – Cô lo lắng hỏi, linh cảm thấy chuyện chẳng lành.

– Bỏ bị bắt... hôm qua rồi, hu hu – Tiếng cậu em đứt quãng, nghẹn ngào.

– Hà, em đang nói linh tinh gì thế? Bình tĩnh lại và kể đầu đuôi xem nào – Cô quát cậu em như là một cách để tự trấn an mình.

– Hu, hu...

Vi ngồi phịch xuống đất, đầu óc mụ mị, bức tường kính trước mặt cô như đang quay cuồng. Giữa những tiếng nức nở và lời kể lộn xộn của cậu em mới học lớp bảy đang trong cơn hoảng loạn, Vi lơ mơ biết được rằng bố cô mới bị bắt hôm qua vì tội trốn thuế. Nhà đã bị niêm phong, chú Phụng (phó giám đốc công ty) đã bỏ trốn. Em trai cô hiện đang tạm sống với một người bác họ xa bên nội (vì bố cô là con một, không có anh em, còn gia đình bên mẹ lại ở quê xa). Cả người Vi run lên, những ý nghĩ lẩn lộn, chông chéo như một nắm chỉ rối trong đầu cô. Vi không muốn tin đó là sự thật. Tai họa ập xuống với cô bất ngờ như một cơn sóng thần không hề dự báo trước. Ngay cả trong những cơn ác mộng kinh hoàng nhất, cô cũng không bao giờ có thể tưởng tượng ra một chuyện như thế này. Cô nhất định phải làm một cái gì đó, nhưng làm cái gì thì nhất thời cô không thể quyết định được. Bây giờ em cô sẽ sống ra sao, và ngay cả cô nữa, sẽ sống ra sao? Tương lai dường như đã đóng sập cánh cửa trước mắt cô. Ôi, và bố cô, bố cô sẽ phải trả giá như thế nào? Nghĩ đến bố, cô bỗng thấy cô lòng tan nát. Cảm giác như không còn một chút sinh lực nào, Vi gục xuống, nước mắt như mưa tuôn ra làm ướt cả một góc thảm. Những tiếng nức nở trào ra không thể kiềm chế. Tại sao cô lại có thể là một đứa con vô tâm đến vậy? Tại sao cô có thể đắm chìm trong hạnh phúc riêng tư của mình mà không hề quan tâm đến bố như thế nào suốt thời gian qua? Giả như cô đã thường xuyên hỏi han chuyện làm ăn cũng như công việc gia đình thì ít ra cô cũng có thể biết được một manh mối gì đó. Sao cô không hề nghĩ rằng những đồng đô la cô chi tiêu ở một nơi đắt đỏ như thế này cũng đóng góp một phần không nhỏ vào gánh nặng tài chính trên vai bố cô – những đồng tiền mà bố cô sẽ phải đánh đổi bằng tự do của mình. Vi cảm thấy như chính mình là người có lỗi. Nỗi ân hận dày vò cô mà ngay cả nước mắt cũng không thể làm cho nguôi ngoai. “Phải làm gì bây giờ?” – Vi tuyệt vọng nghĩ thầm – “Mình có thể làm được gì cho bố vào lúc này? Phải làm thế nào để lo cho em trai tiếp tục ăn học? Có lẽ mình phải bỏ học thôi, lấy đâu ra tiền để sống, để học nốt hai năm nữa bây giờ?” – Vi cố gắng vung vẩy một cách bất lực giữa những câu hỏi không có lời giải đáp. “Mình phải về Việt Nam ngay lập tức” – Cô tóm lấy ý nghĩ sáng suốt đầu tiên hiện lên trong đầu. Phải, về nhà, về nhà, cần phải về nhà! Có thể không giải quyết được gì, nhưng cô nhất định phải có mặt bên bố và em trai trong thời điểm này. Quyết định được cần phải làm gì khiến cho cô cảm thấy nhẹ lòng đôi chút. Cô gượng đứng lên, nhặt lấy mấy tờ khăn giấy lạnh lẽ lau nước mắt...

Trong khi Vi còn đang thần thờ vì tai họa bất ngờ, thì đột nhiên cô lại bị dứt ra khỏi dòng suy nghĩ bởi tiếng chuông điện thoại. Vi rùng mình, một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng. Chuyện gì nữa đây, ôi những tiếng chuông điện thoại quái ác. Cô lập cập vớ lấy chiếc điện thoại di động áp vào tai, nhưng tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên gay gắt. Ngỡ ngàng một lúc Vi mới chợt nhận ra tiếng chuông đang phát ra từ chiếc điện thoại trên bàn làm việc chứ không phải từ chiếc điện thoại di động của cô. “Chắc là anh gọi về” – Cô nghĩ thầm và vội vàng nhấc máy:

– Anh à – Cô nghẹn ngào thốt lên chẳng kịp chờ nghe tín hiệu ở đầu dây bên kia.

Vài giây im lặng. Vì sốt ruột “A lô” mấy tiếng liền nhưng không có tiếng trả lời. Cô chán nản đoán có ai đó gọi nhầm số và toan đập máy thì một giọng phụ nữ lạnh lùng vang lên:

– Làm ơn cho gặp anh Nguyễn.

Vì thoáng giật mình, cô gắng lấy lại giọng nói bình thường:

– Anh Nguyễn không có nhà chị ạ. Chị có nhắn gì không ạ?

– Nhắn anh ấy rằng vợ anh ấy gọi điện – Đầu dây bên kia trả lời cộc lốc.

“Vợ ư?” – Vì ngờ ngác:

– Chị ơi, chắc là chị nhầm máy...

– Thế cô là ai, gái bao hay bồ nhí? Cô nghĩ cô là ai mà dám nói như vậy?

Người phụ nữ ngắt lời và mạt sát Vì một cách thô bạo – Tôi cảnh cáo cô, biết điều thì nên tránh xa anh ấy ra, anh ấy đã có vợ rồi và không phải dành cho cô đâu, đừng để cho tôi nghe thấy tiếng cô lần thứ hai.

Những tiếng tút tút dài đều đặn vang lên bên tai cô. Đầu dây bên kia đã đập máy. Nhưng tất cả những gì mà Vì nghe được chỉ là những tiếng “vợ” được lặp đi lặp lại miệt mài như một cuốn băng cát sét hỏng. Đầu Vì ong ong, cô cảm thấy máu đang dồn lên nóng bừng khuôn mặt. Tim cô đập nhanh và mạnh đến mức cô có thể nghe thấy cả những tiếng thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh mỗi lúc một to. “Anh ấy đã lừa dối mình”. Ý nghĩ đó lóe lên như một ánh chớp rạch ngang bầu trời trước khi tất cả bỗng đột nhiên chìm vào bóng tối...

Khi Vì tỉnh dậy, thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy là khuôn mặt lo lắng của Nguyễn đang cúi xuống bên cô. Cô nhận thấy mình đang nằm trên chiếc sofa quen thuộc, mũi cô ngửi thấy mùi dầu gió xông lên nồng nặc. Cô thấy anh vội vàng vòng cả hai cánh tay đỡ lấy bờ vai cô, giọng đầy âu lo:

– Có chuyện gì xảy ra thế? Em thấy trong người thế nào rồi?

Cô nhìn anh đăm đăm, không thốt nổi một lời. Thay vào đó, nước mắt cô tuôn ra như mưa, như thể anh đã vô tình khơi trúng mạch nước ngầm. Anh vội đưa tay lau những giọt nước mắt lăn trên gò má cô, rồi dịu dàng ôm lấy bờ vai cô. Vì để mặc cho anh tựa đầu cô vào vai anh. Cô không phản ứng gì. Tất cả những gì mà cô có thể làm lúc này là khóc. Khóc như trong đời cô chưa bao giờ được khóc. Cô những muốn gào lên cho vui nổi lòng, nhưng cuối cùng lại chỉ là những tiếng nức nở, nghẹn ngào. Anh xót xa nhìn cô chìm đắm trong nỗi đau khổ đến cùng cực. Không biết chuyện gì đã xảy ra, anh có thể làm gì để dịu bớt nỗi đau đớn của cô? Anh lặng lẽ vỗ về cô, để mặc cho cô khóc, hy vọng nước mắt có thể làm vui bớt nỗi buồn trong lòng cô.

Một lúc lâu sau, Vì đẩy anh ra, lấy hai tay quệt nước mắt trên khuôn mặt ướt đầm. Cô lặng lẽ nhìn anh và nói:

– Em muốn chúng mình chia tay.

– Em đang nói linh tinh cái gì thế? – Anh sững sốt nhìn cô, cả người anh run lên như vừa bị dội một gáo nước lạnh – Có chuyện gì cũng phải nói cho anh biết chứ?

– Anh nghĩ là sự thật có thể che giấu được mãi sao?

Cô thấy nghẹn lời. Anh lao đến bên cô, nắm chặt vai cô:

– Vì, bình tĩnh nghe anh nói đây. Có chuyện gì, em phải nói cho anh biết đã.

Cô không trả lời, dùng hết sức mình đẩy anh ra, vội lấy chiếc túi xách rồi lao ra cửa, một tay gạt những giọt nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi. Nhưng anh không nhượng bộ, anh đuổi theo cô. Ôm lấy cô, nói một cách cương quyết:

– Em không đi đâu hết trước khi cho anh biết có chuyện gì xảy ra. Tại sao em lại muốn chia tay? Nếu em giận gì anh thì ít nhất cũng phải nói với anh, nghe anh giải thích trước đã.

Cô cười nhạt, gạt tay anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh, trả lời:

– Chẳng có lời giải thích nào có thể bào chữa cho sự lừa dối cả.

Cô quay lưng bước đi. Anh lại lao đến, nắm chặt hai tay cô muốn giữ cô lại. Cô giận dữ gạt tay anh ra. Ánh mắt vừa đau đớn, vừa da diết lại vừa chất chứa sự cay đắng đến mức cảm giận. Cô cứ đăm đăm nhìn anh khiến anh phải chùn bước. Đôi mắt cô có một thứ cảm xúc không thể gọi tên, nhưng sẽ còn là nỗi ám ảnh đối với anh trong hàng năm sau này.

– Vợ anh nhắn anh gọi điện lại cho chị ấy.

Cô lạnh lùng nói với lại phía sau trước khi hai cánh cửa thang máy sập lại trước mũi anh, mang theo bóng dáng cô nhỏ bé với đôi mắt đen đầm ướt.

Vì lao ra khỏi toà building, đi như chạy trên đường phố. Một làn gió thổi vào mặt cô mát rượi. Đầu óc trống rỗng, cô cứ tiến về phía trước mà không

biết là mình đi đâu. Mọi thứ nhòe nhòet sau làn nước mắt, cô cũng chẳng buồn xin lỗi mỗi khi va phải những người đi ngược chiều. Cô không biết vì sao cô lại có thể khóc nhiều đến thế. Vì con hoạn nạn của gia đình, vì nỗi đau đớn mất anh, vì cảm giác cay đắng của người bị lừa dối hay vì tất cả những thứ đó cộng lại đã khiến cô tan chảy thành nước mắt? Cô giận dữ một cách bất lực trước sự yếu đuối của mình. Cô cắn chặt môi để không khóc, những móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay như muốn xé rách da thịt. Hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, cô tự nhủ đây sẽ là những giọt nước mắt cuối cùng cho chuyện này. Mọi chuyện rồi sẽ qua, cô sẽ không rơi thêm một giọt nước mắt nào vì anh nữa. “Mọi chuyện rồi sẽ qua, nhất định sẽ qua, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi” – Cô lặp đi lặp lại ý nghĩ này. Dù sao thì khóc cũng không giúp cô giải quyết được chuyện gì, cô cần có sức lực và một tinh thần khỏe mạnh để đương đầu với những khó khăn trước mắt của gia đình. Cô sẽ là chỗ dựa duy nhất cả về tinh thần lẫn vật chất của cậu em trai. Nếu không làm được gì cho bố thì ít nhất cô cũng phải tỏ ra mạnh mẽ để bố cô không phải lo lắng... Mãi mê với những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu, Vì bước đi như người mộng du, không hề biết rằng cô đang bước qua đường khi đèn dành cho người đi bộ vẫn còn màu đỏ. Tiếng một ai đó hét lên thất thanh, rồi tiếng còi ô tô rít lên đầy giận dữ. Nhưng ngay lúc đó, một cánh tay mạnh mẽ kéo Vì về phía sau. Cô mất thăng bằng ngã chúi xuống kéo theo cả người vừa cứu cô thoát chết trong gang tấc, vẫn còn nằm nguyên trong vòng tay người đó, nhưng Vì đã nhận ra giọng nói quen thuộc thì thầm bên tai cô:

– Vì, em có sao không?

Cô giật mình quay lại, không trả lời, lồm cồm bò dậy. Người lái chiếc taxi vừa phanh kết trước mặt cô vội vã mở cửa xe, miệng văng ra một câu chửi tục. Anh ta hỏi cô có ổn không rồi lên lớp cho cô vài câu trước khi chui lại vào xe, phóng đi. Tai nạn nho nhỏ này cũng khiến cho một hàng xe phía sau ùn tắc. Mọi ánh mắt tò mò đổ dồn vào cô. Anh vội vã kéo Vì vẫn còn đang đờ đẫn bước lên vỉa hè, nhanh chóng hoà lẫn vào dòng khách bộ hành trên phố.

Đến một chiếc ghế đá bên đường, anh kéo Vì ngồi xuống. Cô dường như vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Cô ngồi xuống bên anh như một cái máy. Anh lay lay vai cô, gọi tên cô:

– Vì, em có nghe anh nói không?

Cô từ từ ngẩng lên. Khuôn mặt anh nằm trọn vẹn trong đôi mắt cô. Cô nhìn sâu vào cặp mắt màu nâu sẫm của anh, chợt cảm thấy bao nhiêu cố gắng kiềm chế bỗng chốc tan biến đi đâu hết. Vì vội vàng hít một hơi thật sâu, cố gắng đứng dậy, gạt tay anh ra và bước đi. Nhưng anh kiên quyết không chịu buông bàn tay cô, nói một cách dứt khoát:

– Anh sẽ đưa em về.

Cô nhìn anh điềm tĩnh:

– Em không muốn nhìn thấy anh. Đừng đi theo em nữa.

Cô cương quyết bước ra phía đường, vẫy một chiếc taxi đang chờ tới. Anh đứng lặng người, một bàn tay vươn ra như muốn níu cánh cửa xe vô tình đang sắp lại. Anh thấy nhói lên trong tim khi nghĩ đến những giọt nước mắt của cô. Khuôn mặt trông nghiêng của anh như tạc bằng đá vào ráng chiều tháng năm đầy bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Họa Vô Đơn Chí

Những ngày đông lạnh giá đã sắp trôi qua. Tuyết bắt đầu tan ở khắp mọi nơi. Trên tất cả các đường phố đều lép nhép một thứ tuyết nhão màu cháo lòng lẫn với rác bẩn và nước đọng khiến cho Vì liên tưởng đến những con đường quê lầy lội bùn ở Việt Nam trong mùa mưa gió. Phải sống ở Toronto những ngày như thế này Vì mới biết rằng thực sự có một thứ gọi là “tuyết bùn lầy” như trong một bài hát mà cô ưa thích: “Dù có gió, có gió lạnh đây, có tuyết bùn lầy, có lá vàng gầy. Dù sao, dù sao đi nữa tôi vẫn yêu em...”.

Có lẽ trong cuộc đời mình chưa bao giờ Vì cảm thấy sợ mùa xuân như lúc này. Không phải vì cô nuôi tiếc những kỷ niệm mùa đông đẹp đẽ, không phải vì cô sợ tuyết tan lúc giao mùa, cũng chẳng phải cô lo lắng cho một học kỳ mới ngập đầu với bài vở, mà chỉ đơn giản vì sau mùa xuân ngắn ngủi sẽ là một mùa hè không mong đợi. Nguyên tốt nghiệp vào tháng sáu này và sẽ trở về Việt Nam. Cô sẽ phải xa anh ít nhất là trong hai năm tới. Cô cứ khắc khoải đếm từng ngày một. Mỗi ngày trôi qua là một ngày cô thầm nuôi tiếc thời gian ít ỏi còn lại được ở bên anh. Cô không thể tưởng tượng nổi nếu không có anh cô sẽ sống như thế nào. Đôi lúc cô thấy mình cũng thật là kỳ lạ. Trước đây, khi anh chưa xen vào cuộc đời cô, cuộc sống của cô lúc nào cũng nhuộm một màu hồng hy vọng. Những điều tốt đẹp và mối mê luôn chờ đợi cô ở phía trước. Tương lai đối với cô đầy ắp những điều thú vị. Cô tận hưởng cuộc sống bằng sự bận rộn với những dự định và ước mơ. Cô mơ đến ngày được mặc áo choàng đen. Đầu đội mũ cử nhân lên nhận bằng trong lễ tốt nghiệp. Cô mơ đến ngày bố và em trai ra đón cô ở sân bay khi cô về nước. Cô mơ đến ngày thay bố cô tiếp quản công ty của gia đình. Cô cũng có tham vọng một ngày nào đó sẽ đem những sản phẩm tư tưởng truyền thống mà gia đình cô đang sản xuất vươn tới những thị trường nước ngoài đầy tiềm năng, biến nó thành một thương hiệu nổi tiếng không chỉ trong nước... Chẳng có gì là không thể khi người ta hai mươi, với một trái tim đầy nhiệt huyết và một cái đầu đầy những khát vọng lớn lao. Vậy mà giờ đây khi nghĩ đến chuyện phải xa anh, cô có cảm giác hụt hẫng như mình sắp mất đi một phần không thể thiếu trong cuộc đời. Chưa bao giờ cô lại ý thức được tầm quan trọng của anh đối với cô như chính lúc này đây. Cô ngạc nhiên nhận ra một sự thật là cô yêu anh biết chừng nào. Có lẽ đây cũng là lần đầu tiên cô sẽ phải nếm trải cảm giác chia ly trong tình yêu.

Nếu như Vi lo lắng một thì Nguyên còn đau khổ gấp đôi. Một người chín chắn và từng trải như anh, khi yêu cũng trở nên yếu đuối trước chia ly. Anh không muốn nghĩ đến ngày anh sẽ phải để cô lại đây một mình, cho dù chỉ là tạm thời. Thậm chí anh còn nghĩ đến chuyện tìm việc làm ở đây hoặc tiếp tục học lên để khỏi phải xa cô. Nhưng anh còn rất nhiều ràng buộc và trách nhiệm ở Việt Nam. Anh không thể và không có quyền tiếp tục trốn tránh. Anh nhớ mẹ anh đã buồn như thế nào hai năm trước, khi anh quyết định rời bỏ công ty để sang Toronto... Anh cố gắng che giấu tâm trạng ngổn ngang âu lo đằng sau vẻ mặt điềm tĩnh. Anh an ủi cô rằng chia ly chỉ là tạm thời, anh hứa với cô mỗi năm vào dịp hè anh sẽ sang Toronto thăm cô một lần. “Bây giờ thời đại công nghệ thông tin, ngày nào anh cũng có thể gọi điện hoặc chat với em được” – Anh nói – “Mà hai năm nhanh lắm, có khi em cãi nhau với anh chưa hết giận thì hai năm đã trôi qua rồi ấy chứ” – Anh cố gắng tỏ ra hài hước. Cô lườm anh một cái đến đau cả mắt, nhưng cũng hứa với anh sẽ học luôn cả hè để rút ngắn thời gian, để có thể nhanh chóng tốt nghiệp và trở về với anh.

Nhưng trong cuộc đời, chẳng ai học được hết chữ ngờ. Cả cô và anh đều không hề biết rằng những dự tính của họ sẽ chẳng bao giờ có cơ hội để được thực hiện. Cuộc chia tay lẽ ra bịn rịn và đầy nước mắt cuối cùng lại được thay thế bằng một cuộc chia tay tuy cũng ngập tràn nước mắt nhưng đầy căm hận. Có lẽ phải mất nhiều năm sau nhìn lại, Vi mới có thể hiểu được cô đã lấy đâu ra nghị lực để vượt qua quãng đời sống gió này. Nhưng ngay thời điểm đó, cô đã có thể hiểu được thế nào là “phước bất trùng lai, họa vô đơn chí”...

Đã giữa tháng năm mà tiết trời buổi sáng vẫn còn hơi se lạnh nhưng không khí mùa hè đã bắt đầu lấp ló đâu đó trong màu xanh mướt bóng bẩy của những tán lá cây, trong trang phục mát mẻ và sặc sỡ của các cô gái trên đường phố. Hoa tulip cuối vụ rực rỡ khoe màu trong các công viên và trước những hiên nhà. Nắng sớm như đang phết mật ong óng ả và trong suốt lên các mái nhà, khiến Vi liên tưởng đến ngôi nhà có mái bằng đường phèn, cửa sổ bằng đường kính và các bức tường bằng bánh bích quy trong một câu chuyện cổ tích thời thơ bé. “Một ngày cuối tuần hoàn hảo cho tất cả mọi người” – Vi nghĩ thầm khi đang đứng đợi chuyến xe buýt đến nhà anh. Anh bảo anh muốn nấu một món gì đó thật ngon cho cô “để đền bù cho những ngày em học thi vất vả”. Nhưng sáng nay anh phải thi môn cuối cùng nên anh đã đưa chìa khóa nhà cho cô vào hôm trước để cô có thể đến sớm một chút giúp anh chuẩn bị. Họ sẽ nấu nướng, ăn uống vào buổi trưa, để buổi chiều và tối dành thời gian đi xem phim rồi lang thang dạo phố – một trong những hoạt động ưa thích của cô lúc rảnh rỗi.

Rửa sạch chỗ rau dùng để trộn salad và chuẩn bị đầy đủ mọi thứ theo đúng lời dặn dò của “đầu bếp”, nhìn đồng hồ mới hơn mười rưỡi. Vi lười biếng ngã lưng xuống chiếc sofa. Cô vói tay lấy chiếc điều khiển ti vi bật lướt qua tất cả các kênh xem có chương trình nào thú vị không. Cuối cùng cô thờ dãi, tắt ti vi và kết luận rằng, thôi thì tranh thủ ngủ một giấc trong lúc đợi anh về lại có ích hơn. Đúng lúc cô đã bắt đầu thiêu thiêu ngủ thì tiếng chuông điện thoại di động của cô vang lên gay gắt. Vi giật bản mình, ngồi dậy ngỡ ngàng mất mấy giây mới như vực tỉnh, chạy lại lục tìm điện thoại trong túi xách. Cô áp vội chiếc điện thoại lên tai, không kịp nhìn xem đó là số điện thoại của ai gọi tới.

– Hello!

– Hu hu, chị Vi à – Tiếng đứa em trai của cô nức nở vang lên từ đầu dây bên kia.

– Son, em làm sao thế. Có chuyện gì vậy? – Cô lo lắng hỏi, linh cảm thấy chuyện chẳng lành.

– Bỏ bị bắt... hôm qua rồi, hu hu – Tiếng cậu em đứt quãng, nghẹn ngào.

– Hà, em đang nói linh tinh gì thế? Bình tĩnh lại và kể đầu đuôi xem nào – Cô quát cậu em như là một cách để tự trấn an mình.

– Hu, hu...

Vi ngồi phịch xuống đất, đầu óc mụ mị, bức tường kính trước mặt cô như đang quay cuồng. Giữa những tiếng nức nở và lời kể lộn xộn của cậu em mới học lớp bảy đang trong cơn hoảng loạn, Vi lơ mơ biết được rằng bố cô mới bị bắt hôm qua vì tội trốn thuế. Nhà đã bị niêm phong, chú Phụng (phó giám đốc công ty) đã bỏ trốn. Em trai cô hiện đang tạm sống với một người bác họ xa bên nội (vì bố cô là con một, không có anh em, còn gia đình bên mẹ lại ở quê xa). Cả người Vi run lên, những ý nghĩ lẫn lộn, chông chéo như một nắm chỉ rối trong đầu cô. Vi không muốn tin đó là sự thật. Tai họa ập xuống với cô bất ngờ như một cơn sóng thần không hề dự báo trước. Ngay cả trong những cơn ác mộng kinh hoàng nhất, cô cũng không bao giờ có thể tưởng tượng ra một chuyện như thế này. Cô nhất định phải làm một cái gì đó, nhưng làm cái gì thì nhất thời cô không thể quyết định được. Bây giờ em cô sẽ sống ra sao, và ngay cả cô nữa, sẽ sống ra sao? Tương lai dường như đã đóng sầm cánh cửa trước mắt cô. Ôi, và bố cô, bố cô sẽ phải trả giá như thế nào? Nghĩ đến bố, cô bỗng thấy cô lòng tan nát. Cảm giác như không còn một chút sinh lực nào, Vi gục xuống, nước mắt như mưa tuôn ra làm ướt cả một góc thảm. Những tiếng nức nở trào ra không thể kiềm chế. Tại sao cô lại có thể là một đứa con vô tâm đến vậy? Tại sao cô có thể đắm chìm trong hạnh phúc riêng tư của mình mà không hề quan tâm đến bố như thế nào suốt thời gian qua? Giả như cô đã thường xuyên hỏi han chuyện làm ăn cũng như công việc gia đình thì ít ra cô cũng có thể biết được một manh mối gì đó. Sao cô không hề nghĩ rằng những đồng đô la cô chi tiêu ở một nơi đắt đỏ như thế này cũng đóng góp một phần không nhỏ vào gánh nặng tài chính trên vai bố cô – những đồng tiền mà bố cô sẽ phải đánh đổi bằng tự do của mình. Vi cảm thấy như chính mình là người có lỗi. Nỗi ân hận dày vò cô mà ngay cả nước mắt cũng không thể làm cho nguôi ngoai. “Phải làm gì bây giờ?” – Vi tuyệt vọng nghĩ thầm – “Mình có thể làm được gì cho bố vào lúc này? Phải làm thế nào để lo cho em trai tiếp tục ăn học? Có lẽ mình phải bỏ học thôi, lấy đâu ra tiền để sống, để học nốt hai năm nữa bây giờ?” – Vi cố gắng vung vẩy một cách bất lực giữa những câu hỏi không có lời giải đáp. “Mình phải về Việt Nam ngay lập tức” – Cô tóm lấy ý nghĩ sáng suốt đầu tiên hiện lên trong đầu. Phải, về nhà, về nhà, cần phải về nhà! Có thể không giải quyết được gì, nhưng cô nhất định phải có mặt bên bố và em trai trong thời điểm này. Quyết định được cần phải làm gì khiến cho cô cảm thấy nhẹ lòng đôi chút. Cô gượng đứng lên, nhặt lấy mấy tờ khăn giấy lạnh lẽ lau nước mắt...

Trong khi Vi còn đang thần thờ vì tai họa bất ngờ, thì đột nhiên cô lại bị dứt ra khỏi dòng suy nghĩ bởi tiếng chuông điện thoại. Vi rùng mình, một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng. Chuyện gì nữa đây, ôi những tiếng chuông điện thoại quái ác. Cô lập cập vớ lấy chiếc điện thoại di động áp vào tai, nhưng tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên gay gắt. Ngỡ ngàng một lúc Vi mới chợt nhận ra tiếng chuông đang phát ra từ chiếc điện thoại trên bàn làm việc chứ không phải từ chiếc điện thoại di động của cô. “Chắc là anh gọi về” – Cô nghĩ thầm và vội vàng nhấc máy:

– Anh à – Cô nghẹn ngào thốt lên chẳng kịp chờ nghe tín hiệu ở đầu dây bên kia.

Vài giây im lặng. Vì sốt ruột “A lô” mấy tiếng liền nhưng không có tiếng trả lời. Cô chán nản đoán có ai đó gọi nhầm số và toan đập máy thì một giọng phụ nữ lạnh lùng vang lên:

– Làm ơn cho gặp anh Nguyễn.

Vì thoáng giật mình, cô gắng lấy lại giọng nói bình thường:

– Anh Nguyễn không có nhà chị ạ. Chị có nhắn gì không ạ?

– Nhắn anh ấy rằng vợ anh ấy gọi điện – Đầu dây bên kia trả lời cộc lốc.

“Vợ ư?” – Vì ngờ ngác:

– Chị ơi, chắc là chị nhầm máy...

– Thế cô là ai, gái bao hay bồ nhí? Cô nghĩ cô là ai mà dám nói như vậy?

Người phụ nữ ngắt lời và mạt sát Vì một cách thô bạo – Tôi cảnh cáo cô, biết điều thì nên tránh xa anh ấy ra, anh ấy đã có vợ rồi và không phải dành cho cô đâu, đừng để cho tôi nghe thấy tiếng cô lần thứ hai.

Những tiếng tút tút dài đều đặn vang lên bên tai cô. Đầu dây bên kia đã đập máy. Nhưng tất cả những gì mà Vì nghe được chỉ là những tiếng “vợ” được lặp đi lặp lại miệt mài như một cuốn băng cát sét hỏng. Đầu Vì ong ong, cô cảm thấy máu đang dồn lên nóng bừng khuôn mặt. Tim cô đập nhanh và mạnh đến mức cô có thể nghe thấy cả những tiếng thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh mỗi lúc một to. “Anh ấy đã lừa dối mình”. Ý nghĩ đó lóe lên như một ánh chớp rạch ngang bầu trời trước khi tất cả bỗng đột nhiên chìm vào bóng tối...

Khi Vì tỉnh dậy, thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy là khuôn mặt lo lắng của Nguyễn đang cúi xuống bên cô. Cô nhận thấy mình đang nằm trên chiếc sofa quen thuộc, mũi cô ngửi thấy mùi dầu gió xông lên nồng nặc. Cô thấy anh vội vàng vòng cả hai cánh tay đỡ lấy bờ vai cô, giọng đầy âu lo:

– Có chuyện gì xảy ra thế? Em thấy trong người thế nào rồi?

Cô nhìn anh đăm đăm, không thốt nổi một lời. Thay vào đó, nước mắt cô tuôn ra như mưa, như thể anh đã vô tình khơi trúng mạch nước ngầm. Anh vội đưa tay lau những giọt nước mắt lăn trên gò má cô, rồi dịu dàng ôm lấy bờ vai cô. Vì để mặc cho anh tựa đầu cô vào vai anh. Cô không phản ứng gì. Tất cả những gì mà cô có thể làm lúc này là khóc. Khóc như trong đời cô chưa bao giờ được khóc. Cô những muốn gào lên cho vui nổi lòng, nhưng cuối cùng lại chỉ là những tiếng nức nở, nghẹn ngào. Anh xót xa nhìn cô chìm đắm trong nỗi đau khổ đến cùng cực. Không biết chuyện gì đã xảy ra, anh có thể làm gì để dịu bớt nỗi đau đớn của cô? Anh lặng lẽ vỗ về cô, để mặc cho cô khóc, hy vọng nước mắt có thể làm vui bớt nỗi buồn trong lòng cô.

Một lúc lâu sau, Vì đẩy anh ra, lấy hai tay quệt nước mắt trên khuôn mặt ướt đầm. Cô lặng lẽ nhìn anh và nói:

– Em muốn chúng mình chia tay.

– Em đang nói linh tinh cái gì thế? – Anh sững sốt nhìn cô, cả người anh run lên như vừa bị dội một gáo nước lạnh – Có chuyện gì cũng phải nói cho anh biết chứ?

– Anh nghĩ là sự thật có thể che giấu được mãi sao?

Cô thấy nghẹn lời. Anh lao đến bên cô, nắm chặt vai cô:

– Vì, bình tĩnh nghe anh nói đây. Có chuyện gì, em phải nói cho anh biết đã.

Cô không trả lời, dùng hết sức mình đẩy anh ra, vội lấy chiếc túi xách rồi lao ra cửa, một tay gạt những giọt nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi. Nhưng anh không nhượng bộ, anh đuổi theo cô. Ôm lấy cô, nói một cách cương quyết:

– Em không đi đâu hết trước khi cho anh biết có chuyện gì xảy ra. Tại sao em lại muốn chia tay? Nếu em giận gì anh thì ít nhất cũng phải nói với anh, nghe anh giải thích trước đã.

Cô cười nhạt, gạt tay anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh, trả lời:

– Chẳng có lời giải thích nào có thể bào chữa cho sự lừa dối cả.

Cô quay lưng bước đi. Anh lại lao đến, nắm chặt hai tay cô muốn giữ cô lại. Cô giận dữ gạt tay anh ra. Ánh mắt vừa đau đớn, vừa da diết lại vừa chất chứa sự cay đắng đến mức cảm giận. Cô cứ đăm đăm nhìn anh khiến anh phải chùn bước. Đôi mắt cô có một thứ cảm xúc không thể gọi tên, nhưng sẽ còn là nỗi ám ảnh đối với anh trong hàng năm sau này.

– Vợ anh nhắn anh gọi điện lại cho chị ấy.

Cô lạnh lùng nói với lại phía sau trước khi hai cánh cửa thang máy sập lại trước mũi anh, mang theo bóng dáng cô nhỏ bé với đôi mắt đen đầm ướt.

Vì lao ra khỏi toà building, đi như chạy trên đường phố. Một làn gió thổi vào mặt cô mát rượi. Đầu óc trống rỗng, cô cứ tiến về phía trước mà không

biết là mình đi đâu. Mọi thứ nhòe nhòet sau làn nước mắt, cô cũng chẳng buồn xin lỗi mỗi khi va phải những người đi ngược chiều. Cô không biết vì sao cô lại có thể khóc nhiều đến thế. Vì con hoạn nạn của gia đình, vì nỗi đau đớn mất anh, vì cảm giác cay đắng của người bị lừa dối hay vì tất cả những thứ đó cộng lại đã khiến cô tan chảy thành nước mắt? Cô giận dữ một cách bất lực trước sự yếu đuối của mình. Cô cắn chặt môi để không khóc, những móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay như muốn xé rách da thịt. Hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, cô tự nhủ đây sẽ là những giọt nước mắt cuối cùng cho chuyện này. Mọi chuyện rồi sẽ qua, cô sẽ không rơi thêm một giọt nước mắt nào vì anh nữa. “Mọi chuyện rồi sẽ qua, nhất định sẽ qua, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi” – Cô lặp đi lặp lại ý nghĩ này. Dù sao thì khóc cũng không giúp cô giải quyết được chuyện gì, cô cần có sức lực và một tinh thần khỏe mạnh để đương đầu với những khó khăn trước mắt của gia đình. Cô sẽ là chỗ dựa duy nhất cả về tinh thần lẫn vật chất của cậu em trai. Nếu không làm được gì cho bố thì ít nhất cô cũng phải tỏ ra mạnh mẽ để bố cô không phải lo lắng... Mãi mê với những ý nghĩ ngổn ngang trong đầu, Vi bước đi như người mộng du, không hề biết rằng cô đang bước qua đường khi đèn dành cho người đi bộ vẫn còn màu đỏ. Tiếng một ai đó hét lên thất thanh, rồi tiếng còi ô tô rít lên đây giật dữ. Nhưng ngay lúc đó, một cánh tay mạnh mẽ kéo Vi về phía sau. Cô mất thăng bằng ngã chúi xuống kéo theo cả người vừa cứu cô thoát chết trong gang tấc, vẫn còn nằm nguyên trong vòng tay người đó, nhưng Vi đã nhận ra giọng nói quen thuộc thì thầm bên tai cô:

– Vi, em có sao không?

Cô giật mình quay lại, không trả lời, lồm cồm bò dậy. Người lái chiếc taxi vừa phanh kết trước mặt cô vội vã mở cửa xe, miệng văng ra một câu chửi tục. Anh ta hỏi cô có ổn không rồi lên lớp cho cô vài câu trước khi chui lại vào xe, phóng đi. Tai nạn nho nhỏ này cũng khiến cho một hàng xe phía sau ùn tắc. Mọi ánh mắt tò mò đổ dồn vào cô. Anh vội vã kéo Vi vẫn còn đang đờ đẫn bước lên vỉa hè, nhanh chóng hoà lẫn vào dòng khách bộ hành trên phố.

Đến một chiếc ghế đá bên đường, anh kéo Vi ngồi xuống. Cô dường như vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo. Cô ngồi xuống bên anh như một cái máy. Anh lay lay vai cô, gọi tên cô:

– Vi, em có nghe anh nói không?

Cô từ từ ngẩng lên. Khuôn mặt anh nằm trọn vẹn trong đôi mắt cô. Cô nhìn sâu vào cặp mắt màu nâu sẫm của anh, chợt cảm thấy bao nhiêu cố gắng kiềm chế bỗng chốc tan biến đi đâu hết. Vi vội vàng hít một hơi thật sâu, cố gắng đứng dậy, gạt tay anh ra và bước đi. Nhưng anh kiên quyết không buông bàn tay cô, nói một cách dứt khoát:

– Anh sẽ đưa em về.

Cô nhìn anh điềm tĩnh:

– Em không muốn nhìn thấy anh. Đừng đi theo em nữa.

Cô cương quyết bước ra phía đường, vẫy một chiếc taxi đang trở tới. Anh đứng lặng người, một bàn tay vươn ra như muốn níu cánh cửa xe vô tình đang sập lại. Anh thấy nhói lên trong tim khi nghĩ đến những giọt nước mắt của cô. Khuôn mặt trông nghiêng của anh như tạc bằng đá vào ráng chiều tháng năm đầy bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Lời Đề Nghị Hấp Dẫn

Chiếc taxi dừng lại trước cổng nhà bà Dora cùng lúc với một chiếc xe hơi khác. Khi Vi bước ra, cô ngạc nhiên nhìn thấy Quân đang mở cửa xe của anh, vẫy tay chào cô với một nụ cười trên môi. Nhưng nụ cười của anh nhanh chóng chuyển thành một câu hỏi lo lắng khi anh nhìn thấy đôi mắt mọng đỏ đang sưng lên vì khóc của Vi:

– Em sao thế này? Có chuyện gì phải không?

Vi không trả lời anh, chỉ cố gắng nờ một nụ cười gượng gạo. Cô cắn môi, quay mặt đi để tránh cái nhìn như đang dò hỏi của anh. Một thoáng im lặng khiến cả hai cùng cảm thấy bối rối. Cuối cùng, anh lục tìm một lúc trong túi áo và chìa ra cho cô một gói khăn giấy ướt:

– Có muốn anh bóc ra cho em không? – Anh hỏi.

– Cảm ơn anh, để em tự làm – Vi trả lời trong lúc đón gói khăn từ tay anh.

Miếng khăn ướt áp vào mặt khiến cho cô cảm thấy tỉnh táo đôi chút. Cô gượng cười:

– Anh chu đáo thật đấy. Em thì chả bao giờ nhớ mang theo khăn trong túi xách.

– Đó là loại khăn giấy ướt dành cho khách lau miệng sau khi ăn xong. Em quên là anh làm hàng ăn rồi sao?

Câu trả lời của anh khiến Vi bật cười. Anh cũng cười theo khiến cho cuộc nói chuyện bớt phần gượng gạo.

– Em có muốn đi uống một tách cà phê không? – Bất chợt anh quay sang hỏi cô.

Vi do dự đôi chút. Thực ra lúc này cô chẳng có tâm trạng nào để nói chuyện với bất kỳ ai, nhưng trong thâm tâm cô lại sợ phải một mình đối mặt với sự cô đơn và những nỗi đau dường như quá sức chịu đựng. Cuối cùng cô khẽ gật đầu.

– Em muốn đi đâu? – Anh hỏi khi xe đã bắt đầu chuyển bánh.

– CN Tower – Câu trả lời tự nhiên buột ra khỏi miệng cô không một chút suy nghĩ.

– CN Tower? – Anh nhắc lại với vẻ ngạc nhiên.

– À, ý em là Harbor Front, em nghĩ đến đó vừa đi dạo vừa uống cà phê cũng thú vị – Cô biết mình lỡ lời nên cố gắng giải thích.

– Ok, chỗ đó cũng là chỗ ưa thích của anh, nhưng anh bận quá nên chẳng mấy dịp để tới đó được.

– À, mà sao hôm nay anh lại có thời gian tới tìm em vậy? Có chuyện gì không ạ? – Cô quay sang hỏi anh như vừa chợt nhớ ra.

– Trời đất, bộ không có việc không được tìm em sao? – Anh kêu lên.

– Không phải, ý em là anh rất bận rộn... – Cô cố gắng tìm lời lẽ thích hợp nhưng có lẽ không có tâm trạng để nói chuyện nên sau một hồi âm ừ, cô đành bỏ cuộc và thay vào đó bằng một nụ cười trừ miễn cưỡng.

– Anh chỉ đùa thôi – Anh chữa cháy khi thấy cô có vẻ bối rối và mệt mỏi – Anh có chút việc đi ngang qua chỗ em nên nhân tiện ghé vào xem em có nhà không để rủ đi uống cà phê. Không có chuyện gì đâu. Em một cứ ngủ một chút đi. Khi nào tới nơi anh sẽ đánh thức em dậy.

Vi nghĩ có lẽ cô đã ngủ được khoảng ba mươi phút. Khi tới nơi, anh chọn một quán cà phê nhìn ra phía hồ.

Gió từ mặt hồ thổi lên khiến Vi cảm thấy tỉnh táo. Trời chợt tối se lạnh. Vi thấy hơi đau đầu nên họ không ngồi ngoài hiên mà chọn một chiếc bàn phía trong, ngay sát lớp cửa kính cho đỡ gió mà vẫn có thể ngắm toàn bộ khung cảnh Harbor Front. Trong lúc anh gọi đồ uống, Vi tựa đầu vào lớp kính ngắm mặt hồ gợn sóng với những con tàu du lịch chẳng đèn kết hoa sáng rực trên mặt nước. Ngay phía ngoài hiên đối diện chỗ họ ngồi, trên con đường đi dạo, một người nghệ sỹ đường phố đang kéo violin. Tiếng vĩ cầm réo rắt một bản nhạc buồn khiến cho tâm trạng Vi càng thêm u uất. Cô khẽ nhắm mắt lại, muốn thả hồn phiêu du đôi chút cùng tiếng violin da diết. Nhưng hễ cứ nhắm mắt là trong đầu cô lập tức hiện rõ mồn một hình ảnh khuôn mặt của bố cô, của em trai cô và của Nguyễn như một nỗi ám ảnh.

– Cà phê của em đây – Quán đặt trước mặt cô ly capuchino cỡ vừa.

– Bây giờ em có thể kể cho anh chuyện gì đã xảy ra được chưa? – Anh hỏi cô chân thành.

Vi chỉ chực bật khóc mỗi khi có ai đó động tới vết thương của cô, nhưng cô đã cố gắng kiềm chế lại. Mãi một lúc lâu sau, cô mới khó khăn thốt ra được một câu ngắn gọn:

– Bố em bị bắt vì tội trốn thuế... và em đã chia tay với anh Nguyễn rồi.

Vi nhắm mắt lại để che giấu nỗi xúc động. Cô không nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt Quân, nhưng cô có thể cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh đang vỗ về đôi bàn tay cô như một sự chia sẻ, cho dù anh không nói với cô một lời an ủi nào.

Chiếc vali đầy chật quần áo và các vật dụng cá nhân của Vi đã sẵn sàng cho chuyến bay về Việt Nam. Đồ đạc của Vi chẳng có gì. Cô cố gắng thu xếp mang theo tất cả những thứ cần thiết nhất để chuẩn bị tinh thần trong trường hợp không thể quay lại đây tiếp tục việc học hành. Cô cũng đã xin nghỉ học kỳ tới. Suốt hai tuần qua, cô đã chuẩn bị tinh thần đón nhận những tình huống xấu nhất. Cô thậm chí còn cảm thấy vững tâm, sẵn sàng đương đầu với mọi thử thách khắc nghiệt của cuộc sống bấp bênh phía trước vì giờ đây cô đã chẳng còn gì để mất. Còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn với Quân, cô vẫn đủ thì giờ để kiểm tra lại lần cuối hành trang của mình. Cô lúi húi lôi đóng sách vở dưới ngăn bàn ra, tiếc rẻ muốn mang theo một vài cuốn sách nếu như hành lý của cô vẫn chưa vượt quá số cân cho phép. Bỗng tim cô đập mạnh khi nhìn thấy tựa đề của một cuốn sách: Dealing with difficult people. Những nét chữ rần rờ viết bằng thứ mực đen thẫm như đang nhảy múa trước mắt Vi: “Please take this book as a token of my apology. If something I’ve done hurts you so much, please know that I never mean it. You will forgive me, won’t you?” [1] Vi thờ một hơi dài, cố lắc đầu xua đuổi hình ảnh của anh trong trí nhớ. Tại sao anh cứ phải làm những điều có lỗi để rồi lại phải xin tha thứ? Lần cuối cùng ngồi bên anh trên chiếc ghế đá bên đường hôm đó, cô đã quyết định sẽ chấm dứt mọi thứ về anh. Chỉ cần nghĩ về anh và nỗi đau mà anh đã gây ra cho cô, chắc chắn cô sẽ không đủ sức để tiếp tục đứng vững. Và lại, đầu óc cô hiện giờ đang choán đầy duy nhất nỗi lo lắng về việc của bố cô, không còn chỗ cho những đắn đo khác. Vi mở di động, hộp tin nhắn chứa đầy những tin nhắn của anh. Quả thực anh đã nỗ lực một cách không mệt mỏi để mong được gặp cô, để được nói chuyện với cô dù chỉ một lần. “Vi, hôm qua anh đã đến tìm em nhưng em không chịu mở cửa. Hãy nghe anh nói một lần thôi có được không? Ít nhất hãy trả lời tin nhắn của anh hoặc hãy nghe điện thoại đi”. Vi lướt sang một tin nhắn khác: “Em thế nào rồi. Anh không chịu nổi khi không có tin tức gì của em. Xin em hãy trả lời tin nhắn, please!”. Tin nhắn cuối cùng anh mới gửi hôm qua: “Vi, xin em hãy cho anh thêm một cơ hội. Anh muốn nói với em một chuyện. Hãy nghe anh nói rồi tùy em quyết định có được không?”. Vi lại thờ dài, ngón tay cô do dự một chút rồi cuối cùng nhấn vào nút delete all. Chỉ một giây sau, hộp tin nhắn trống trơn. Vi muốn xóa đi những ký ức cuối cùng về người đàn ông mà cô đã từng nghĩ rằng cô có thể yêu suốt đời.

[1] Tạm dịch: Xin hãy nhận cuốn sách này thay lời xin lỗi của anh. Nếu anh đã làm gì đó khiến em tổn thương, xin hãy hiểu rằng anh không hề cố ý. Em sẽ tha thứ cho anh phải không?

Quân đến đón Vi rất đúng giờ. Trông anh hôm nay đậm chiều khác ngày thường. Suốt dọc đường đi, anh hầu như không nói với cô một câu nào, dường như tâm trí anh đang mãi bận rộn với những suy nghĩ riêng tư nào đó. Vi cũng chẳng có tâm trạng để hỏi han anh, mặc dù đôi lúc cô cũng muốn nói một câu cho bầu không khí đỡ tẻ nhạt. Nhưng trái tim cô đang có một đám mây đen bao phủ. Lòng ngực cô nặng trĩu và mọi giác quan dường như ngưng trệ. Vi tựa đầu vào cửa kính ô tô, lơ đãng nhìn vào khoảng không trước mắt. Những làn xe nối đuôi nhau lao về phía trước, những tấm cửa kính của các cửa hiệu hai bên đường lướt qua loang loáng trước mắt cô, những người khách bộ hành nhanh chóng lùi lại phía sau như một cuốn phim quay ngược... Tất cả chẳng có gì là rõ nét. Toronto, quãng thời gian hai năm tươi đẹp của cuộc đời cô, nơi cô đã ươm mầm những ước mơ trên giảng đường đại học, nơi cô đã sống với tất cả nhiệt tình tuổi trẻ, nơi cô đã bắt đầu một tình yêu đầy lãng mạn... Lẽ nào rốt cuộc mọi thứ cũng chỉ là một ký ức mơ hồ không hình khối, không đường nét, không sắc màu? Chẳng đường hai năm bắt đầu với ngập tràn lạc quan: tương lai mở ra trước mắt cô như một thế giới rộng lớn đầy hấp dẫn đang chờ cô khai phá... Và kết thúc với một sự sụp đổ tan tành, không còn lấy một mảnh vụn hy vọng. Cô thấy vị đắng lan đến tận đầu môi. Ngày mai sẽ bắt đầu một chặng đường mới, không có gì để mất, không ảo tưởng, không mơ ước viễn vông, cô sẽ phải làm tất cả để tồn tại với hành trang duy nhất mà cô mang theo là một trái tim di máu. Dẫu sao thì ngày mai mọi chuyện sẽ trở thành quá khứ. Cô tự nhủ rằng ngày mai cô sẽ phải chấm dứt mọi lưu luyến, gạt bỏ mọi ưu phiền, xoa dịu mọi nỗi đau, cô sẽ phải đề phòng lại phía sau lưng hoặc chôn chửng xuống cái góc sâu nhất trong đáy tim cô để có nghị lực mà tiếp tục phấn đấu. Dẫu sao thì nơi này cũng chỉ là một ga nhỏ trong chặng đường dài của cuộc đời cô, không phải là bến đỗ cuối cùng, mọi chuyện sẽ không thể chấm dứt ở đây. Phải là bất kỳ nơi nào có bố cô, có em trai cô, cho dù đó là ngôi nhà nhỏ ẩm cúng của gia đình hay sau những song sắt của trại giam lạnh lẽo... nơi đó mới là nơi trái tim cô thuộc về...

– Vi à, anh muốn nói với em một chuyện.

Đột nhiên Quân quay sang nói với cô bằng một giọng hết sức nghiêm túc khiến Vi bỗng cảm thấy lo lắng. Rồi không đợi cô trả lời, anh cho xe rẽ ngoặt sang một con phố nhỏ và đứng khựng lại bên vệ đường. Vi ngơ ngác nhìn anh:

– Sao anh lại dừng ở đây?

– Đi dạo một chút ở Harbour Front được chứ? Từ đây đi bộ ra đó cũng không xa lắm.

– Vâng – Vi ngoan ngoãn gật đầu – Nhưng có chuyện gì ạ? – Cô hỏi bằng giọng lo lắng.

Quân không trả lời, anh móc ví lấy mấy đồng xu bỏ vào trạm thu phí đậu xe bên đường. Nhặt mẫu ticket in ra từ chiếc máy và đặt vào trước kính xe xong xuôi, anh kéo tay Vi thông thả bước về hướng Harbour Front. Thấy Quân đột nhiên dừng xe, đột nhiên muốn nói chuyện gì đó với cô, nhưng giờ lại đột nhiên im lặng, Vi cũng không dám hỏi thêm. Dường như đó là một điều khó nói. Không khí như căng ra, Vi cảm thấy anh đang phải đấu tranh dữ dội với bản thân trước khi có thể mở lời nói với cô điều đó. Nhưng cuối cùng thì anh cũng quay sang nhìn cô khi họ dừng lại cạnh bờ hồ, trên con đường đi dạo:

– Em tính sẽ thế nào? Em có định quay lại đây tiếp tục học nữa không?

Vi khẽ thở dài:

– Em cũng đã kể với anh rồi đấy. Em không nghĩ mình có thể tiếp tục học nữa. Chuyện của bố em có giải quyết xong thì em cũng không còn tiền để quay lại đây học tiếp. Em còn phải lo cho em trai em nữa. Nó là cháu đích tôn của dòng họ. Em không học thì cũng không sao, nhưng nó nhất định phải được học hành đầy đủ.

Quân ngồi bệt xuống lớp sàn cầu ghép gỗ nhô ra trên mặt hồ. Anh nhìn đắm đắm vào những gợn sóng lăn tăn đang đuổi nhau theo từng đợt gió thổi nhẹ phía xa xa.

– Vi à, anh biết em đang phải trải qua thời điểm rất khó khăn. Nhưng học hành là việc quyết định đến tương lai không những của em mà của cả gia đình em nữa. Em thử nghĩ xem, nếu như em có thể học tiếp và tốt nghiệp, rồi sau đó đi làm ở đây, em sẽ có khả năng giúp cho em trai em sang đây học đại học. Đó chắc cũng là ý nguyện của bố em phải không?

Vi nở một nụ cười héo hắt:

– Nếu như cách đây hai năm anh nói với em như vậy, em sẵn sàng làm tất cả để có thể đạt được mục đích đó. Nhưng bây giờ, em không còn chút ảo tưởng nào nữa đâu. Những điều đó đã nằm ngoài khả năng của em rồi... Ước gì được bé lại như ngày xưa để có thể tin vào những câu chuyện cổ tích – Cô thở dài, khẽ nhếch môi nở một nụ cười buồn bã.

– Đó không phải là chuyện cổ tích – Anh nhìn vào mắt cô – Anh cũng đã từng gặp phải hoàn cảnh tương tự. Anh đã bắt đầu từ hai bàn tay trắng. Ba mẹ anh mất trong nghèo khó. Anh đã làm đủ mọi việc, làm mười ba, mười bốn giờ một ngày, bảy ngày trong tuần suốt gần mười năm trời, cho đến giờ cũng vẫn phải làm sớm tối. Nhưng anh đã vượt qua được những thời điểm khó khăn nhất trong cuộc đời. There's a will, there's a way[2]. Em có biết điều gì là quan trọng nhất không?

[2] Tạm dịch: Có công mài sắt, có ngày nên kim.

Vi nhìn anh, lắc đầu. Cô thật sự khâm phục ý chí của anh, nhưng cô không nghĩ cô có đủ nghị lực để làm được điều đó.

– Điều quan trọng nhất là em phải tin vào bản thân mình.

Thấy cô khẽ mỉm cười, anh phác một cử chỉ ra ý ngăn cô lại:

– Em đừng nghĩ là anh đang nói toàn lý thuyết. Đó thực sự là chỗ bấu víu duy nhất của anh trong những thời kỳ khó khăn. Khi không còn một chút hy

vọng nào, anh luôn tự nhủ anh chỉ có một con đường tiến lên phía trước, anh phải làm hết sức mình và anh tin... anh sẽ phải làm được nếu còn muốn tồn tại trên đời.

Vi thở dài nhẹ:

– Em không biết. Trước đây em đã từng rất hăm hở xông vào mọi việc. Em cũng đã từng ngông nghênh nghĩ rằng những việc người ta làm được thì mình cũng có thể làm được. Em cũng đã tin vào rất nhiều thứ, để rồi cuối cùng kết quả nhận được là sự đổ vỡ niềm tin.

Ngày một lúc, cô buồn bã nói thêm

– Mà cho dù em có cố gắng đến mấy đi chăng nữa, cũng không thể vừa đi học vừa kiếm đủ tiền trả học phí, trang trải chi tiêu và gửi về nuôi em trai em ăn học.

– Nếu như có thể... em có chấp nhận sự giúp đỡ của anh không? – Anh vừa ngập ngừng nói, vừa nhìn vào mắt cô một cách chân thành.

Vi cảm thấy bối rối trước đề nghị bất ngờ của anh:

– Em không dám nhận sự giúp đỡ của anh đâu. Đó là một khoản tiền lớn. Em không thể...

– Em không cần phải trả lời ngay bây giờ – Anh ngăn cô lại – Hãy suy nghĩ thật kỹ nhé và hãy trả lời anh sau khi em giải quyết xong công việc của gia đình ở Việt Nam. Hơn nữa, em có thể làm thêm ở quán ăn của anh. Anh sẽ ứng trước tiền học cho em, sau này em ra trường sẽ trả lại anh dần dần. Anh tin là anh không đố kỵ tư sai chỗ đâu – Anh nhìn cô, nháy mắt và cười láu lỉnh.

Nhưng Vi không thể cười. Cô thật sự không thể nhận một sự giúp đỡ như vậy từ anh. Cô cảm thấy nếu như cô nhận lời cũng giống như cô đang lợi dụng lòng tốt của anh vậy. Với hai bàn tay trắng, cô lấy gì để đảm bảo cho số tiền mồ hôi, nước mắt hơn chục năm ròng của anh đây? Anh làm cô thật sự cảm động với cử chỉ hào hiệp đó, nhưng cô chẳng thể báo đáp được anh. Cô chỉ có một trái tim, và trái tim đó đã hoàn toàn dành cho người khác.

– Em cảm ơn anh, nhưng em không thể... Đừng tốt với em như vậy. Em không muốn sau này phải khiến anh thất vọng...

– Vi, nghe anh nói đây – Anh ngắt lời cô – Em không cần phải nghĩ xa xôi đến thế. Anh không có ý gì khác, chỉ mong muốn em có thể hoàn thành ước mơ học hành của em và đó cũng là ước mơ mà anh chưa thực hiện được. Coi như em hãy thay anh hoàn thành ước mơ đó nhé? Đừng trả lời anh ngay bây giờ. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi em quyết định. Hứa với anh, em sẽ trả lời anh một cách trung thực, đừng để cho những ý nghĩ khác làm em bối rối...

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Quyết Định

Hà Nội ngày trở về sao mà buồn mênh mông. Vi mang tâm trạng nặng trĩu đặt chân xuống sân bay Nội Bài vào một ngày đầu tháng sáu. Nhận hành lý và làm thủ tục nhập cảnh xong xuôi, cô kéo chiếc va li ra đến cửa, rồi chột đứng sững lại ngỡ ngàng giữa phi trường đông đúc. Như là thiếu vắng một cái gì đó. Là cái gì thì cô cũng không biết, chỉ bỗng dưng cảm thấy mình giống như đang lạc giữa một hành tinh khác, một thế giới hoàn toàn xa lạ mà cô không thuộc về. Nơi này ồn ào những người lạ người. Những tiếng gọi nhau í ới, những cái vẫy tay, những tấm biển tên giờ lên để nhận người nhà bao vây xung quanh Vi. Bỗng một người đàn ông trung niên béo tốt, đeo cặp kính to tướng đang đứng sau đoạn dây chắn ngăn cách khu làm thủ tục hải quan với bên ngoài, cứ nhắm hướng Vi mà gọi tới:

– Này, con ơi, ở đây, ở đây này.

Vừa gọi, ông vừa cố kiễng chân lên và vẫy tay lia lịa. Vi ngỡ ngàng nhìn quanh. Đúng lúc đó, một cậu bé đáng chừng học sinh về thăm nhà, đang đứng ngay sau lưng Vi, vừa cười toe toét vừa hét toáng lên: “Mẹ con đâu?”. Cậu kéo chiếc vali chạy ào về phía ông, vội vàng và sung sướng đến mức va cả vào người Vi mà không thèm quay lại xin lỗi. Vi đứng lặng người nhìn cảnh đoàn viên của một gia đình xa lạ. Bà mẹ từ phía sau lao ra ôm lấy cậu con trai, nước mắt rưng rưng, trong lúc cậu bé cười một cách ngượng ngịu. Bất chợt Vi có thể gọi tên cái cảm giác thiếu vắng và trống trải đó là gì. Biết bao lần cô đã từng mơ đến ngày trở về với tấm bằng tốt nghiệp, có bố và em trai ra đón ở sân bay. Nhưng giấc mơ giản dị đó có lẽ sẽ không bao giờ trở thành hiện thực. Với cô bây giờ, đến ngay cả một chôn để trở về cũng không còn nữa. Vi cúi đầu, lặng lẽ kéo hành lý đi ra phía cửa. Cô chờ chiếc xe buýt của sân bay chở hành khách miễn phí vào trung tâm thành phố. Hoàng hôn đang xua đi những vệt nắng nhạt cuối cùng khiến cho đường chân trời trở nên tím sẫm. Vi đứng im lìm cạnh chiếc vali, tự hỏi tại sao giữa mảnh đất quê hương thân thuộc, giữa những người nói cùng một thứ tiếng mẹ đẻ với cô, mà trong lòng lại có cảm giác cô đơn đến thế.

Việc đầu tiên Vi làm vào sáng ngày hôm sau là cùng cậu em vào trại tạm giam thăm bố. Dù cho Vi có cố gắng đến cỡ nào, cô cũng không thể kìm được những giọt nước mắt khi nhìn thấy khuôn mặt hốc hác, tiêu tụy của bố. Mới có hơn nửa tháng mà trông ông như già đi cả chục tuổi. Mái tóc ông bạc thêm nhiều. Những nếp nhăn hằn sâu trên trán, bên khóe miệng khắc khổ và dưới đôi mắt quầng thâm vì mất ngủ của ông khiến cho Vi không thốt nên nổi một lời nào, tựa hồ như có một bàn tay đang bóp nghẹt lấy cổ họng cô đau nhói.

– Nín đi con, sao mà phải khóc – Ông cố gắng nói với cô một cách bình thản, nhưng giọng nói lạc đi của ông lại tố cáo một nỗi xúc động đang cố gắng

kiềm chế.

– Con về khi nào thế? – Ông hỏi mà không nhìn cô.

– Bố, sao lại có thể thế này hà bố? Sao bố không cho con biết một chút gì? – Cô ghen ngào nhìn ông qua đôi mắt đỏ hoe.

– Bố xin lỗi – Ông nói một cách khó khăn, cặp lông mày nhíu lại khiến cho cả khuôn mặt ông trở nên u ám – Bố thực sự có lỗi với các con.

– Bố ơi, đừng nói nữa – Vì khóc nức lên. Cô ngồi sụp xuống đất mà khóc, úp mặt vào hai bàn tay mà khóc. Nước mắt chảy qua những kẽ ngón tay cô, lãnh lẽ nhỏ từng giọt xuống nền trại giam – Giờ thì những cố gắng kiềm chế của cô đã trở nên vô ích.

– Vì à, nín đi con – Ông khẽ đặt tay lên vai cô – Nín đi, nghe bố nói.

– Bố xin lỗi – Ông lặp lại – Bố xin lỗi đã đặt gánh nặng lên vai các con. Từ ngày mẹ các con mất đi – Giọng ông nghẹn lại – Bố đã tự hứa là sẽ cố gắng lo cho các con một cuộc sống đầy đủ, để cho các con được ăn học tử tế. Nhưng bây giờ, bố đã không làm được điều đó...

Bỗng nhiên ông ngừng nói, một giọt nước mắt lãnh lẽ rơi ra nơi khóe mắt, quai hàm ông khẽ giật giật trong nỗ lực kiểm soát cảm xúc bản thân. Chỉ là một chút nước mắt đủ làm ướt khóe mi, nhưng sao giọt nước mắt đàn ông hiếm hoi lại có sức mạnh làm đau đớn lòng người đến thế... Vì xót xa nhìn mái đầu bạc của bố đang cúi xuống, xót xa nhìn giọt nước mắt trên khuôn mặt già nua của người cha mới ngoài năm mươi. Cô tự nhủ mình cần phải cứng rắn lên cho bố cô có thể yên tâm đôi chút.

– Vì à, bây giờ các con phải tự lo cho nhau. Con là con lớn, hãy chăm sóc cho em con nhé – Giọng ông bắt gặp chùng xuống – Nếu như có thể được, các con hãy cố gắng tiếp tục học hành. Bố đã thất hứa với vong linh mẹ các con và với tổ tiên dòng họ nhà mình vì không thể lo cho Sơn ăn học đầy đủ được... Nếu tạm thời không thể đi học tiếp... thì đến khi nào bố hết án, cả ba bố con mình sẽ lại cùng cố gắng để lúc đó Sơn có thể học lại. Bố đã nói với bác Giang, bác ấy sẽ cưu mang các con trong thời gian này.

– Vì – Ông quay sang nhìn cô – Bố xin lỗi đã không thể lo cho con tiếp tục học được. Cho con ra nước ngoài học là ước mơ của cả đời bố, bố biết đó cũng là ước mơ của con nữa. Nhưng thôi thì, bây giờ mọi chuyện đã thế này... bố xin lỗi con.

– Bố à, bố đừng nói xin lỗi nữa được không – Cô rầm rức khóc – Con sẽ cố gắng học, con có thể vừa học vừa làm mà, con sẽ kiếm đủ tiền để học tiếp và lo cho Sơn, bố đừng lo.

– Làm sao con có thể vừa học vừa kiếm được nhiều tiền như thế? Đúng là bố đã không làm tròn bổn phận của một người cha... mọi gánh nặng bây giờ dồn lên hai vai con. Nhưng đừng vì thế mà làm điều gì dại dột.

– Vì à, hãy xem sai lầm của bố như một bài học đắt giá cho con. Bố có ngày hôm nay phần lớn là do bố đã đặt lòng tin sai chỗ... Những chuyện phức tạp này bố không muốn để con phải biết. Bố chỉ mong con hãy nghĩ cho kỹ trước khi làm bất cứ chuyện gì. Con có biết khi sinh con ra là con gái, nỗi lo lớn nhất của bố là gì không?... Là lo sau này lớn lên con không được hạnh phúc. Vậy đừng làm điều gì để ảnh hưởng đến hạnh phúc của mình... Bây giờ các con phải tự cố gắng thôi, mong rằng linh hồn của mẹ con phù hộ cho các con đi theo con đường đúng...

Ba tháng đã trôi qua kể từ ngày Vi vào thăm bố lần đầu tiên trong trại tạm giam, nhưng những lời nói như rút ruột của ông hôm đó thì suốt đời cô không thể nào quên. Cứ mỗi lần nghĩ đến ông, cái cảm giác xót xa, đau đớn không thể diễn tả bằng lời lại khiến Vi muốn bật khóc. Phiên tòa xét xử ông cũng đã diễn ra sau đó một tháng. Ông lĩnh án ba năm tù giam cho tội danh trốn thuế. Mọi tài sản của công ty sẽ bị phát mãi để thu hồi lại những khoản thuế bị thất thoát cho nhà nước... Vì ngất xỉu đi khi nghe tòa tuyên án, trái tim yếu ớt của cô dường như đã quá tải với những nỗi đau dồn dập giáng xuống đầu cô. Nhưng không hiểu tại sao cô đã không nhớ một giọt nước mắt nào. Một người mau nước mắt như cô đã mang đôi mắt ráo hoảnh đến theo dõi phiên tòa của bố, chính cô cũng không hiểu tại sao. Nhưng đó cũng chính là giây phút trong cô nung nấu một quyết tâm. Gia đình cô không thể dễ dàng lụn bại như thế này được. Chị em cô không thể cứ kéo lê cuộc sống tạm bợ và khó khăn như thế này đến hết đời. Những ước mơ mà bố cô kỳ vọng cô sẽ phải tìm cách thực hiện cho bằng được. Cô muốn mang lại cảm giác hạnh phúc và an bình cho bố cô những năm tháng cuối đời. Cô không muốn bố cô sau khi ra khỏi trại giam vẫn tiếp tục bị cầm tù bởi nỗi dằn vặt, ân hận vì sai lầm của ông đã mang đến cho các con một cuộc sống không có tương lai. Vậy thì cô sẽ phải tạo ra cái tương lai ấy. Cô thậm chí còn nuôi quyết tâm một ngày nào đó sẽ xây dựng lại công ty của gia đình. Nhưng bằng cách nào đây trong khi cô chỉ có hai bàn tay trắng? Vì biết rằng chỉ có một con đường duy nhất: nếu như cô có thể tiếp tục học và tốt nghiệp. Với Vi lúc này đó là con đường duy nhất khả dĩ để cô biến quyết tâm của mình trở thành hiện thực. Nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ phải nhận sự giúp đỡ của Quân. Anh là người tốt, chỉ có điều không phải là người trong trái tim cô. Nhận sự giúp đỡ của anh, cô cảm thấy lương tâm mình áy náy, cô không muốn phải đối xử với anh bằng những tình cảm dối trá. “Nhưng lương tâm ư? Ai thèm quan tâm chứ?”. Bây giờ cô chẳng có gì để mất. Ngay cả trái tim cô cũng đã không còn nguyên lành nữa. Bố ở trong trại giam còn em trai sống nhờ vào sự hào tâm của người bác họ xa, vậy mà cô còn ngồi đây lo giữ lương tâm mình trong sạch. Vì cười chua chát, nếu bây giờ phải bán linh hồn cho quỷ dữ để có thể có một tương lai cho cả gia đình, cô cũng sẽ sẵn sàng.

Tối hôm đó, Vi đi tìm một hàng internet và cô đã viết một email cho Quân.

Bạn đang đọc truyện *Đội Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chặng Đường Mới

Quân ra đón cô ở sân bay với một bó hoa to và một nụ cười rạng rỡ. Vì thấy bối rối, ngưng ngừng trước niềm vui không thể che giấu của anh. Cô cố gắng mỉm cười gượng gạo rồi lại tự cắn vào môi mình một cái như thể cô vừa nói dối một cách trơ trẽn. Nhưng Quân dường như chẳng quan tâm đến điều đó. Tâm trí anh còn đang bận bịu với niềm hạnh phúc mới. Anh vui vẻ xách hành lý của cô cất vào cốp xe, tíu tít hỏi han cô những chuyện ở Việt Nam, rồi lại thao thao kể cho cô nghe rằng anh đã dàn xếp mọi chuyện ở đây ra sao để sẵn sàng đón cô trở về.

– Anh đã tìm được cho em một phòng nhỏ trong nhà một bà già độc thân gần chỗ anh ở rồi Vi ạ – anh vui vẻ thông báo – Ở đó em sẽ được yên tĩnh học hành, lại cũng tiện đường tới trường, em cũng có thể tới quán ăn giúp anh những khi em rảnh rỗi nữa.

– Vậy à, cảm ơn anh. Anh thật tốt quá – Vi thốt lên thật lòng.

– Người Bắc thường hay khách sáo như vậy sao – Anh cười – Một khi đã quyết định giúp em, bất cứ cái gì có thể anh cũng sẽ làm cho em. Nếu em muốn cảm ơn thì chắc sẽ còn phải cảm ơn dài dài đó.

Vi ngưng ngưng cười trừ. Cô một mình tựa đầu vào cửa kính, lơ đãng nhìn những dòng xe nối đuôi nhau lướt đi vun vút. Thế là bắt đầu một chặng đường mới, một cuộc sống mới, và cô sẽ phải trở thành một con người mới, mang một bộ mặt mới, một tinh thần mới để sẵn sàng đón nhận những thử thách mới. Kể từ ngày gõ phím chữ đầu tiên trong email gửi cho Quân, cô đã bắt buộc mình phải đoạn tuyệt hoàn toàn với quãng thời gian hai năm êm đẹp của cuộc đời mình. Vì muốn những kỷ niệm đau thương đó nếu không thể phai nhạt thì cũng phải trở nên xấu xí để cô có thể lãng quên. Cô những muốn phủ một bức màn đen lên vùng ký ức về anh, chôn vùi nó trong những xô xối tăm tối nhất để không bao giờ phải đối mặt với nó trong những chặng đường trước mắt. Thế nhưng dường như những gì thuộc về ký ức thì luôn luôn tươi đẹp, luôn luôn quyến rũ vì người ta chỉ có thể tưởng tượng thấy nó, nhìn ngắm nó mà không bao giờ có thể chạm được vào nó. Hình ảnh của anh trong ký ức cô lung linh như một ngôi sao, luôn tỏa sáng cho dù cô nhắm mắt hay mở mắt, cho dù cô có muốn đập vỡ hay che khuất nó đi nữa, cô cũng không có cách gì thực hiện được: ngôi sao đó luôn tồn tại và hiện hữu ngoài tầm tay với của cô. Nhưng bất chấp tất cả, cô đã tự hứa với lòng mình, cô sẽ quên anh dần dần. Mỗi ngày cô sẽ xóa bỏ đi một kỷ niệm về anh, từng ngày, từng ngày một cho đến khi ký ức về anh sẽ không còn làm cho cô đau đớn, kỷ niệm về anh cũng sẽ chỉ giống như kỷ niệm về bao nhiêu người khác. Mỗi ngày cô sẽ thay thế khoảng trống của anh bằng sự tồn tại của một người khác – người mà cô cho rằng cô có nghĩa vụ phải đền đáp lại tâm chân thành anh đã dành cho cô.

Ngày hôm sau thức dậy, việc đầu tiên Vi làm đó là lên một bảng dự toán chi tiêu. Cô dự tính khoản tiền mà Quân sẽ tạm ứng cho cô hàng tháng, ghi vào cột nợ phải trả. Trong số tiền đó, cô sẽ phải trích ra một khoản để gửi về Việt Nam cho em cô sử dụng. Phần còn lại được chia làm ba khoản: một khoản để tiết kiệm, một khoản để dự phòng những trường hợp khẩn cấp cần dùng đến, khoản còn lại là sinh hoạt phí hàng tháng của cô. Các chi phí khác cô có thể trông chờ vào tiền làm part time ngoài giờ học, (theo gợi ý của Quân thì cô sẽ đến làm ở quán của anh, vì anh cũng đang cần người giúp), về tiền học phí, Quân sẽ tạm ứng cho cô theo từng đợt phải đóng... Vi lên cho mình một ngân sách rất nghiêm ngặt, bởi vì cô biết cô đang phải gánh vác những trách nhiệm nặng nề, trách nhiệm với bố cô, với em trai cô và trách nhiệm với Quân – ân nhân của cô nữa.

Nhưng ân nhân của cô thì lại hoàn toàn không cho rằng cô phải có trách nhiệm gì với anh cả. Trái lại, anh mới chính là người chăm lo cho cô từng ly từng tí, ít nhất thì từ ngày đến giúp anh trông coi quán, hầu như Vi đã không còn phải lo lắng chuyện nấu ăn nữa. Trước đây ăn gì luôn là một câu hỏi khó đối với cô mỗi lần đi chợ. Đồ ăn kiểu Tây, hay fast food thì không hợp khẩu vị, mà lại rất tốn tiền, chỉ ăn được vài bữa là lập tức thấy hậu quả nhãn tiền: thể nào cũng sẽ có vài nốt mụn xuất hiện, ăn ngủ ngay những vị trí đặc địa nhất trên khuôn mặt cô, lại còn khiến cho cô mắc thêm bệnh viêm màng túi. Nói gì thì nói, cô vẫn không thể rời xa những món ăn thơm mùi nước mắm, đậm đà chất Việt được. Vì vậy, mỗi lần đi chợ Việt hoặc chợ Tàu mà cô phải đổi mất mấy lần xe buýt mới tới, Vi đều mua thức ăn đủ cho cả mấy tuần, về đến nhà, với rau thì cô bọc kín trong túi nylon, bỏ vào tủ lạnh. Còn với thịt (chủ yếu là thịt gà, nói đúng hơn là đùi gà – vừa ngon, vừa rẻ), cá (chủ yếu là cá basa Việt Nam), cô phải chia nhỏ ra cho vừa ăn mỗi ngày, thấm cho khô nước, rồi gói lại bằng giấy wrapping trước khi cho vào ngăn đá tủ lạnh dự trữ. Mỗi khi nấu ăn, cô lại phải lấy những thực phẩm đông lạnh đó ra, rã đông, rồi mới cho vào nấu. Bởi vì các công đoạn để có một bữa ăn bình thường phức tạp như vậy, nên Vi thường nấu một lúc vài món, ăn dần trong vài ngày. Nhiều khi, nấu một nồi canh cũng đủ cho cô ăn cả tuần... Có những thời điểm bận học, bận làm, không có thời gian nấu ăn, thì mì tôm là nguồn dinh dưỡng chính của cô. Mì tôm đã trở thành món “đặc sản” không thể thiếu đối với du học sinh, nhất lại là du học sinh Việt Nam như Vi. Thế nhưng, kể từ khi đến làm việc ở quán của Quân, Vi đã có thể nói lời tạm biệt với món đặc sản đó... Có thể nói Quân là một đầu bếp bẩm sinh. Anh nấu ăn rất ngon, rất nhanh và chuyên nghiệp, vốn dĩ không quen ăn những món ăn kiểu miền Nam ngọt lịm đường, nhưng với tài nấu ăn của Quân, cô bỗng trở nên quen thuộc và yêu thích ẩm thực kiểu Sài Gòn từ lúc nào. Bao giờ anh cũng đích thân vào bếp nấu ăn cho cô. anh còn cẩn thận nấu những món ăn mặn, cho vào các hộp nhựa để cô mang về bỏ tủ lạnh ăn dần.

Vi thực sự cảm động trước sự chăm sóc tận tình của Quân, nhưng cô luôn luôn đón nhận sự chăm sóc ấy với một tâm trạng dằn vặt. Cô luôn cảm thấy mình có lỗi với anh. Có những lúc cô muốn nói một câu cảm ơn chân thành, thì không biết tại sao lại chỉ có thể bật ra hai tiếng “thank you” cụt lùn. Có những lúc cô muốn mỉm cười thật ấm áp với anh, nhưng không biết tại sao nụ cười đó lại biến thành một tiếng cười gượng gạo. Có những lúc cô cố gắng nhớ đến anh, nhưng không biết vì lẽ gì, hình ảnh của anh luôn bị xóa nhòa đi bởi một khuôn mặt khác... Nhiều khi thấy cô ngồi thờ người trước bát bún bò, anh lại nghĩ rằng cô đang nhớ những món ăn Hà Nội, bèn bảo cô rằng đợi khi nào anh học thành thạo, anh sẽ thử nấu bún thang cho cô ăn. Bác cô vẫn bảo: “Con mà lấy nó thì chớ phải lo lắng gì, thời buổi này đàn ông như nó cũng không dễ kiếm đâu”. Ngay cả Jacob cũng nháy mắt tình nghịch, giơ ngón tay cái lên ra ý khen ngợi, mỗi khi thấy anh đưa cô đến trường hoặc đến đón cô những lúc cô học khuya trên thư viện.

Đúng là người như Quân không hề dễ kiếm. Hết lo cái ăn, anh lại giành luôn cả phần lo cái mặc cho cô. Vì ăn mặc giản dị. Không phải vì cô không thích làm đẹp hay không có khiếu thẩm mỹ, chỉ đơn giản là ngân sách của cô quá hạn hẹp. Cuộc sống của cô từ ngày gia đình xảy ra sự cố đã hoàn toàn thay đổi. Cô ép mình vào một thời khóa biểu siết chặt.

Một ngày bình thường của cô bắt đầu từ bảy giờ sáng hoặc muộn hơn một chút. Nửa tiếng dành cho tất cả các thủ tục vệ sinh cá nhân, rồi từ quần áo bị đảo lộn lên để tìm trang phục đến trường. Sách vở và hộp cơm trưa được cô nhét chung vào một chiếc túi to đeo bên mình. Xỏ vội chân vào đôi giày thể thao, cô lao ra cửa, vừa đi vừa chạy cho kịp giờ xe buýt. Bữa sáng đơn giản (thường là một mẩu bánh mì hay vài hạt ngũ cốc) được cô giải quyết nhanh gọn trên đường tới bến xe. Nhưng phần lớn thời gian, cô bỏ qua bữa sáng. Mà không chỉ bữa sáng, trong lúc vội vã cô còn bỏ qua nhiều thứ khác nữa. Chẳng hạn, cô thường quên giặt tay vào mùa đông, hoặc có lúc nhớ giặt tay thì lại quên khăn, mũ. Mùa hè thì cô thường xuyên không nhớ mang theo ô hoặc mũ che nắng. Chẳng thế mà sau khi phát hiện ra cái tính hay quên của cô, buổi sáng nào Quân cũng gọi điện thoại đến nhắc nhở cô phải trang bị đầy đủ trước khi tới trường... Để rút ngắn thời gian học tập, cô đăng ký học tối đa các môn có thể trong học kỳ, vì vậy, cô thường miệt mài ở trường tới

khoảng năm giờ chiều. Sau đó cô bắt xe buýt tới quán ăn của Quân, đôi khi Quân lái xe đến đón cô nếu như anh có thời gian rảnh. Công việc của Vi ở quán ăn là nhận đặt món của khách, tính tiền, thu tiền, trả hóa đơn... Tuy đơn giản, nhưng phải đứng mấy tiếng đồng hồ liên tục cho đến khi quán đóng cửa cũng đủ khiến cô mệt mỏi. Bữa tối cô và Quân ăn luôn tại quán. Sau đó Quân nhất quyết giành quyền được lái xe chở cô về nhà, không quên chúc cô ngủ ngon cùng với một lô những lời dặn dò cô không được thức quá khuya, phải đi ngủ sớm để giữ gìn sức khỏe. Nhưng bất chấp những lời dặn dò của anh, đêm nào, dù mệt đến mấy Vi cũng ép mình dành ra một tiếng đồng hồ để học bài trước khi đi ngủ. Mục tiêu của cô là phải tốt nghiệp với điểm số tốt nhất để có thể xin được việc làm sau khi ra trường... Cứ như vậy, cái vòng quay đến chóng mặt đó được lặp đi lặp lại hàng ngày khiến cho Vi thậm chí chẳng có thời gian mà ngó ngang đến việc ăn mặc của mình. Mà cho dù cô có muốn ăn diện đi chăng nữa, thì cái ví tiền lép kẹp của cô cũng chẳng bao giờ cho phép.

Món quà đầu tiên mà Quân tặng cô là một bộ khăn mũ ấm. Vi nhanh chóng nhận thấy những món quà của anh đều hết sức thực tế: Món quà tiếp sau đó là một chiếc áo khoác mùa đông. Rồi áo len, găng tay, váy, giày... bằng cách nào đó đã tự nhiên chiếm chỗ trong cái tủ quần áo chật chội của cô. Có những thứ đến tận bây giờ cô cũng chưa một lần dùng đến. Mỗi đầu Vi cũng ra sức từ chối, đương nhiên cô không muốn làm nặng thêm cái ơn to tướng đối với anh mà cô đang mang.

Bạn đang đọc truyện *Đời Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chặng Đường Mới

Quân ra đón cô ở sân bay với một bó hoa to và một nụ cười rạng rỡ. Vi thấy bối rối, ngượng ngùng trước niềm vui không thể che giấu của anh. Cô cố gắng mỉm cười gượng gạo rồi lại tự cắn vào môi mình một cái như thể cô vừa nói dối một cách trơ trẽn. Nhưng Quân dường như chẳng quan tâm đến điều đó. Tâm trí anh còn đang bận bịu với niềm hạnh phúc mới. Anh vui vẻ xách hành lý của cô cất vào cốp xe, tíu tít hỏi han cô những chuyện ở Việt Nam, rồi lại thao thao kể cho cô nghe rằng anh đã dàn xếp mọi chuyện ở đây ra sao để sẵn sàng đón cô trở về.

– Anh đã tìm được cho em một phòng nhỏ trong nhà một bà già độc thân gần chỗ anh ở rồi Vi ạ – anh vui vẻ thông báo – Ở đó em sẽ được yên tĩnh học hành, lại cũng tiện đường tới trường, em cũng có thể tới quán ăn giúp anh những khi em rảnh rỗi nữa.

– Vậy à, cảm ơn anh. Anh thật tốt quá – Vi thốt lên thật lòng.

– Người Bắc thường hay khách sáo như vậy sao – Anh cười – Một khi đã quyết định giúp em, bất cứ cái gì có thể anh cũng sẽ làm cho em. Nếu em muốn cảm ơn thì chắc sẽ còn phải cảm ơn dài dài đó.

Vi ngượng ngịu cười trừ. Cô mệt mỏi tựa đầu vào cửa kính, lơ đãng nhìn những dòng xe nối đuôi nhau lướt đi vun vút. Thế là bắt đầu một chặng đường mới, một cuộc sống mới, và cô sẽ phải trở thành một con người mới, mang một bộ mặt mới, một tinh thần mới để sẵn sàng đón nhận những thử thách mới. Kể từ ngày gõ phím chữ đầu tiên trong email gửi cho Quân, cô đã bắt buộc mình phải đoạn tuyệt hoàn toàn với quãng thời gian hai năm êm đẹp của cuộc đời mình. Vi muốn những kỷ niệm đau thương đó nếu không thể phai nhạt thì cũng phải trở nên xấu xí để cô có thể lãng quên. Cô những muốn phủ một bức màn đen lên vùng ký ức về anh, chôn vùi nó trong những xô xối tăm tối nhất để không bao giờ phải đối mặt với nó trong những chặng đường trước mắt. Thế nhưng dường như những gì thuộc về ký ức thì luôn luôn tươi đẹp, luôn luôn quyến rũ vì người ta chỉ có thể tưởng tượng thấy nó, nhìn ngắm nó mà không bao giờ có thể chạm được vào nó. Hình ảnh của anh trong ký ức cô lung linh như một ngôi sao, luôn tỏa sáng cho dù cô nhắm mắt hay mở mắt, cho dù cô có muốn đập vỡ hay che khuất nó đi nữa, cô cũng không có cách gì thực hiện được: ngôi sao đó luôn tồn tại và hiện hữu ngoài tầm tay với của cô. Nhưng bất chấp tất cả, cô đã tự hứa với lòng mình, cô sẽ quên anh dần dần. Mỗi ngày cô sẽ xóa bỏ đi một kỷ niệm về anh, từng ngày, từng ngày một cho đến khi ký ức về anh sẽ không còn làm cho cô đau đớn, kỷ niệm về anh cũng sẽ chỉ giống như kỷ niệm về bao nhiêu người khác. Mỗi ngày cô sẽ thay thế khoảng trống của anh bằng sự tồn tại của một người khác – người mà cô cho rằng cô có nghĩa vụ phải đền đáp lại tâm chân thành anh đã dành cho cô.

Ngày hôm sau thức dậy, việc đầu tiên Vi làm đó là lên một bảng dự toán chi tiêu. Cô dự tính khoản tiền mà Quân sẽ tạm ứng cho cô hàng tháng, ghi vào cột nợ phải trả. Trong số tiền đó, cô sẽ phải trích ra một khoản để gửi về Việt Nam cho em cô sử dụng. Phần còn lại được chia làm ba khoản: một khoản để tiết kiệm, một khoản để dự phòng những trường hợp khẩn cấp cần dùng đến, khoản còn lại là sinh hoạt phí hàng tháng của cô. Các chi phí khác cô có thể trông chờ vào tiền làm part time ngoài giờ học, (theo gợi ý của Quân thì cô sẽ đến làm ở quán của anh, vì anh cũng đang cần người giúp), về tiền học phí, Quân sẽ tạm ứng cho cô theo từng đợt phải đóng... Vi lên cho mình một ngân sách rất nghiêm ngặt, bởi vì cô biết cô đang phải gánh vác những trách nhiệm nặng nề, trách nhiệm với bố cô, với em trai cô và trách nhiệm với Quân – ân nhân của cô nữa.

Nhưng ân nhân của cô thì lại hoàn toàn không cho rằng cô phải có trách nhiệm gì với anh cả. Trái lại, anh mới chính là người chăm lo cho cô từng ly từng tí, ít nhất thì từ ngày đến giúp anh trông coi quán, hầu như Vi đã không còn phải lo lắng chuyện nấu ăn nữa. Trước đây ăn gì luôn là một câu hỏi khó đối với cô mỗi lần đi chợ. Đồ ăn kiểu Tây, hay fast food thì không hợp khẩu vị, mà lại rất tốn tiền, chỉ ăn được vài bữa là lập tức thấy hậu quả nhãn tiền: thể nào cũng sẽ có vài nốt mụn xuất hiện, ăn ngủ ngay những vị trí đặc địa nhất trên khuôn mặt cô, lại còn khiến cho cô mắc thêm bệnh viêm màng túi. Nói gì thì nói, cô vẫn không thể rời xa những món ăn thơm mùi nước mắm, đậm đà chất Việt được. Vì vậy, mỗi lần đi chợ Việt hoặc chợ Tàu mà cô phải đổi mất mấy lần xe buýt mới tới, Vi đều mua thức ăn đủ cho cả mấy tuần, về đến nhà, với rau thì cô bọc kín trong túi nylon, bỏ vào tủ lạnh. Còn với thịt (chủ yếu là thịt gà, nói đúng hơn là đùi gà – vừa ngon, vừa rẻ), cá (chủ yếu là cá basa Việt Nam), cô phải chia nhỏ ra cho vừa ăn mỗi ngày, thấm cho khô nước, rồi gói lại bằng giấy wrapping trước khi cho vào ngăn đá tủ lạnh dự trữ. Mỗi khi nấu ăn, cô lại phải lấy những thực phẩm đông lạnh đó ra, rã đông, rồi mới cho vào nấu. Bởi vì các công đoạn để có một bữa ăn bình thường phức tạp như vậy, nên Vi thường nấu một lúc vài món, ăn dần trong vài ngày. Nhiều khi, nấu một nồi canh cũng đủ cho cô ăn cả tuần... Có những thời điểm bận học, bận làm, không có thời gian nấu ăn, thì mì tôm là nguồn dinh dưỡng chính của cô. Mì tôm đã trở thành món “đặc sản” không thể thiếu đối với du học sinh, nhất là du học sinh Việt Nam như Vi. Thế nhưng, kể từ

khi đến làm việc ở quán của Quân, Vi đã có thể nói lời tạm biệt với món đặc sản đó... Có thể nói Quân là một đầu bếp bẩm sinh. Anh nấu ăn rất ngon, rất nhanh và chuyên nghiệp, vốn dĩ không quen ăn những món ăn kiểu miền Nam ngọt lịm đường, nhưng với tài nấu ăn của Quân, cô bỗng trở nên quen thuộc và yêu thích ẩm thực kiểu Sài Gòn từ lúc nào. Bao giờ anh cũng đích thân vào bếp nấu ăn cho cô. anh còn cẩn thận nấu những món ăn mặn, cho vào các hộp nhựa để cô mang về bỏ tủ lạnh ăn dần.

Vi thực sự cảm động trước sự chăm sóc tận tình của Quân, nhưng cô luôn luôn đón nhận sự chăm sóc ấy với một tâm trạng dằn vặt. Cô luôn cảm thấy mình có lỗi với anh. Có những lúc cô muốn nói một câu cảm ơn chân thành, thì không biết tại sao lại chỉ có thể bật ra hai tiếng “thank you” cụt lùn. Có những lúc cô muốn mỉm cười thật ấm áp với anh, nhưng không biết tại sao nụ cười đó lại biến thành một tiếng cười gượng gạo. Có những lúc cô cố gắng nhớ đến anh, nhưng không biết vì lẽ gì, hình ảnh của anh luôn bị xóa nhòa đi bởi một khuôn mặt khác... Nhiều khi thấy cô ngồi thờ người trước bát bún bò, anh lại nghĩ rằng cô đang nhớ những món ăn Hà Nội, bèn bảo cô rằng đợi khi nào anh học thành thạo, anh sẽ thử nấu bún thang cho cô ăn. Bác cô vẫn bảo: “Con mà lấy nó thì chả phải lo lắng gì, thời buổi này đàn ông như nó cũng không dễ kiếm đâu”. Ngay cả Jacob cũng nháy mắt tình nghịch, giờ ngón tay cái lên ra ý khen ngợi, mỗi khi thấy anh đưa cô đến trường hoặc đến đón cô những lúc cô học khuya trên thư viện.

Đúng là người như Quân không hề dễ kiếm. Hết lo cái ăn, anh lại giành luôn cả phần lo cái mặc cho cô. Vi ăn mặc giản dị. Không phải vì cô không thích làm đẹp hay không có khiếu thẩm mỹ, chỉ đơn giản là ngân sách của cô quá hạn hẹp. Cuộc sống của cô từ ngày gia đình xảy ra sự cố đã hoàn toàn thay đổi. Cô ép mình vào một thời khóa biểu siết sao.

Một ngày bình thường của cô bắt đầu từ bảy giờ sáng hoặc muộn hơn một chút. Nửa tiếng dành cho tất cả các thủ tục vệ sinh cá nhân, rồi từ quần áo bị đảo lộn lên để tìm trang phục đến trường. Sách vở và hộp cơm trưa được cô nhét chung vào một chiếc túi to đeo bên mình. Xỏ vội chân vào đôi giày thể thao, cô lao ra cửa, vừa đi vừa chạy cho kịp giờ xe buýt. Bữa sáng đơn giản (thường là một mẫu bánh mì hay vài hạt ngũ cốc) được cô giải quyết nhanh gọn trên đường tới bên xe. Nhưng phần lớn thời gian, cô bỏ qua bữa sáng. Mà không chỉ bữa sáng, trong lúc vội vã cô còn bỏ qua nhiều thứ khác nữa. Chẳng hạn, cô thường quên gắn tay vào mùa đông, hoặc có lúc nhớ gắn tay thì lại quên khăn, mũ. Mùa hè thì cô thường xuyên không nhớ mang theo ô hoặc mũ che nắng. Chẳng thế mà sau khi phát hiện ra cái tính hay quên của cô, buổi sáng nào Quân cũng gọi điện thoại đến nhắc nhở cô phải trang bị đầy đủ trước khi tới trường... Để rút ngắn thời gian học tập, cô đăng ký học tối đa các môn có thể trong học kỳ, vì vậy, cô thường mệt mỏi ở trường tới khoảng năm giờ chiều. Sau đó cô bắt xe buýt tới quán ăn của Quân, đôi khi Quân lái xe đến đón cô nếu như anh có thời gian rảnh. Công việc của Vi ở quán ăn là nhận đặt món của khách, tính tiền, thu tiền, trả hóa đơn... Tuy đơn giản, nhưng phải đứng mấy tiếng đồng hồ liên tục cho đến khi quán đóng cửa cũng đủ khiến cô mệt mỏi. Bữa tối cô và Quân ăn luôn tại quán. Sau đó Quân nhất quyết giành quyền được lái xe chở cô về nhà, không quên chúc cô ngủ ngon cùng với một lô những lời dặn dò cô không được thức quá khuya, phải đi ngủ sớm để giữ gìn sức khỏe. Nhưng bất chấp những lời dặn dò của anh, đêm nào, dù mệt đến mấy Vi cũng ép mình dành ra một tiếng đồng hồ để học bài trước khi đi ngủ. Mục tiêu của cô là phải tốt nghiệp với điểm số tốt nhất để có thể xin được việc làm sau khi ra trường... Cứ như vậy, cái vòng quay đến chóng mặt đó được lặp đi lặp lại hàng ngày khiến cho Vi thậm chí chẳng có thời gian mà ngó ngang đến việc ăn mặc của mình. Mà cho dù cô có muốn ăn diện đi chăng nữa, thì cái ví tiền lép kẹp của cô cũng chẳng bao giờ cho phép.

Món quà đầu tiên mà Quân tặng cô là một bộ khăn mũ ấm. Vi nhanh chóng nhận thấy những món quà của anh đều hết sức thực tế: Món quà tiếp sau đó là một chiếc áo khoác mùa đông. Rồi áo len, găng tay, váy, giày... bằng cách nào đó đã tự nhiên chiếm chỗ trong cái tủ quần áo chật chội của cô. Có những thứ đến tận bây giờ cô cũng chưa một lần dùng đến. Mỗi đầu Vi cũng ra sức từ chối, đương nhiên cô không muốn làm nặng thêm cái ơn to tướng đối với anh mà cô đang mang.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Những Món Quà Noel

Bầu trời xanh trong vắt, nắng rực rỡ dát vàng trên những đám tuyết trắng muốt hai bên đường. Vi rời khỏi phòng thi với một tâm trạng thật nhẹ nhõm. Sáng nay cô đã hoàn thành tương đối tốt môn thi cuối cùng của học kỳ này. Vậy là lại sắp kết thúc một năm, lễ Noel đang đến rất gần... Nhưng kể từ sau Noel năm đó, Vi đã không còn thấy vẻ đẹp cổ tích của những bông tuyết nhẹ và mềm mại nữa. Những vòng nguyệt quế hay các cây thông xanh lấp lánh ánh đèn cũng đã thôi không còn cho mùa đông trở nên ấm áp trong lòng cô. Đối với cô bây giờ, tuyết trắng là biểu tượng của sự lạnh lẽo, và Noel là hiện thân của nỗi cô đơn... Vi suy nghĩ vơ vẩn trong lúc đứng đợi xe buýt đến Eaton Center. Chiều nay cô không phải đến quán của Quân nên cô quyết định sẽ đi mua sắm một ít quà Giáng sinh cho mọi người, cũng là để xả stress sau thời gian học thi căng thẳng. Hôm qua khi gọi điện chúc cô thi tốt, Quân đã “ra chỉ thị” cho cô phải nghỉ ngơi cho khỏe khoắn, “chứ không nhìn mặt em, mọi người lại tưởng anh bóc lột em ra nông nổi này thì oan cho anh lắm”.

Eaton Center toàn một màu đỏ rực rỡ. Ở những nơi như thế này, lễ Noel đã được thương mại hóa một cách triệt để. Các cây thông lộng lẫy, những ánh đèn màu rực rỡ, ngay cả ông già Noel cũng cười trên một cỗ xe trượt tuyết hào nhoáng được kết từ các hạt pha lê Swarovski lấp lánh. Những chiếc no và những vòng nguyệt quế đỏ rực rỡ chen lẫn với màu đỏ nổi bật của các tấm băng rôn quảng cáo cho chiến dịch giảm giá mùa lễ hội. Vào những dịp như thế này, ông già Noel còn có thêm nghề tay trái là làm người mẫu quảng cáo cho các công ty. Vi thoáng mỉm cười khi nhìn thấy hình ảnh ông già Noel đội mũ đỏ, vác một túi quà to với tiếng cười ho ho ho quen thuộc, nhưng lại mặc đồ bơi đang quảng cáo cho một chương trình du lịch tới Mexico.

Lướt qua các quầy, các kệ, các giá... với ngồn ngộn hàng hóa, Vi nhắm tính trong đầu xem cần phải mua quà cho những ai và mua những quà gì. Đây là một công việc không hề đơn giản, đòi hỏi phải có chiến lược, chiến thuật và phương án hành động đáng hoàng. Đầu tiên phải liệt kê ra danh sách những người cần tặng quà. Tiếp theo phải kê ra được sở thích và thói quen đặc trưng của từng người để có thể chọn được món quà thích hợp. Kế đến phải xác định những quầy hàng hay thương hiệu có bán các món quà vừa được cụ thể hóa ở danh mục nêu trên. Rồi sau đó còn phải chọn từng loại hàng, so sánh giá cả và chất lượng của các hàng hóa tương đồng để có thể mua được món hàng tốt nhất với giá rẻ nhất. Mà muốn vậy, cách khoa học nhất là chịu khó nghiên cứu các tờ rơi quảng cáo của các nhãn hàng, để còn biết mặt hàng nào đang được giảm giá. Với ngần đấy công việc phải làm, ít nhất thì Vi cũng

sẽ mất nguyên một buổi chiều, ấy là chưa kể tới thời gian phải xếp hàng và chen lấn trong cái đám đông nghìn nghịt những người đang săn hàng giảm giá này. Việc mua sắm một cách khoa học như vậy, Vi đã học được chính là nhờ cái ngân sách eo hẹp của cô dạy dỗ. Người ta bảo “cái khó ló cái khôn” quả không sai.

©STEN.T

Vi xăm xăm tiến tới gian hàng đồ chơi của Toys’rus. Cô cần mua một món đồ chơi cho cậu bé ba tuổi, con trai anh Minh. Sau một hồi ngắm nghía, nghĩ ngợi, nâng lên đặt xuống, cô quyết định sẽ chọn một hộp Lego nhỏ. Phần của hai bác và anh Bình sẽ là chocolate. Jacob thì sẽ có một DVD mới nhất của Taylor Swift. Vì nhớ cô đã cười mãi khi nghe cậu bảo: “Các ca sĩ khác thì mình chỉ nghe, còn với Taylor Swift, mình vừa được nghe, vừa được xem, vì cô ấy quá đẹp”.

Duy chỉ có món quà của Quân là khiến cho Vi phải mất nhiều thời gian nghĩ ngợi nhất. Quà của Quân phải không quá đắt tiền (vì ngân sách của cô rất, rất có giới hạn), không quá đặc biệt (để tránh gây cho anh những ảo tưởng không cần thiết), đồng thời cũng không được phép quá tầm thường. Vi lách thép xách đồng quà vừa mua được đi tới đi lui trước các gian hàng, vắt óc suy nghĩ mãi vẫn không ra nổi món gì có thể đáp ứng được tất cả các yêu cầu của cô. Vi thoáng nghĩ tới một món quà tinh thần nhẹ nhàng như một đĩa nhạc hay một cuốn sách chẳng hạn, khi bỗng nhiên nhìn thấy cửa hàng sách Indigo trước mặt. Bước vào nhà sách, Vi thích thú nhắc lên một đĩa nhạc không lời. Lướt nhanh qua danh mục các bài trong đó, Vi bỗng thấy tim mình se thắt lại. Toàn là những bài mà cô thích... và Nguyên cũng rất thích. Nhạc piano không lời là niềm đam mê của Nguyên. Trong bộ sưu tập âm nhạc ở nhà anh khi đó, mười đĩa nhạc thì có tới chín đĩa là piano. Mỗi lần đến nhà anh, Vi đều được đắm mình trong thứ âm nhạc êm dịu và du dương đến mức huyền hoặc đó... Vi khẽ lắc đầu, hít một hơi thật sâu. Cô không muốn gọi lại những kỷ niệm mà bấy lâu nay cô đã cố gắng chôn vùi. Nhà sách Indigo này đã chứng kiến lần hẹn hò đầu tiên của cô và anh...

Nhưng đứng tần ngần một lúc lâu trước các giá băng đĩa muôn hình muôn vẻ trong hiệu sách, Vi bất chợt bối rối: cô không hề biết loại nhạc nào là thể loại yêu thích của Quân. Gần hai năm qua, hầu như ngày nào cũng gặp mặt anh, nhưng ngay cả sở thích giải trí của anh là gì cô cũng không biết. Mà không biết cũng phải thôi, vì ngoài quán ăn hay trường học ra thì cô có bao giờ gặp anh ở nơi nào khác đâu. Những lần anh muốn rủ cô đi xem phim hay xem ca nhạc, cô đều viện hết lý do này đến lý do khác để từ chối. Mà ở quán ăn, nhất lại là kiểu quán fast food trong trung tâm thương mại như của anh, thì thứ “nhạc” duy nhất cô vẫn thường nghe hàng ngày là tiếng chuông điện thoại, còn “cuốn sách” duy nhất ngày nào cô cũng thấy anh cầm trên tay là cuốn thực đơn. Thật ra thì đôi khi cô cũng thấy anh lật mấy trang Thời báo (tờ báo tiếng Việt của cộng đồng người Việt ở Toronto) vào những lúc rảnh rỗi. Nhưng những lúc như vậy vô cùng hiếm hoi, vì thời gian của anh hầu như gắn liền với cái bếp. Lúc nào không ở trong bếp thì anh phải tính toán số sách hay chuẩn bị nguyên liệu cho các món ăn ngày hôm sau... Vì chán nản bước ra khỏi hiệu sách, tự trách mình sao mà vô tâm đến thế. Cuối cùng, cả đầu và chân đều mệt mỏi, cô ngồi phịch xuống một băng ghế bất kỳ trước mặt. Tĩnh cò, ngay trước băng ghế mà cô đang ngồi lại là một cửa hàng chuyên bán đồ cho nam giới. Chẳng còn hơi sức đâu mà suy tính, Vi quyết định bước vào cửa hàng đó, mặc dù cũng chưa định hình được trong đầu sẽ mua tặng Quân món quà gì.

Cô bán hàng trẻ măng, với một nụ cười tươi như hoa trên môi, hỏi Vi có cần giúp đỡ gì không. Vi lúng túng nói rằng cô muốn mua quà Noel cho một người bạn. Cô bán hàng nhiệt tình giới thiệu:

– Cửa hàng chúng tôi đang có nhiều mẫu mã mới lắm. Bạn trai của chị bao nhiêu tuổi, dáng người như thế nào, tôi sẽ tư vấn cho chị món quà thích hợp.

Vi vội vàng lắc đầu:

– Không phải mua cho bạn trai tôi.

Rồi cô chỉ đại vào một đôi găng tay da đang bày trong tủ kính:

– Tôi nghĩ cái này cũng được.

– Chị thích màu nào? – Cô gái bán hàng hỏi Vi, rồi nhanh nhẹn lấy đôi găng tay từ trong tủ kính ra đặt trước mặt cô.

Vi biết Quân thích đồ da. Anh bảo đồ da thích hợp với những người lao động chân tay như anh vì chúng vừa ấm, vừa bền mà lại không cần phải tốn nhiều công chăm sóc, giữ gìn, giặt giũ. “Mỗi năm một lần quảng ra tiệm giặt cho người ta làm sạch là được rồi”. Vi thường thấy anh dùng một đôi găng tay đen, nên cô bảo cô gái bán hàng gói cho cô một đôi màu nâu, để anh thay đổi.

– Chị muốn chọn cỡ nào? – Cô gái lại hỏi.

Vi ngó ra một lúc. Sau vài giây do dự, cô chỉ đôi găng tay trước mặt:

– Tôi lấy cỡ này.

Cô còn cẩn thận dặn cô bán hàng xuất gift receipt (hóa đơn quà tặng, không ghi số tiền) thay vì hóa đơn thông thường, bỏ vào hộp quà để đề phòng trường hợp anh cần đổi cỡ khác. Nhận gói quà được gói cẩn thận trong lớp giấy trang kim, lại còn được làm thêm với một cái nơ màu trắng, Vi hài lòng cảm ơn cô gái bán hàng rồi vội vàng bước ra.

Vậy là cô đã hoàn thành nhiệm vụ nặng nề của ngày hôm nay. Vi định bụng sẽ kết thúc ngày mua sắm của cô ở đây, vì cho dù cô có muốn tiếp tục đi chẳng nữa, thì các bộ phận trên cơ thể cô cũng sẽ nhất loạt biểu tình phản đối. Nhưng nhìn những túi quà to nhỏ đang xách nặng trĩu trên tay. Vi bỗng nhiên thấy chạnh lòng nhớ bố và em cô da diết. Đứa em trai đáng thương của cô chắc đã từ lâu không có cái cảm giác hạnh phúc được tặng quà. Vi thấy sống mỗi mình cay cay. Cô quyết định sẽ mua thêm quà cho bố và em trai, mặc dù cô cũng chưa biết sẽ gửi chúng về nhà bằng cách nào...

Với đồng chiến lợi phẩm vừa được bổ sung thêm hai món, Vi yên tâm bước ra khỏi cửa hàng. Chẳng cần nhìn đồng hồ thì cô cũng biết mình đã lang

thang hết cả ngày trong cái trung tâm thương mại rộng lớn này. Khi Vi ra đến bên ngoài, đường phố đã vào đêm. Cả dãy phố bỗng bình trong biển ánh sáng vàng lung linh của những ngọn đèn. Trên đầu cô, nền trời đen thẫm như một tấm áo choàng nhưng mềm mại, với điểm nhấn là vô số những ngôi sao nhỏ đang lấp lánh, long lanh như những hạt kim cương.

Sáng hôm sau, Vi tự cho phép mình được ngủ nướng thêm nửa tiếng nữa. Mười giờ cô mới phải có mặt ở quán của Quân, nhưng Vi vẫn dậy sớm một chút để giải quyết đồng quần áo bẩn tồn đọng cả tuần vừa rồi. Căn phòng nhỏ của cô bị quên lãng suốt thời gian cô học thi cũng cần phải được dọn dẹp lại đôi chút... Đến khi Vi đã sẵn sàng để chuẩn bị ra ngoài thì Quân gọi cho cô:

– Dậy chưa, công chúa?

– Em dậy lâu rồi. Đang chuẩn bị đến quán đây ạ – Vi vừa trả lời, vừa cười thầm vì cái biệt danh mà anh mới đặt cho cô.

– Dậy sớm vậy sao? Nếu còn muốn ngủ tiếp thì hôm nay khỏi cần tới quán. Em mà mệt thì anh cũng đâu có yên tâm – Giọng Quân đầy ân cần.

– Em có làm sao đâu mà cần phải nghỉ – Vi vội vàng gạt phắt đề nghị của anh – Anh yên tâm, nửa tiếng nữa em sẽ có mặt.

– Ok, vậy anh đợi em rồi cùng ăn sáng một thể nhé.

Vi “vâng” một tiếng trước khi cúp máy. Rồi vợ vội chiếc túi, không quên đem theo món quà Noel dành cho Quân, cô lao ra khỏi nhà cho kịp giờ xe buýt. Chạy xe buýt hình như đã trở thành một thói quen khó bỏ đối với cô...

Vi cứ đinh ninh rằng Quân đang chờ cô tới quán, nhưng hóa ra anh đang chờ cô... ở ngay trước cửa nhà. Vì vậy, Vi giật thót cả mình khi nhìn thấy anh cất tiếng chào “good morning” với một nụ cười trên môi không thể tươi hơn được nữa.

– Ôi, sao anh lại ở đây?

– Thì anh đến đón em mà – Anh trả lời đơn giản.

– Sao anh không báo cho em biết trước – Cô nhìn anh vẻ trách móc.

– Biết trước thì đâu có làm cho em bất ngờ được nữa – Anh phì cười.

– Lên xe đi – Anh vừa nói vừa mở cửa xe cho cô – Giờ đi kiểm chút gì ăn đã nhé.

Họ dừng xe ở một quán Starbuck. Không khí tươi mới của buổi sáng khiến Vi cảm thấy thật sảng khoái. Cô vẫn yêu những khoảnh khắc yên bình như thế này biết bao. Cứ mỗi lần được ngồi thành thoi, vừa thưởng thức cà phê, vừa nhìn ngắm đường phố, cô lại như cảm nhận được dòng chảy hối hả của cuộc sống đang cuộn cuộn ngoài kia. Còn Nguyên... anh đang ở đâu trong dòng chảy đó? Bất giác cô thấy nhớ vô cùng những buổi chiều nắm tay anh lang thang trên những con phố, những khi ngã đầu vào vai anh trong rạp chiếu phim, hay những lúc cùng uống chung với anh một ly cà phê nóng bỏng môi...

– Cà phê và sandwich của em đây – Quân cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Vi mỉm cười, nói cảm ơn với anh. Quân đúng là một người chu đáo. Lần nào cũng vậy, Vi chỉ việc ngồi một chỗ, đồ ăn đã có anh mang đến tận nơi.

– Em được nghỉ Noel mấy tuần? – Nhấp một ngụm cà phê, Quân bỗng hỏi.

– Ba tuần ạ, kỳ nghỉ bắt đầu tính từ tuần tới – Vi trả lời.

– Ồ, vậy là tới mùng mười Tây em mới phải đi học – Anh lẩm nhẩm tính toán.

– À – Vi chợt nhớ ra – Em có quà Noel cho anh đây.

Cô vừa nói vừa mở túi lấy ra gói quà nhỏ, đẩy về phía anh.

– Trời đất, đã mua quà cho anh sớm vậy sao? Em chu đáo thật đó – Anh xuýt xoa cảm động.

– Hy vọng là anh thích – Vi cười ngượng ngịu, cô cảm thấy như có lỗi trước niềm vui chân thành và sự cảm động mà cô đọc được trong mắt anh.

– Cứ có quà của em là thích rồi. Cảm ơn em! – Anh vừa nói, vừa mở chiếc băng buộc quanh gói quà.

Đôi găng tay hơi chật so với bàn tay anh.

“Nhìn trong tủ kính không đến nỗi nhỏ thế này”, cô lẩm bẩm một mình, rồi ngại ngùng cắn môi:

– Thôi để mai em đi đổi lại cho anh...

– Em khỏi lo chuyện đó – Anh vội vàng ngắt lời cô – Để anh tự lo được rồi.

– Cảm ơn em – Anh với tay sang nắm lấy tay cô, nói nhỏ.

– Có gì đâu ạ – Vi lí nhí trong miệng, rút rề rút tay mình ra khỏi bàn tay anh. Mắt cô dán chặt vào ly cà phê trước mặt, như thể cô sợ rằng nếu ngẩng mặt lên, anh sẽ đọc được về áy náy đang hiện ra trong ánh mắt cô.

Một chút ngại ngùng khiến cả hai cùng im lặng, rồi anh “A” lên một tiếng:

– Anh cũng có quà cho em đây.

– Thế ạ – Vi cố gắng mỉm cười.

– Có không thích cũng không được từ chối đâu nha – Anh nói, chia ra trước mặt Vi một chiếc phong bì – Xin lỗi, sáng vội quá, anh chưa kịp gói lại đàng hoàng.

– Làm gì mà anh phải rào trước đón sau thế – Cô cười – Có quà là thích rồi.

– Em mở ra xem đi – Anh giục cô.

Vi từ tốn bóc lớp keo dán. Trong phong bì là hai tấm vé máy bay có tên cô và tên anh, điểm đến cuối cùng là Hà Nội – Việt Nam. Cô hoảng hốt:

– Sao anh lại làm thế? Đáng lẽ ra anh phải hỏi ý kiến em trước chứ?

Bây giờ thì đến lượt anh phát hoảng. Giọng nói gay gắt của cô khiến cho mặt anh tái đi. Anh khổ sở vò đầu:

– Thôi mà Vi, nếu anh không làm thế này thì đời nào em chấp nhận.

– Thế anh nghĩ làm thế này thì em sẽ chấp nhận à? – Cô tiếp tục trách móc.

– Cho anh xin lỗi, nhưng mà nhất định em không được từ chối đâu – Anh tha thiết – Anh biết là em rất muốn về thăm bố. Tết Ta không về được thì dịp này là thích hợp nhất. Hơn nữa, anh cũng muốn về Việt Nam chơi một chuyến. Từ ngày anh sang đây đến giờ cũng đã mười sáu năm rồi đó.

Im lặng một lát, rồi dường như thấy những lời nói của mình chưa đủ sức thuyết phục, anh nhìn cô buồn rầu:

– Bố em chắc là nhớ em lắm. Em nên về xem tình hình cụ thể nào.

– Không phải là em không muốn về – Cô thờ dãi – Em định cố gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa, đợi đến khi tốt nghiệp rồi về chơi luôn một thể. Anh cũng biết là mỗi lần về như thế này rất tốn kém.

– Đừng lo – Anh vội nói khi thấy cô định mở miệng – Mọi chuyện bây giờ cứ để anh lo. Những thứ khác đợi đến khi nào em tốt nghiệp rồi mới nói nha.

– Nhưng... – Vi vẫn còn muốn nói điều gì đó.

– Không nhưng nhị chi cả – Anh cắt ngang lời cô – Cứ quyết định vậy đi. Anh đã chuẩn bị cho chuyến đi này cả năm trời đó. Còn hai ngày nữa khởi hành, hôm nay nghỉ bán hàng một bữa, mình phải lo chuẩn bị đồ đạc, mua sắm chút quà cáp nữa chứ.

Cô rom róm nước mắt nhìn anh, kêu thảm trong bụng: “Sao anh cứ phải tốt với em như vậy, Quân ơi”.

Cả ngày hôm đó anh dẫn cô đi mua sắm. Quà cho bố cô, quà cho em trai cô, quà cho gia đình bác Giang (người họ hàng xa đang tạm lãnh trách nhiệm trông nom em trai cô). Mặc cho cô nói đi nói lại rằng cô đã chuẩn bị quà cho bố và em trai rồi, anh vẫn cứ nhất quyết mua đủ quà cho tất cả mọi người, vì “em mua là việc của em, đây là quà của anh cơ mà”. Rồi một ít mỹ phẩm, để biếu, tặng các bà, các chị họ hàng gần xa hoặc bạn bè cô. Các loại vitamin tổng hợp, thuốc đau khớp xương... thì là để bố cô và em cô dùng dần. “Người già uống mấy thứ này tốt lắm đó, còn thì để phòng em cần phải mang biếu bà con, họ hàng... hay mấy người cán bộ”, anh hạ giọng ở cuối câu, chỉ sợ lời khiến cô tủi thân. Vi cúi đầu, mắt đỏ hoe nhưng vẫn kiên quyết “em không có nhiều họ hàng, với lại hoàn cảnh gia đình em như vậy, mọi người đều thông cảm. Anh mua nhiều làm gì cho tốn kém”. “Mấy khi mình về đâu, không có chút quà thấy kỳ lắm đó”, anh bảo.

Cô phải ra sức can ngăn anh mới chịu tạm dừng danh mục những thứ cần mua sắm, nhưng vẫn nói thêm: “Tạm thời vậy được rồi, nếu còn cần gì mai mình mua bổ sung sau”. Cuối cùng thì anh cũng chịu ra về, sau khi tất tả chạy lại vào cửa hàng vì chợt nhớ ra còn chưa mua cho cô một cái gối hơi, để cô đỡ mỏi cổ khi đi máy bay đường dài.

Vi thần thờ nhìn đồng hàng hóa ngồn ngộn chiếm trọn gần nửa căn phòng bé nhỏ của cô. Hôm nay biết tin, bác cô lại gửi thêm một thùng xộp đựng thịt bò, “để mọi người được thưởng thức thịt bò Canada cho biết”. Vi dờ khóc, dờ cười, bảo rằng cô sợ những thứ này mang qua hải quan không biết có vấn đề gì không”. Nhưng bác cô gạt phắt đi, “Chẳng có vấn đề gì hết, bà Sáu Liên mới vừa mang mấy thùng về Việt Nam kia. Cái thứ đặc sản này, Việt Nam đâu có, mang về mới quý đó con”. Cô đâu dám cãi lời, đành cung cúc vâng dạ. Cũng may, Quân gánh hết nhiệm vụ đóng hành lý cho cô. Anh sắp xếp đầu ra đây, căn kẹo đầy đủ vali trước khi đề tên, địa chỉ của cô cẩn thận rồi dùng băng dính quấn xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trở Về

Chuyến bay Toronto – Hong Kong cất cánh lúc mười giờ tối hôm đó (cô phải transit ở Hong Kong). Trải qua một lô các thủ tục checkin và kiểm tra an ninh, lại thêm hơn một giờ đồng hồ lang thang chờ đợi ở sân bay khiến Vi mệt phờ người. Tựa đầu vào ô cửa sổ nhỏ, Vi nhìn ra ngoài khoảng không bao la, dưới chân là Toronto. Thành phố về đêm rực rỡ ánh đèn. Máy bay của cô giống như đang bay trên một biển ánh sáng. Lòng lấy đến mức choáng ngợp. Quần ghế đầu nhìn qua vai cô. “Wow, không thể tưởng tượng Toronto nhìn từ trên cao lại đẹp đến vậy”, anh trầm trồ.

– Anh chưa bao giờ đi máy bay à? – Vi ngạc nhiên hỏi.

Quần lắc đầu:

– Đây là lần đầu tiên anh được đi máy bay, lại là chuyến bay xa đến vậy.

Anh ngáp ngừng:

– Khi mười bốn tuổi, anh cũng đã trải qua một hành trình dài từ Việt Nam qua đây, nhưng bằng đường biển, đâu có cơ hội được nhìn thấy cảnh đẹp như thế này.

Vi khẽ thở dài. So với hoàn cảnh của anh, cô còn hạnh phúc hơn rất nhiều. Dù cho gia đình cô có xảy ra biến cố, nhưng cô vẫn may mắn được vây bọc xung quanh bởi rất nhiều tình thương. Cô vẫn còn có bố và em trai, có những người họ hàng tốt bụng, có anh yêu thương và làm chỗ dựa cho cô trong những thời điểm sóng gió của cuộc đời. Còn anh, anh đã phải tìm chỗ dựa ngay chính bản thân mình. Anh đã phải sống với nỗi cô đơn bủa vây, nỗi cô đơn dường như thấm đẫm ngay trong bầu không khí mà anh đang hít thở. Bất giác, cô cảm thấy muốn chia sẻ với anh, muốn an ủi anh một câu gì đó, nhưng rồi cuối cùng không biết tại sao, cô lại chỉ lặng im. Một lúc lâu sau, cô nghe thấy anh thì thầm khe khẽ:

– Em buồn ngủ thì dựa đầu vào vai anh cho đỡ mỏi. Cô chỉ muốn cười dịu dàng, không nỡ từ chối tấm lòng nhiệt thành của anh, cô kê chiếc gối vào cô rồi dựa khẽ vào vai anh, nhắm mắt lại. Anh xoay vai làm điểm tựa cho cô, cánh tay thừa thãi sau giây lát ngáp ngừng cuối cùng cũng vòng qua đỡ lấy bờ vai cô một cách vụng về.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Nội Bài đúng mười hai giờ trưa. Nhìn đồng hành lý linh tinh chất đầy trên chiếc xe mà Quân đang đẩy, Vi quyết định sẽ gọi một chiếc taxi.

– Từ đây vào thành phố mất bao lâu? – Quân hỏi.

– Khoảng ba mươi phút – Vi trả lời anh.

– Em có đói không? Hay dừng lại ăn chút gì rồi hãy đi tiếp? – Quân quay sang nhìn cô.

– Thôi, ăn ở đây không ngon đâu. Đợi chút nữa vào trung tâm, em dẫn anh đi ăn bún thang – Cô gạt đi.

– Ừ phải – Quân cười – Em đã hứa dẫn anh đi thưởng thức tất cả các đặc sản Hà Nội. Anh chắc chắn phải nếm cho bằng hết, không bỏ sót món nào. Sang bên kia, anh sẽ thử nẫu, nếu ngon thì sẽ bỏ sung vào thực đơn của quán.

– Anh yên tâm, mình có hai tuần ở đây cơ mà, tha hồ ăn uống. Anh không muốn thì em cũng sẽ kéo anh đi bằng được. Mấy năm ở bên kia, chỉ mong có dịp về để được ăn cho thỏa thích, làm sao bỏ lỡ được – Cô cười.

– Em cũng phải làm hướng dẫn viên du lịch cho anh nữa đó – Anh nhắc nhở đầy vẻ hào hứng.

– Hà Nội ngoài hồ Gươm, tháp Rùa, Văn Miếu, hồ Tây, phủ Tây Hồ, phố cổ ra thì em cũng chẳng biết phải dẫn anh đi đâu nữa – Cô lơ đãng trả lời – Hà Nội bé như lòng bàn tay, anh đi mấy chỗ đó một buổi là hết. Còn những chỗ khác mới xây thì có khi em cũng chẳng biết được. Mới có mấy năm mà Hà Nội đã khác nhiều quá.

Vi đắm chiều ngắm thành phố qua cửa kính của chiếc taxi. Lần về gần đây nhất là vì việc của bố cô, khi đó cô chẳng có lòng dạ nào mà ngắm thành phố. Nhưng lần này để ý, cô mới thấy thành phố quen thuộc của cô sau mấy năm không gặp đã có quá nhiều thay đổi.

– Chà. Hà Nội cũng đông dữ ha – Quân nhận xét sau một hồi quan sát dòng người chen chúc nhau nhích từng bước một trên con đường dẫn vào thành phố.

Chiếc taxi đang bị kẹt cứng ở giữa đường. Người lái xe thỉnh thoảng lại văng ra một câu chửi thề đầy bức tức khi những chiếc xe máy lượn lách chen lên trước đầu xe. Vi ngai ngừng bảo anh ta rằng cứ từ từ mà đi, không việc gì phải vội.

– Nếu mình cứ nhường thì đến tối cũng chưa ra được khỏi chỗ này đâu – Anh ta giải thích trong lúc nhả chân phanh cho chiếc taxi bám sát đuôi chiếc xe đi trước, để ngăn không cho xe máy lách qua.

– Chà, lái xe ở đây đòi hỏi phải có nghệ thuật đó nha, không đơn giản đâu – Quân chắc lưỡi, ngạc nhiên.

– Đúng đấy – Anh lái xe như được gài đúng chỗ ngựa – Nhiều người ở nước ngoài về, kinh nghiệm lái xe bao nhiêu năm cũng có dám lái ở đây đâu.

Vi lơ đãng theo dõi cuộc nói chuyện giữa Quân và người lái taxi. Tâm trí cô còn đang mải tập trung vào khung cảnh bên ngoài. Chỗ này trước khi cô đi còn chưa có tòa nhà cao tầng này, cô nghĩ thầm khi chiếc taxi đi qua một đoạn phố quen. Chỗ kia mới mọc lên một nhà hàng bề thế có cái tên nghe thật lạ: nhà hàng đặc sản Quái Thú. Mà sao bây giờ Hà Nội lại có nhiều ngân hàng đến thế? – Vi bỗng ngạc nhiên vì phát hiện này của cô. Chỉ một đoạn phố ngắn, cô đếm được không dưới năm chi nhánh, phòng giao dịch của các ngân hàng khác nhau. Không biết trong số đó có bao nhiêu cái thuộc về gia đình anh? – Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Vi. Cô bỗng thấy bức bối với chính mình. Bao nhiêu năm rồi, cô vẫn không thể gạt ra khỏi đầu óc mình những hình ảnh về anh.

Chiếc taxi dừng trước một ngõ nhỏ.

– Anh chị phải xuống ở đây thôi, ngõ này bé quá, không cho xe vào được – Anh lái xe quay lại nói với Vi.

Cô vội gật đầu cảm ơn rồi móc ví lấy tiền trả người lái xe. Quân lại dành hết phần mang vác. Hai tay kéo hai va li, lưng đeo ba lô, anh vẫn nhất quyết khoác thêm lên vai chiếc túi xách của Vi, phần Vi chỉ phải mang một chiếc túi nhỏ đựng những vật dụng linh tinh cá nhân của cô.

Phút đầu gặp lại thật cảm động. Bà bác ôm chầm lấy Vi, rom rớm nước mắt:

– Bố cháu thế này là mừng lắm. Cháu báo tin về gấp quá nên bác cũng chưa báo cho bố cháu biết được. Khô thân, bố mày mong gặp mày lắm đấy.

Rồi sụt sùi chấm đôi mắt ngấn ngấn nước, bà gọi với lên gác:

– Thăng Sơn đâu, chị Vi về rồi đây này.

– Chị Vi!

Son chạy một mạch từ trên gác xuống, không kìm nổi tiếng reo vui khi thấy chị về. Vi cố gắng lắm mới ngăn nổi nước mắt khỏi trào ra trên khóe mi. Mới có hơn một năm mà cậu nhóc đã lớn bật lên, ra dáng thanh niên lắm rồi.

– Chị về bao giờ thế? – Cậu hớn hờ hỏi nhưng không chạy tới ôm chầm lấy Vi như lần trước nữa. (Chẳng gì thì cậu cũng đã mười lăm tuổi rồi).

– Chị vừa mới về đến đây thôi – Vi âu yếm nhìn em.

– Chào anh – Son rụt rè chào khi nhìn thấy Quân. Lúc đó Vi mới sực nhớ ra, giới thiệu Quân với bác và em cô. Bà bác tắt tà đi lấy nước uống, bảo cô và Quân vào rửa mặt cho tỉnh táo. Rồi đến phần sắp xếp đồ đạc. Bà bác bảo Vi sẽ ngủ với bác còn Quân sẽ ở cùng Son trên gác. Nhưng vốn biết nhà bác cô chật chội nên Vi đã thỏa thuận với Quân sẽ để anh ở khách sạn cho thoải mái. Cô cũng đã đặt sẵn cho anh một phòng khách sạn ở gần đó để anh có chỗ nghỉ ngay sau khi về đến Hà Nội. Thấy Vi sắp xếp như vậy cũng hợp lý, bác cô không nài thêm, chỉ bảo anh ở lại ăn cơm tối rồi hãy về khách sạn.

Tất nhiên việc đầu tiên Vi làm vào sáng hôm sau là cùng em trai vào thăm bố. Quân đòi đi theo hai chị em. Mới đầu Vi nhất quyết không đồng ý, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy làm thế là không phải với Quân nên cuối cùng cô cũng miễn cưỡng gật đầu. Lý do duy nhất khiến Vi do dự chính là không biết phải giới thiệu Quân với bố cô như thế nào, bởi chính bản thân cô cũng còn chưa biết nên gọi mối quan hệ phức tạp giữa cô và anh bằng tên gọi gì.

Trái với những tưởng tượng của cô, bố cô trông có vẻ khỏe khoắn và vui tươi hơn lần gặp trước rất nhiều, đặc biệt là tinh thần của ông rất tốt. Vi không giấu nổi những giọt nước mắt vui mừng khi gặp lại ông, khi lại được nghe giọng nói thân quen và nụ cười ấm áp của ông.

– Con sống thế nào? – Ông hỏi.

– Tốt, bố ạ – Cô cố gắng mỉm cười – Bố có khỏe không?

– Bố khỏe – Ông nhìn cô, giọng bình thản – Con sắp tốt nghiệp rồi, có dự định gì chưa?

– Con định tìm việc ở bên đó. Nếu may mắn có việc làm tốt thì con sẽ cố gắng thu xếp cho Son sang học. Mọi việc đều tốt, bố đừng lo. Bên kia, có anh Quân giúp đỡ con rất nhiều.

Nghe nhắc tên mình, Quân vội bước lên chào bố Vi. Ông cười với anh rất niềm nở:

– Cảm ơn cháu rất nhiều. Cháu cố gắng kèm cặp em nó hộ bác nhé. Hoàn cảnh của Vi, cháu cũng biết đấy...

– Dạ thưa bác, con hiểu ạ – Quân vội ngắt lời ông – Bác cứ yên tâm, con sẽ cố gắng hết sức.

– Bố ở trong này... có thoải mái không? – Vi khẽ hỏi.

– Cũng ổn con ạ – Ông trả lời, tránh ánh mắt cô – Bố cũng chỉ còn ít tháng nữa thôi. Con đừng lo, cứ yên tâm học hành là được rồi...

Chuyện trò thêm được một lúc nữa thì thời gian sắp hết, Vi nắm lấy bàn tay gầy guộc của ông, cố cắn chặt môi cho khỏi bật ra tiếng khóc. Quân biết ý,

vội chào bố Vi rồi quay sang bảo cô là anh và Sơn ra trước và sẽ chờ cô ở bên ngoài. Đợi cho Quân đi khuất, Vi dúi vào tay bố cô xấp tiền mà cô đã chuẩn bị trước ở nhà.

– Bố vẫn còn tiền con vừa gửi mấy tuần trước – Bố khẽ lắc đầu.

– Sao ạ? Thế bác Giang mới lên thăm bố à? Sao bác lại bảo con là bác lên thăm bố cách đây mấy tháng rồi? – Vi ngạc nhiên nhìn bố.

– Không phải, đây là tiền con gửi bạn con mang về cho bố mà? – Ông nhìn cô vẻ thắc mắc.

– Con có gửi tiền cho bạn nào đâu nhĩ? – Vi băn khoăn – Từ đầu năm đến giờ, con không có bạn nào về Việt Nam cả.

– Thế là thế nào nhĩ? Rõ ràng thỉnh thoảng có người từ bên đó về con lại gửi tiền cho bố mà. Từ năm ngoái đến giờ bố đã nhận được tất cả năm lần rồi.

– Thế ai đến đưa tiền cho bố? – Vi gặng hỏi.

– Mỗi lần một người khác nhau, đều bảo là bạn hoặc người quen của con ở bên đó, nhân tiện họ về Việt Nam, con gửi tiền và quà về cho bố – Ông khẳng định – Lần gần đây nhất là một cậu, độ ba mươi tuổi, cao ráo, khôi ngô lắm.

– Có nói tên không bố?

– Bố có hỏi thì bảo tên là Phong.

Cái tên xa lạ chẳng khiến Vi đoán ra được điều gì, nhưng trong cô bỗng trào lên một linh cảm. Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, Vi biết chỉ còn kịp nói với bố vài câu nữa, nên cô đành trấn an ông:

– Để con tìm hiểu xem sao bố ạ. Bố cứ yên tâm – Cô ngâm ngùi – À, trong túi quà con đưa, có lọ thuốc bổ đấy ạ, bố chịu khó uống đều đặn nhé. Con sẽ còn lên thăm bố lần nữa.

– Không cần đâu con. Đi lại xa xôi, mà con chỉ về được có hai tuần. Dành thời gian đó để thăm bạn bè, dẫn Quân đi chơi cho biết Hà Nội – Bố cô gạt đi.

– Thôi, bố giữ gìn sức khỏe – Giọng Vi hơi run run.

– Con đi nhé – Cô gạt giọt nước mắt đã lăn trên má. Lần nào cũng vậy, cũng tự dặn lòng phải cứng cỏi lên cho bố cô yên tâm, nhưng chưa một lần nào cô thực hiện được quyết tâm đó.

– Ừ, con cũng giữ gìn sức khỏe. Có gì đâu mà phải khóc.

Vi lại nắm lấy bàn tay bố. Cô cứ nấn ná mãi không muốn buông rời bàn tay ông, bởi cô biết giữa những lần nắm tay đó là cả một hố sâu thời gian ngăn cách cô với ông. Mãi đến khi người quản giáo lên tiếng nhắc nhở, Vi mới chịu rời đi. Cô vừa bước vừa ngoái lại nhìn ông qua hàng nước mắt.

Rời khỏi trại giam, những nỗ lực cố tỏ ra cứng cỏi của Vi sụp đổ hoàn toàn. Cô để mặc cho nước mắt rơi trên má. Hình ảnh bố khắc khổ trong bộ quần áo tù nhân khiến lòng Vi tan nát. Quân và Sơn đang đợi cô ở phía ngoài. Nhìn thấy bóng cô, Quân vội chạy lại. Anh lấy trong túi ra mấy tờ khăn giấy, nhẹ nhàng thấm khô những giọt nước mắt đang nhỏ giọt xuống cằm cô. Anh vòng tay ôm lấy bờ vai cô, xiết nhẹ:

– Đừng khóc nữa em. Bố khỏe mạnh là tốt rồi. Em vui thì bố mới yên tâm được.

– Em biết, nhưng mà không thể kiềm chế được – Cô rầu rĩ gạt những sợi tóc đang dính bết trên má, lặng lẽ bước lên phía trước.

Cứ mỗi lần vào thăm bố, ước muốn cháy bỏng được bù đắp cho ông lại bùng lên dữ dội trong cô. Quyết tâm lo cho em trai được ăn học đầy đủ theo nguyện vọng của bố lại thêm một lần được hun đúc. “Bằng mọi giá”, cô khẽ thì thầm.

Đêm đông Hà Nội lạnh đến tê người. Tuy nhiệt độ chỉ xuống mười hai đến mười lăm độ c, chẳng thấm thía gì so với Toronto, nhưng trong nhà không có hệ thống sưởi nên cái lạnh cứ thấm dần, thấm dần như xuyên thấu vào da thịt. Phần vì lạ nhà, phần vẫn còn chưa quen với sự thay đổi mùi giờ, Vi không sao ngủ được. Cô cứ nằm thao thức, mở mắt chong chong nhìn lên trần nhà. Những hình ảnh của cuộc gặp mặt buổi sáng với bố cô bỗng nhiên ùa về rõ nét đến từng chi tiết. Tuy cô có yên tâm đôi chút khi nhìn thấy ông vẫn khỏe mạnh, tinh thần tốt, nhưng cô lại xót xa biết bao khi thấy những nếp nhăn mỗi ngày một hằn sâu trên khuôn mặt ông. Mái tóc ông cũng đã có thêm không biết bao nhiêu sợi bạc. Vi khẽ thở dài, tự nhủ, chỉ cần thêm một thời gian nữa thôi, mọi chuyện chắc chắn sẽ tốt đẹp... Rồi bất chợt Vi nhớ đến câu chuyện bố cô kể về “những người bạn bí ẩn” đã mang tiền đến cho ông trong suốt hơn một năm qua. Hơn một năm, chính là bằng khoảng thời gian Nguyên tốt nghiệp và trở về nước... Nhưng làm sao Nguyên lại biết chuyện của bố cô được nhĩ? Lần cuối cùng chia tay anh ở Toronto hôm đó cô đã không nhắc một lời nào với anh về chuyện này. Vi cố gắng gạt ra khỏi đầu những ý nghĩ kỳ quái cứ khẳng khẳng gắn anh vào việc thăm nuôi bố cô, tự nhủ rằng điều đó là không thể, mặc dù cô biết, chỉ cần anh muốn, thì chuyện điều tra hoàn cảnh gia đình cô là việc quá dễ dàng. Cô luôn có một linh cảm mãnh liệt về việc này, tuy rằng cô chẳng có bằng chứng gì để chứng minh cho những dự đoán của mình. Cô chỉ có một lý lẽ hết sức đơn giản nhưng không dễ bắt bẻ: Nếu không phải anh thì ai trong số những người cô quen biết có thể làm việc đó? Quân chắc chắn không phải bởi anh không hề có một mối liên hệ nào với Việt Nam, càng chẳng có bạn bè nào thường xuyên về Hà Nội. Nhưng nếu là Nguyên, thì tại sao anh lại làm việc đó, mà lại làm một cách âm thầm như thế? Chẳng lẽ sau khi lừa dối cô, anh đã phải đối mặt với tòa án lương tâm của chính anh? Chẳng lẽ anh đã phải bỏ ra chút tiền để mua lấy sự thanh thản cho tâm hồn, Vi chưa chắc nghĩ. Anh vẫn không thích sử dụng sức mạnh của đồng tiền đấy thôi. Vi vẫn nhớ có lần tranh luận, anh đã bảo cô, vấn đề có thể giải quyết được bằng tiền là những vấn đề đơn giản nhất, còn những vấn đề liên quan đến tình cảm là những vấn đề đau đầu nhất. Cô đã cười và bảo điều đó chỉ đúng với những người có tiền, còn nếu không có

tiền thì chẳng có vấn đề nào là đơn giản cả. Khi đó anh đã nghiêm mặt bảo cô đừng có quá coi trọng đồng tiền, “vì có những thứ mãi mãi không thể mua được bằng tiền, dù là bằng rất rất nhiều tiền đi nữa”. Lê nào bây giờ quan niệm về đồng tiền của anh đã hoàn toàn thay đổi?... Vì lại khờ thờ dài, cố gắng nhắm mắt lại. Những hình ảnh chập chờn trong đầu cô, khi xoắn xuýt vào nhau, lúc lại rời rạc thành những hình thù kỳ dị. Nhưng trong tất cả cái mờ hỗn độn đó, luôn có một chi tiết, một đường nét thân quen đến nao lòng, khi thì là một ánh mắt nâu sâu thẳm, lúc lại là một nụ cười đẹp mê hồn... Và đâu đó trong những góc tối, một nét mày rậm đang nhướng cao lên ngạc nhiên... Cứ thế, Vi chìm vào một giấc ngủ chập chờn, mộng mị.

Sau khi đã làm xong việc quan trọng nhất là đến thăm bố, thời gian còn lại Vi sẽ dành để thực hiện hết những dự định mà cô đã vạch ra một cách chi tiết từ khi vẫn còn ở Toronto. Vi mất đúng ba ngày để gặp gỡ bạn bè và để phân phát hết chỗ quà cáp mà cô đã cất công mang về tận từ bên kia trái đất. Bạn bè thân thiết đến mức cần gặp gỡ của Vi ở Hà Nội cũng không nhiều, nhưng để thu xếp gặp nhau được lại mất rất nhiều thời gian vì ai cũng bận bịu cả. Sau một hồi gọi điện thoại khắp nơi, cuối cùng Vi cũng đã thu xếp xong lịch trình gặp gỡ của mình, tất nhiên không thể thiếu tiết mục ăn uống được kết hợp một cách chặt chẽ và khoa học. Vì chỉ hơi tiếc vì cô bạn gái thân nhất hồi học cấp ba của cô lại đang du học ở Mỹ, dịp này không về được. Thế là chẳng còn ai để có thể chia sẻ với cô những kỷ niệm đáng nhớ nhất thời đi học. Nhưng bù lại, cô phải có nhiệm vụ đóng vai hướng dẫn viên du lịch cho Quân, vì vậy thời gian hai tuần ngắn ngủi của cô cũng sẽ kín đặc.

Để bắt đầu giới thiệu về Hà Nội với Quân, một người mới lần đầu tiên đặt chân đến thành phố này, có lẽ không gì điển hình hơn là đưa anh đến thăm hồ Gươm. Vi đã tính toán rất kỹ. Mục đích cho lần viếng thăm này của Quân là thăm thú danh lam thắng cảnh, đồng thời muốn tìm hiểu về các món ăn đặc trưng của đất Hà thành. Vì vậy, không gì bằng kết hợp nhịp nhàng giữa văn hóa và ẩm thực, vừa đỡ mất thời gian, lại vừa đỡ mất công đi lại. Chẳng hạn, nếu đã có kế hoạch đến thăm hồ Gươm, tháp Rùa, sẽ kết hợp thưởng thức bún thang, phở Thìn, còn đã muốn đến thăm đường Thanh Niên hay viếng phủ Tây Hồ, Vi sẽ sắp xếp cho anh ăn bánh tôm hồ Tây. Hay buổi tối muốn đi dạo chợ đêm, phố cổ, nhất định không thể bỏ qua bún móng giò Tạ Hiện và kem Tràng Tiền... Nhưng xem ra danh mục các món ăn mà cô muốn giới thiệu với anh còn rất dài, mà danh sách các danh lam thắng cảnh đã có nguy cơ cạn kiệt. Vì vậy nghĩ thầm cô sẽ phải hỏi bà bác xem còn chỗ nào đáng xem để cô dẫn anh đi. Những chỗ vui chơi giải trí mới có, dành cho giới trẻ thì để hỏi thăm mấy đứa bạn cô. Mà phải rồi, có một vài chỗ ở ngoại thành nhất định không thể bỏ qua: làng lụa Hà Đông (nơi có những sản phẩm tơ tằm truyền thống mà trước đây nhà cô vẫn kinh doanh), và làng gốm Bát Tràng. Cô sẽ phải dành một ngày để đưa anh đến thăm những làng nghề đó.

Quân thì chẳng có ý kiến gì trước lịch trình mà Vi vạch ra cho anh. Đối với anh, chỉ cần được đi bên cô thì bất cứ nơi đâu cũng đều trở thành danh lam thắng cảnh cả, hơn nữa, anh lại chẳng hề có một khái niệm gì cụ thể về Hà Nội. Ấn tượng rõ nét nhất với anh trong ngày đầu đi chơi lại là vấn đề thời tiết. “Ồ đây lạnh dữ ha”, anh kêu lên với cô khi đi bộ cùng cô dọc bờ hồ.

“Em tưởng anh đã miễn nhiễm với cái lạnh rồi?”, cô cười, “Ừa, nhưng cái lạnh miền Bắc sao nó khác quá vậy. Lạnh buốt tâm hồn”, anh cũng cười đáp. “May cho anh không phải về đây vào mùa xuân đây nhé, đã lạnh buốt mà lại còn nồm nữa cơ. Ầm ướt khó chịu hơn thế này nhiều”. Miệng thì nói vậy, nhưng Vi bỗng nhớ quay quắt cái không khí rất Tết đó, đặc biệt nhớ mùi khói hương thơm ngát quện trong tiết trời lạnh và ầm ướt với mưa phùn lâm thâm.

Mặc dù không mấy mặn mà với thời tiết Hà Nội, nhưng ẩm thực của thủ đô lại hoàn toàn chinh phục được cái dạ dày của Quân một cách nhanh chóng và đầy thuyết phục. Song cái sự ăn nhiều khi cũng lắm gian nan. Mới đầu nghe danh sách dài dằng dặc các món ăn do cô liệt kê ra, bà bác cứ lắc đầu quầy quậy: “Muốn ăn gì thì để bác mua về nấu lấy rồi ăn, cho nó lành. Cháu lâu không về nên không biết, giờ cái gì ngoài hàng cũng cho đầy hóa chất. Nhìn thì ngon mắt vậy đấy nhưng họ cho cái gì bên trong thì có giới mới biết”. Phở thì có focomon, bánh cuốn nhiều hàn the, lẩu thì đầy chất tạo màu và mùi vị. Nghe nói toàn là hóa chất công nghiệp gây ung thư, có xuất xứ rất đáng ngờ từ Trung Quốc... Ngay cả đến thịt ôi thiu người ta cũng có cách để làm cho tươi trở lại. Nghe Vi nhắc đến ô mai, bác cô vội vàng can ngăn: “Ồi, mày mà nhìn thấy người ta làm ô mai như thế nào thì chắc mày đến com cũng chả nuốt nổi đâu. Đừng có dại mà ăn cái của ấy vào người”. Nhưng chẳng lẽ đã mất công ngồi máy bay một chặng đường dài từ Canada về đến đây mà lại để cho Quân không được thưởng thức món ăn nào trong số những món ăn cô vẫn ra sức quảng cáo với anh? Mà mua đồ về tự nấu tất nhiên không thể nào ngon và đúng vị như những cửa hàng chuyên nghiệp ngoài kia được. Vừa thất vọng, vừa buồn bực, pha chút xấu hổ vì nguy cơ không thể giới thiệu với Quân những món ăn mà cô vẫn luôn tự hào là tinh túy của Hà Nội, Vi đành nói với anh, nửa đùa nửa thật: “Vậy anh thấy thế nào? Nếu không ngại nạp thêm một ít độc tố vào người thì em sẽ dẫn anh đi ăn thử mỗi thứ một lần cho biết. Còn không thì mua đồ về, chúng ta tự biến tự diễn vậy”. “Ngại gì chứ, người ta vẫn ăn cả đấy thôi. Mình cũng là người Việt Nam mà, quen rồi, ba cái đó nhắm nhò gì”, Quân trả lời ngay. Vậy là cuối cùng cô vẫn dẫn anh đi như kế hoạch ban đầu. Kệ thôi, khuất mắt trông coi, cũng chỉ thử một lần cho biết. Cô tự an ủi như vậy, nhưng trong lòng vẫn dấy lên cảm giác buồn bực vì một niềm tự hào không được trọn vẹn. Cũng vì thế, sự hào hứng của Vi đã giảm đi mất một nửa... Mặc dù đã chấp nhận chắc lười rằng khuất mắt trông coi, nhưng với sự giúp đỡ của bà bác, cô cũng cứ cẩn thận chọn những quán ăn từ tẻ và sang trọng một chút để giảm thiểu cái nguy cơ “ăn thuốc độc” vào người. Song cũng chính vì thế mà độ ngon của món ăn dường như không được như cô mong đợi, cứ luôn thấy thiếu thiếu nguy cơ gì đó. Nhưng may mắn thay, Quân không cảm thấy như cô, chắc bởi vì những hương vị đậm đà ấy không có trong ký ức của anh như chúng đã tồn tại trong nỗi nhớ quê hương của cô, như một phần không thể thiếu... Vi đưa anh đi ăn thử hết các loại bún, các loại phở, các loại miến, các loại bánh, các loại xôi... như đã dự định từ trước. Món nào Quân cũng thích, cũng khen ngon, cũng ăn đến... miếng cuối cùng. Đi ăn mà anh làm như đi nghiên cứu, lúc nào cũng kè kè bên mình một cuốn sổ tay với một cây bút để ghi lại các thành phần, nguyên liệu của mỗi món ăn, hoặc những thứ lạ anh chưa từng biết. Vi bảo rằng để cô mua cho anh một cuốn sách dạy nấu các món ăn miền Bắc, nhưng anh bảo tự mình khám phá, trải nghiệm vẫn có giá trị hơn. Cái anh muốn ghi lại nhiều khi không chỉ là các nguyên liệu hay cách thức trình bày mà còn là những cảm nhận của bản thân đối với hương vị của mỗi món ăn đó, sẵn có lý do hết sức chính đáng là giúp Quân khám phá nét đẹp của nghệ thuật ẩm thực thủ đô, Vi tranh thủ đi ném lại tất cả những món ăn mà cô yêu thích, từ món mặn đến món ngọt, từ món chính đến món ăn chơi, rồi đến cả những món ăn vặt hết sức con gái như ô mai, sấu dầm... Vì cô cũng chẳng biết bao giờ mới lại có dịp được về thăm Hà Nội lần nữa. Hoặc cũng có thể lần tới, ai mà biết liệu có còn những món ăn mà cô ưa thích nữa hay không, liệu có còn những nơi chốn, địa điểm mà cô quen thuộc nữa hay không? Ai mà biết được, thời gian trôi tựa tên bay trong lúc thành phố tuổi thơ của cô lại thay đổi với tốc độ chóng mặt như thế. Vì khờ thờ dài, thăm nghĩ có lẽ lần này cô nên chụp nhiều ảnh một chút để lưu giữ những kỷ niệm của hiện tại. Hãy cố gắng tận hưởng những gì mình đang có, vì biết đâu ngày mai chúng có thể sẽ không còn thuộc về mình nữa – bài học này cô đã rút ra được từ chính những kinh nghiệm thực tế của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Gặp Lại

Buổi tối ngày hôm sau Vi có hẹn gặp Linh, cô bạn gái từ hồi tiểu học. Linh và cô trước đây là hàng xóm, lại học cùng từ lớp mẫu giáo nên chơi với nhau rất thân. Cho mãi đến khi học hết cấp hai, gia đình Vi mới chuyển đi nơi khác. Tuy không học cùng nhau nữa, nhưng cô và Linh vẫn giữ mối quan hệ thân thiết, vẫn thường xuyên gặp nhau, vẫn qua lại nhà nhau chơi, thỉnh thoảng những lúc rảnh rỗi lại rủ nhau đi ăn vặt hoặc đi xem phim. Hôm Vi gọi điện cho Linh, Linh đã reo lên mừng rỡ: “Bất ngờ thế! Sao mày về mà không báo trước? Chắc chắn phải gặp nhau rồi. Tao dẫn mày đi ăn phở cuốn nhé, ở hàng bà Tiến ngày xưa chỗ bọn mình vẫn hay ăn đấy”. Vi cười bảo rằng cô đã bội thực với các loại đồ ăn rồi, tốt nhất gặp nhau đi uống cà phê thôi, cho có nhiều thời gian tâm sự. Vậy là Linh thông nhất với cô sẽ gặp nhau vào lúc sáu giờ tối ở cà phê Highland nhà hát lớn. Biết Vi hẹn bạn đi chơi, Quân đã chủ động đề nghị để anh và Sơn đi xem phim với nhau buổi tối đó cho Vi được thoải mái hàn huyên với cô bạn cũ lâu ngày mới gặp.

©STEN.T

Mặc dù đã lường trước có thể sẽ bị tắc đường, nhưng cô không thể ngờ là từ nhà bà bác ở phố Thụy Khuê vào đến nhà hát lớn lại mất đến hơn một tiếng đồng hồ. Một phần cũng tại vì cô đi đúng vào giờ tan tầm, một phần lâu không đi xe máy (lại là xe máy mượn của bà bác) cô không quen nên mới mất đến gần ấy thời gian. Khi Vi gửi xe xong xuôi, bước vào đến cửa quán cà phê thì đã muộn khoảng mười lăm phút. Vi ngoác nhìn quanh tìm Linh, đã định rút điện thoại ra gọi cho cô bạn thì chợt nhìn thấy Linh đang đứng nói chuyện với một người đàn ông. Anh ta quay lưng lại phía Vi, dáng người cao ráo, gọn gàng, thanh lịch trong chiếc áo dạ xám nhạt và quần tây sẫm màu. Hình như Linh đang cười, thái độ rất niềm nở trong khi chỉ thấy anh ta khẽ gật đầu. Lúc anh quay người bước đi, Vi có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt trông nghiêng của anh. Tim cô như ngừng đập. Cô cứ đứng như trời trồng trước cửa quán, chân không sao nhúc nhích được. Đúng là anh. Không thể ngờ được cô lại có thể tình cờ gặp anh ở đây. Những tính toán bắt đầu lướt nhanh trong óc cô, cần phải báo Linh chuyển sang quán khác ngồi, cô không muốn chạm mặt anh lần nữa. Nhưng cô chưa kịp làm gì thì Linh đã nhìn thấy cô. Linh đưa tay vẫy vẫy. Không muốn Linh gọi to tên mình, nên Vi vội bước đến.

– Anh nào mà đẹp trai thế? – Cô hỏi thay cho lời chào – Tao vừa thấy mày đứng nói chuyện.

– À, sếp của tao – Linh trả lời – Tao chưa nói với mày là tao vừa được nhận vào làm ở ngân hàng Z à?

Chắc có lẽ mới đổi việc, Vi nghĩ. Các bạn cùng lứa với Vi học ở Việt Nam đều tốt nghiệp ra trường trước cô một năm, phần lớn đã đi làm. Chỉ có Vi do mất thêm một năm học tiếng Anh và lo thủ tục giấy tờ du học nên bị chậm hơn so với các bạn.

– Chưa, lần trước email có thấy nói gì đâu. Lại mới đổi việc à?

– Ừ, tao mới trúng tuyển, vào phòng ngoại hối, làm được hai tháng thôi, đang thử việc.

– Sếp trẻ thế? – Vi cố gắng khơi chuyện cho cô bạn.

– Ừ, phó tổng giám đốc đấy. Nghe nói trước đây mẹ của sếp là tổng giám đốc kiêm thành viên hội đồng quản trị, nhưng vừa mới thôi chức tổng giám đốc năm ngoái. Có một tổng giám đốc người nước ngoài về thay, sau đó ông con trai được đề bạt lên làm phó tổng – Linh mau mồm mau miệng kể luôn, chẳng cần đợi Vi phải hỏi nhiều.

– Sếp trẻ thế chắc cưới rồi nhỉ, làm việc với người trẻ chắc cũng dễ chịu.

– Cưới rồi cái mốc xì – Linh nhún nhún một tiếng – Mà lúc nào cũng lạnh hơn nước đá mày ạ, chả thấy cười bao giờ, hay là tại tao nhân viên quèn ít có dịp tiếp xúc không biết. Được mỗi cái đẹp trai, mà khối cô chết vì cái vẻ lạnh lùng ấy đấy. Nhưng sếp có vợ lâu rồi, nghe nói cũng là con quan chức cao cấp trong ngành ngân hàng...

– À, mà mày uống gì đi. Cứ mãi nói chuyện chưa kịp hỏi thăm. Bỏ mày thế nào, có khỏe không? Đã đi thăm bố chưa?

Vi khẽ gật đầu:

– Rồi. Bố tao cũng bình thường, được cái lần này thấy tinh thần có vẻ khá hơn.

– Ừ, thế là tốt rồi. Cố gắng lên, cũng chỉ còn có mấy tháng nữa thôi. Mà dạo này sao mày gầy thế hả Vi – Cô bạn nhìn Vi có vẻ xót xa.

– Thì mày bảo, một cú sốc như thế, béo làm sao được. Tao sụt cân từ hồi đó đấy, rồi cứ giữ vậy luôn, không lên lại được.

Một cô gái phục vụ nhanh nhẹn tiến đến hỏi cô muốn uống gì. Bây giờ mà bảo Linh đi tìm quán khác thì muộn mất rồi, Vi nghĩ. Vi thế cô gọi đồ uống xong đề nghị cô phục vụ đổi cho cô sang một bàn khác trong góc khuất, kín đáo hơn. Cũng may quán này tương đối rộng.

– Mày thì thế nào? Có anh nào chưa? – Vi hỏi sau khi đã trao quà cáp xong xuôi và đã yên vị ở một bàn mới tí phía trong góc quán.

– Cũng bình thường thôi. Đang có một đối tượng, làm cùng phòng...

Được khơi trúng mạch, Linh bắt đầu mở mồm. Cô bạn đáng yêu của Vi rất dễ thương, xinh xắn, phải cái hơi mau mồm mau miệng quá. Nhưng chính vì thế mà ở bên cạnh Linh chẳng bao giờ cô thấy buồn chán, luôn có chuyện để nói, hoặc chỉ cần ngồi nghe Linh nói thôi cũng đã thấy khỏi chuyện thú vị rồi. Vi lơ đãng nghe Linh kể chuyện, thỉnh thoảng lại chêm vào mấy câu cho cô bạn khỏi mất hứng, nhưng thực ra, toàn bộ tâm trí của Vi đã bị chiếm giữ

bởi những suy nghĩ lộn xộn về anh và cuộc gặp gỡ tình cờ này. Anh vẫn vậy, cô nghĩ, có lẽ hơi gầy đi, nhưng vóc dáng, khuôn mặt, cả ánh nhìn lạnh lùng đó không có gì thay đổi. Không thể ngờ lại gặp anh ở đây. Anh lại là sếp cô bạn thân của cô nữa. Hà Nội đúng là nhỏ bé thật. Vì bỗng thấy chưa xót. Mọi thứ dường như rất viên mãn đối với anh. Tiền có, quyền có, vợ cũng có, lại môn đăng hộ đối, đương nhiên chả có ai đại gì đi vứt bỏ những thứ giá trị đang có trong tay để chạy theo một chút lãng mạn thoáng qua – Vì xót xa thầm nghĩ. Cục diện quá rõ ràng, cô thậm chí còn chưa đáng để cho anh đặt lên bàn cân, mà có lẽ ngay cả nghĩ đến chuyện đó anh cũng chưa từng nghĩ, vẫn xác định rằng đó là chuyện đã qua, coi như một sai lầm của tuổi trẻ, là sự non nớt, khờ dại của trái tim mù quáng lần đầu biết yêu, nhưng Vi vẫn không sao tránh khỏi chạnh lòng. Cô đã tưởng mình không còn giận anh nữa, nhưng cứ mỗi khi nghĩ đến việc anh thuộc về một người khác, trái tim cô lại nhói đau và nước mắt lại chỉ chực trào ra trên khóe mi. Vì vội cúi mặt, nhấp một ngụm cà phê để che giấu đôi mắt ngấn nước của mình.

– Mày định thế nào? Học xong có về nước không? – Linh bỗng hỏi.

– Chưa biết được, nhưng nếu có cơ hội, tao sẽ ở lại – Vi trả lời bạn – Tao còn phải cố để cho Sơn sang đó học nữa...

Ngồi thêm một lúc, Vi quyết định ra về, viện cớ còn có hẹn đến thăm nhà một người họ hàng nữa. Nhưng lý do chủ yếu là ngay từ lúc nhìn thấy anh khi mới bước vào, Vi đã chẳng còn tâm trí đâu mà nói chuyện. Linh bảo cô trước khi quay lại Canada, nhất định phải gặp nhau lần nữa. Vì gặt đầu hứa hẹn “ừ, chắc chắn rồi, tao còn nhiều chuyện muốn tâm sự với mày lắm”. Vi cũng để mặc cho Linh tranh phần trả tiền. Rồi vẫy tay với Linh, Vi bảo cô đi trước, Sơn chắc đã đợi cô sẵn ở ngoài kia rồi.

Vi cúi mặt bước nhanh ra khỏi quán. Trời buổi tối ẩm hơi sương. Cô ngại ngần giữa bãi đỗ xe, không thể nhớ mình đã đỗ xe ở chỗ nào nữa. Vi cũng không nhớ biển số xe. Cô dò dẫm bước giữa các hàng xe, căng mắt tìm chiếc xe wave cũ màu xanh của bà bác. Một chiếc ô tô cách cô mấy bước bỗng nhiên nháy đèn. Vi ngẩng nhìn lên, đúng lúc gặp tia nhìn của chủ nhân chiếc xe đang đứng đó, chìa khóa vẫn còn cầm trên tay. Một lần nữa số phận như trêu ngươi lại bắt cô phải đối mặt với anh.

– Vi – Anh thốt lên, ngập ngừng, hơi sững người lại dường như không tin vào mắt mình.

Vi không thể mở miệng. Cô bỗng muốn quay người trốn chạy, nhưng đôi chân không nghe theo sự điều khiển của cô. Anh đang tiến lại gần cô, giọng anh như lạc hẳn đi:

– Vi, em về khi nào thế?

Bình tĩnh nào, cô tự nhủ, mọi chuyện với anh đã qua rồi, hãy đối mặt với anh ta như đối với một người quen cũ. Vi khẽ nhắm mắt, hít vào một hơi dài, miệng cố gắng nặn ra một nụ cười xã giao:

– Em mới về tuần trước. Không ngờ lại gặp anh ở đây. Hà Nội nhỏ thật đấy – Cô thốt ra những suy nghĩ đang quẩn quanh trong đầu.

– Em đi với ai? – Anh ngập ngừng hỏi, mắt nhìn quanh quất xung quanh cô như đang tìm kiếm.

Cô lắc đầu một cách dửng dưng:

– Em đến gặp bạn thôi, nhưng bạn em về rồi.

– Vi, anh có thể mời em một ly cà phê được không? – Anh rụt rè nhìn cô.

Lần đầu tiên kể từ khi biết anh, cô thấy anh lúng túng đến vậy. Nhưng cô lại lắc đầu, nói dối:

– Em phải về. Em có hẹn rồi.

– Vi, chỉ một chút thôi – Anh nói như van nài.

Cô khẽ cắn môi, giận bản thân mình khủng khiếp. Cô không có đủ dũng khí để từ chối ánh mắt tha thiết của anh. Anh mở cửa xe cho cô ngồi lên ghế trước.

Cho đến khi chiếc xe đã lăn bánh hòa vào dòng người tấp nập trên đường, Vi bỗng nhiên mới thấy hoảng sợ với quyết định nông nổi của mình. Cô sẽ phải đối mặt với anh như thế nào đây? Một khoảng thời gian im lặng nặng nề trôi qua. Vi bứt rứt quay quay chiếc chìa khóa xe máy trong tay.

– Em về được bao lâu? – Anh bỗng hỏi.

– Hai tuần. Thứ bảy tuần sau em đi rồi.

Lại một khoảng im lặng nặng nề và gượng gạo. Xe đang chạy trên đường Thanh Niên. Được một đoạn, anh cho xe rẽ vào một con phố nhỏ rồi dừng lại bên lề đường, hình như đã quên bằng mất chuyện mời cô uống cà phê.

– Em có khỏe không? – Cuối cùng anh cũng quay sang nhìn cô.

– Em vẫn bình thường – Cô nói – Anh thì sao?

– Anh rất nhớ em – Anh bỗng buột miệng ra như không thể kiềm chế được.

Sau câu nói đó, anh ngồi thẫn thờ, tay vẫn đặt trên vô lăng, ánh mắt nhìn cô nhuốm một nỗi buồn vui đến mức khiến cô nao lòng. Cô bỗng nhiên hiểu rằng tình yêu mà anh dành cho cô là có thật, nỗi nhớ mà anh dành cho cô cũng hoàn toàn thật tự đáy lòng, chỉ duy nhất hạnh phúc giữa cô và anh là không có thật mà thôi. Cô khẽ thở dài, nhìn anh:

– Điều đó bây giờ có ý nghĩa gì nữa đâu.

– Nhưng anh không thể chịu đựng được.

Anh lại nhìn cô bằng đôi mắt đó, cũng tha thiết và sâu thẳm như nỗi thống khổ trong lòng anh. Cô không hiểu anh muốn nói anh không thể chịu đựng được điều gì? Không thể chịu đựng được nỗi nhớ cô – hay không thể chịu đựng được việc cô không còn thuộc về anh nữa? Hay có lẽ là cả hai?

– Ngay từ đầu anh đã biết kết quả sẽ như thế nào, sao anh còn tiếp tục? – Cô nhìn anh buồn rầu.

– Anh xin lỗi. Vì, anh đã rất muốn gặp em để xin lỗi, nhưng anh đã không gặp được em lúc đó.

– Em biết, lúc đó em đã quá đau khổ – Vì nói khẽ – Lúc đó em đã rất hận anh vì anh lừa dối em. . .

– Anh rất muốn nói hết mọi chuyện với em ngay từ khi chúng mình còn chưa bắt đầu – Anh cắt ngang lời cô – Nhưng anh sợ khi nói ra rồi, em sẽ rời xa anh. Anh không đủ can đảm để làm việc đó. Vì, anh xin lỗi. Anh biết anh đã rất ích kỷ.

– Bây giờ, đối với em mọi chuyện đã là quá khứ rồi – Cô hơi cúi đầu, tránh ánh mắt anh – Em hiểu những tình cảm mà anh dành cho em. Thế là đủ. Em cũng hy vọng anh sẽ quên em.

– Anh không thể quên em được – Anh nhìn cô tha thiết, có phần tuyệt vọng.

– Anh phải quên – Cô cố gắng tỏ ra cứng cỏi – Vì anh, và vì cả em nữa.

– Vậy em có thể quên được anh không?

– Em không quên, vì em nhớ dai lắm – Miệng cô thậm chí còn có thể nặn ra được một nụ cười – Nhưng đã từ lâu em chỉ coi anh như một người quen thôi.

Vì tự cảm thấy hài lòng khi cô nói được với anh câu đó. Cô nghĩ cô đã làm rất tốt. Cuộc gặp mặt này cuối cùng cũng chỉ là để cho câu chuyện giữa cô và anh có một cái kết lịch sự và văn minh hơn mà thôi.

– Anh không làm được – Anh nói khẽ.

– Nếu vậy anh sẽ không bao giờ hạnh phúc được – Vì nhìn anh xót xa.

– Anh chỉ có thể hạnh phúc khi có em. Vì, em biết là anh chỉ yêu có một mình em.

– Điều đó bây giờ có ý nghĩa gì đâu? – Cô lắc đầu – Anh có dám đánh đổi tất cả những thứ anh đang có vì em hay không? Và em cũng không thể chấp nhận làm người thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình anh – Cô cảm thấy chua xót, cổ hết sức giữ cho giọng nói khỏi run lên.

– Đừng nhắc đến chuyện đó – Giọng anh chột gay gắt – Chỉ cần cho anh thêm thời gian. Chỉ cần em nói em có thể đợi anh!

– Đợi anh thì sẽ như thế nào? – Cô nhìn vào mắt anh mỉm cười – Anh có dám hứa chắc chắn với em điều gì không? Anh đừng giống như tất cả những người đàn ông ngoại tình khác – Cô cao giọng chua chát – Em không còn giận anh, nhưng cũng không muốn liên quan gì đến anh nữa.

Vì thất vọng cần mồi. Cuối cùng cô cũng không thể kiềm chế được. Cái mặt nạ cứng cỏi đã rơi xuống mất rồi, phải nỗ lực lắm cô mới không bật khóc. Mặt anh tái nhợt đi, hình như anh muốn nói thêm một câu gì đó, nhưng rồi lại thôi, chỉ im lặng đưa mắt nhìn qua cửa kính xe, tập trung vào một điểm xa xăm, vô định nào đó. Phải, cô đã dẫn anh đến chân tường rồi, làm sao anh có thể hứa hẹn với cô điều gì chứ? Nhưng ít nhất cô cũng có được tình cảm chân thành của anh, chỉ là họ đã gặp nhau không đúng thời điểm mà thôi. Vì thờ dài, chợt nhớ đến việc “những người bạn bí ẩn” đã tiếp tế cho bố cô suốt hơn một năm qua. Cô rất muốn hỏi thẳng anh rằng có phải chính anh đã dàn xếp chuyện đó không? Nhưng sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cô quyết định dù có biết hay không thì chuyện đó cũng không còn quan trọng nữa. Cô không muốn lại có thêm lý do để ràng buộc với anh, cô cũng không muốn nhất thiết phải sòng phẳng mọi thứ. Cô muốn nếu việc đó khiến cho lương tâm anh thanh thản hơn, như một cách để bù đắp cho cô, thì hãy cứ để cho anh được toại nguyện.

– Minh về thôi, khuya rồi – Cô lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng nặng nề đang bao vây quanh họ.

– Vì, anh... – Anh ngập ngừng giây lát, dường như rất khó khăn trong việc lựa chọn từ ngữ -... rồi sau này em sẽ hiểu... – Cuối cùng anh cũng nói tiếp.

Cô im lặng chờ đợi.

– Anh cũng không biết phải nói gì với em bây giờ. Hãy tha lỗi cho anh. Mong em nhớ rằng, anh chỉ yêu có một mình em thôi – Giọng anh hơi khàn đi vì xúc động.

– Em biết, nhưng điều đó cũng chẳng thay đổi được gì cả – Cô trả lời bình tĩnh, rành rọt, tự nhiên không hiểu cô lấy ở đâu ra bản lĩnh để làm được

việc đó.

Ngay trong giây lát đó, cô có cảm giác như mình vừa tuột tay đánh rơi một chiếc bình pha lê dễ vỡ. Bây giờ thì tất cả những gì còn lại chỉ là những mảnh vụn không hơn không kém.

Anh lặng lẽ lái xe ra đường lớn. Không ai nói với ai một câu nào nữa cho đến khi xe của anh dừng lại trước quán cà phê chỗ họ gặp nhau lúc tối.

– Tuần tới để anh đưa em ra sân bay nhé – Anh nói trước khi cô chuẩn bị mở cửa xe bước xuống.

– Thôi, không cần đâu. Có anh Quân về cùng em rồi. Bọn em đi taxi tiện hơn – Cô từ chối.

Anh ngồi lặng người đi, như sắp sửa hóa đá. Câu nói đó của cô đã giáng cho anh một đòn chí mạng. Vì cần môi, kiên quyết đẩy cửa xe bước ra:

– Em về đây.

– Ừ, em về...

Vì bước vào bãi gửi xe. Phải mất một lúc khá lâu cô mới tìm được chiếc xe của bà bác. Lúc dắt xe ra, cô vẫn thấy ô tô của anh đỗ bên lề đường. Vì cố gắng không ngoái đầu nhìn lại. Cô lên xe, nổ máy rồi hòa vào dòng người trên phố. Tự nhiên, nước mắt cô bắt đầu tuôn rơi, từng giọt, từng giọt rớt xuống má cô, cổ cô, làm nhòa cả tầm nhìn. Vì lấy tay lau nước mắt rồi bịt chặt miệng mình để ngăn không cho những tiếng nức nở bật ra trên môi. Vì tự nhủ rằng hãy để cho nỗi buồn theo những giọt nước mắt, chỉ một lúc thôi, nhưng khi về đến nhà, khuôn mặt cô nhất định phải hoàn toàn khô ráo.

Bạn đang đọc truyện *Đội Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Một Lần Nữa, Sức Chịu Đựng Của Cô Lại Được Thử Thách!

Cuộc gặp gỡ tình cờ với Nguyên khiến cho tâm trạng Vi trở nên u ám suốt thời gian còn lại. Cuộc gặp gỡ mà cô đã từng hình dung trong tâm trí không biết bao nhiêu lần lại hoàn toàn không giống như cô đã tưởng tượng. Bao nhiêu trách móc, bao nhiêu giận hờn, bao nhiêu những lời lẽ cay độc cô đã từng chuẩn bị kỹ lưỡng để ném vào mặt anh, cuối cùng lại không thể nói ra. Thời gian không xóa mờ được nỗi đau đớn mà cuộc tình với anh gây ra trong trái tim cô, nhưng thời gian đã khiến cho những suy nghĩ của cô thay đổi. Những trách móc, hận thù, giận dữ đó, những câu hỏi tại sao, như thế nào đó, nếu có nói ra cũng đâu thể thay đổi được điều gì, mà chỉ khiến cho cô và anh cảm thấy nặng nề hơn. Cô không có thời giờ và sức lực để tiêu tốn vào cái vòng xoáy vô bổ đó. Cuộc đời khắc nghiệt đã đào tạo cô trưởng thành một cách nhanh chóng, từ một cô bé mộng mơ trở thành một cô gái thực tế và lý trí chỉ sau khoảng thời gian hai năm ngắn ngủi. Nhưng không hiểu sao, một cảm giác mất mát, nuối tiếc vẫn cứ tràn ngập lòng cô, bám riết tâm trí cô, khiến cho cô không sao thanh thản được. Một nỗi buồn mơ hồ nặng trĩu trái tim cô, luôn khiến cô muốn rơi nước mắt... Những ngày này, Vi thậm chí chẳng muốn bước chân ra đường, chỉ lo cô có thể chạm trán anh ở bất cứ nơi đâu. Nhưng cô cũng lại thấy một cảm giác hụt hẫng mỗi khi nghĩ rằng anh đang ở đâu đây quanh cô, cùng hít thở chung với cô một bầu không khí trong cái thành phố nhỏ bé này, nhưng lại bị ngăn cách với cô bằng vực sâu thẳm thăm thẳm của số phận.

Buổi sáng chủ nhật, cả nhà đông đủ nên Quân quyết định sẽ trở tài nấu ăn. Anh hào hứng muốn thực hành ngay một vài món trong số những món ăn đã được Vi dẫn đi thường thức mấy ngày vừa qua. Anh chọn món bún chả Hà Nội để làm “tác phẩm” thực tập đầu tay sau khi đã trung cầu ý kiến mọi người, có cân nhắc đến tất cả các điều kiện khách quan (ví dụ như thời tiết: trời lạnh thế này ngồi quạt chả thì ẩm phải biết) và chủ quan (ý thích của Vi đóng vai trò quyết định). Vốn có năng khiếu bẩm sinh, nên “tác phẩm” của anh tương đối thành công (chả nướng thơm lừng, vàng đều mà không cháy), duy chỉ có nước chấm là anh cho đường hơi quá tay, nhưng về tổng thể vẫn rất ngon, được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt. Bữa trưa đầm ấm kéo dài đến hơn hai giờ chiều. Nghỉ ngơi một lúc, quãng năm giờ, Quân rủ Vi lên phố cổ mua mấy thứ đồ lưu niệm để anh mang về Canada vừa làm quà tặng, vừa để trưng bày trong quán. Vi miễn cưỡng gật đầu, dù trong lòng không muốn đi đâu cả, nhưng cô cũng không nỡ để anh đi một mình. Chiếc xe máy cà tàng của bà bác lại được trưng dụng. Ngồi lên xe, Quân vừa cười vừa bảo Vi: “Em phải bám cho chắc vào, kéo bị rơi giữa đường thì anh cũng không đảm bảo đâu”. Vi cũng cười trêu anh: “Nếu anh sợ thì để em chở, hồi trước em cũng tỏ lái lắm đấy”. Quân vội vàng lắc đầu: “Thôi, anh không có gan ngồi sau xe phụ nữ”.

Vào đến trung tâm, Vi mới phát hiện ra hôm nay là Noel. Ở khu nhà bà bác chẳng có tí không khí nào nhưng ở đây thì thật là rầm rộ. Nhìn những biểu tượng trang trí trước cửa Tràng Tiền Plaza và các cửa hàng xung quanh bờ hồ, Quân cứ xuyết xoa kêu nhớ Noel ở Toronto quá. Đọc theo bờ hồ, đông nghịt những người là người. Dòng người đổ vào nhà thờ lớn kéo dài ra đến tận đây, gây tắc cả một tuyến phố, chủ yếu là những người trẻ tuổi, trai thanh, gái lịch, ăn mặc rất mát. “Ồ Hà Nội cũng có nhiều người theo đạo Thiên Chúa quá nhỉ”, Quân nhận xét. Vi phì cười, giải thích: “Không phải đâu, phần lớn là người ta đi chơi thôi. Chẳng theo đạo gì cũng thích vào nhà thờ xem làm lễ. Bây giờ ở nước ngoài có ngày lễ nào thì ở Việt Nam cũng có y như vậy, mà có phần còn hoành tráng hơn ý chứ”. “À, ra thế. Vậy hôm nay anh hên rồi, được đi chơi Noel ở Hà Nội. Em có muốn vào nhà thờ không?”, anh quay sang hỏi Vi. Cô tròn mắt, lắc đầu: “Anh định chen vào cái đám đông này á? Thôi mình qua phía bên kia sang Hàng Gai mua đồ lưu niệm cho anh”. Nhưng len lỏi một hồi giữa đám đông, chẳng hiểu làm sao, Vi lại thấy mình đang chui ra đứng trước cửa hiệu kem Tràng Tiền. Trời lạnh mà sau một hồi chen lấn, Vi thấy nóng toát cả mồ hôi. Cô bèn kéo tay Quân, chỉ vào hàng kem: “Anh có muốn nếm thử kem Tràng Tiền không?”. “Đâu, đâu, có chứ”, Quân đang cố gắng nắm chặt tay Vi cho khỏi lạc, vội lách ra, trả lời. Hóa ra chẳng phải mỗi một mình Vi có ý tưởng ăn kem giữa tiết trời lạnh mướt hai độ C này. Vì vậy sau một hồi xếp hàng đợi dài cổ, cô và Quân mới được cầm trên tay hai que kem đậu xanh nổi tiếng của đất Hà thành. “Anh thấy ngon

không?”, cô hỏi. “Tất nhiên là ngon rồi, đặc biệt là sau khi xếp hàng nửa tiếng mới mua được”, anh cười. Cô cũng cười, tự nhiên thấy nụ cười của anh thân thương lạ lùng. Vừa nắm tay anh, vừa ăn kem, vừa ngược mắt ngắm phố phường rực rỡ ánh đèn, cô thấy anh và cô như một đôi tình nhân thực thụ, cũng giống y như những đôi trai gái trong dòng người tấp nập này. Một chút chạnh lòng khi nỗi nhớ bỗng chạm vào kỷ ức: ngày xưa, Nguyên và cô cũng đã từng có những lúc tay trong tay lang thang trên những con phố như thế này. Nhưng những con phố ở Toronto nơi họ đã đi qua thường vắng lặng, bình yên chứ không ồn ào và náo nhiệt như con đường mà cô đang đi. Đối với cô, Nguyên của quá khứ và Quân của hiện tại giống như là hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Cô thoáng rung mình, tự hỏi, nếu như Nguyên có thể tự do đến với cô, anh có thích được nắm tay cô, vừa ăn kem, vừa lang thang trên phố như cô đang làm bây giờ không? Hay một người bạn rộn như anh, sẽ chẳng bao giờ có thời gian dành cho những hoạt động “không sinh lời” như thế này?

Đi qua cầu Thê Húc, bỗng Quân kéo tay cô: “Mình chụp một cái hình làm kỷ niệm đi, đến thủ đô mà anh chưa có cái hình nào chụp cùng em cả”. “Ồ đây đông thế này chụp không đẹp đâu”, Vi thoáng do dự. “Đi lên giữa cái cầu kia, vắng hơn”, vừa nói anh vừa kéo tay Vi lên cầu, không để cho cô kịp phản đối. “Mình có mang theo máy ảnh đâu?”, Vi khẽ kêu lên. “Có ông thợ ảnh kia rồi, mình tự chụp cũng đâu đẹp bằng thợ chuyên nghiệp”, anh trả lời cô, chỉ tay về phía đám thợ ảnh đang đứng trên vỉa hè. Đây hẳn là bài học kinh tế cụ thể nhất mà Vi được học về mối quan hệ cung – cầu. Chẳng đợi cho Quân phải chỉ tay đến lần thứ hai, “hiện tượng kinh tế” này ngay tức khắc xảy ra: cả mấy bác thợ ảnh đều đổ xô đến bao vây lấy cô và anh với hàng tá những tiếng mời chào xôn xao. “Được rồi, được rồi – Quân cười, túm lấy một cậu trẻ trẻ đứng gần anh nhất – Anh chụp cho chúng tôi mấy kiểu ở đây”. Chỉ đợi có thế, cậu thợ ảnh lập tức trở tài đạo diễn. Cô và Quân bỗng nhiên được trở thành những diễn viên bất đắc dĩ.

– Đây, anh chị đứng vào góc này mới lấy được phần cong của cây cầu và bóng liễu rủ phía xa – Cậu lên tiếng chỉ đạo.

Quân lúng túng đứng dựa vào thành cầu theo ý tưởng của chàng thợ ảnh trẻ măng.

– Không, phải tự nhiên hơn chút nữa – Cậu thợ ảnh kiêm đạo diễn yêu cầu – Thế thế, cứ thoải mái như thế...

– Rồi, bây giờ chị đứng vào cạnh anh, đầu hơi ngả vào vai anh một chút. Không, như thế xa quá, phải gần vào tí nữa – Bây giờ chàng thợ ảnh đã chỉ đạo sang phần diễn xuất của Vi.

Hình như cô có vẻ là một diễn viên tồi nên đạo diễn tỏ ra không mấy hài lòng:

– Không được, như vậy trông cứng quá, phải tình tứ vào, sát tí nữa. Còn anh một tay đặt trên thành cầu, một tay ôm ngang eo chị.

Vừa chỉ đạo nghệ thuật, đạo diễn vừa lăng xăng chạy đi chạy lại để chỉnh đốn hai diễn viên hạng bét đang lúng túng như gà mắc tóc. Sau một hồi loay hoay, cuối cùng cậu cũng bắt đầu giờ máy ảnh lên:

– Rồi, anh chị cười lên nào, thế, thế, cố gắng tự nhiên hơn chút nữa. Bắt đầu chụp này, một, hai, ba...

Ánh đèn flash liên tục lóe sáng. Chàng thợ ảnh chụp liên một lúc mấy chục kiểu cho chắc ăn. Mất gần một tiếng đồng hồ, cô và Quân đã chụp được một kiểu đứng tựa thành cầu Thê Húc, một kiểu đứng bên hồ Gươm lấy trọng tâm là tháp Rùa, hai kiểu tạo dáng trước cửa trung tâm thương mại Tràng Tiền Plaza, và kiểu nào cũng khoác tay, tựa đầu, miệng cười “có kiểm soát”. Thực ra, cậu thợ ảnh còn muốn chuyển bối cảnh nghệ thuật sang đến tận cửa nhà hát lớn, nhưng nhìn dòng người vẫn đang đặc kín mọi ngã đường, Vi đành ra sức từ chối mới đẹp được con cao hứng sáng tạo của vị đạo diễn nhiệt tình này. Trả tiền xong xuôi, chàng thợ ảnh hẹn hai vị khách hàng cứ đi chơi đâu đó, khoảng bốn mươi phút nữa quay lại là sẽ có ảnh ngay. Vi bèn bảo Quân tranh thủ trong thời gian đó đi mua mấy thứ đồ lưu niệm cho anh. Quân vui như trẻ nhỏ. Anh có vẻ rất háo hức chờ đợi kết quả lao động nghệ thuật của mình, đến mức Vi phải bật cười, cảnh báo: “Anh đừng có hy vọng quá, chụp buổi tối hiếm khi đẹp lắm, tí nữa ảnh xấu thì lại thất vọng thôi”. “Xấu làm sao được – Anh cãi – Hình chụp có em đương nhiên phải đẹp rồi”. Vi chỉ mỉm cười, không tranh cãi với anh nữa. Đạo này Quân đã bắt đầu có tiến bộ và dạn dĩ hơn nhiều trước mặt Vi. Hình như anh cũng cảm thấy cái khoảng cách xa vời vợi giữa anh với cô trước đây đang dần thu hẹp lại.

Mấy ngày còn lại, Vi thu xếp để đưa Quân đi thăm hai làng nghề truyền thống như đã hứa. Cũng vẫn dùng chiếc xe wave bà bác cho mượn nhưng nhờ có mấy ngày “đánh bóng mặt đường” từ trước nên Quân đã điều khiển nó rất thành thạo, không chút khó khăn, đến mức có vài bạn còn cao hứng tăng tốc độ đến 50km/h khiến Vi phải lên tiếng nhắc nhở, đề anh còn chú ý đến các chú cảnh sát giao thông. Anh và cô đã có những giờ phút thật thoải mái, thoát hẳn ra khỏi cái không khí ồn ào, bụi bặm của thành phố để đắm mình trong không gian thanh bình của vùng ngoại ô. Quân thích mê những món đồ gốm sứ xinh xẻo của làng gốm Bát Tràng. Anh bảo tiếc là toàn đồ cỡ nhỏ để mang về làm quà cho bạn bè ở Canada. Lúc về, đi theo con đường đê, Vi bảo anh nếu đến đây vào mùa hè thì sẽ thấy cả một triền đê vàng rực màu hoa cải. Quân cứ chắc lưỡi tiếc rẻ, bảo nhất định một mùa hè nào đó sẽ phải đến thăm lại chốn này. “Đây là quê hương của chúng mình, nên chắc chắn sẽ còn có nhiều dịp về thăm, phải không Vi?”.

Những việc cuối cùng cần phải làm trong chuyến về thăm nhà lần này là đến viếng mộ mẹ cô và lên trại giam thăm bố cô lần nữa. Vì mua hương hoa, cùng với cả nhà thuê một chiếc taxi về quê mẹ cô ở Bắc Ninh. Mẹ cô mất cách đây đã mười lăm năm, khi sinh em trai cô, sau khi bốc mộ đã chuyển về chôn cất ở vùng quê nơi bà sinh ra. Viếng mộ mẹ xong, tiện xe, cả nhà lại cùng nhau lên thăm bố cô. Ngay cả lần này nữa, Vi cũng vẫn không kim được nước mắt. Cứ nghĩ đến việc chỉ vài hôm nữa thôi là cô đã ở cách xa ông cả nửa vòng trái đất, lòng cô lại thấy nôn nao khó tả. Phải có bà bác nắm tay động viên mãi, rằng cô cứ yên tâm học hành, mọi việc ở nhà đã có bà lo liệu, Vi mới chia tay ông trong lưu luyến, bịn rịn không muốn rời.

Thế là hai tuần ngắn ngủi đã sắp sửa trôi qua. Chỉ còn một ngày nữa thôi là Vi sẽ lại phải lên máy bay để trở về Toronto. Buổi chiều, khi Vi đang sắp xếp lại vali hành lý thì Linh gọi điện tới. Sau một hồi than thở công việc cuối năm vất vả, bận rộn, Linh cho biết mấy ngày nay cô đều phải làm thêm đến tám, chín giờ tối nên không có thời gian đi đâu được cả. Vì vậy, vụ gặp gỡ, tâm sự, hẹn hò với Vi chắc phải dẹp bỏ, có gì cô sẽ viết email cho Vi sau. Linh cũng thông báo rằng cô có một ít quà muốn tặng Vi, nhưng chẳng có lúc nào rảnh để qua nhà đưa cho Vi cả, nên Linh muốn chiều hoặc tối nay, Vi chịu khó tạt qua chỗ ngân hàng cô để lấy. “Việc gì phải phức tạp thế – Vi trách móc cô bạn – Mày cứ làm như tao là người lạ ấy mà phải quà cáp”. “Của đâu ra mà tặng quà cho người lạ – Tiếng Linh cười từ đầu dây bên kia – Mày là bạn thân lắm mới được tao tặng quà đấy”. Không từ chối được, Vi đành hẹn Linh khoảng tám giờ tối nay cô sẽ gặp Linh ở ngân hàng chỗ Linh làm việc để lấy quà.

Ngay từ khi được cô bạn yêu cầu đến gặp ở ngân hàng, trong tâm trí Vi bỗng thoáng qua một cảm giác mà cô không biết có từ nào khác có thể mô tả chính xác cảm giác này hơn là từ hy vọng. Nhưng hy vọng gì thì cô cũng không xác định được một cách rõ ràng. Có thể chỉ là để được nhìn thấy anh từ một góc xa khuất nào đó, có thể chỉ là để nghe thấy ai đó nhắc đến tên anh... Kể từ lúc đặt điện thoại xuống, một niềm hy vọng mơ hồ nhưng dai dẳng cứ bám riết lấy Vi. Cô biết cô đang tự mâu thuẫn với chính mình. Giống như một người đứng giữa hai chiến tuyến, cô vừa phải chiến đấu với sự hờn giận của trái tim, vừa phải chống chọi với sự phản bác của lý trí. Biết đâu, đây có thể sẽ là lần cuối cùng cô nhìn thấy anh. Nhưng cũng chẳng có gì đảm bảo rằng cô sẽ gặp lại anh ở đó, cô tự trấn an mình. Tuy nhiên, nhằm tránh những rắc rối không cần thiết, cô nhất quyết viện dẫn mọi lý do để đi một mình, mặc cho Quân tha thiết đề nghị được làm tài xế cho cô.

Đúng bảy giờ tối, Vi dắt xe ra khỏi nhà. Trên đường Vi rẽ vào một hàng xôi quen, mua một gói xôi nếp nướng để mang đến cho Linh ăn đêm. Cầm gói xôi trong tay, Vi lại chạnh lòng nghĩ tới những tối học khuya trên thư viện, luôn có anh lo cho cô từng bữa ăn. Cô bỗng bản thân nhận thấy có vô vàn những kỷ niệm giữa cô và anh mà có lẽ suốt đời này cô sẽ phải đối mặt... Vi đến toà nhà ngân hàng nơi Linh làm việc trước giờ hẹn tới gần mười lăm phút. Gửi xe xong, cũng không muốn gọi cho Linh sớm, cô tha thẩn đi lại chờ Linh ở dưới sảnh tầng một. Không có việc gì làm, Vi đành dán mắt vào đọc các băng rôn và các tờ rơi quảng cáo về các sản phẩm của ngân hàng. Đúng tám giờ thì Linh xuống, tay xách theo một túi đồ nhỏ. Cô chạy lại phía Vi vồn vã:

– Mày tới lâu chưa? Tao mãi làm quá, suýt nữa thì xuống trễ.

Vi quay lại, mỉm cười, lắc đầu trấn an cô bạn:

– Tao cũng vừa tới thôi.

Rồi sực nhớ ra, cô đưa gói xôi cho Linh:

– Tao mua cho mày xôi nếp nướng mày vẫn thích, ăn thêm cho đỡ đói.

Linh xuyết xoa cảm động:

– Mày chu đáo thế. Hay mày làm người yêu tao đi. So với tiêu chuẩn của tao, mày thừa rồi đấy.

Vi phát vào vai bạn một cái:

– Chỉ nói nhảm là giỏi. Lần sau tao về là phải có thiệp mời đám cưới đấy nhé.

– Thôi đi bà, bà lo thân bà trước đi.

Linh bấu môi song lại cười hi hi. Rồi cô chia cái túi ny- lon đang cầm trên tay ra:

– Quà của mày đây. Nghĩ mãi chả biết mua gì, sau nhớ ra mày vẫn thích ăn cơm, nên tao mua cho mày cân cơm khô. Sang bên đó chịu khó vẩy nước hấp lên già làm cơm tươi hoặc cho tí đường làm cơm xào cũng được. Ăn cho đỡ nhớ.

Vi cảm động đỡ gói cơm trong tay bạn:

– Ủ, tao nhớ mùi cơm quá. Lần này về không đúng mùa, nên không thấy có những gánh cơm tươi bán rong trên vỉa hè. Cảm ơn mày nhiều.

Vi vừa nói, vừa mừng rỡ đến những gánh cơm tươi bán rong trên hè phố, mà trong tiết trời hanh hao của mùa thu Hà Nội, đứng cách xa cả dãy phố vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm của cơm non gói trong lá sen tươi.

– Cuối năm bận quá mày ạ. Tao chắc lại phải chạy lên làm nốt cho xong đây. Tiếc là mày lâu lâu mới có dịp về mà tao lại không có nhiều thời gian nói chuyện với mày... Mai mày đi vui về nhé.

Linh nói bằng một giọng áy náy đến nỗi Vi phải an ủi bạn:

– Cuối năm mà mày, ai chả bận. Mà có phải tao về mỗi lần này đâu. Năm nay tốt nghiệp xong chắc sẽ có điều kiện về thường xuyên hơn.

– Thôi mày lên đi – Thấy Linh vẫn còn đứng tần ngần, Vi nhắc bạn.

– Ủ, tao đi nhé. Mai lên đường bình an.

Tự nhiên Vi bỗng thấy nao nao trong lòng. Cô bước tới ôm lấy vai Linh:

– Thôi coi như chào mày luôn. Thỉnh thoảng email cho tao.

Linh đã bước vào thang máy được một lúc, Vi vẫn còn đứng nhìn theo. Mãi sau, như sực tỉnh cô mới thẫn thờ bước tới thang máy, trong đầu bỗng thoáng một ý nghĩ “thế là không gặp được anh ở đây rồi”. Một cảm giác vừa thất vọng lại vừa nhẹ nhõm dâng lên trong lòng cô. Vi bản thân ấn nút thang máy đi xuống tầng hầm nơi cô gửi xe.

Nhưng đúng là người tính không bằng trời tính. Vừa ra khỏi thang máy được vài bước, đang lúi húi lục tìm mũ và găng tay trong túi xách thì cô lại nghe

tiếng cửa thang máy mở. Ngẩng nhìn lên, cô thấy Nguyên đang từ trong bước ra. Anh đang nghe điện thoại, đầu hơi cúi xuống, không để ý đến xung quanh. Vì vội nép vào một chiếc ô tô gần đó, ngơ ngẩn mắt mấy giây mới lấy lại được bình tĩnh. Khi Vi ngó ra thì thấy anh đang sai những bước dài đến bên chiếc xe màu xám bạc của anh, mở cửa xe và bắt đầu khởi động máy. Vì cứ đứng ngẩn ra ở đó cho đến khi chiếc xe lướt qua cô, theo mũi tên chỉ hướng exit rồi mất hút ở khúc quanh cuối đường hầm.

Tâm trạng ngơ ngẩn đó còn theo Vi suốt dọc đường về. Cuối cùng thì cô cũng đã nhìn thấy anh. Cái hy vọng mơ hồ của cô rốt cuộc cũng đã có một hình hài cụ thể. Nhưng không hiểu sao cô vẫn thấy một chút gì đó thất vọng, buồn bã. Vẫn là cảm giác thiếu vắng, vẫn là cảm giác khát khao, vẫn là cảm giác không thỏa mãn mà cô đã cố tình đè nén suốt từ buổi nói chuyện với anh hôm đó. Cô cứ nghĩ rằng chỉ cần nhìn thấy anh là đã đủ, nhưng lòng tham của con người dường như vô đáy. Nhìn thấy rồi, cô lại muốn gần anh thêm chút nữa, lại muốn được trò chuyện cùng anh, lại muốn được nắm tay anh, lại muốn được ngắm đôi mắt và nụ cười thân thuộc của anh, lại muốn không bao giờ xa anh nữa...

Buồn rười rượi, Vi cho xe đi thật chậm. Đây là đêm cuối cùng của cô ở Hà Nội trong lần về thăm này. Cô cứ muốn kéo dài mãi khoảnh khắc quý giá ấy. Nhưng mọi sự một khi đã bắt đầu thì đều có điểm kết thúc của nó. Hàng cây đầu phố nhà bà bác đã hiện ra trong tầm mắt Vi, chỉ còn một đoạn ngắn nữa là sẽ đến cái ngõ nhỏ xíu dẫn vào nhà. Cô bỗng đột ngột cho xe dừng lại. Trong bóng tối của một cái cây ven đường, Vi lấy tay dụi mắt. Không phải là ảo giác đấy chứ? Cô nhìn trân trối vào chiếc ô tô màu xám bạc đang đậu bên lề đường trước cái ngõ nhỏ quen thuộc. Đúng là xe của anh. Màu xám bạc hình như là màu xe mà anh ưa thích. Những con số trên biển xe anh, Vi đã thuộc nằm lòng. Từ Toronto về đến Hà Nội, màu xe không thay đổi, mà ngay cả những con số trên biển xe cũng vẫn được giữ nguyên, chỉ có loại xe là đã đổi khác. Làm sao anh lại biết nhà bác cô được nhỉ? – Vi băn khoăn tự hỏi. Hay... có lẽ nào anh đã đi theo cô vào buổi tối hôm đó? Những cảm xúc đang bị đè nén lại có dịp được trào lên trong cô. Vì cứ đứng ngây ra trong bóng tối, mắt không rời chiếc xe đang nằm im lìm dưới ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn cao áp. Khoảng cách không đủ gần để cho cô có thể nhìn rõ anh. Nhưng Vi vẫn đứng đó, mường tượng từng đường nét khuôn mặt anh trong trí nhớ. Mong muốn được gặp anh bỗng thôi thúc trong cô. Anh chỉ đang cách cô một đoạn đường rất ngắn. Chỉ cần cô lên tiếng gọi. Chỉ cần cô bước đến trước mặt anh. Ý nghĩ này hấp dẫn đến mức Vi phải nắm chặt hai tay vào tay lái của chiếc xe máy, như thể cô sợ nếu buông lỏng ra, sợi dây nối cô với những nỗ lực kiềm chế sẽ đứt tung, và cô sẽ bị hút về phía anh với một sức mạnh không thể nào cưỡng lại... Rất, rất lâu sau đó, Vi nghe thấy tiếng chiếc xe nổ máy rồi nhẹ nhàng lướt đi, mang theo anh mỗi lúc một xa cô. Sợi dây đang căng hết cỡ trong trái tim cô chợt chùng xuống. Nước mắt bỗng lại rơi. Một lần nữa sức chịu đựng của cô lại được thử thách.

Chuyến bay chặng về khởi hành lúc bảy giờ tối nên Quân và Vi đã phải gọi taxi ra sân bay trước cả ba tiếng đồng hồ cho thư thả. Chỉ có Sơn đi tiễn cô, rồi sau đó sẽ bắt xe buýt của sân bay về lại thành phố. Dọc đường, tranh thủ lúc ngồi trên xe, Vi cứ dằn đi dằn lại cậu em đến cả chục lần hàng lô những thứ “phải làm” và “nên làm” để chuẩn bị sẵn sàng cho việc sang Canada học trong hai năm tới. Xe đến sân bay lúc năm giờ kém mười lăm phút. Làm thủ tục checkin, gởi hành lý xong xuôi, Vi vội giục Sơn về kéo nhờ chuyến shuttle bus[1] lúc sáu giờ. Khi Sơn chào Vi và Quân về rồi, cô mới chợt thấy lòng buồn hiu hắt. Lại cái cảm giác chổng chênh, bùi ngùi, rung rung của các cuộc chia tay... như lần nào cũng thế. Nhưng lần này, tâm trạng cô còn xấu hơn bởi sự xuất hiện của Nguyên trong thời gian cô ở Việt Nam. Đã mấy lần Quân giục cô làm thủ tục kiểm tra an ninh kéo trễ nhưng Vi vẫn cố tình nấn ná thêm, như vẫn còn rất nhiều lưu luyến với mảnh đất nơi cô sinh ra và lớn lên này. Cho đến khi không thể trì hoãn thêm được nữa, cô mới chịu xếp hàng vào làm thủ tục xuất cảnh. Nhận chiếc túi xách tay từ băng chuyền của máy soi kiểm tra xong, Vi còn cố đưa mắt nhìn lại phía sau lần cuối trước khi cùng Quân bước vào trong khu vực chờ ở sân bay. Thoáng một chút thất vọng, Vi bỗng nhiên thấy cấu kính với chính bản thân mình. Cô tự hỏi không biết cô còn đang mong chờ điều gì nữa?

[1] Một loại xe buýt chạy trên một tuyến đường ngắn nhất định, cụ thể ở đây là chở khách của sân bay vào trung tâm thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Hội Chợ Tết

Từ Việt Nam quay lại đã vào học kỳ mới, học kỳ cuối cùng có ý nghĩa quan trọng và mang tính quyết định đối với cuộc đời Vi. Bị cuốn vào nhịp sống hối hả quen thuộc, Vi không để ý là đã lại sắp Tết. Ai cũng bảo những người có may mắn sống giữa sự giao thoa của hai nền văn hóa Đông – Tây (mà không chỉ Đông – Tây, ở Canada có rất nhiều cộng đồng của những người nhập cư đến từ khắp nơi trên thế giới), một năm được ăn Tết những hai lần (Tết Tây và Tết Ta). Nhưng thật ra chỉ có người trong cuộc mới hiểu họ sẽ chẳng bao giờ được hưởng một cái Tết nào trọn vẹn theo đúng nghĩa. Tết Tây, hay nói đúng hơn là dịp Noel, thì những người ngoại đạo như Vi chỉ tham gia cho có không khí, chứ cô làm sao hiểu hết ý nghĩa và các nghi thức truyền thống của ngày lễ này. Còn Tết Ta thì lại chỉ phiền phiền vì không phải quốc lễ, hơn thế nữa, dù có đầy đủ về vật chất đến đâu chẳng nữa (bánh chưng, bánh tét đủ cả), tết của người xa xứ vẫn luôn thiếu vắng cái phần hồn là ý nghĩa tinh thần thiêng liêng của ngày lễ này.

Năm nay Tết Ta đến muộn, vào khoảng giữa tháng hai. Vi nhớ bố và em trai vô hạn, thương bố đến nao lòng. Tết ở trong trại giam, chỉ có người bác họ và cậu em trai của cô đến thăm nuôi, chắc bố cũng rất nhớ con gái. Thật tiếc là lần về thăm nhà này cô không thể ở lại lâu hơn. Nhưng năm sau tốt nghiệp xong, nhất định cô sẽ phải về ăn Tết ở quê nhà. Vì khế thờ dài. Lại bắt đầu phải cố gắng chất bóp từng đồng, từng hào thôi – Vi nghĩ.

Mặc dù bội thực trong sự chăm sóc của Quân, nhưng chưa năm nào cô lại cảm nhận rõ nỗi cô đơn của mình như năm nay. Gặp được một người tốt như Quân, đúng là số cô có sao Thái Dương chiếu mệnh. Anh không chỉ là vị cứu tinh của cuộc đời cô, mà lý tưởng hơn nữa, anh còn thật lòng yêu cô tha thiết, chăm lo cho cô từng ly từng tí. Anh cũng dễ nhìn, duyên dáng, thông minh, chăm chỉ, chín chu, biết lo toan... Cô còn muốn cái gì hơn thế nữa? Có họa là diên mới không chấp nhận tình cảm chân thành của một người ưu tú như Quân chỉ để chạy theo chút hoài niệm về một kẻ bội bạc như Nguyên. Nhưng từ trong sâu thẳm trái tim, Vi biết rằng cô vẫn chưa thể nào quên người đó. Mặc dù trái tim có những lý lẽ riêng của nó, nhưng trước một lý lẽ phi lý như vậy, cô bắt đầu thấy nghi ngờ con tim mù quáng của mình... Cô cũng biết rằng, chỉ cần cô gạt đầu, nghiêm nhiên cô sẽ lập tức trở thành bà chủ quán com (Vi bật cười trước hình ảnh liên tưởng thực tế vừa lướt qua trong đầu), cô sẽ có thể sống một cuộc sống ổn định, có thể yên tâm lo cho em cô ăn học và bố cô an hưởng tuổi già. Thế nhưng ngay lúc này đây, cô vẫn đang phải sống trong sự dằn vặt của lương tâm. Cảm giác tội lỗi cứ đè nặng lên

trái tim cô. Tình cảm phải được đền đáp lại bằng tình cảm, mà sao cô vẫn không thể nào làm được?

– Tất nhiên là được ạ – Cô trả lời Quân qua điện thoại.

Quân hỏi cô có thể đi hội chợ Tết người Việt với anh được không. Mặc dù thời gian này cô đang phải học thi, nhưng dành một buổi tối đi hội chợ chắc cũng không ảnh hưởng gì lắm. Cái chính là Vi không muốn làm anh buồn.

Hội chợ Tết người Việt năm nào cũng được tổ chức vào dịp trước Tết Nguyên Đán khoảng hai tuần, do hội người Việt ở Toronto đứng ra tổ chức. Hội chợ là một cố gắng lớn của cộng đồng người Việt ở đây nhằm duy trì những gì còn sót lại của văn hóa cổ truyền, cũng là một cách để giới thiệu đến người Việt thế hệ thứ hai một phần nào bản sắc và truyền thống dân tộc. Những nét văn hóa đậm đà bản sắc dân tộc này đã ít nhiều bị rơi vãi và mai một trong hành trình dài từ cố quốc sang đây. Sang đến bên này, nó lại bị mai một dần chính trong ký ức của những con người còn mãi vật lộn với cơm áo, gạo tiền của cuộc sống hàng ngày. Vì vậy, chỉ cần qua một thế hệ nữa, những tập tục này có lẽ sẽ chỉ còn là một bản sao chép rút gọn của nguyên gốc mà thôi. Mà cũng có thể một phần do điều kiện, hoàn cảnh – Vì nghĩ, khi nhìn thấy những chiếc bánh chưng gói lá chuối, có buộc dây ny-lon đang được bày bán trên các quầy hàng. Ở đây là dong còn đắt hơn thịt nên người ta cũng phải phát huy khả năng sáng tạo để thích nghi với hoàn cảnh thôi.

©STEN.T

Hội chợ được tổ chức tại khu nhà triển lãm khá lớn ở trung tâm Toronto. Năm nay ban tổ chức còn mời được cả MC Nguyễn Ngọc Ngạn và Nguyễn Cao Kỳ Duyên cùng một vài ca sĩ tên tuổi về góp vui. Vé vào cửa loại thường đồng hạng hai mươi đồng. Cô và anh len lỏi giữa dòng người ồn ào. Không khí tết ngập tràn khắp nơi. Nào bánh chưng, bánh tét, chả lụa, kiệu muối, chả giò... thôi thì đủ cả. Những quả dưa hấu xanh vỏ, đỏ lòng xếp thành những ngọn núi nhỏ trên các quầy hàng. Những túi quýt vàng ươm, lá vẫn còn xanh trên cuống. Mãng cầu (Thái Lan), dưa xiêm (Thái Lan), đu đủ (USA), xoài (cũng Thái Lan)... được trưng bày trông thật bắt mắt. Các bà nội trợ đang xúm quanh mấy quầy hoa quả chọn mua để mang về bày mâm ngũ quả. Đây đó thấp thoáng tà áo dài hoặc xường xám (ở đây có nhiều người gốc Hoa) của các bà, các mẹ và các em bé (chứ không hề thấy có cô gái trẻ nào mặc trang phục truyền thống). Vì đưa mắt tìm quanh quầy bán hoa, nhưng chỉ thấy màu vàng nổi bật của hoa mai hoặc màu sắc rực rỡ của các loại hoa khác, chứ tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một nhành hoa đào. Đây rõ ràng là tết Sài Gòn 100% – Vì nghĩ. Cô bỗng nhớ quay quắt những cái tết Hà Nội có đông đủ cả nhà.

Người ta đi hội chợ Tết không chỉ để mua sắm, mà còn để thưởng thức nghệ thuật (ca múa nhạc), để chơi các trò vui chơi giải trí (trò chơi có thưởng, cờ tướng, múa rồng, múa lân...). Người trẻ đi để được đắm mình trong không khí của lễ hội cổ truyền, để thỏa mãn trí tò mò hay để tìm hiểu thêm về văn hóa của dân tộc. Người có tuổi đi là để tìm lại những ký ức của chính mình, tìm lại chút hương vị và bóng dáng của những ngày xưa cũ. Còn cô, cô đi hội chợ vì cái gì chứ? Có lẽ vì Quân, vì cô muốn anh vui – Vì tự hỏi rồi lại tự trả lời. Rõ ràng đây là một dấu hiệu tiến triển đáng mừng trong mối quan hệ của cô với anh.

Bất chợt trong dòng người chen chúc, một khuôn mặt nhìn nghiêng quen thuộc bỗng lướt qua cô. Tim cô như ngừng đập. Cô nín thở mất mấy giây rồi quả quyết chen lên phía trước, nhưng người đó đã mất hút trong đám đông, như thể chưa bao giờ tồn tại. Vì đứng ngây ra như người mất hồn. Vẫn biết điều đó là không thể... Cô và người ấy đang ở cách xa nhau nửa vòng trái đất. Có lẽ giờ này anh đang hạnh phúc vui đón năm mới cùng với gia đình nhỏ của mình. Vẫn biết là không thể, mà sao mắt cô đang kiếm tìm, tai cô đang lắng nghe, còn trái tim cô lại khắp nơi hy vọng đến thế...

Trong lúc Vi còn đang ngơ ngác đứng bên quầy bán hoa, thì bỗng một bàn tay khẽ nắm lấy tay cô. Vi giật mình ngoảnh lại. Đôi mắt cô chạm phải ánh mắt da diết của Quân. Cô lúng túng cúi mặt, hoảng hốt. Những ý nghĩ lộn xộn lướt nhanh trong đầu cô. Lẽ nào đã đến lúc cô phải đối mặt với tình huống khó khăn này.

Nhưng anh chỉ khẽ bóp nhẹ bàn tay cô, giọng hơi lạc đi:

– Em đói bụng chưa, có muốn ăn gì không?

Vi thở ra một hơi nhẹ nhõm, rất muốn rút tay về nhưng lại không dám. Cô mỉm cười, cảm giác như vừa cất đi được một gánh nặng:

– Em không đói. Anh có muốn lại đằng kia xem ca nhạc không?

Rồi, rất khẽ khàng, cô rút tay mình ra khỏi bàn tay anh, vờ như đưa tay lên vuốt tóc để che giấu ánh mắt bối rối của mình. Anh không có phản ứng gì, nhưng bàn tay anh vẫn để nguyên ở tư thế cũ, như thể vẫn còn đang nuôi tiếc.

Vi lại trở về với tâm trạng nặng như đeo đá. Cô không biết mình đã xem những gì, đã ăn những gì nữa. Cô chỉ đi theo anh như một cái máy. Cô muốn nói với anh một ngàn lần từ xin lỗi. Cô muốn nói với anh rằng cô cần thêm thời gian. Cô muốn nói với anh rằng cô mang ơn anh nhiều lắm... Nhưng rốt cuộc cô đã chẳng nói với anh được lời nào.

Suốt dọc đường về, không ai nói với ai một lời. Vì bận bịu với những suy nghĩ của mình trong lúc Quân tập trung vào việc lái xe. Cô không biết rằng trong lòng anh cũng đang ngổn ngang nỗi niềm. Anh biết, anh vẫn chưa tìm được chiếc chìa khóa để mở cửa vào trái tim cô. Và có lẽ cô cũng chưa sẵn sàng cho một sự lột xác. Anh có thể cảm nhận được cái không khí gượng gạo mỗi khi anh cố gắng tiến gần hơn vào thế giới nội tâm của cô. Những suy nghĩ miên man, những hình ảnh lộn xộn lần lượt lướt qua trong đầu anh rồi dừng lại ở khuôn mặt Nguyên. Từng chữ, từng lời của cuộc nói chuyện hôm đó anh vẫn còn nhớ như in, như thể chúng được tạc vào tâm trí anh vậy. Anh sẽ phải tìm cách nào đây để chinh phục được trái tim cô? Một bài toán quá khó. Nhưng anh vẫn còn thời gian. Đến tháng sáu này cô mới tốt nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Sự Thật

Trong ký ức của Vi, mùa hè luôn là mùa mang đến sự chia ly. Nhưng mùa hè năm nay lại là một mùa hè vô cùng đặc biệt đối với cô. Tháng sáu này cô sẽ tốt nghiệp đại học. Cuối cùng thì cũng đến giờ phút mà cô mong mỏi bấy lâu nay. Những nỗ lực không ngừng nghỉ của cô rốt cuộc cũng đã được đền đáp. Và còn hơn thế nữa, những chuỗi ngày liên miên trong vòng quay nhà – trường – thư viện – quán ăn hơn hai năm qua cũng đã chấm dứt với một kết thúc có hậu: Cô giành được một vị trí chính thức trong tập đoàn kiểm toán NKT. Đây đúng là một bước ngoặt lớn của cuộc đời cô, đánh dấu thời kỳ cô có thể độc lập về mặt tài chính và bắt đầu trả món nợ cho ân nhân của cô, mặc dù cô biết rằng món nợ đó không bao giờ có thể trả hết được bằng tiền... Có việc làm đồng nghĩa với việc có thu nhập và quan trọng hơn, có việc làm sẽ giúp cô đủ điều kiện để tiếp tục ở lại. Rồi với sự cố gắng không mệt mỏi trong nhiều năm nữa, rốt cuộc cô sẽ có thể thực hiện được nguyện vọng tha thiết của gia đình là tài trợ cho em trai cô sang đây ăn học. Vi chưa bao giờ trăn trê hy vọng như lúc này. Cô dường như đã nhìn thấy những tia sáng le lói phía cuối đường hầm. Với sự giúp đỡ của Quân và nỗ lực bản thân, cô đã hi vọng xây xong một cây cầu nhỏ bắc tới tương lai. Việc còn lại chỉ là làm sao đi tới được tương lai trên cây cầu đó một cách an toàn nhất. Vi tự nhủ rằng cô mang ơn Quân nhiều lắm. Không có Quân, có lẽ cuộc đời cô đã hoàn toàn khác. Trong tâm trí cô, vẫn còn rất rõ nét ấn tượng tốt đẹp ban đầu về Quân, khi cô gặp anh lần đầu tiên vào dịp lễ Noel năm ấy...

Ngày nhận bằng tốt nghiệp của cô có duy nhất Quân đến tham dự. Nhận bó hoa to mà anh tặng, Vi bắt chợt chạnh lòng. Ký ức lại ùa về như những cơn gió đông lạnh buốt. Khuôn mặt Nguyên hiện lên xóa nhòa khuôn mặt đang tươi cười của Quân. Cô bỗng cảm thấy mình sao mà yếu đuối, sao mà bất lực đến thế. Đối với riêng Nguyên, trái tim cô mạnh hơn lý trí.

– Vì sao thế? Có phải em mệt không?

Giật mình trước câu hỏi của Quân, Vi mỉm cười gượng gạo:

– Em xin lỗi, đúng là em hơi mệt một chút.

– Chắc là mong đến lễ tốt nghiệp quá nên lại thao thức cả đêm có phải không – Quân cố gắng chọc cô, nhưng trong giọng nói của anh, Vi nhận ra có vị chua xót.

– Vậy có lẽ em nên về nhà nghỉ ngơi một chút, tiệc chúc mừng em để đến cuối tuần có được không? – Anh nói vẻ buồn bã, có lẽ anh cũng nhận thấy những xao động đang diễn ra trong trái tim cô.

– Em xin lỗi – Vi cúi mặt lảng tránh cái nhìn của anh, tự cảm thấy có lỗi với Quân nhiều lắm.

– Sao em lại phải xin lỗi vì em cảm thấy không được khỏe chứ? Em nghĩ em là người máy hay sao, ngốc ạ. Về nghỉ ngơi cho khỏe đi, cuối tuần gặp lại anh nhớ cất cái bộ mặt mệt mỏi đó ở nhà nhé – Anh vừa nói vừa bước sang phía bên kia mở cửa xe cho cô.

Vi khẽ cắn môi, tự hứa rằng sẽ không có một lần sau như thế này nữa. Cô cần phải đối xử với Quân công bằng hơn, đúng như những gì mà anh xứng đáng được hưởng. Chính cô đã quyết định như thế trong chuyến về Việt Nam thăm bố năm xưa...

Vi cảm thấy như kiệt sức sau lễ tốt nghiệp.

Khi Quân đưa cô về đến nhà, cô dự định sẽ nằm ngủ một lát. Nhưng không biết vì lý do gì, cô không sao ngủ được. Bất chấp tiếng nhạc không lời êm dịu, bất chấp việc cô lăn từ trên giường xuống đất, hết vút chấn ra lại đập chấn vào, cứ mỗi khi cô nhắm mắt, những hình ảnh về anh lại hiện ra. Vi bực bội ngồi dậy. Cô phải làm một cái gì đó để có thể thoát ra khỏi tình trạng này. Cuối cùng cô đứng lên, cầm lấy chiếc chìa khóa hộp thư, quyết định sẽ đi kiểm tra xem hôm nay có thư từ gì mới không, hy vọng một cái hóa đơn thanh toán tiền điện hoặc điện thoại sẽ giúp cô trở lại với hiện thực trần trụi. Có một cái hóa đơn thanh toán tiền điện thật, vài tờ rơi quảng cáo, một tờ tạp chí khuyến mại hồng hồng mong người đọc hứng thú mà đặt báo thường kỳ, và cuối cùng, đập vào mắt cô là một phong bì thư có con tem Việt Nam. Thư từ Việt Nam? Vi ngạc nhiên nhặt chiếc phong bì lên, tự hỏi liệu lá thư này có thể của ai được chứ? Vì có ít bạn bè, những người bạn thân nhất thường hay liên lạc với cô qua email, chat, hoặc điện thoại. Những người duy nhất ở Việt Nam biết địa chỉ nơi cô ở là bố và em trai cô. Lẽ nào lại có việc gì xảy ra với bố hoặc em trai cô? Mà bố cô hiện vẫn chưa hết thời gian thụ án. Vi bỗng chốc tái mặt, bản năng của con chim bị thương sợ cây cong chột ủa về. Cô run rẩy cầm lá thư lên, không còn đủ tỉnh táo để suy luận một cách logic rằng nếu như có việc đột xuất xảy ra, mọi người sẽ liên lạc với cô bằng điện thoại cho nhanh chứ chẳng ai báo tin bằng thư tay gửi thường, mất mấy tuần mới đến. Chiếc phong bì được xé ra, bên trong là một tấm thiệp chúc mừng. Vi hồi hộp mở tấm thiệp. Một dòng chữ viết bằng bút mực đen rần rần hiện lên trước mắt cô khiến Vi bỗng chốc cảm thấy nghẹt thở: Nét chữ của Nguyên, những nét chữ có phong thái rất riêng mà suốt đời này cô lẽ cô không bao giờ quên được: “Em cho phép anh được chúc mừng em nhân lễ tốt nghiệp chứ? Mong em luôn thành đạt và hạnh phúc!”. Vi nhìn trân trân vào chữ ký quen thuộc của anh, trái tim cô nhói lên, bất giác hai giọt nước mắt tự động lăn ra trên gò má. Vi bắt lực cầu vào lòng bàn tay mình một cái. Ngần ấy năm trôi qua, trái tim cô vẫn hoàn toàn bị anh chế ngự. Cô than thầm không biết mình ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà không sao thoát ra khỏi cái bóng của anh được. Lẽ ra cô phải cảm giận anh vì anh đã lừa dối cô. Cô có lẽ chỉ là phút say nắng chốc lát trong những năm tháng cô đơn khi anh đi học xa nhà. Vậy mà cô chưa bao giờ thôi nghĩ về anh. Những thứ có thể nhắc nhở về sự tồn tại của anh vẫn khiến cho cô rơi nước mắt. Mà cô thì không bao giờ có anh được nữa, và có lẽ chưa bao giờ cô thực sự có anh. Vi chưa chút gấp tấm thiệp lại, những muốn xé nát nó ra, nhưng lại không có đủ can đảm để làm điều đó. Có cái gì như là sự luyến tiếc khiến cho cô ngại ngần. Anh còn muốn chơi trò gì nữa đây? Lẽ nào những gì cô đã nói khi gặp anh ở Hà Nội vẫn chưa đủ rõ ràng hay sao? Anh không hiểu nỗi khổ tâm của cô hay cố tình không hiểu? Hay anh vẫn muốn tham lam có cả vợ và người tình, như một cách thể hiện “đẳng cấp” của những người làm tiền nhiều của? Anh sẽ sẵn sàng bỏ ra bao nhiêu tiền để “mua” cô bằng được? Vi bỗng mỉm cười cay đắng: biết được mình trị giá bao nhiêu tiền có khi cũng là một trải nghiệm thú vị đấy chứ? Nhưng liệu anh có biết được rằng, bất kỳ thứ gì liên quan đến anh cũng có thể trở thành công cụ gây ra những cực hình tinh thần đối với cô hay không? Phải rồi, làm sao anh có thể biết được địa chỉ của cô ở đây nhỉ? Cô đã chuyển nhà sau khi chia tay với anh. Phòng trọ này là do Quân tìm giúp cô. Cũng không có một người bạn chung nào của cô và anh biết địa chỉ này. Cô

tự hỏi không biết bằng cách nào anh đã tìm ra nơi ở của cô? Nhưng nỗi băn khoăn của Vi chẳng mấy chốc đã mau chóng được giải đáp, còn nhanh hơn là cô mong đợi.

Chiều thứ bảy, Quân đến đón Vi đi ăn tối để chúc mừng cho lễ tốt nghiệp của cô như đã thỏa thuận. Vi vẫn còn cảm thấy có lỗi với anh vì cách xử sự của cô lần trước. Vì vậy, cô quyết định sẽ nhân dịp này phải “đền bù” cho anh để lương tâm cô đỡ cảm thấy cắn rứt. Và lại, cô đã quyết tâm sẽ đoạn tuyệt với hình bóng cũ. Số phận cô coi như đã an bài. Bây giờ, trong trái tim cô nhất định sẽ chỉ có một chỗ duy nhất và vị trí đó chỉ dành riêng cho Quân mà thôi... Món quà bất ngờ mà cô tặng cho anh hôm đó đã khiến anh cảm thấy xúc động không nói lên lời: đó là lần đầu tiên anh thấy Vi duyên dáng xuất hiện trong một chiếc váy không tay giản dị, màu xanh dương dịu dàng như rất tôn dáng vóc thon thả của cô. Đây chính là chiếc váy mà anh đã mua tặng cô nhân dịp sinh nhật cô lần thứ hai mươi một. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng khiến cho anh thấy cô xinh đẹp hơn bao giờ hết. Anh cứ đứng ngẩn ra ngắm cô khiến cho Vi đỏ mặt, bối rối. Mãi lâu sau anh mới thốt lên được một câu “em đẹp lắm”. “Lại em hát anh khen hay rồi”, Vi bỗng thấy ngượng nghịu trước lời khen rất chân thành của anh.

Nhà hàng mà anh chọn rất vắng khách. Không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng nhạc không lời trữ tình du dương nhẹ nhàng. Một quán ăn rất hợp cho các đôi yêu nhau. Vi vừa thầm khen Quân khéo chọn quán thì anh đã cắt lời:

– Anh chọn quán này vì hôm nay anh có một việc muốn nói với em. Quán này chắc chắn là yên tĩnh vì rất vắng khách, có không gian để nói chuyện, nhưng anh không đảm bảo về chất lượng món ăn đâu nha – Anh cười.

– Chủ nhà hàng mà lại chọn một nhà hàng chất lượng kém sao được – Vi cũng cười – Mà sao trùng hợp thế nhỉ, em cũng có chuyện quan trọng muốn nói với anh đây.

– Thật sao? Vậy em nói trước đi. Chuyện gì, tin tốt hay tin xấu đây để anh còn chuẩn bị tinh thần. Ồ, mà cũng phải ăn cái đã nhỉ? Em thích gọi món gì?

Trong lúc Quân chọn thực đơn, Vi cứ băn khoăn nâng lên đặt xuống ly nước thủy tinh trước mặt. Cô bối rối không biết sẽ phải nói với anh như thế nào cho anh hiểu rằng, giờ đây cô đã sẵn sàng mở cửa trái tim để đón nhận anh. Phải nói cách nào để không làm tổn thương đến tình cảm của anh, để anh cảm thấy là cô thực lòng, không phải là một sự ban ơn hay miễn cưỡng. Dù sao đi nữa, cô cũng đã đặt một chân lên con đường cô đã chọn, không thể không đi tiếp.

– Em đã chọn được món gì chưa. Ở đây steak được lắm đó...

– Anh Quân à... Hôm trước em đã nhận được một tấm bưu thiếp chúc mừng của anh Nguyên – Vi bỗng nhiên cắt ngang lời anh.

– Vậy sao? – Anh ngập ngừng.

Một thoáng im lặng. Vi cảm nhận rất rõ giọng nói của anh chùng xuống với một chút gì đó vừa như thất vọng, vừa như cam chịu.

– Vâng – Cô nói – Nhưng đối với em điều đó đã không còn ý nghĩa gì nữa. Em đã quyết định sẽ để cho mọi việc trở thành quá khứ.

– Bây giờ em mới quyết định điều đó sao – Anh hỏi, giọng thoáng một chút buồn.

– Thành thật mà nói – Vi tiếp lời một cách khó khăn – Đáng lẽ ra em phải quyết định điều đó từ hai năm trước đây, nhưng em đã không dứt khoát được với bản thân mình... – Cô ngập ngừng – Nhưng bây giờ em không muốn đánh mất... thứ quý giá nhất mà em đang có chỉ bởi vì những ám ảnh của quá khứ. Em xin lỗi, em xin lỗi vì tất cả những phiền phức mà em đã gây ra cho anh. Anh quá tốt với em, còn em đã cư xử thật tệ...

– Em không cần phải nói như vậy... Anh thực ra không tốt như em tưởng – Anh ngắt lời cô, rồi nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi một cách đầy tha thiết:

– Vi, mong em hãy trả lời anh một cách trung thực. Anh chỉ muốn biết một điều... Em có thực sự yêu anh không?

Vi cúi mặt lảng tránh cái nhìn như có tia lửa điện của anh như thể muốn nhìn xuyên thấu trái tim cô. Đôi mắt anh vừa tha thiết lại vừa tuyệt vọng, tựa hồ như anh đã biết trước rằng cô sẽ trả lời anh như thế nào. Vi cắn chặt môi, cô không muốn nói dối anh, nhưng cũng không thể nói thật. Cô không muốn làm anh bị tổn thương thêm một lần nữa. “Nói có đi”, lý trí của cô lên tiếng. Đây là ân nhân của cô, hơn thế nữa còn là người hết lòng tận tụy vì cô. Sao cô có thể tàn nhẫn đến mức như vậy? Cô mấp máy môi, cố gắng để thốt ra cái tiếng “có” đơn giản ấy. Chỉ là một tiếng “có” ngắn ngủi thôi, nhưng đôi môi cô bất động không tuân theo mệnh lệnh. Một khoảng trống im lặng dài như hàng thế kỷ. Cuối cùng, anh lại là người lên tiếng trước:

– Cảm ơn em đã không nói dối anh.

– Em xin lỗi – Cô nói nhỏ gần như một tiếng thì thầm và đưa tay gạt một giọt nước mắt trên khóe mi – Hãy cho em thêm một chút thời gian nữa, để... những chuyện cũ hoàn toàn qua đi...

– Em không cần phải xin lỗi. Anh hiểu rằng tình yêu là thứ không thể gượng ép. Chỉ là anh không may mắn mà thôi – Anh nói và rút trong túi áo ra một gói khăn giấy ướt đưa cho cô lau nước mắt.

Vi cầm gói khăn giấy từ tay anh, nhớ lại lần đầu tiên khi cô khóc trước mặt anh, anh cũng đã đưa cho cô một gói khăn giấy ướt như thế này. Bỗng nhiên, cô cảm thấy mình thật vô tình. Cô thấy nặng trĩu trong lòng cảm giác có lỗi, nhưng không có cách gì có thể chuộc được lỗi lầm đó.

Lại là sự im lặng đáng sợ. Anh ngồi trầm ngâm như đang mãi suy nghĩ về một bài toán chưa có lời giải đáp. Còn cô thì chỉ muốn, giá mà mặt đất nứt ra một lỗ cho cô chui vào, để cô có thể tránh được việc phải đối mặt với anh thì hay biết mấy.

– Có một điều anh muốn nói với em – Cuối cùng anh cũng đã bắt đầu lên tiếng – Có lẽ anh phải xin em tha thứ... Biết bắt đầu như thế nào bây giờ nhỉ? Thực ra, anh không phải là người đã giúp đỡ em trong những năm qua. Đây chỉ là một vụ cá cược, và anh đã là người thua cuộc...

– Anh đang nói cái gì thế? – Vì ngơ ngác nhìn anh, thực sự không hiểu được những gì anh nói.

– Hãy tha lỗi cho anh. Anh đã làm điều này vì khao khát muốn có được em và vì anh tin rằng với thời gian, anh có thể chinh phục được trái tim em. Nhưng anh đã sai rồi Vì ạ. Tình yêu, không phải cứ cố gắng là được.

– Em không hiểu, cá cược là thế nào? Tóm lại, anh đang định nói chuyện gì thế? – Vì sốt ruột cắt ngang lời anh nói.

– Em có còn nhớ cái ngày em chia tay với Nguyên không? Mấy hôm sau Nguyên đã đến tìm anh...

– Anh Nguyên đến tìm anh à? – Vì sững sốt – Sao anh ấy lại đến tìm anh? Để làm gì vậy?

– Để nhờ anh giúp đỡ. Đúng hơn... là để thuyết phục anh tham gia một vụ cá cược.

– Có liên quan đến em chứ?

– Tất nhiên rồi. Chắc em không tưởng tượng được Nguyên đã đau khổ như thế nào đâu. Anh đã rất ngỡ ngàng khi nhìn thấy Nguyên. Có lẽ anh ấy đã không ăn, không ngủ mấy ngày liền, râu ria lởm chởm, đôi mắt thâm quầng. Nguyên nói không có cách nào có thể gặp em được. Giữa em và anh ấy có một sự hiểu lầm, nhưng ngay lúc đó, em sẽ không bao giờ tin những gì anh ấy muốn giải thích. Vì vậy, anh ấy xin anh hãy giúp đỡ...

– Giúp chuyện gì vậy? – Vì hỏi mà giọng cô run lên.

– Mới đầu Nguyên muốn nhờ anh thu xếp để có thể gặp được em, vì khi đó em đã cố tình tránh mặt anh ấy. Nhưng khi Nguyên biết được chuyện của bố em, anh nghĩ anh ấy đã bị sốc. Anh ấy có vẻ như thực sự choáng váng và không nói được gì. Khi đã bình tĩnh lại, Nguyên bỗng thay đổi ý định. Anh ấy không muốn gặp em nữa, mà muốn thông qua anh để thuyết phục em tiếp tục ở lại học cho đến khi tốt nghiệp. Anh ấy không muốn mọi cách cửa tương lai sẽ khép lại trước mắt em. Và... anh ấy đề nghị sẽ chu cấp toàn bộ về mặt tài chính.

– Và anh đã đồng ý? – Vì khẽ hỏi, hai bàn tay cô nắm chặt chiếc khăn ăn đến mức các khớp xương trở nên trắng bệch.

– Không. Anh đã không đồng ý. Bởi vì khi đó anh... thực sự thích em mất rồi... Anh không bao giờ muốn giúp em quay trở lại với Nguyên. Đối với anh, đây có thể là một cơ hội tốt để có được em, anh không muốn bỏ lỡ... Xin lỗi em, có thể em sẽ nghĩ anh quá ích kỷ, nhưng là con người trong hoàn cảnh ấy, có lẽ nhiều người đàn ông khác cũng sẽ từ chối Nguyên như anh đã từ chối.

Mất Vi mờ đi. Một làn nước mắt bắt đầu phủ lên đôi mắt cô, chắn ngang tầm nhìn của cô. Cô không thấy khuôn mặt của Quân nữa, chỉ có tiếng nói của anh vẫn vang bên tai cô như vọng về từ một thế giới nào đó khác.

– Nguyên đã không thuyết phục được anh giúp đỡ em và anh ấy. Anh ấy đã ra về, có lẽ cũng không thất vọng cho lắm, vì anh ấy cũng có thể đoán được tình cảm của anh đối với em, nên dĩ nhiên, kết quả sẽ phải là như vậy. Còn anh, anh đã suy nghĩ cả đêm xem có cách nào giúp em ở lại. Nếu em về Việt Nam, thì cơ hội để anh có được em cũng sẽ không còn nữa. Anh chỉ có thể nghĩ ra được hai cách: một là em kết hôn với anh, nghiêm nhiên em sẽ được nhập quốc tịch và có thể ở lại đây. Hai là em phải tiếp tục học. Cả hai con đường đối với anh đều không thể thực hiện. Với con đường thứ nhất, chắc chắn em không bao giờ đồng ý, anh hiểu tính em lắm chứ và anh có thể đoán được em sẽ phản ứng như thế nào. Còn con đường thứ hai, thì anh lại không có đủ khả năng tài chính để làm việc đó. Vì anh hiểu để em có thể tiếp tục học, ngoài tiền học phí của em, còn phải có đủ tiền để em sống và gửi về giúp em trai em ăn học ở nhà. Anh tự biết điều đó vượt ra ngoài khả năng của mình...

– Nhưng cuối cùng anh vẫn là người đã giúp đỡ em đấy thôi! – Vì khóc một cách lặng lẽ mà cô cũng không hiểu vì sao. Trong lòng cô, những tình cảm đối nghịch cứ đan xen khiến cô cũng không hiểu mình đang giận dữ hay cảm động nữa.

– Anh thực sự muốn anh là người có thể giúp em, nhưng lúc đó quả thật anh không biết còn có cách nào khác. Anh xin lỗi! Tuy nhiên anh cũng dứt khoát không muốn giúp Nguyên. Anh nghĩ Nguyên sẽ phải tự giải quyết chuyện của anh ta vì anh ta chính là người đã gây ra những chuyện đó, anh ta đã làm cho em bị tổn thương. Lúc đó, anh rất ghét Nguyên. Anh nghĩ Nguyên không xứng đáng với tình yêu trong sáng của em... Nhưng Nguyên đã không dễ dàng bỏ cuộc. Hai hôm sau, anh ấy lại đến gặp anh. Và lần này anh ấy đề nghị một vụ cá cược...

– Cá cược chuyện gì vậy?

– Nguyên nói với anh rằng tình yêu mà anh ấy dành cho em là chân thành và không gì có thể thay đổi được. Anh ấy sẵn sàng làm mọi thứ để em được hạnh phúc và có một tương lai tốt đẹp hơn. Vì vậy, Nguyên đề nghị anh hãy giúp anh ấy thuyết phục em ở lại học tiếp, nếu như trong hai năm em ở lại đây mà anh có thể chinh phục được trái tim em, làm cho em hạnh phúc thì anh ấy sẽ tự nguyện rút lui. Nguyên hỏi anh có đủ tự tin để dám chấp nhận một vụ cá cược như vậy không?... Và anh đã chấp nhận... Nếu em hỏi anh có phải anh chấp nhận là vì cái tôi của anh, vì lòng tự ái đàn ông của anh hay không, thì câu trả lời là đúng. Nhưng đó chỉ là một phần. Anh cũng nhận thấy rằng, ở lại học là con đường tốt hơn cho em so với việc về Việt Nam với một tương lai mù mịt. Nếu như anh không thể làm gì để giúp em ở lại thì anh cũng không nên cản trở những cơ hội khác của em. Hơn nữa, anh cũng muốn đánh bạc một lần với số phận, để biết được tình yêu thực sự của em dành cho ai, để học được một bài học rằng tình yêu là không thể gượng ép...

– Tất cả những chuyện này là thật sao? – Vì choáng váng, không bao giờ cô có thể ngờ được sự việc lại thực sự xảy ra với cô như thế. Những lời Quân nói giống như đang kể lại một bộ phim nào đó chứ hoàn toàn không liên quan gì tới cô cả.

– Chính bản thân anh nhiều khi cũng không thể ngờ mình đã chấp nhận một đề nghị khó tin như vậy. Nguyên quả thật là một người kỳ lạ... Suốt hơn hai

năm qua, anh đã hy vọng, đã làm mọi thứ có thể để chiếm được tình cảm của em, nhưng anh biết cho dù anh có tốt với em hơn thế nữa, thì người mà em yêu vẫn cứ là Nguyên. Đối với anh, em chỉ có một sự hăm on đơn nhất, em muốn dùng tình cảm để đền đáp lại việc anh đã giúp em. Nhưng sự thật Nguyên mới là người giúp em đấy Vi à.

– Nhưng mọi chuyện giữa em và Nguyên đã kết thúc từ lâu rồi. Em không cần biết giữa các anh đã thỏa thuận thế nào. Em chỉ biết anh là người đã cu rư mang, giúp đỡ em những lúc em gặp khó khăn. Em không có nghĩa vụ gì trong vụ cá cược của các người... – Cô khóc.

– Phải, nhưng anh tự biết không bao giờ anh có được tình yêu của em, phải vậy không? Bây giờ em hãy tự quyết định con đường mà em sẽ đi tiếp. Em không phải chịu ơn anh, đừng bận tâm về điều đó nữa... Anh đã hứa với Nguyên rằng, nếu như anh là người thua cuộc, anh sẽ giúp Nguyên chuyển cho em cái này... – Quân vừa nói vừa rút trong túi áo một chiếc phong bì đưa cho Vi.

– Bây giờ anh đã kể hết với em mọi chuyện rồi, em hãy tự mình quyết định nhé...

Chiếc phong bì được mở ra ngay sau khi Vi về đến nhà. Quảng vội chiếc túi xách lên bàn, Vi ngồi sụp xuống giường, hai bàn tay run run xé lớp keo dán. Bên trong chiếc phong bì có một trái tim gấp bằng đồng hai mươi đô la và một mảnh giấy nhỏ. Từng nét chữ của Nguyên hiện lên rõ ràng trước mắt cô:

“Em yêu dấu của anh, anh thật sự không biết đến khi nào em mới đọc được những dòng chữ này, mà cũng có thể là không bao giờ. Nhưng anh muốn em biết một điều: tình yêu mà anh dành cho em không bao giờ thay đổi, anh vẫn sẽ tiếp tục chờ em. Nếu một ngày nào đó em tha thứ cho anh, hãy gửi lại cho anh trái tim này nhé, và cả trái tim của em nữa. Yêu em!”

Vi không biết cô đã khóc từ khi nào. Những giọt nước mắt lạnh lẽo nhỏ xuống làm ướt nhòe mẩu giấy trong tay cô. Anh nói rằng tình yêu mà anh dành cho cô không bao giờ thay đổi, điều đó có thật không? Đó là điều mà cô khao khát được nghe bấy lâu nay. Những lời anh nói trong thư khiến cho trái tim cô tan chảy. Ngay lúc này đây, cô chỉ muốn lao vòng tay anh, được tựa đầu vào bờ vai anh, để được anh vỗ về, an ủi. Nhưng tại sao hơn hai năm qua anh hoàn toàn im lặng? Anh thậm chí không tìm cách liên lạc với cô mặc dù anh vẫn dõi theo từng bước cô đi, từng việc cô làm? Còn vợ anh thì sao? Vợ anh... Vi chán nản nằm vật xuống giường. Sự thật bao giờ cũng phủ phàng. Dù cho anh có nói yêu cô đến hàng nghìn lần thì cũng không sao thay đổi được thực tế là anh đã có vợ, hơn thế nữa, có vợ ngay khi anh nói yêu cô lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nguyên

Ánh nắng chiều chiếu xuyên qua lớp màn cửa sổ vào đến tận bàn làm việc của Nguyên. Đã năm giờ chiều. Nguyên bỏ tập tài liệu đang đọc lên mặt bàn. Anh bước lại gần cửa sổ, khẽ vén tấm màn nhìn qua lớp cửa kính xuống phía dưới đường. Từ tầng mười bốn, dòng người và xe cộ đang chen chúc nhau trở nên bé xíu như trong một câu chuyện về thế giới của những người tí hon. Nguyên khẽ thở dài, sao Hà Nội lúc nào cũng bận rộn và ồn ào đến thế. Có tiếng gõ cửa nhẹ, rồi cô thư ký bước vào, đặt trước mặt Nguyên một tập giấy tờ và thư tín:

– Cái này là hồ sơ từ phòng ngoại hối chuyển lên để anh ký, còn đây là thư từ, công văn nhận được hôm nay.

Nguyên bỏ qua tập hồ sơ, lật nhanh đồng thư trên mặt bàn. Chỉ có vài cái công văn của Ngân hàng Nhà nước. Một thoáng thất vọng lướt qua khuôn mặt anh. Anh nhặt cây bút lên, nói với cô thư ký mà mắt vẫn không rời tập hồ sơ:

– Còn gì nữa không?

– Dạ, không ạ – Cô gái nhẹ nhàng đáp.

– Ok, cảm ơn cô.

Khi cánh cửa phòng làm việc đã khép lại sau lưng cô gái, Nguyên chán nản buông cây bút xuống, khẽ ngả người lên chiếc ghế quay bọc da êm ái, nhắm mắt lại với một vẻ mệt mỏi không che giấu. Vẫn không có tín hiệu gì từ phía cô. Đã hơn một tháng trôi qua kể từ khi Quân nhắn tin cho anh biết là đã chuyển lá thư của anh cho Vi. Vậy mà không hề thấy có một phản ứng nào từ phía cô, như thể cô đã hoàn toàn không nhớ tới sự tồn tại của anh. Thời gian tiếp tục trôi, anh tự hỏi mình sẽ còn phải chờ đợi bao lâu nữa. Tại sao lại có người cứng đầu đến thế? Trái tim cô ấy có phải làm bằng một thứ hợp kim không gì nào đó chẳng? Hay cô ấy đã hoàn toàn không còn chút tình cảm nào với anh? Hơn hai năm qua anh sống với một chút hy vọng le lói, giống như một ngọn nến lay lắt, nhưng cứ mỗi khi chực tắt, anh lại thổi bùng nó lên bằng một niềm tin dai dẳng. Chưa bao giờ anh nghĩ đến chuyện bỏ cuộc. Anh đã từng nói anh sẽ chờ cô cho đến khi nào không còn hy vọng nữa. Nhưng có lẽ đã đến lúc anh phải làm một cái gì đó. Anh không thể cứ ngồi yên ở đây mà chờ đợi được nữa. Thời gian cứ trôi, rồi cũng đến một lúc nào đó anh cảm thấy mệt mỏi. Nguyên đưa tay sờ lồng chiếc cà vạt. Không khí trong phòng điều hòa trở nên ngột ngạt. Anh xô ghế đứng dậy, bước ra khỏi phòng, nhấn nút gọi thang máy đi xuống sảnh. Anh muốn hít thở một chút khí trời.

Bước qua khỏi cửa kính của tòa nhà, những âm thanh ồn ào của đường phố bỗng đổ ập đến, bao vây quanh anh. Hơi nóng của buổi chiều tháng tám phả vào mặt anh hăm hập. Nguyên khẽ rung mình, nhắm hướng bờ hồ rảo bước... Không khí dịu mát quanh bờ hồ khiến cho Nguyên cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Anh lơ đãng nhìn những đôi tình nhân đang ôm nhau trên những băng ghế đá. Một vài người khách nước ngoài đang bị mấy chú bé bán rong bao vây mời chào bằng một thứ tiếng Anh ngọt ngào. Bỗng nhiên một món hàng từ xe bán hàng rong đập vào mắt anh. Nguyên không nhận ra là anh

đang bước theo xe hàng đó như người mộng du. Cô bé bán hàng trạc mười hai tuổi nhận thấy anh đang đi theo nên lập tức dừng xe, hỏi anh về mối chào:

– Chú ơi, chú mua gì cho cháu đi: kẹo cao su, bật lửa ga, buru ảnh, móc đeo chìa khóa...

– Tôi muốn xem cái áo kia – Nguyễn trả lời, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc áo phông màu đỏ chói có in một ngôi sao vàng trước ngực.

– À, chú muốn mua áo cờ đỏ sao vàng à – Cô bé hớn hờ cười, nhanh nhẹn rút phát chiếc áo phông ra đưa cho Nguyễn – Một trăm nghìn chú ạ.

Trả tiền xong, cầm chiếc áo trong tay, Nguyễn mới như người vừa hoàn hồn. Liệu cô có nhận ra anh khi anh mặc chiếc áo này đứng dưới chân CN Tower để chờ cô hay không – Anh tự cười thầm hành động ngớ ngẩn của mình. Cô bé bán hàng nhìn anh một cách kỳ lạ, vội vàng nhét tiền vào túi, ba chân bốn cẳng dắt xe đi thẳng, như thể sợ anh sẽ đổi ý. Nguyễn bản thân ngồi xuống một băng ghế ven hồ. Chiếc áo trong tay anh trở nên đỏ nhức nhối trong ánh chiều tà. Chắc cô sẽ chẳng bao giờ làm những điều ngớ ngẩn như thế này đâu? Chắc cô chẳng có đủ thời gian để mà nhớ lại những kỷ niệm cũ, cũng chẳng đủ niềm tin để làm những điều phù phiếm như họ đã từng hứa với nhau. Có thể cô cũng chẳng bao giờ mong gặp lại anh nữa. Nguyễn thấy nhói trong tim với ý nghĩ đó. Anh vội đứng dậy, bước ra đường, tay vẫn nắm chặt chiếc áo phông đỏ như niềm tin son sắt của anh.

Suốt dọc đường về, Nguyễn không sao dứt ra được khỏi những dòng suy nghĩ miên man. Những ý nghĩ về cô tranh nhau ập đến trong tâm trí anh, xối xả như một dòng thác lũ. Hai năm qua đối với anh dài như hai thế kỷ. Không có cô bên cạnh, thời gian cũng như ngưng đọng. Cô luôn hiện hữu trong trí tưởng tượng của anh, gần quá, mà lại xa xôi quá... Những giấc mơ về cô đã trở đi trở lại ám ảnh anh suốt bao nhiêu đêm dài. Ngay từ những ngày đầu tiên, trái tim anh đã bị chế ngự bởi cô gái nhỏ nhắn ấy, đến mức dù biết sẽ trở thành một kẻ lừa dối trong mắt cô, một người chồng bội bạc trong mắt thiên hạ, anh vẫn không đủ can đảm để rời xa cô. Những day dứt, trăn trở, cảm giác tội lỗi, những bài học về đạo đức cũng không giúp gì được anh, bởi sức hút của cô mạnh hơn tất cả. Anh đã từng muốn thú nhận với cô, anh đã từng thử tìm cách không gặp lại cô... nhưng nỗi sợ mất cô khiến cho anh trở nên yếu đuối, để rồi cuối cùng, dù đã cố gắng, anh vẫn không thể làm được điều đó. Anh đã không có một cơ hội nào, dù chỉ để nói với cô một lời an ủi. Nguyễn nhắm mắt lại một cách mệt mỏi. Anh cũng đã không có cơ hội góp mặt trong lễ tốt nghiệp của cô cho dù anh sẵn sàng đánh đổi nhiều thứ để có thể được ở bên cô, chia vui với cô trong ngày trọng đại đó. Giá như thời gian có thể quay ngược lại... Ký ức về lần cuối cùng anh gặp cô trong buổi chiều tháng năm năm đó vẫn còn nguyên vẹn cảm xúc như vừa mới hôm qua, khi cô bỏ anh ra đi với một nỗi căm giận và một trái tim bị tổn thương. Anh đã bắt một chiếc taxi đuổi theo cô khi đó...

– Taxi, taxi!

Anh gần như nhảy ra giữa đường để chặn một chiếc taxi đang đi tới. “Phải chắc chắn là cô ấy đã về đến nhà an toàn” – Anh nhủ thầm trong lúc vội vã nói với người lái taxi địa chỉ nhà cô. Anh vẫn còn chưa hết lo lắng vì vụ tai nạn của cô lúc trước. Chuyện gì có thể xảy ra nếu như anh không đi theo cô? Anh rùng mình không dám nghĩ tới điều đó. Gục mặt vào giữa hai bàn tay, anh cảm thấy căm ghét bản thân mình hơn bao giờ hết. Anh có thể làm tất cả, cố gắng hết sức để mang lại cho cô hạnh phúc, vậy mà chính anh lại là người gây ra cho cô nỗi đau đớn này. Anh không biết phải làm cách nào để giải thích với cô rằng mọi chuyện không phải như cô nghĩ, rằng anh không hề lừa dối cô. Không phải anh muốn thanh minh với cô về điều đó, chỉ là nếu như cô có thể hiểu ra mọi chuyện thì ít nhất cô cũng sẽ không cảm thấy đau khổ đến thế. Không có gì thật hơn tình yêu mà anh dành cho cô trong cuộc đời này. Nhưng cô sẽ không bao giờ tin anh. Cô yếu ớt, dịu dàng, nhưng cũng mạnh mẽ và quyết đoán. Cô sẽ không tin anh... Nhưng thật ra anh có quyền gì để đòi hỏi cô phải tin anh kia chứ? Anh đã có vợ, đó là sự thật. Vậy thì tại sao cô lại phải thông cảm với những sai lầm của anh? “Mình đúng là một kẻ tội tệ” – Anh nghĩ. Cô nói đúng, liệu có lời giải thích nào có thể bào chữa cho sự lừa dối? Anh sẵn sàng làm tất cả nếu như có một cách nào đó để chuộc lại lỗi lầm của mình. “Chỉ cần em đừng làm điều gì dại dột trong lúc này” – Anh lầm bầm như đọc một lời cầu nguyện.

Còn cách nhà cô một quãng, nhưng anh bất chợt giật mình khi nhìn thấy cô và Quân đang đứng nói chuyện với nhau. Anh ra dấu cho người lái taxi dừng xe. Cô đứng quay lưng lại phía anh nên anh không thể nhìn thấy khuôn mặt cô nhưng anh có thể đọc được nỗi lo lắng trên khuôn mặt Quân. Rồi sau đó anh thấy Quân đưa cho cô một chiếc khăn giấy và cô dùng nó để lau nước mắt. Vậy là cô vẫn còn đang khóc – Anh xót xa thầm nghĩ trong lúc cố gắng đọc những trạng thái tình cảm trên nét mặt Quân. Không biết Quân đã nói gì mà anh thấy cô bật cười. Một cảm giác cay đắng trào lên trong lòng khi anh nghĩ đến việc Quân có thể làm cho cô cười trong lúc anh lại khiến cô phải rơi nước mắt. Anh đau đớn quay mặt đi. Hình ảnh trước mắt khiến cho anh cảm thấy như có một ngọn lửa thiêu đốt trong trái tim. Hai hàm răng nghiến chặt, anh cố gắng hít một hơi thật sâu vào lồng ngực. Sao anh lại cảm thấy muốn nổi tung lên vì một ai đó khác có thể khiến cho cô hạnh phúc? Chẳng lẽ anh thực sự không muốn cô vui vẻ? “Phải, đồ ích kỷ” – Anh cay đắng thừa nhận – Mi đang phát điên lên vì ghen một cách vô lý. Mi có quyền gì để làm như vậy?”. Ngay lúc đó, tiếng động cơ xe hơi nổ giòn khiến cho anh bừng tỉnh. Vì đã bước vào xe của Quân từ lúc nào. Chiếc xe đang bắt đầu chuyển bánh. Anh lo lắng giục người lái taxi bám theo xe của Quân. Anh không để ý tới cái nhìn đầy nghi ngờ và khó chịu mà người lái xe ném cho anh lúc đó. Đôi mắt anh căng ra, cố gắng nhìn xuyên thấu tấm kính phía sau xe Quân với một nỗ lực vô vọng. Anh không muốn rời mắt khỏi cô dù chỉ một phút. Anh có cảm giác như chiếc taxi đang bỏ ra trên đường, còn người lái xe thì dường như đang dạo phố vào một ngày chủ nhật đẹp trời. Nguyễn cắn chặt môi, nắm ghì hai bàn tay vào nhau để chống lại ước muốn nhảy sang giành lấy vô lăng của gã lái xe đáng ghét.

– Please speed up a little bit[1] – Anh lầm bầm qua kẽ răng.

[1] Tạm dịch: Làm ơn đi nhanh lên một chút.

– Sorry, I can't. I don't want to get a speeding ticket[2] – Người lái xe nhún vai, bực dọc ném sang anh một cái liếc mắt đầy khó chịu.

[2] Tạm dịch: Xin lỗi, tôi không thể. Tôi không muốn bị phạt vì chạy quá tốc độ.

Cuối cùng thì chiếc xe của Quân cũng đã dừng lại sau một khoảng thời gian tưởng chừng như dài hàng thế kỷ. Anh thấy Quân xuống xe vòng sang phía bên kia mở cửa cho cô, rồi họ cùng bước vào một quán cà phê ngay cạnh Harbour Front. Nguyễn cúi nắm tiền vào tay người tài xế rồi mở cửa xe nhảy vọt ra. Anh nhanh chóng lẩn vào đám khách du lịch đang nhàn nhá dạo mát quanh bờ hồ, mắt vẫn không rời khỏi cô lấy một giây. Anh thấy họ chọn một chiếc bàn ngay sát cửa kính. Cô ngồi quay lưng lại phía anh, khẽ nghiêng đầu tựa vào lớp kính rồi nhắm mắt lại một cách mệt mỏi. Anh chỉ có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt cô. Anh không chắc là cô có còn khóc hay không nhưng ngay lúc này đây anh có thể tưởng tượng ra nét mặt buồn rầu với đôi

mắt ngấn nước của cô. Có lẽ cô đang rất mệt mỏi. Anh hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của cô, bởi vì chính anh cũng đang phải chịu đựng nỗi cực hình đó. Dường như có sức nặng của một tảng đá đè lên trái tim anh khi anh nhìn thấy cô trong trạng thái như vậy. Anh ngồi xuống góc khuất sau đám đông đang vây quanh một người nghệ sĩ đường phố. Tiếng vĩ cầm vút lên réo rắt. Nguyên quay sang nhìn người nghệ sĩ đang say sưa kéo một khúc nhạc buồn, đôi mắt ông nhắm lại dưới vành chiếc mũ phớt đen như đang thả hồn vào điệu nhạc. Tại sao trước đây chưa bao giờ anh nhận thấy âm thanh của tiếng đàn violin lại da diết và lay động tâm hồn đến thế? Anh bỗng thấy rung mình, cố gắng quay lưng lại phía người nghệ sĩ để thoát ra khỏi nỗi ám ảnh của tiếng đàn. Anh đưa mắt tìm khuôn mặt cô. Nhưng cô đã xoay hẳn người về phía Quân. Có vẻ như họ đang có một cuộc trò chuyện vì anh thấy Quân chăm chú lắng nghe, đôi mắt nhìn thẳng vào cô đầy lo lắng. Anh ấn hai nắm tay vào túi áo, đôi mắt nâu sẫm lại dưới hai vệt lông mày nhíu chặt vào nhau, dõi theo từng cử động của cô. Cô giấu mặt vào hai bàn tay nhỏ bé, bờ vai mảnh dẻ khẽ run lên từng hồi. Anh khẽ sờ nhìn cô run rẩy trong nỗi đau đớn. Trong mắt anh, chưa bao giờ cô lại bé nhỏ và yếu đuối như chính lúc này đây. Ước muốn thôi thúc được ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô, được vòng tay quanh bờ vai mảnh dẻ của cô, được vỗ về đôi bàn tay cô khiến lòng anh quặn thắt. Cô ngồi ngay trước mắt anh, chỉ cách anh một bức tường kính mỏng manh, vậy mà hai bàn tay anh lại thừa thãi một cách ngu ngốc trong chiếc túi áo khoác chật chội... Anh như bị đông cứng lại trong cơn giận dữ. Quân đang nắm lấy hai bàn tay cô. Trong phút chốc anh muốn bay người lao qua lớp cửa kính về phía Quân. “Buông tay cô ấy ra” – Một tiếng thét nào đó vang lên trong đầu anh. Anh cắn chặt môi để ngăn cho tiếng thét đó không bật ra khỏi miệng. Anh vội quay mặt đi. Không thể chịu đựng được điều đó... Nhưng bỗng nhiên tiếng cười của cô và hình ảnh Quân đưa chiếc khăn giấy cho cô lúc trước chợt hiện ra trong đầu anh. Cần có một người an ủi cô trong lúc này, anh khẽ thở dài. Và Quân có thể làm cho tâm trạng cô bớt nặng nề hơn, anh đau đớn thừa nhận, cảm thấy vị đắng chát của nỗi bất lực vì anh không thể tranh giành với Quân vị trí đó.

Tiếng vĩ cầm lại bắt chợt vút lên réo rắt. Nguyên uể oải đứng dậy. Anh móc ví lấy ra những đồng xu cuối cùng thả vào chiếc hộp đàn để mở trước mặt người nghệ sĩ. Đứng bất động quay mặt ra phía hồ, anh lắng nghe nốt bản nhạc buồn, từng âm thanh như những vệt roi quất vào tâm trí anh đau nhói.

Những ngày sau đó là những ngày khốn khổ nhất trong cuộc đời anh. Anh đã nghĩ có lẽ mình đang bị đẩy xuống địa ngục. Những ngọn lửa từ bên trong như đang thiêu đốt anh từng giây, từng phút. Không, có lẽ cuộc sống thiếu vắng sự hiện diện của cô, mù tịt với những tin tức về cô còn đáng sợ hơn cả địa ngục. Nhưng trên tất cả, nguy cơ mất cô vĩnh viễn khiến cho anh muốn phát điên. Cô không thèm trả lời điện thoại của anh. Những tin nhắn anh gửi cho cô không bao giờ có hồi âm hết như anh đã ném chúng xuống một cái vực sâu không đáy. Anh chực chờ ở nhà cô không biết bao nhiêu lần, nhưng cô tuyệt đối tránh mặt anh. Anh biết mọi cánh cửa đưa anh đến với cô đều đã khép lại. Nhưng anh không hiểu nổi tại sao trong cái vẻ ngoài yếu đuối, mong manh của cô lại chứa đựng một tinh thần cứng rắn đến vậy. Có lẽ anh phải cần rằng viện đến sự giúp đỡ cuối cùng, sự giúp đỡ anh sẽ không bao giờ nhờ đến nếu như còn một con đường khác. Nguyên nhấc chiếc điện thoại lên rồi lại chán nản quẳng nó đi không biết bao nhiêu lần. Anh vùi đầu vào giữa hai chiếc gối trên chiếc sofa. Gọi điện cho Quân cần nhiều nỗ lực hơn là anh tưởng tượng. Không gian tĩnh lặng trong căn phòng nhỏ khiến anh cảm thấy khó thở. Anh vùng dậy, dùng hết sức quăng những chiếc gối đáng thương vào bức tường kính trước mặt. Xò chân vào đôi giày thể thao, anh lao nhanh ra ngoài hành lang, không buồn cả khóa cửa. Bỏ qua nút bấm thang máy, anh lao đến cánh cửa dẫn ra cầu thang bộ, bắt đầu chạy hết tốc lực từ tầng hai mươi xuống đến mặt đất. Anh cứ tiếp tục chạy, chạy mãi. Mồ hôi tuôn ra như tắm ướt đầm lưng và ngực chiếc áo khoác mỏng của anh. Cho đến khi các cơ bắp dường như không còn nghe theo sự điều khiển của anh nữa và anh gần như không thể thở nổi, anh khụy xuống bên đường, bỗng chợt nhận ra anh đã chạy thẳng đến chân CN Tower một cách vô thức. Nguyên nằm lăn ra bãi cỏ dưới chân ngọn tháp cao vút, hướng tầm mắt nhìn lên cái ngọn chót vót của nó. Cố gắng điều hòa nhịp thở, anh chậm rãi rút chiếc điện thoại đi động ra, tìm số máy của Quân. Dồn hết sức mạnh lý trí và khả năng thuyết phục của mình, anh thu xếp một cuộc hẹn với Quân.

– Xin hãy làm ơn giúp tôi một việc – Anh mở đầu ngay khi họ vừa yên vị ngồi vào bàn – Chỉ có anh là người duy nhất có thể giúp tôi gặp được Vi lúc này. Chắc anh cũng biết giữa chúng tôi đang có một sự hiểu lầm, và cô ấy không muốn nghe tôi nói.

– Tôi nghĩ tốt hơn anh đừng nên làm phiền cô ấy lúc này. Tôi không thể hiểu tại sao anh có thể gây chuyện với cô ấy giữa lúc cô ấy đã suy sụp vì việc cha cô ấy bị bắt. Anh cũng nên nghĩ cho cô ấy một chút chứ! – Quân bắt đầu bằng giọng lạnh lùng nhưng lại kết thúc bằng âm điệu gay gắt không thể kìm nén.

– Bỏ cô ấy bị bắt? Vì tội gì thế? – Anh như đông cứng lại trên chiếc ghế bọc da, miệng lắp bắp hỏi Quân, không buồn để ý đến những lời chỉ trích mà Quân dành cho anh.

– Anh không biết thật sao? – Quân hỏi, thoáng chút ngạc nhiên – Bỏ cô ấy bị bắt vì công việc kinh doanh có dính líu đến thuế má gì đó, nhà cô ấy bị tịch thu rồi, hiện em trai cô ấy đang phải đi ở nhờ. Cô ấy có lẽ sẽ phải bỏ học thôi.

– Bỏ học ư? Sao có thể như thế? Tương lai của cô ấy... Anh bỏ lưng câu nói, chợt lạnh toát cả người trước cái viễn cảnh ảm đạm về cô mà anh đang tưởng tượng thấy. Cô ấy cô đơn không người thân thích, cô ấy phải chật vật kiếm sống và nuôi cậu em trai, cô ấy phải bỏ dở ước mơ học hành của mình. Điều tiếng thế gian, không một bờ vai để nương tựa, bao nhiêu cay đắng trong cái xã hội đầy phức tạp này... Liệu cô ấy có đủ nghị lực để vượt qua? Nhờ cô ấy sẽ làm điều gì đó đại dột trong lúc cùng quẫn? Anh rung mình với ý nghĩ đó. Trong mắt anh, cô mỏng manh như một chiếc bình pha lê dễ vỡ. Anh không biết liệu cô có thể chịu đựng được một cuộc sống như vậy hay không, nhưng anh biết chắc chắn một điều: chính anh mới là người không thể chịu đựng được, cho dù chỉ mới tưởng tượng thấy cô trong hoàn cảnh ấy. Anh ngồi im lìm như một bức tượng đá, bàn tay vuron ra chưa kịp cầm lấy ly nước giờ đây vẫn đặt nguyên trên bàn, quên bằng mất mục tiêu của nó. Trong đầu anh ngổn ngang những ý nghĩ rối ren. Anh chắc chắn phải làm một cái gì đó để giúp cô thoát khỏi tình cảnh trước mắt, ít nhất cô cũng cần một bờ vai để tựa vào. Vậy mà trớ trêu thay, anh lại không thể ở bên cạnh cô lúc này.

– Nguyên, anh có sao không? – Quân hỏi anh mấy lần, giọng nói đã bắt đầu trở nên lo lắng khi không thấy anh có phản ứng gì.

– Tôi không sao – Mãi một lúc lâu sau anh mới như sự tỉnh quay sang trả lời Quân – Quân, tôi xin anh hãy giúp tôi một việc. Xin anh đừng từ chối, hãy vì Vi mà giúp tôi được không?

Quân nhìn anh trân trối, ngạc nhiên vì cảm nhận được sức nóng của sự quyết tâm trong giọng nói của anh. Anh chăm chú quan sát những phản ứng trên nét mặt Quân và nhận thấy có vẻ như những gì anh đang nói bắt đầu có đôi chút ảnh hưởng. Trần trề hy vọng, anh cố gắng vận dụng hết khả năng ăn nói để thuyết phục Quân giúp đỡ anh thực hiện kế hoạch của mình, dù biết rằng anh đang đánh cược với số phận...

Cuộc họp sáng nay bàn về việc mở thêm hai chi nhánh mới ở Đồng Nai và Nha Trang, và cũng bắt đầu chuẩn bị cho việc thành lập công ty mua bán nợ, đánh dấu lộ trình Nam tiến của tập đoàn DP. Nguyên nhìn đồng hồ đeo tay, còn hơn một tiếng nữa mới đến cuộc họp tiếp theo. Đây là cuộc họp quan trọng bàn về kế hoạch “thâu tóm” một ngân hàng lớn ở khu vực phía nam của DP. Tài liệu chuẩn bị cho cuộc họp anh đã nghiền cứu kỹ lưỡng từ tối hôm qua. Cứ theo cái đà này thì lịch trình làm việc của anh trong thời gian sắp tới chắc sẽ hết sức khít khao. Anh mệt mỏi nói lòng cà vạt. Công việc trước đây chiếm đến 90% cuộc sống của anh, nhưng sau cuộc hôn nhân bất đắc dĩ này đã hoàn toàn chiếm trọn thời gian và tâm trí anh. Nguyên khẽ nhắm mắt lại. Có lẽ bây giờ đã đến lúc anh phải lên kế hoạch cho các tham vọng của riêng mình. Sau vài giây do dự, anh nhấc điện thoại lên, bấm số di động của mẹ: “Mẹ, nếu tối nay mẹ không phải đi đâu thì nấu cơm cho con ăn với nhé”.

Buổi tối hết giờ làm việc, Nguyên đến thẳng nhà mẹ anh. Người phụ nữ khoảng hơn sáu mươi tuổi, khuôn mặt thanh thoát mở cửa đón anh với một câu hỏi thay cho lời chào:

– Sao, hôm nay con không có kế hoạch gì à? Hay lại có chuyện gì?

– Vâng, mãi mới có một hôm thoát khỏi rượu và cơm hàng – Anh cười – Mẹ nấu món gì thế?

– Canh chua cá – Mẹ anh mỉm cười, đôi mắt lấp lánh sau cặp kính cận.

Nguyên ngồi xuống đối diện với mẹ. Bà nhanh nhẹn đẩy bát canh đến trước mặt anh:

– Kế hoạch mở chi nhánh và công ty mua bán nợ tiến hành đến đâu rồi?

– Mọi việc đang tiến triển tốt, chắc không có vấn đề gì. Giấy phép đã xin được rồi mẹ ạ.

Anh khẽ ngược lên trả lời bà. Có thể dễ dàng thấy anh được thừa hưởng những nét đẹp nhất từ khuôn mặt mẹ anh, đặc biệt là đôi mắt màu nâu sẫm, to và sâu thăm thẳm.

– Đạo này vợ chồng con thế nào? – Mẹ anh hỏi khẽ sau một thoáng ngập ngừng.

– Có gì để nói đâu – Giọng anh bỗng lạnh như băng – Chỉ có xấu hơn thôi.

Bà khẽ thở dài, đẩy cao cặp kính đang trễ xuống trên sống mũi.

– Hôm nay con đến đây cũng vì chuyện này – Anh nói.

Rồi anh đặt bát xuống, ngẩng lên nhìn mẹ. Một cách ngắn gọn, Nguyên nói thẳng vào vấn đề đã ám ảnh anh suốt mấy năm nay:

– Con muốn ly hôn.

Một phút im lặng nặng nề. Mẹ anh không trả lời, lặng lẽ dọn bàn ăn rồi vào bếp mang ra một tách trà nóng đặt trước mặt anh.

– Con không thể làm thế lúc này được – Bà nhẹ nhàng lên tiếng.

Nguyên nhìn mẹ ngơ ngàng, không dám chắc liệu mình có đang nghe nhầm không. Mẹ luôn là một đồng minh của anh trong chuyện này. Hơn ai hết bà là người hiểu rõ nhất cuộc hôn nhân gượng ép của anh.

– Trước sau gì thì cũng sẽ như vậy thôi mẹ – Anh trả lời sau khi đã định thần lại.

– Nhưng không phải lúc này – Mẹ nhìn anh bằng đôi mắt nghiêm khắc như thể anh là một cậu bé lên năm.

– Con biết là DP đang có kế hoạch “thâu tóm” KT bank – Mẹ anh nhẹ nhàng giải thích.

– Con có tham gia cuộc họp chiều nay – Giọng anh lạnh lùng.

– Biết vậy rồi mà con còn đặt ra vấn đề đó vào lúc này? DP đang âm thầm thu gom cổ phiếu của KT bank, không có ai muốn một vụ ly hôn ầm ĩ sẽ thu hút sự chú ý của báo chí và thị trường. Hơn nữa, con có biết cái giá của một cuộc ly hôn sẽ như thế nào không? Sẽ là một nửa tài sản của con đấy! Khủng hoảng kinh tế còn kéo dài chưa biết khi nào mới kết thúc. Bất động sản đóng băng, chứng khoán thì lao đao. Bây giờ kiếm tiền không dễ như trước đây. Số vốn còn tồn đọng trong mấy dự án xây dựng không biết khi nào mới rút ra được. Thời điểm này nếu con không khéo léo, con có thể tay trắng ra đường bất cứ lúc nào. Con nên nhớ, khối tài sản con đang nắm giữ trong tay là mồ hôi nước mắt của cả gia đình biết bao nhiêu năm qua, không thể một chốc ném qua cửa sổ cho người ngoài được.

– Mẹ – Anh ngơ ngàng kêu lên, không hề chờ đợi một thái độ như vậy từ phía mẹ anh.

– Con Dung liệu có đồng ý ký vào đơn ly hôn của con không? Liệu bố nó có dễ yên cho con làm việc đó không? Có trời mới biết họ sẽ còn giờ trò gì nữa. Mà đã đơn phương nộp đơn ly hôn, thủ tục đầu tiên chắc chắn sẽ là hòa giải. Cả con và gia đình nó sẽ là miếng mồi ngon cho báo chí khai thác. Con muốn trở thành tâm điểm và mục tiêu đàm tiếu của thiên hạ không? Nhưng chắc chắn bố vợ con sẽ không bao giờ muốn điều đó. Rồi cuộc người thiệt thòi sẽ chỉ là con và gia đình mình thôi – Bà khẽ khàng phân tích.

– Mẹ, như thế này đâu phải là cuộc sống gia đình. Trước sau gì cũng sẽ phải ly hôn – Anh cương quyết nhìn mẹ.

– Mẹ biết – Bà thở dài – Nhưng ít nhất cũng nên để qua một thời gian nữa, khi công việc xong xuôi... tốt nhất hãy để cho con Dung tự nguyện đề xuất ly hôn thì sẽ thuận lợi hơn.

– Mà hiện tại, cuộc hôn nhân này đang rất có lợi cho các kế hoạch công việc của con – Bà nói thêm sau một thoáng do dự.

– Con không muốn đợi. Việc này con sẽ tự giải quyết được – Anh nhẹ nhàng đứng lên, nói với một thái độ điềm tĩnh nhưng dứt khoát – Thôi mẹ nghỉ đi, con cũng về đây.

– Nguyên, con đang yêu ai phải không? – Bà bỗng hỏi thẳng anh không chút ngập ngừng.

Anh thoáng sững người lại trong một giây, rồi cũng bằng một thái độ thẳng thừng như thế, anh nhìn vào mắt bà, dứt khoát gạt đầu:

– Vâng, đây là lý do vì sao con muốn mọi chuyện sớm kết thúc.

Mẹ anh im lặng, không hỏi thêm điều gì, nhưng trong đôi mắt bà, anh thoáng thấy một ánh xót xa.

Khi bước ra đến cửa, Nguyên dừng lại một lát như đang do dự điều gì. Sau phút ngập ngừng, cuối cùng anh cũng quyết định nói với mẹ:

– Có lẽ hai tuần nữa con sẽ đi Toronto mấy ngày.

– Có việc gì ở đó sao? – Bà hỏi.

– Chỉ là giải quyết vài chuyện cá nhân thôi ạ.

Mẹ anh đứng lặng sau cánh cửa đã khép lại. Cuộc sống không bao giờ dễ dàng. Trời chẳng cho không ai cái gì nhưng cũng không lấy hết của ai cái gì. Đứa con trai đáng thương của bà sẽ bắt buộc phải đứng giữa những sự lựa chọn khắc nghiệt, sẽ phải ra những quyết định khó khăn, mà nhiều khi không có cơ hội để hối tiếc. Con trai bà sẽ thật sự là một thằng bé hoàn hảo nếu như nó không quá dễ bị tình cảm chi phối.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cuộc Gặp Bất Ngờ

Buổi chiều thứ bảy ở Eaton Centre đông nghịt người. Vì tự hỏi hình như người Canada cuối tuần không có việc gì làm ngoài việc đi mua sắm hay sao? Hay họ cũng giống cô, đi ra đường là để chạy trốn nỗi cô đơn? Vì dừng lại trước cửa kính của một quầy hàng bán quần áo. Cô mãi ngắm nghía chiếc áo đang hồ hững khoác trên vai của một cô ma nơ canh có nét mặt lạnh lùng, đôi môi đỏ chót mở hé hé và đôi mắt vô hồn nhìn về phía xa xăm. Làm một con búp bê hóa ra lại hay, chẳng phải suy nghĩ nhiều và chẳng bao giờ biết đến nỗi đau nhân tình thế thái. Đang mãi suy nghĩ miên man thì bất ngờ một khuôn mặt hiện ra trên tấm cửa kính sáng choang. Trái tim cô như ngừng đập. Hai bàn chân như đóng đinh xuống đất. Anh, có đúng là anh không? Vì quay phắt lại theo phản xạ. Bốn mắt gặp nhau. “Làm gì bây giờ?”. Cô đứng như trời trồng trước con người tưởng như sẽ không bao giờ còn gặp lại. Khi anh định làm một cử chỉ tiến lại gần hơn thì đột nhiên cô quay người chạy trốn. Thật không may, trong lúc vội vã, cô va phải một người đi ngược chiều khiến cho chiếc túi cô đang cầm rơi xuống đất, đồ đạc trong đó văng ra tung tóe. Bất đắc dĩ, cô phải quay lại thu nhặt chúng. Nhưng một bàn tay đã nhanh hơn, túm được chiếc túi và bắt đầu nhặt những vật vừa rơi ra trả về vị trí ban đầu. Cô lặng lẽ nhận chiếc túi từ tay anh, mắt vẫn không nhìn anh, miệng lí nhí một câu cảm ơn rồi quay người bước đi thật nhanh. Nhưng mới được hai bước cô đã phải dừng lại vì một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai:

– Em thật sự không muốn nhìn mặt anh đến thế sao?

“Cô ấy vẫn cứng đầu như vậy” – Anh thầm nghĩ – “Có vẻ gầy đi, chắc là vất vả nhiều” – Một thoáng im lặng xót xa trong anh. Rồi anh sai bước đến bên cô, giật lấy chiếc túi cô đang cầm trên tay:

– Em có thời gian chứ? Anh cần nói chuyện với em một lát.

– Làm sao anh biết em ở đây mà tìm? – Cô ngạc nhiên nhìn anh.

– Anh đi theo em từ nhà... – Anh giải thích – Mà chuyện đó có gì quan trọng đâu. Đi thôi, tìm một chỗ nào đó để ngồi nhé.

Không đợi cho cô kịp phản ứng, anh kéo tay cô bước ra phía cửa. Đường phố đã bắt đầu lên đèn. Dundas Square lung linh rực rỡ với những bảng hiệu quảng cáo cao ngất trên nóc các tòa nhà. Trời chập tối se lạnh, những đợt gió đầu thu khiến Vi bất chợt rùng mình. Vì làm một cử chỉ như muốn lấy lại chiếc túi để tìm chiếc khăn quàng cổ, nhưng rồi lại hạ tay xuống vì chợt nhớ ra lúc trưa trời ấm, cô đã quên không mang theo khăn. “Biết ngay mà, cô ấy vẫn chẳng bao giờ nhớ đem theo khăn, mũ, đến sức khỏe của mình cũng không biết tự lo” – Anh khẽ lắc đầu khi nhận thấy cái rùng mình của cô. Một tay vẫn nắm chặt tay cô như sợ buông ra cô sẽ chạy trốn mất, còn tay kia lục tìm trong chiếc cặp máy tính đeo bên mình, anh lôi ra một chiếc khăn lụa mỏng. Chiếc khăn này anh mua cho cô trước hôm họ chia tay, nhưng sau đó anh đã không có cơ hội đưa tặng. Vì ngỡ ngàng thấy anh kéo cô quay mặt

lại, khê quần chiếc khăn vào cổ cho cô trong lúc một tay vẫn nắm chặt tay cô, không nói một lời. Vì bối rối không biết phải phản ứng ra sao. Cô rút rề gỡ tay ra, quay mặt đi, mắt không dám nhìn anh. “Anh ấy vẫn như thế, vẫn cứ dễ làm người ta cảm động bằng những cử chỉ nhỏ nhặt. Không biết anh ấy còn nhớ lần đầu tiên đã quàng khăn cho mình như thế nào không?” – Cô bối rối nghĩ thầm – “Tại sao mình lại dễ dàng bị lung lay như thế, đáng lẽ không nên đi theo anh ta mới phải” – Cô khê cắn môi, tự trách mình. Nhưng anh thì không dễ dàng thay đổi mục tiêu của mình đến thế. Anh chộp lấy bàn tay cô vừa rút ra, kéo cô băng qua đường đi nhanh trên hè phố, lướt qua những ô cửa kính lộng lẫy ánh đèn.

– Anh định đi đâu thế? – Cuối cùng cô không chịu nổi nữa phải cất tiếng hỏi.

– Tìm một chỗ để nói chuyện. Đến cái hồ nhỏ ở gần City Hall được chứ?

– Có thể đi bus hoặc subway[1] được không? – Cô đề nghị.

[1] Tàu điện ngầm

– Sao thế, em không có thời gian rảnh à? Ngày xưa em vẫn thích được đi bộ trong những ngày thời tiết dễ chịu thế này cơ mà?

– Em đau chân – Cô nói nhỏ, than thầm trong bụng sao tự nhiên hôm nay lại dở chứng mang đôi giày cao gót vẫn thường chỉ dùng khi đi làm.

Anh khê liếc xuống đôi chân nhỏ nhắn của cô giấu trong đôi giày gót nhọn, theo thói quen cắn môi một cái, thầm trách mình sao lại vô tâm đến vậy. Anh ấn cô ngồi xuống một băng ghế đá bên đường:

– Em ngồi nguyên ở đây đợi anh một lát nhé. Không được đi đâu đấy. Anh sẽ trở lại ngay.

Rồi anh cúi xuống, thận trọng rút hai chiếc giày của cô cầm theo, vừa chạy thật nhanh vừa thỉnh thoảng ngoái đầu lại như một gã keo kiệt canh chừng kho báu, mặc dù chìa khóa kho báu đã cất kỹ bên mình.

Khoảng mười phút sau anh quay lại, trên tay cầm theo một đôi giày bệt xinh xắn. Chẳng nói chẳng rằng, anh nâng bàn chân cô lên xỏ vào đôi giày mới. Vì bối rối co một chân lại, mắt vẫn không dám nhìn anh:

– Để em tự đi.

Anh không phản đối, đưa cho cô chiếc giày còn lại. Giải quyết chuyện giày dép xong xuôi, anh lại kéo tay cô đi như người bảo mẫu dắt tay một đứa bé con. Gió thổi vào mặt cô lạnh lạnh. Vì lơ đãng nhìn những người đi bộ xung quanh cô, người hỏi hã, người thông dong, nhưng tất cả đều đang chuyển động tiến về phía trước, trên những lộ trình rất riêng tư của họ. Vậy mà bỗng nhiên Vi lại cảm thấy những ngày xưa cũ đang quay ngược trở lại. Chính là đây, là những khi cô nắm tay anh lang thang qua các con phố: ồn ào có, tấp nập có, tĩnh lặng cũng có nhưng luôn luôn ngập tràn hạnh phúc.

– Ngồi đây được chứ?

Vi giật mình thoát khỏi những hồi ức đẹp đẽ. Hóa ra là đã đến nơi. Cô khê thở dài, quay trở lại thực tại, thầm hỏi không biết mối quan hệ của cô và anh sẽ đi đến đâu. Không biết anh định nói gì mà kéo cô ra ngồi trước cái hồ lộng gió này chứ?

– Gần đây em sống thế nào? Công việc tốt chứ?

Anh ngập ngừng hỏi, mắt nhìn đăm đăm đâu đó vào khoảng tối ở giữa hồ.

– Vâng, mọi chuyện ổn cả – Cô trả lời với một giọng cố tỏ ra bình thản.

– Anh sang bao giờ thế? – Cô hỏi.

– Sáng nay... – Anh khê trả lời.

Sau đó là một khoảng lặng, cả anh và cô đều không biết phải nói gì nữa.

– Dạo này em... – Anh cố tìm một vài câu hỏi xã giao, nhưng cuối cùng không thể kiềm chế được, anh bỏ lửng câu nói, quay sang nhìn xoáy vào mắt cô, cái nhìn như muốn xuyên thấu tìm cô:

– Em nói đi, em đã quyết định thế nào?

– Quyết định chuyện gì?... Em không... – Lời nói tắc lại ở đầu môi, cô không biết phải nói gì với anh nữa. Có lẽ chính bản thân cô cũng không biết mình muốn gì.

– Em biết anh muốn nói tới chuyện gì mà, em có một trái tim sắt đá đến thế sao? Hay em không còn chút tình cảm nào với anh? Hay là... em đã có người khác?

Một thoáng nghi ngờ bất chợt hiện lên trên khuôn mặt anh. Anh hướng đôi mắt nâu sâu thẳm quan sát từng cử động trên nét mặt cô một cách dò xét.

– Chính anh tự tay hắt đổ bát nước, giờ lại muốn hót lại được sao? – Cô chưa chát, cảm thấy bị chạm nọc vì câu hỏi của anh, anh làm sao biết được cô đã sống những ngày tháng đau đớn thế nào khi thiếu vắng anh – Anh đừng quá tham lam. Tại sao chỉ nghĩ đến bản thân mình mà không nghĩ đến tình cảm

của người khác thế?

“Chỉ nghĩ đến bản thân mình – Anh cay đắng – Cô ấy có ý thức được mình đang nói cái gì không vậy?”. Anh nhắm mắt lại, hai bàn tay nắm chặt để cố gắng kiềm chế những xung đột nội tâm.

– Chẳng phải em đã nói hết những gì cần nói với anh lần trước rồi sao? Hay anh nghĩ số tiền anh bỏ ra đã đủ để mua được em? – Vì nói bằng một giọng châm chọc.

– Em đang muốn nói gì? – Anh gằn giọng hỏi cô, từng chữ như rít qua kẽ răng, quai hàm anh khẽ giật giật.

Vì hồi hận cắn chặt môi, cô biết mình đã hơi quá lời, cô biết mình đã làm cho anh bị tổn thương sâu sắc. Nhưng cô không phải là một người biết kiềm chế và che giấu cảm xúc.

– Nếu như em cho tôi cơ hội, thì tôi đã cho em biết từ lâu rồi. Người đó chưa bao giờ là vợ thực sự của tôi – Anh nói sau giây phút im lặng, dường như đã chế ngự được cơn giận dữ – Đó là một sai lầm. Tôi không phủ nhận rằng tôi đã quá nhu nhược, nhưng cô ấy đã dùng mọi sức ép, kể cả dùng ảnh hưởng của bố cô ấy để bắt tôi phải kết hôn. Mẹ tôi đã đau đầu rất nhiều vì chuyện đó, vì vậy, tôi không có lựa chọn nào khác. Ngay sau đó, tôi bỏ sang Canada du học. Tôi mong cô ấy sẽ hiểu ra tình trạng của một cuộc hôn nhân không có tình yêu thì sẽ như thế nào, mong cô ấy có được khoảng thời gian của riêng mình để suy nghĩ lại. Và chính trong thời gian đó, tôi đã gặp em... Em là tình yêu thực sự của tôi, tình yêu đầu tiên của tôi. Tôi đã giữ gìn em như giữ gìn một kho báu, không dám làm gì tổn thương đến em. Thậm chí khi em cho... tôi đã không dám nhận vì tôi sợ sẽ làm khổ em nếu mọi chuyện không thành. Tôi đã sợ mất em đến tê tái cả người, làm sao tôi có can đảm nói với em sự thật ngay khi đó? Em xúc nổi, em trẻ con, em hay giận dỗi, liệu em có thể chấp nhận việc tôi đã kết hôn hay không?... Vậy mà em đã không cho tôi lấy một cơ hội để được giải thích. Em có biết khi quyết định sử dụng chiêu bài cuối cùng để thuyết phục Quân giúp em ở lại, tôi đã đau đớn như thế nào không? Chấp nhận đặt cược với số phận, có thể sẽ không bao giờ có em được nữa, nhưng đổi lại, ít nhất tôi cũng có thể biết được em vẫn sống ổn, vẫn đang tiếp tục thực hiện những mơ ước của em. Những ngày tháng không có em, tôi mới biết cảm giác hụt hẫng, cô đơn là như thế nào, tôi mới biết cuộc sống không có mục đích là như thế nào. Có thể nhìn thấy em, nghe tin tức về em nhưng không thể đến gặp em, không thể chạm vào em mới đau đớn làm sao, khôn khổ làm sao. Tôi không dám xuất hiện một chút nào trong cuộc sống của em hai năm đó là vì tôi không muốn làm em xáo trộn, để em có thể chuyên tâm vào việc học. Vậy mà trong mắt em, tôi không hơn gì một kẻ lừa đảo, ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân mình. Sao em có tài hành hạ người khác đến thế?

Anh nói một hơi, như đang muốn trút hết những gì chất chứa trong lòng anh hơn hai năm qua, kết thúc bằng một cái xoay đầu, hai tay giữ chặt cho khuôn mặt cô đối diện với anh, gần đến nỗi mũi của cô tưởng như sắp chạm vào mũi anh. Anh nhìn xoáy vào mắt cô một cách dữ dội. Cô cảm thấy cứng đờ cả người, đôi mắt anh như có một luồng điện chiếu vào khiến cho hai má cô nóng bừng. Cô nhớ lại cái cách anh vẫn thường nói một tràng không nghỉ như vậy mỗi khi có điều gì bức xúc.

– Buông em ra – Cô khẽ kêu lên.

Lúc đó, anh mới chợt nhận ra đã mạnh tay với cô, vội buông tay khỏi đầu cô, ngồi xa ra một chút, không nói câu gì, dường như vẫn chưa bình tĩnh lại. Vì cũng im bật trước cơn giận dữ của anh, từng lời nói của anh bắt đầu thấm mềm trái tim cô. Nước mắt nhỏ ra từ lúc nào cô không hề hay biết. Một bàn tay nhẹ nhàng gạt những giọt nước mắt đang lăn trên má cô. Anh chẳng bao giờ mang theo mùi xoa hay khăn giấy, bất giác cô so sánh. Nhưng những ngón tay anh mềm mại và dễ chịu hơn bất kỳ một thứ khăn giấy nào.

– Anh không tìm cách liên lạc với em suốt thời gian qua là vì không muốn em bị xáo trộn hay vì cam kết anh đã hứa với Quân? – Cô hơi nhếch miệng cười.

– Vì – Anh kêu lên một cách khổ sở – Hoàn cảnh khi đó như vậy, anh nghĩ chỉ có cách thông qua Quân mới khiến em chấp nhận ở lại tiếp tục học. Nếu khi đó anh nói anh bị người ta ép phải kết hôn, liệu em có tin anh không?

– Thực sự mọi chuyện như vậy sao? Cô ấy là người như thế nào? – Vì hỏi, sự minh mẫn đã trở lại với cô sau cơn xúc động.

– Anh sẽ kể tường tận mọi việc cho em nghe – Anh nhìn cô dịu dàng, khẽ hít một hơi đầy lồng ngực, rồi bắt đầu kể cho cô nghe câu chuyện về cuộc hôn nhân không mong muốn của mình.

Đó là thời kỳ hoàng kim của ngành ngân hàng và cũng là thời kỳ hoàng kim của tập đoàn DP. Trong lĩnh vực kinh doanh tài chính khi đó, DP nổi lên như một ông lớn với lĩnh vực kinh doanh trải rộng từ ngân hàng, công ty chứng khoán đến đầu tư, kinh doanh bất động sản. Một trong những cổ đông sáng lập của tập đoàn DP là người cha quá cố của Nguyên. Ông mất hai năm trước đó trong một tai nạn xe hơi, để lại một khoản thừa kế không nhỏ là 3% vốn điều lệ của tập đoàn DP cho mẹ con anh. Nghiễm nhiên, Nguyên trở thành một trong những tỷ phú trẻ nhất thời điểm đó, khi mới ngoài hai mươi tuổi. Tốt nghiệp đại học từ Canada trở về được khoảng hơn một năm, anh vào làm việc ở bộ phận ngoại hối thuộc ngân hàng Z (một trong những ngân hàng con của DP), nơi mẹ anh vừa là tổng giám đốc điều hành, vừa là một thành viên trong hội đồng quản trị. Ngoài công việc ở ngân hàng, Nguyên còn phải cáng đáng việc quản lý một công ty tư vấn tài chính, đồng thời có chân trong hội đồng quản trị của một công ty khác. Công việc ngập đầu khiến Nguyên quay như chong chóng. Thêm vào đó, anh còn mắc căn bệnh cầu toàn, cái gì cũng phải làm cho đến mức hoàn hảo mới yên tâm. Chính vì vậy, quỹ thời gian eo hẹp của Nguyên chỉ có đủ để dành cho các nhu cầu thiết yếu của bản thân, cộng theo mỗi tuần một lần chơi tennis với cậu bạn nổi khố và đến phòng tập thể hình một tiếng đồng hồ vào các chiều thứ bảy. Mà ngay cả thời khóa biểu khiêm tốn đó thỉnh thoảng cũng bị anh cắt cho tơi tã những khi có các đợt công tác ngắn, dài... Ấy là còn chưa nói đến thời gian ngủ, nhiều lúc cũng bị anh cắt xén mỗi khi công việc không được xuôi chèo mát mái, chứ nói gì đến chuyện gặp gỡ, làm quen, tán tỉnh, yêu đương. Ngay cả tụ tập cà phê, cà pháo với bạn bè cũng đã là chuyện xa xỉ... Nói như thế không có nghĩa là anh không cà phê, cà pháo, nhậu nhẹt. Nhưng hầu như đó chỉ là những buổi nhậu nhẹt, tiếp khách vì công việc làm ăn. Cậu bạn thân của anh vẫn thường bảo: “Mày chắc yêu mấy cái công ty của mày hơn gái, hay là phải xem lại giới tính đi”. Anh chỉ cười: “Lo cái thân mày đi đã”. Cũng chẳng phải anh không quan tâm đến chuyện tình duyên. Công việc bận rộn chỉ là một phần lý do, cái chính là do chưa có cô gái nào lọt được vào mắt xanh của anh.

Trẻ tuổi, đẹp trai, có học thức, lại là con trai duy nhất của một gia đình giàu có, anh trở thành niềm mơ ước của các cô gái dịu dàng, và mục tiêu theo đuổi của các cô nàng đão đẽ. Nhưng hình như mũi tên của thần tình ái chưa nhắm trúng anh, cho nên anh vẫn còn là một chàng trai độc thân vui tính. Theo tình, tình chạy, chạy tình, tình theo... Anh còn chưa chạy thì tình đã rượt theo anh sát nút. Bằng chứng là số lượng các vệ tinh vây quanh anh vẫn đang ngày một tăng lên. Trong công ty còn rộ lên tin đồn: các nhân viên nữ của anh đang cá cược với nhau xem cô nào sẽ giành được trái tim của chàng sắp trẻ đẹp trai. Cậu bạn thân vẫn thường bảo, ở đời này vô quýt dày có móng tay nhọn, may cứ khó tính thế rồi thế nào cũng gặp phải nữ quái cho mà xem. Anh chỉ cười, nhún vai: “Tao không vội”.

Anh không vội, nhưng cô thì rất vội.

Cô tất nhiên là đã được nghe tiếng tăm về anh. Trong cái ngành ngân hàng nhỏ hẹp ở cái đất Hà Nội bé bằng lòng bàn tay mà cô và bố cô đang làm việc, có ai mà không biết gia đình bà Mỹ Anh. Mà đã biết gia đình bà Mỹ Anh thì đương nhiên phải biết cậu con trai nổi tiếng của bà. Nghe thì nghe vậy thôi, chứ cô cũng chẳng thèm tham gia, bàn tán. Cô lạ gì mấy cậu công tử bột, dù có đẹp trai, nhiều tiền thật đấy, nhưng chắc gì đã phải loại giỏi giang, tử tế. Lại kiểu thiếu gia dựa thế gia đình. Loại ấy, cô hơi đầu mà thêm đề ý. Chẳng gì thì ở nhà cô cũng là công chúa đấy thôi. Bố cô chẳng bao giờ từ chối cô con gái rệu rã duy nhất của ông điều gì. Được cái là nhà cô có điều kiện, bố cô lại là quan chức lớn. Cho nên tiêu chuẩn kén rể của cô cũng chẳng thể tầm thường. Cô vẫn cứ nghĩ về anh như thế, cho đến tận khi cô gặp mặt anh lần đầu tiên trong đám cưới của một người bạn.

Tiệc cưới của Hoa được tổ chức long trọng tại khách sạn Melia Hà Nội. Cả gia đình cô dâu và gia đình chú rể đều làm trong ngành ngân hàng. Bố mẹ cô dâu, chú rể lại nắm những chức vụ tương đối quan trọng, cho nên thành phần khách mời của cả hai bên (khoảng trên dưới một nghìn người) cũng toàn là những người có máu mặt. Anh và cô đều thuộc danh sách khách mời bên nhà gái, lại được ban tổ chức sắp xếp ngồi chung một bàn... Ấn tượng với vẻ bề ngoài bảnh bao và lịch thiệp của anh trong bộ vest đen cắt may vừa khít, lại thêm kích động bởi những tiếng xì xào và những cái liếc mắt dăm dúi của mấy cô gái trẻ bên cạnh đang dõi theo bước chân anh, cô quyết định sẽ chơi trội một phen cho biết. Đương nhiên cô tự đặt mình lên một vị trí cao hơn so với những đồng nghiệp nữ đáng thương kia. Cái mà người ta thèm muốn thì cô có thể dễ dàng có được, âu cũng là chuyện bình thường thôi mà... Vì vậy khi anh ngồi xuống cạnh cô, cô đã chủ động đưa tay ra bắt với một nụ cười tươi: “Chào anh, em là Dung, bạn của cô dâu.” Anh lịch sự nắm lấy bàn tay thon thả của cô, tự giới thiệu tên mình, cũng với một nụ cười niềm nở: “Ôi, thế hóa ra anh làm cùng ngân hàng với cô dâu”, cô reo lên mừng rỡ khi nghe anh giới thiệu, “em thì làm ở ngân hàng Y, cũng có thể coi là đồng nghiệp với nhau được rồi”.

Người trong cùng ngành, có chung đề tài để nói nên câu chuyện bên bàn tiệc nở như ngô rang. Cô cũng khéo léo tự giới thiệu về ông bố quan chức cho anh biết, nhằm khẳng định địa vị “quý tộc” của mình. Cô cảm thấy hài lòng với thái độ lịch thiệp, mực thước trong cư xử của anh, vừa ý với sự thông minh, chín chắn trong tranh luận của anh, cô cũng rất thích dáng người gọn gàng, khỏe mạnh, chiếc mũi cao và đôi mắt nâu sâu thẳm của anh nữa. Anh rõ ràng không phải loại thiếu gia vớ vẩn, tầm thường. Ngay sau cuộc tiếp xúc đầu tiên ấy, cô đã nhất định muốn có anh bằng được.

Tiệc cưới tàn cũng đã hơn mười giờ khuya. Khi anh ra đến chỗ để xe của khách sạn, chưa kịp định hình xem xe mình để ở chỗ nào thì bỗng nhìn thấy cô đang loay hoay quanh một chiếc Toyota Camry màu trắng. Thấy anh, cô lập tức reo lên mừng rỡ:

– A, may quá, em đang không biết nhờ ai. Cái xe của em chẳng hiểu sao tự nhiên lại trở chứng, không thể nào nổ máy được.

Anh nhanh nhẹn bước đến, chìa tay ra:

– Đưa chìa khóa đây để mình xem thử cho.

Cô hơi do dự, rồi ngập ngừng:

– Thôi, khuya rồi anh ạ, cứ để nó lại đây, mai em nhờ người đến giải quyết sau vậy. Anh cho em đi nhờ về nhà là được rồi.

Anh vui vẻ gạt đầu:

– Thế cũng được. Để mình chờ Dung về.

Anh không hề biết rằng, mình đã lọt vào tầm ngắm của cô.

Trong mắt anh, cô tuy không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng có khuôn mặt ưa nhìn. Ngoại trừ cái tính hiếu thắng một cách thái quá ra thì cô cũng có thể coi là một cô gái đáng mến. Nhưng mà chỉ thế thôi, cô không phải là mẫu phụ nữ mà anh thích. Anh sẽ quên cô ngay sau bữa tiệc hôm đó.

Nhưng cô không để cho anh được phép quên. Nếu anh có muốn quên thì cô cũng phải nhắc cho anh nhớ tới cô, bằng rất nhiều biện pháp: tin nhắn, điện thoại, gặp mặt trực tiếp, gửi điện hoa, thiệp chúc mừng, quà tặng... nhân bất cứ ngày lễ hay dịp kỷ niệm nào... Cô không ngại tới thẳng ngân hàng để gặp anh trong giờ làm việc, và cả ngoài giờ làm việc nữa. Được một thời gian, anh bắt đầu thấy ngạt thở, và khó chịu, cảm thấy mình giống như một mục tiêu bị săn đuổi. Nhưng anh cũng không muốn làm tổn thương cô, vì vậy, ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn. Anh bắt đầu tìm cách tránh mặt cô... Đến lần thứ năm thì cô tới tận nhà khiến anh không có cách nào tránh được. Lần này cô ngửa bài với anh:

– Chắc anh cũng hiểu tình cảm của em dành cho anh. Nếu chúng mình kết hôn, thì sẽ là việc tốt cho cả hai nhà. Bố em có thể giúp đỡ nhiều cho công việc của gia đình anh.

Anh đã cười khẩy vào cái đề nghị trơ trẽn của cô. Thực ra anh không hề có ý định làm cho cô méch lòng, nhưng có giàu tương tượng đến mấy, anh cũng không bao giờ nghĩ rằng cô lại có thể thẳng thừng như thế. Cô chẳng vì thế mà sòn lòng. Cô cho anh thời hạn một tuần để suy nghĩ. Nhưng anh bảo anh không cần đến ngần ấy thời gian mới quyết định được. Anh thậm chí còn không yêu cô thì làm sao có thể nói đến chuyện kết hôn cơ chứ. Trước thái độ kiên quyết của anh, cô chỉ cười nhạt: “Đừng vội vàng như thế, em thật lòng yêu anh, Nguyễn ạ”.

Anh đã dám cự tuyệt tình cảm của cô sao? Càng nghĩ cô lại càng tức tối. Cô thì có gì là không tốt chứ: ưa nhìn, cá tính, có học thức đẳng hoàng, lại là

con gái duy nhất của một quan chức cao cấp... Đây người sẵn sàng xin chết dưới chân cô, chỉ mong được cô để ý tới. Trong thâm tâm, cô tự thấy cô và anh hoàn toàn môn đăng hộ đối. Hơn nữa, đã tuyên bố với mấy cô bạn thân là sẽ chiếm được trái tim anh, giờ mà bị từ chối thì mất hết cả thể diện. Mấy tháng vừa qua, cô cứ dính lấy anh như hình với bóng, xuất hiện ở mọi nơi mọi lúc có anh. Cả cái ngành ngân hàng này có ai là không biết rằng cô đang tán công anh đâu? Nhiều người thậm chí còn hỏi thăm cô đã sắp cưới chưa. Thế mà sự nhiệt thành và tấm chân tình của cô lại được đền đáp lại như thế này đây... Tính hiếu thắng trời dấy. Như một đứa bé không lấy được món đồ chơi ưa thích, cô đã khóc một trận như mưa, như gió trước mặt bố cô. Giữa những tiếng nức nở, nghẹn ngào, cuối cùng cô cũng đã kể được cho bố cô đầu đuôi sự việc. Ông đã nổi trận lôi đình. Khuôn mặt phương phi của ông đỏ lên ngang với màu đỏ của chú gà chọi khi vào sới, bàn tay múp míp của ông chém chém vào không khí một cách dứt khoát: thẳng nhai vô danh tiểu tốt đã dám phụ tình con gái cưng của ông, lại còn dám quất ngựa truy phong hay sao? Sĩ nhục con ông cũng chính là sĩ nhục ông. Nhất định phải dạy cho nó một bài học nhớ đời. Quyết định rõ ràng như thế, ông rút ngay điện thoại di động ra, sai cấp dưới của ông điều tra xem cái thẳng nhai ranh to gan đó mặt ngang mũi dọc ra làm sao.

Một tháng đã trôi qua. Đột nhiên không còn bị làm phiền bởi những tin nhắn hay sự xuất hiện dày đặc của cô nữa, Nguyên những tưởng cô đã quên lời đề nghị hôm trước. Bản thân anh cũng đã không còn bận tâm đến chuyện đó nữa. Nhưng thật là sai lầm, anh đã đánh giá khả năng của cô quá thấp.

Buổi sáng đầu tuần hôm đó, vừa bước chân vào ngân hàng, anh đã nhận được điện thoại của mẹ gọi anh lên gặp bà trong phòng làm việc của bà. Chưa kịp ngồi xuống, mẹ anh đã vút ra trước mặt anh một xấp báo. Khuôn mặt mẹ anh choán hết một phần tư trang nhất của các tờ báo. Tất cả đều chạy những hàng tít lớn: Các dấu hiệu sai phạm nghiêm trọng ở Ngân hàng Z – Tổng giám đốc ngân hàng Z dính líu tới những gian lận trong công tác tín dụng – Tổng giám đốc ngân hàng Z bị tố cáo có ý làm sai nguyên tắc – Phát hiện sai phạm trong khoản vay lên đến hàng chục tỉ tại ngân hàng Z... Tin này chắc cũng đã tràn ngập trên các trang báo mạng.

Mất Nguyên hoa lên, sao lại có chuyện như thế này mà anh không hề biết:

– Mẹ, thế này là thế nào ạ?

Mẹ anh lắc đầu nhìn anh:

– Mẹ cũng mới biết sáng nay thôi, con đọc xem.

Nguyên lật tờ báo trên cùng lướt nhanh theo các dòng chữ. Bài báo nói về khoản cho vay với tổng số tiền lên đến tám mươi tỉ đối với công ty TNHH BN. Đây là khoản cho vay với lãi suất ưu đãi. Theo bài báo, các sai phạm gồm có: cho vay không đủ căn cứ pháp lý, công ty không đủ điều kiện để vay vốn nhưng vẫn được vay, tài sản thế chấp không bảo đảm, cho vay vượt quá nhu cầu vốn của công ty. Nhưng điểm mấu chốt như bài báo nhấn mạnh, là có người làm đơn tố cáo đích danh tổng giám đốc ngân hàng Z đã cố ý làm sai quy định, đề nghị điều tra về tội danh lợi dụng chức vụ, quyền hạn để kiếm lợi bất chính, gây tổn thất nghiêm trọng cho ngân hàng. Nguyên lật nhanh những tờ báo khác, tất cả đều đăng cùng một nội dung như nhau.

Sự việc nghiêm trọng hơn là anh tưởng tượng.

– Mẹ, cụ thể khoản vay này là thế nào? – Anh hỏi.

Mẹ anh khẽ thở dài. Chắc chắn có kẻ nào đó đứng sau vụ này muốn hại bà, nhưng là ai thì bà không dám chắc. Bà vẫn còn nhớ rất rõ trường hợp khoản vay của công ty TNHH BN. Làm quản lý thì không được quá cứng nhắc, bà thở dài. Ở cương vị này, lúc nào bà cũng căng thẳng như đang làm xiếc trên dây giữa những nguyên tắc và những mối quan hệ đan xen chi phối. Lăn ranh giới mỏng manh, chỉ cần chệch một bước là có thể không bao giờ gượng dậy được nữa...

– Mẹ có nghi ngờ ai làm đơn tố cáo không? – Anh băn khoăn hỏi.

Bà khẽ lắc đầu. Đây mới chính là mấu chốt của vấn đề. Rõ ràng là có kẻ muốn hãm hại bà nên đã bới lông tìm vết. Nhưng là ai? Ai mà lại có mối thù sâu sắc với bà đến thế?

– Con phải tìm ra người đó trước khi cơ quan điều tra vào cuộc – Anh quả quyết.

Nhưng anh chưa cần phải nhọc công tìm kiếm thì câu trả lời đã tự nó tìm đến với anh, dưới hình dáng của ông chủ tịch HĐQT. Ông chủ tịch cho gọi cả hai mẹ con anh lên gặp ông ngay buổi trưa hôm đó. Chẳng mất công vòng vo, ông vào ngay chủ đề chính:

– Chị biết đấy – Ông mở đầu – Báo chí đang làm rùm beng vụ việc. Mà tôi vừa nhận được một thông tin, nguyên nhân vụ lộn xộn này chính là vì cậu đây.

Ông vừa nói, vừa chuyển cái nhìn từ mẹ anh sang phía anh.

– Làm sao có chuyện đó được – Mẹ anh phản đối – Việc này xảy ra trước khi Nguyên vào làm việc ở đây.

– Không phải nói là cậu ấy gây ra chuyện đó – Ông xua tay – Mà là có người khác vì cậu mà gây sự với chúng ta.

– Tốt nhất là chị và cháu hãy giải quyết ôn hòa chuyện này đi. Nếu có thất lễ gì với cô Dung thì cứ xin lỗi người ta một tiếng là xong.

Rồi ông gãi gãi đầu, hướng cái nhìn về phía mẹ anh:

– Tôi không muốn sự việc rùm beng lên một chút nào. Nếu để bị điều tra, người ta chắc chắn bới bèo ra bọ, người đầu tiên đứng mũi chịu sào chính là chị đây. Mà được lên báo bắt đầu dĩ thế này cũng đã làm tổn hại đến danh tiếng của chúng ta rất nhiều rồi. Người ta đã nói thẳng với tôi rằng đây là việc

có liên quan đến cá nhân cậu Nguyễn, nên chị liệu mà giải quyết sớm.

Nguyễn chết sững người, không ngờ cô có thể làm cho sự việc đi xa đến mức này. Khi biết chuyện, mẹ anh chỉ lắc đầu, không nói với anh một lời. Thì cũng phải, bà còn có thể biết nói gì đây. Mọi chuyện bây giờ hoàn toàn do anh quyết định.

Ngày cưới cuối cùng cũng đã được ấn định. Đêm trước hôm đám cưới, anh đã uống thật say, cậu bạn thân phải vất vả lắm mới đưa được anh lên đến tận giường. Tạm biệt cuộc đời tự do, anh bây giờ đã trở thành con chim bị cầm tù trong cái lồng son có tên là một cuộc hôn nhân không tự nguyện.

Ngay sau đó, ngân hàng Z còn được xuất hiện trên mặt các tờ báo lớn nhỏ một lần nữa. Nhưng lần này là trong loạt bài phóng sự về kết quả điều tra, trả lại sự trong sạch cho đội ngũ lãnh đạo ngân hàng Z. Người ta không tìm được các bằng chứng xác thực về các tội danh của tổng giám đốc, hơn nữa người tố cáo cũng đã tự nguyện rút đơn về.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, trừ anh. Anh căm ghét chính bản thân mình, anh ghê tởm sự hèn nhát của mình. Anh không thể chịu đựng được việc sống chung dưới một mái nhà với cô. Vì vậy, ngay trước đám cưới, anh đã âm thầm nộp hồ sơ xin học tiếp MBA ở U of T, nơi trước kia anh đã từng theo học đại học. Hồ sơ của anh nhanh chóng được chấp nhận. Thế là, chỉ sáu tháng sau khi đám cưới, anh lại xách vali lên đường, để quên đi hết mọi muộn phiền và để trốn tránh cuộc hôn nhân không mong muốn của mình.

Vì chăm chú lắng nghe anh, cổ gồng hình dung ra cô gái đã từng chính thức là vợ của người mà cô yêu. Cái danh xưng ấy, một lần nữa, lại như một mũi dao vô hình đâm vào tim cô, đau nhói. Cô đã phải sống trong đau khổ, dằn vặt, cũng chính bởi vì người phụ nữ đó. Cuộc đời luôn có những ngã rẽ bất ngờ. Hình như số phận của mỗi một con người đều không thể đoán trước...

– Vì, em sẽ tha thứ cho anh chứ? – Giọng nói của anh dứt cô ra khỏi những dòng suy nghĩ.

Tha thứ ư? Cô không biết, không định và không thể nói gì vào lúc này.

Đột nhiên anh kéo cô áp sát vào người, một tay quàng qua vai cô, bàn tay nắm chặt tay cô bóp nhẹ, đôi mắt anh nhìn cô tha thiết, chờ đợi... Trái tim cô hồi nhịp. Cô những muốn dụi đầu vào ngực anh để tìm kiếm làn hơi ấm áp, dịu dàng quen thuộc, để thấy mình bé nhỏ trong sự che chở của anh, để tận hưởng cảm giác bồng bềnh trong hạnh phúc – cái cảm giác mà cô sẵn sàng đánh đổi nhiều thứ để có được.

Nhưng khi phút giây ngây ngất đó qua đi, cô bỗng rùng mình, thoát khỏi vòng tay anh, như vừa chột tỉnh sau một cơn mơ.

– Tha thứ cho anh hay không thì bây giờ cũng có ý nghĩa gì nữa đâu? Có thay đổi được gì nữa đâu? – Cô nhìn anh, nước mắt ngấn mi. Vẫn là câu hỏi không có lời giải đáp đó.

– Vì, hãy cho anh thêm thời gian – Giọng anh tràn đầy hy vọng – Chỉ cần em nói rằng em sẽ đợi anh – Anh lại trả lời cô giống như anh đã từng trả lời cô mấy tháng trước đây.

– Nếu cứ thế này, chúng mình sẽ không bao giờ thoát được ra khỏi cái vòng luẩn quẩn đó – Vì lúc đầu nhìn anh với vẻ bình tĩnh – Hãy nhớ rằng anh vẫn còn đang phải gánh trách nhiệm của một người chồng. Em không thể hứa với anh điều gì cả. Em không muốn làm điều gì vụng trộm.

– Sẽ không có gì là vụng trộm cả. Anh không đòi hỏi em phải làm gì hết, chỉ cần em cho anh thêm thời gian, anh sẽ cố gắng giải quyết chuyện ly hôn trong thời hạn sớm nhất – Anh kêu lên bằng giọng nói thuyết phục nhất của mình.

– Nhưng em không muốn mình là nguyên nhân làm tan vỡ gia đình anh.

– Thì đúng em không phải là nguyên nhân. Kể cả nếu anh không gặp em, kể cả nếu anh không có một ai khác, thì nó cũng sẽ tự tan vỡ thôi, bởi đó có phải là gia đình đâu, đó có phải là tình yêu đâu?

Cô quay mặt đi, cắn môi cố giấu những giọt nước mắt. Tại sao số phận lại đặt cô và anh vào một hoàn cảnh trở trêu thế này. Vì biết trái tim mình đang dao động, nhưng lý trí nhất quyết bảo cô không được thỏa hiệp. Đó sẽ là một sai lầm, một sai lầm mà sau này có khi cô hối hận cũng đã muộn rồi, linh cảm mách bảo cô điều đó. Còn Quân thì sao? Bất chợt hình ảnh Quân vụt lóe lên trong đầu cô. Chính Quân mới là người chia sẻ với cô từng niềm vui, nỗi buồn, chính Quân mới là người chăm lo cho cô, là chỗ dựa cả về tinh thần lẫn vật chất trong giai đoạn khó khăn nhất của cuộc đời. Tại sao Nguyễn luôn luôn không xuất hiện vào những lúc mà cô cần anh nhất? Ôi trái tim đại khờ, trái tim mù quáng của cô... Hai năm qua, dù có là kẻ vô tình nhất thì cô cũng phải nhận ra tấm lòng chân thành mà Quân dành cho cô. Cho dù hoàn cảnh như thế nào, cô cũng không thể phủ nhận rằng, nếu không có Quân, làm sao cô có được như ngày hôm nay? Không, cô không phải là loại người qua cầu rút ván, cô không thể quay lưng lại với Quân để trở về bên anh được.

– Em không thể hứa với anh điều gì cả – Cô nhìn anh lắc đầu – Có quá nhiều trở ngại giữa chúng mình. Em không muốn làm cho tình hình thêm phức tạp.

– Tình hình vốn dĩ đã thế rồi, em từ chối anh thì chỉ làm cho cả hai đau khổ thôi, chứ có thay đổi được điều gì đâu? Vì thế anh mới cần em tin anh – Anh kêu lên tuyệt vọng – Anh sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện. Hãy kiên nhẫn thêm chút nữa Vì ạ.

– Nhưng em không muốn làm đau lòng những người khác chỉ vì hạnh phúc của riêng mình. Liệu sau này anh có ngu yên được không khi biết có bao nhiêu người đang oán hận mình.

– Nhưng đó đâu phải lỗi của mình? Vì, xin em, đừng cố chấp như thế – Giọng anh đã chuyển sang van nài.

Phải, đó có thể không phải lỗi của cô, cũng chẳng phải lỗi của anh, nhưng rốt cuộc, mối quan hệ của anh và cô đã kéo theo biết bao nhiêu hệ lụy. Mà

những vấn đề phải lo nghĩ trong cuộc sống của cô đã quá thừa thãi rồi, sẽ không có chỗ cho bất kỳ một rắc rối nào thêm nữa.

– Em thật sự cảm ơn anh đã giúp đỡ em. Em đã có việc làm rồi. Em cũng có một khoản tiền tiết kiệm nhỏ. Cho em thêm thời gian... Số tiền mà anh đã giúp em, em sẽ trả anh dần dần – Cô nói mà không nhìn anh, lặng lẽ rút tay mình ra khỏi bàn tay anh đang nắm chặt.

– Vì, em đừng như vậy, hãy tha thứ cho anh – Giọng anh khàn đi trong nỗi đau đớn và tuyệt vọng.

Vì cắn chặt môi cho nước mắt khỏi trào ra trên khóe mi.

– Về chuyện anh đã không nói với em từ đầu... em... tha thứ cho anh.

Cô nói thêm với anh bằng một giọng sắp vỡ òa, trước khi quay lưng bước đi. Cô bước nhanh hơn, nhanh hơn, rồi cuối cùng bắt đầu chạy, như thể chạy trốn những tình cảm đang giằng xé trong trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lời Hẹn Sáu Tháng

Sáng thứ hai đầu tuần, Vi đến công ty với bộ mặt phờ phạc của một người không hề chớp mắt. Flora liếc nhìn đôi mắt mọng đỏ của Vi với vẻ tò mò: “Lại đi bar đến sáng đấy à?”. Cô quăng chiếc túi xách lên ghế, chỉ cười cười đáp lại, không đồng tình cũng chẳng phản đối. Cô đồng nghiệp vô tư này đôi khi cũng làm cô khó xử. Vi nháp một ngụm lớn cà phê, bật máy tính lên, bắt đầu làm việc nhưng cả buổi sáng cô không sao tập trung được. Những ý nghĩ về anh và về Quân cứ bám riết lấy cô như những bóng ma...

Sắp đến giờ ăn trưa, mọi người trong phòng đã lục tục đứng dậy. Buổi chiều cô có hẹn gặp một khách hàng vào lúc một giờ ba mươi, nên cô quyết định sẽ đi luôn sau khi ăn mà không quay trở lại văn phòng nữa. Xách túi ra đến sảnh, cô quyết định sẽ thử gọi cho Quân một lần nữa. Điện thoại của anh vẫn để chế độ hộp thư thoại, không có ai nghe máy. Vi thất vọng buông máy xuống. Hôm qua cô đã tìm đến nhà Quân để gặp anh nhưng anh không có nhà, quán ăn cũng đóng cửa. Không biết đã có chuyện gì xảy ra với anh? Phân vân một lúc, Vi bấm số gọi đến nhà bác cô. Đúng như Vi dự đoán, bác cô có thể cung cấp cho cô thông tin về Quân. Hóa ra anh đã đi Vancouver chơi một thời gian. Vi đứng tần ngần trước cái tin vừa nhận được, cửa thang máy đã mở ra từ lúc nào cô cũng không hay. Rõ ràng cô không thể tự nhận là vô can trong việc này. Nhưng anh đã không hề cho cô biết về chuyến “đi chơi” đột ngột ấy. Điều đó chẳng giống anh chút nào, trước đây, anh luôn chia sẻ với cô tất cả mọi chuyện. Vi khẽ thở dài, như vậy cũng tốt cho anh. Mà có lẽ cô cũng nên đi đổi gió để lấy lại tinh thần sau những chuyện đau đầu vừa qua. Vi không cảm thấy đói, cô chẳng có bụng dạ hay tâm trạng dành cho việc ăn uống. Cô lững thững bước ra đường. Trụ sở công ty khách hàng của cô cũng ở khu này, rất gần với văn phòng công ty cô. Vì vậy Vi quyết định đi bộ. Trời mùa thu se lạnh. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu trên các tán lá cây đã bắt đầu chuyển màu. Những cây phong lá đỏ, lá vàng hai bên đường nổi bật trên nền trời trong xanh, có điểm những đám mây trắng xốp như tuyết đầu mùa. Cả một góc phố trông giống như trong một bức tranh sơn dầu khổ lớn. Vi lơ đãng nhìn những người đi bộ đang cầm cúi vội vã trên đường. Phía bên kia, trên bãi cỏ dưới chân CN Tower, một đám đông du khách đang đứng chụp ảnh.

Bỗng tìm Vi thót lại... Có lẽ nào? Màu áo đỏ nổi bật trong đám đông. Cô không dám tin vào mắt mình... Anh đang đứng đó, ở một vị trí rất trung tâm, chiếc áo đỏ thắm không thể nào nổi bật hơn được nữa. Anh vẫn còn nhớ câu chuyện bên sân băng ngày ấy hay sao? Một nỗi xúc động trào dâng khiến Vi muốn bật khóc. Cô đứng sững giữa đường, nước mắt nhòa khóe mi. Chỉ cần bước sang bên kia đường là cô sẽ có anh, sẽ có thể ngã đầu vào ngực anh, nắm tay anh, cô lại có thể đắm chìm trong đôi mắt nâu sâu thẳm ấy. Đi hay không đi? Trái tim cô như đang gào thét. Rồi không kiềm chế được, Vi bắt đầu bước về phía anh như người mộng du... Nhưng đúng vào lúc đó, bóng anh bỗng tan biến đi như một ảo ảnh. Vi đưa tay dụi mắt, không thể tin thị giác lại có thể đánh lừa cô như thế. Người áo đỏ quay mặt lại, một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ. Vi lấy tay che mắt, tự giận mình đến run người. Cô không ngờ lại có thể thấy ảo giác về anh giữa ban ngày, ban mặt. Bây giờ là thời đại nào rồi mà cô vẫn còn tin vào những câu chuyện cổ tích. Anh thì lại càng không phải tuýp người có thể làm những việc điên rồ như thế. Mà cho dù có là anh thật đi chăng nữa thì đã sao? Có thay đổi được gì? Liệu anh và cô có đủ dũng khí, có đủ kiên trì để vượt qua những trở ngại đang ngăn cách họ? Liệu cô có đủ can đảm để nói với Quân rằng “sứ mệnh lịch sử” của anh đối với cuộc đời cô đã hoàn thành rồi, bây giờ đã đến lúc cô phải “cho anh vào lịch sử”, để cô rộng đường đến với tình yêu đích thực của mình? Vi tự cười nhạo bản thân. Cô không thể, không dám... Cô đã quyết định điều ấy hai năm về trước rồi, vào cái ngày mà cô viết bức email gửi cho Quân... Vi thần thờ nhấc đôi chân như đang đóng đinh xuống mặt đường lên. Lục trong túi ra một tờ khăn giấy, cô lau sạch nước mắt. Cần phải trang điểm lại một chút – Cô nghĩ – Không thể đến gặp khách hàng với bộ dạng như thế này được.

Ngày hôm sau là một ngày bận rộn đối với Vi. Buổi sáng có hẹn làm việc với người phụ trách kế toán của khách hàng nên cô đến thẳng văn phòng của họ mà không qua công ty. Thảo luận và nghiên cứu sổ sách của khách hàng đến hơn một giờ, Vi chắc lưỡi bỏ qua luôn bữa trưa, phần vì bị cuốn vào mạch làm việc, phần vì hôm nay lại chỉ có một mình cô ở đây. Đến lúc Vi quyết định ra về thì cũng đã gần bảy giờ tối. Cô định bụng sẽ mua tạm cái gì đó mang về nhà ăn. Vi luôn không thích ngồi ăn một mình ở ngoài quán. Xách túi xuống đến sảnh cô mới sực nhớ ra là còn chưa in tài liệu chuẩn bị cho cuộc họp sáng mai, vì vậy thay vì đi về phía bến tàu điện ngầm, cô đổi hướng quay lại văn phòng của công ty. Vi bước chậm rãi trên vỉa hè, không khí se lạnh của tối mùa thu khiến cho cô thấy tỉnh táo trở lại. Phía trước mặt cô đã là CN Tower với ngọn tháp vút cao trên nền trời tím sẫm vệt hoàng hôn. Vi không thể ngăn mình liếc mắt về phía đó. Sự nhầm lẫn của ngày hôm trước vẫn còn khiến Vi cảm thấy xấu hổ. Cô thầm trách bản tính yếu đuối của mình, đã hạ quyết tâm không biết bao nhiêu lần mà lần nào cũng vẫn không sao dứt khoát được. Đột nhiên cô bỗng nhớ mấy hôm nay ngập đầu trong công việc nên cô chưa gọi lại cho Quân. Vi thấy hết sức áy náy, vì kể từ cuộc nói chuyện với Quân sau lễ tốt nghiệp hôm đó, cô đã không liên lạc với anh. Anh cũng không gọi cho cô một lần nào, ngay cả chuyến đi chơi đột xuất này, anh cũng không hề cho cô biết. Nhưng đúng là cô vẫn đang nợ anh một câu trả lời. Cho dù thế nào, cô nghĩ cô cũng phải gặp để nói rõ với anh tất cả: những suy nghĩ của cô, những cảm xúc trong lòng cô, lòng biết ơn của cô đối với

anh... Cô muốn chính cô sẽ là người cho anh biết rằng giữa cô và Nguyên bây giờ không còn quan hệ gì đặc biệt nữa. Tất cả đã chấm dứt rồi. Một lần nữa Vi lại hạ quyết tâm. Phải, có lẽ đó mới là quyết định đúng đắn nhất. Số phận luôn thích đẩy con người ta vào những hoàn cảnh éo le. Giữa hai người đàn ông đã từng có quan hệ mật thiết với cuộc đời cô, cô lại không thể chọn một ai cả. Chắc giữa cô và Nguyên là cả một vực thẳm cách biệt. Sự tồn tại của Quân với tất cả những tình cảm chân thành mà anh dành cho Vi càng khiến cho cái vực thẳm đó ngày một sâu hơn nữa. Đối với Vi, Quân luôn là ân nhân của cô, là người thân của cô, là chỗ dựa cho cô những khi cô chới với trong cơn lốc xoáy của cuộc đời. Mặc dù không yêu anh và không thể dùng tình cảm để đền đáp cho anh, nhưng Vi chắc chắn không bao giờ muốn làm tổn thương người đã chăm lo cho cô từng bữa cơm, chia sẻ với cô từng niềm vui, nỗi buồn... Trái tim cô cũng đã từng có những lúc dao động vì Quân, đã từng có những lúc cô nghĩ rằng mối quan hệ giữa cô và anh đang có những tiến triển tốt đẹp. Nhưng sự xuất hiện của cái thỏa thuận khó tin đó giữa Nguyên và Quân cùng với sự xuất hiện của đồng tiền đã khiến cho tất cả bỗng trở thành không thể: không thể đến với Quân nhưng cũng không thể quay lại với Nguyên được nữa. Nghĩ đến số tiền mà Nguyên đã trang trải cho cô suốt những năm vừa qua, trái tim Vi lại như có một tảng đá đè nặng. Cô cảm thấy mình đang cố gắng giữ thăng bằng một cách tuyệt vọng giữa kiêu hãnh và định kiến. Trong cơn mê mẩn, cô chắc chắn sẽ được phong tặng hàng tá những biệt danh “mỹ miều” như gái bao, vợ hờ hay bồ nhí, cô sẽ là tấm bia hứng đủ mọi búa rìu dư luận... Nhưng điều khó khăn hơn là trách nhiệm với món nợ lớn này sẽ trở thành sợi dây ràng buộc khiến cô không thể cắt đứt hoàn toàn liên lạc với Nguyên được. Đó mới chính là thử thách đáng sợ nhất với Vi, bởi chỉ cần một phút yếu lòng, cô sẽ có thể bị rơi xuống cái vực sâu hun hút của định kiến bất cứ lúc nào...

Tòa nhà NKT đã hiện ra trước mắt Vi. Cô khẽ thở dài, dứt ra khỏi dòng suy nghĩ miên man. Vi nhấn nút gọi thang máy lên tầng năm. Giờ này mà văn phòng vẫn đang có rất nhiều người làm việc. Vi ngó vào phòng Nam nhưng không thấy anh ở đó, cô nghĩ chắc có lẽ hôm nay anh không đến văn phòng. Đối với cô, Nam vừa là sếp của cô, vừa là một người bạn tốt mà cô có thể tin cậy, đồng thời cũng là một ân nhân. Cô vẫn luôn nghĩ rằng, nếu không có anh, chưa chắc cô đã được tuyển dụng vào công ty này.

Vi lặng lẽ vào cabin của mình, mở máy tính in đóng tài liệu mang về nhà để tối lại tiếp tục nghiên cứu. Xong việc, cô ôm xấp giấy tờ trong tay, gọi thang máy xuống sảnh. Bây giờ thì chẳng còn bụng dạ nào để ăn uống. Mà thật kỳ lạ là cô cũng không còn cảm thấy đói nữa, chắc có lẽ rẽ vào quán McDonald bên kia đường mua một cái hamburger cho xong bữa. Quyết định như vậy, Vi mở cửa kính bước ra ngoài.

“V?” – Một tiếng gọi khẽ khiến cô giật mình ngẩng lên. Nguyên đang đứng dựa lưng vào tường, khuôn mặt khuất trong bóng tối, chỉ thấy chiếc áo khoác màu ghi của anh sáng lên dưới ánh đèn đường. Vi bước lại phía anh trước khi đầu óc cô kịp hoạt động.

– Sao anh lại ở đây? – Cô bối rối thốt ra một câu hỏi vô nghĩa.

– Anh chờ em – Anh khẽ trả lời, bước lại gần cô.

Trong ánh sáng vàng dịu của ngọn đèn đường, Vi nhìn thấy khuôn mặt với những đường nét quen thuộc của anh bỗng nhuốm một vẻ u tối. Đôi mắt anh đang nhìn cô chăm chú. Tim Vi lại nhói lên. Cô định bảo anh là có chuyện gì để gặp nhau nữa đâu, rằng cái gì cần nói cô đã nói hết cả rồi, nhưng không hiểu sao, cô lại chỉ thốt ra được một câu, nửa như câu hỏi, nửa như trách móc:

– Sao anh không hẹn trước, nhờ em không ở văn phòng thì sai?

– Anh không có số điện thoại của em – Anh khẽ trả lời.

Thực ra hôm trước khi sang đây, anh đã gọi cho Quân để xin số điện thoại và địa chỉ của cô, nhưng không làm sao liên lạc được, thành ra anh chỉ có địa chỉ mà Quân cho anh thời điểm trước khi cô tốt nghiệp. Cũng may là cô không thay đổi chỗ ở.

Cô không biết phải nói gì thêm nữa, đành đứng im một lúc trong không khí có phần gượng gạo. Anh tiến lên một bước tới gần cô hơn, giọng nói dịu dàng:

– Chắc em chưa ăn tối đúng không?

– Em không thấy đói – Cô khẽ lắc đầu.

Gió thổi nhẹ trên những tán cây xào xạc, một lọn tóc của cô xòa ra trên trán. Không kiềm chế được, anh bất chợt đưa tay lên chạm nhẹ vào đó. Rồi hết sức khẽ khàng, anh vén những sợi tóc lòa xòa của cô ra sau tai. Ngón tay anh cảm nhận được hơi ấm từ làn da mềm mại trên má cô. Như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, anh bỗng rùng mình, thu tay về. Theo phản xạ, Vi cũng lùi lại một bước, lúng túng hướng cái nhìn xuống đất, không dám ngẩng lên nhìn anh. Rồi cô nghe thấy anh khẽ hắng giọng, âm điệu hơi khàn đi:

– Em không nên bỏ bữa, ít nhất cũng phải ăn tạm cái gì đó.

Cô không trả lời, để mặc cho anh nắm tay kéo đi. Một lần, chỉ một lần này thôi, rồi anh sẽ về Việt Nam, cô và anh chắc chắn sẽ không còn liên quan gì nữa, Vi tự nhủ khi bước theo anh như một cái máy vào một quán ăn bất kỳ trên đường. Anh kéo ghế cho cô, rồi ngồi xuống đối diện với cô.

– Mai anh về rồi – Anh nói.

– Vâng – Cô đáp.

– Anh chỉ muốn gặp để chào tạm biệt – Giọng anh buồn đến mức làm cho cô cảm thấy muốn khóc.

– Vâng – Cô cúi mặt xuống.

– Em thật sự không có gì để nói với anh sao?

– À, có... – Cô ngập ngừng, tiếp tục lảng tránh ánh mắt anh – Về chuyện số tiền anh đã giúp em, anh cho em số tài khoản, mỗi năm em sẽ cố gắng chuyển trả anh mười ngàn, cho đến khi nào hết. Em chỉ...

– Sao em lại có thể nhắc đến tiền bạc ở đây được nhỉ? – Anh sốt ruột cắt ngang lời cô, vẻ thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt anh.

– Em cũng cảm thấy rất ngại khi phải nói chuyện tiền bạc với anh, nhưng cái gì cần nói thì cũng vẫn phải nói thôi – Cô buống bình nhìn anh.

– Em không cần phải trả – Giọng anh nhẹ như con gió thoảng.

– Sao lại không, nợ thì phải trả chứ – Cô nắm chặt chiếc khăn ăn trong đôi bàn tay đang khẽ run lên dưới gầm bàn.

– Đối với anh, mọi thứ của anh cũng là của em. Lần sau đừng bao giờ nói đến chuyện tiền bạc với anh nữa nhé – Anh cau mày khiến cho đôi mắt thoáng một giọt buồn.

– Vâng, mọi thứ... trừ anh – Cô bỗng buột miệng nói ra ý nghĩ vừa lướt qua trong đầu.

Người anh như cứng lại, quai hàm hơi bạnh ra, tia nhìn đau đớn và bất lực chiếu thẳng vào Vi trong giây lát. Biết mình lỡ lời, cô vội gượng gượng nặn ra một nụ cười tự nhiên nhất:

– Em chỉ đùa thôi... Anh biết là em không còn trách anh chuyện đó nữa rồi mà.

– Mong anh hãy quên hết mọi chuyện cũ đi. Ít nhất cũng đối xử với em như với một người bạn của anh, được không? – Cô nói thêm khi thấy khuôn mặt anh vẫn còn đang đăm đăm.

– Anh không muốn quên. Và anh cũng không thể coi em là bạn – Anh lạnh lùng nhìn cô.

– Anh đừng như vậy nữa – Đến lượt cô van nài – Em không thể... làm gì cho anh hơn thế được.

Cô định nói “em không thể chịu được khi nhìn thấy anh đau khổ” nhưng đã kịp cắn chặt môi để khỏi bị lỡ lời một lần nữa.

– Em có thể – Anh khẳng định chắc chắn, không hề bị dao động bởi những gì cô nói – Hãy đợi anh, hãy cho anh thời gian để giải quyết mọi chuyện. Chỉ cần sáu tháng thôi. Anh sẽ làm tất cả những gì cần làm...

– Em không thể. Còn anh Quân thì sao? Làm sao em có thể vui vẻ hạnh phúc với anh sau tất cả những gì đã xảy ra, sau tất cả những gì anh ấy đã làm cho em?

– Sao em lại lôi Quân vào chuyện này? – Anh gạt phắt đi, vẻ khó chịu.

Cô khẽ lắc đầu:

– Nhưng em không thể bắt chấp tất cả vì tình yêu.

Câu nói đã bật ra Vi mới biết mình lại lỡ lời. Đáng lẽ cô không nên để cho anh thấy bất cứ một tia hy vọng nào. Nhưng đã trót, cô không còn đường rút lui nên đành tiếp tục:

– Anh cũng biết không phải cứ yêu nhau là có thể lấy nhau. Trên đời, ngoài tình yêu ra cũng còn rất nhiều điều quan trọng khác. Đáng lẽ chúng mình không nên đến với nhau. Tình yêu của em và anh sẽ chẳng có ai ủng hộ đâu, bởi ngay từ đầu đây đã là một sai lầm.

– Chẳng có gì là sai lầm hết. Anh cũng không cần có ai ủng hộ, chỉ cần em không từ chối anh – Anh nói với một ngữ điệu cứng rắn và bất cần đến mức Vi biết rằng cô sẽ không thể nào thuyết phục được anh.

Anh sẽ không bao giờ hiểu những mâu thuẫn giằng xé trong cô bởi anh nhất quyết không muốn hiểu. Vi cúi mặt xuống để giấu đôi mắt đang ngấn nước. Liệu anh có biết rằng cô khát khao được ở bên cạnh anh đến mức nào không? Liệu anh có biết hằng đêm cô vẫn mơ thấy anh bên cô âu yếm? Liệu anh có biết nỗi đau khổ trong lòng cô: yêu mà lại không thể giữ người yêu bên mình? Cô đẩy đĩa thức ăn trước mặt ra xa:

– Bây giờ có nói gì cũng vô ích thôi, mọi chuyện chẳng có gì thay đổi cả. Anh có thể lường hết được hậu quả của cuộc ly hôn này không? Liệu mẹ anh hay chính bản thân anh có vướng phải rắc rối gì nữa hay không? Còn vợ anh sẽ phản ứng như thế nào? Nhờ xảy ra chuyện gì không hay thì ai sẽ chịu trách nhiệm? Còn nữa, làm sao em có thể bước vào nhà anh sau tất cả những sự việc này? Làm sao em có thể sống yên ổn nếu như có chuyện gì xảy ra với anh, với mẹ anh hoặc thậm chí là với vợ anh nữa? Em còn có gia đình phải lo lắng, em không thể chỉ nghĩ đến bản thân mình được.

– Hãy chấm dứt mọi chuyện ở đây – Cô nhìn anh tha thiết – Anh làm kinh doanh cơ mà, tại sao anh lại định đánh cược tất cả những gì đang có hiện tại để đổi lấy một thứ tương lai không chắc chắn?

– Rủi ro càng cao thì lợi nhuận càng lớn. Em có học kinh tế không? – Anh nheo mắt nhìn cô, nửa như nghiêm túc, nửa như giễu cợt.

– Nhưng rồi anh sẽ hối hận cho mà xem. Càng tiếp tục thì mọi chuyện chỉ càng xấu thêm thôi. Đối với em, những gì mà chúng ta có với nhau đã quá đẹp rồi. Em không mong muốn gì hơn thế nữa – Cô ngước đôi mắt đẫm nước lên nhìn anh.

– Vì, anh chỉ biết rằng anh rất muốn gặp em, rất muốn được nhìn thấy em, rất muốn được chạm vào em... Những thứ còn lại, anh không quan tâm. Anh sợ nhất cảm giác nhìn thấy em mà không thể tự do đến với em – Anh nói với vẻ mệt mỏi không che giấu.

Vi cố gắng ngăn một tiếng nấc. Cảm giác của anh cô hiểu rõ ràng hơn ai hết. Đó chính là cảm giác cô luôn gặp phải mỗi tối trước khi chìm vào giấc ngủ, là cảm giác của một tình yêu trong bóng tối, một tình yêu bị chia cách, một tình yêu không được thừa nhận... Nhưng cô có dám bắt chước tất cả như anh không? Mặc kệ tương lai, mặc kệ bố cô, mặc kệ em trai cô, mặc kệ Quân... để dần dần vào một cuộc phiêu lưu tình ái mà kết quả không biết có tốt đẹp không, nhưng chắc chắn sẽ gây đau khổ cho rất nhiều người khác, ngoài cô và anh? Cô khẽ lắc đầu:

– Coi như em và anh gặp nhau không đúng thời điểm. Số phận mình đã thế rồi, chấp nhận như vậy thôi.

– Số phận do chính mình tạo ra. Hãy tin anh! Hãy cho anh thêm sáu tháng nữa, anh sẽ làm hết sức để chúng mình có thể ở bên nhau.

– Em không thể hứa hẹn gì với anh cả.

– Anh có đòi hỏi em phải hứa đâu Vi. Chỉ cần em tin anh thôi, chỉ cần em đừng bị quan như thế.

– Còn vợ anh thì sao? Quân thì sao?

– Đó là sự lựa chọn của cô ấy, đó cũng là sai lầm của anh. Đáng lẽ ra anh phải tìm một cách khác để giải quyết vấn đề của mẹ anh khi đó, nhưng lúc đó anh còn quá trẻ... Giữa cô ấy và anh không có tình yêu, ly hôn chỉ là vấn đề thời gian thôi Vi. Còn với Quân, em không thể đền đáp tình cảm của Quân bằng cách chấp nhận Quân trong khi em không yêu anh ấy – Khi nói câu đó anh nhìn vào mắt cô, nửa như hỏi, nửa như khẳng định – Nếu làm thế tức là em hoàn toàn không tôn trọng tình cảm của anh ấy.

Anh ngừng lại một lúc, dường như để cho những lời nói của anh có đủ thời gian ngấm vào đầu óc cô, rồi nhẹ nhàng, anh đưa tay sang nắm lấy tay cô:

– Anh không cần em phải hứa hẹn gì cả. Mọi việc cứ để anh lo, em hãy tin anh, được không?

– Em không biết – Cô ngập ngừng – Em không muốn bất kỳ một chuyện gì xấu xảy ra với anh.

– Sẽ không có chuyện gì xấu cả – Anh nói như đinh đóng cột – Anh sẽ liên lạc thường xuyên với em.

Rồi anh đẩy điện thoại của anh tới trước mặt cô:

– Ghi số di động của em vào đây.

– Không – Cô từ chối – Em không muốn anh liên lạc thường xuyên với em, ít nhất trong khi anh chưa giải quyết được chuyện gia đình – Cô cẩn thận lựa chọn từ ngữ – Em không thể làm thế, như vậy là không tôn trọng vợ anh...

– Thôi được, đọc số điện thoại của em đi – Anh sốt ruột cắt ngang lời cô để tránh phải nhắc đến vấn đề mà anh không muốn nghe thấy nhất.

– Nhưng đổi lại thì anh phải cho em số tài khoản của anh. Mỗi năm em sẽ chuyển tiền trả cho anh làm hai đợt nhé.

– Sao em cứ nhắc đến chuyện tiền nong mãi thế? – Anh cau mày tỏ vẻ không bằng lòng.

– Đừng đòi co nữa, anh biết tính em mà.

– Thôi được rồi, được rồi...

Anh giờ tay đầu hàng, mở ví rút ra một tấm danh thiếp, viết số tài khoản và số di động của anh vào mặt sau rồi đưa nó cho cô:

– Trong này có đầy đủ thông tin liên lạc của anh. Số di động đằng sau là số điện thoại cá nhân của anh, không liên quan đến công việc. Gọi cho anh bất cứ khi nào em muốn.

– Ôi, muộn quá rồi, mai em có một cuộc họp sớm – Vi liếc nhìn đồng hồ trên di động của anh, giật mình kêu lên. “Thế là toi mất giấc ngủ tối nay rồi”, cô thoáng nghĩ khi nhìn thấy đồng hồ tài liệu đang nằm trên chiếc ghế bên cạnh.

– Anh đưa em về – Anh nói trong khi vẫy tay gọi người phục vụ lại trả tiền.

Ra khỏi ga điện ngầm, anh tiễn cô đến tận cửa nhà. Vì dừng lại dưới cột đèn đường:

– Nhà em đây rồi. Mai mấy giờ anh đi?

– Anh đi chuyển tám giờ sáng.

– Vậy anh về nghỉ ngơi một chút đi. Chúc anh thượng lộ bình an.

Nhưng hình như anh không còn chú ý nghe cô nói nữa. Đôi mắt sâu của anh đang gắn chặt trên khuôn mặt cô, như thể muốn tạc hình cô vào trong trí

nhớ. Anh đưa một tay lên vuốt tóc cô, hơi thở của anh khẽ vờn trên trán cô nóng hổi.

– Anh sẽ rất nhớ em – Anh thì thầm khi kéo cô vào trong vòng tay anh.

Vì ngược mắt lên bối rối. Cảm giác hồi hộp bất chợt khiến cho trái tim cô đập một cách điên cuồng. Cô dùng cả hai tay đặt lên ngực, chỉ sợ khoảng cách quá gần tổ cáo tâm trạng mà cô đang cố giấu. Anh nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, xiết chặt vòng ôm quanh người cô trước khi đặt một nụ hôn lên đôi môi cô đang hé mở. Đầu óc Vi mụ mị. Cô muốn ngăn anh lại, muốn vùng vẫy, muốn thoát khỏi vòng tay ấm áp của anh, nhưng hình như tứ chi của cô đã bị nụ hôn ngọt ngào của anh chi phối. Một cách vô thức, Vi bỗng thấy mình đáp lại đôi môi anh... Chỉ đến khi anh dừng lại, cảm giác tội lỗi mới dâng đầy trong cô. Nhưng đôi tay cô vẫn không muốn buông rời, đôi mắt cô vẫn đắm chìm trong ánh mắt mênh mông, sâu thẳm và dịu dàng của anh. Cảm giác này ngọt ngào đến nỗi Vi cứ ước ao cho thời gian ngưng đọng lại. Chỉ một lần này nữa thôi, một lần cuối cùng thôi – Cô nhủ thầm – Rất có thể sau giây phút này, cô sẽ phải xa anh mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chuyện Nghề Nghiệp

Tuần sau đó, Vi bận ngập đầu với công việc. Cô không thể ngờ cái nghề kiểm toán này lại vất vả đến thế. Mới đầu còn lằng lằng sung sướng với niềm vui kiếm được việc làm ở một trong những công ty kiểm toán hàng đầu thế giới, Vi không để ý đến khối lượng công việc mà cô phải đảm đương mỗi ngày. Mà khi đó, dù có biết là vất vả đi chăng nữa, cô cũng sẵn sàng tự nguyện giờ lưng ra cho “bọn” tư bản tha hồ bóc lột. Nhưng trải qua vài tháng làm việc cô mới thấm thía cái gọi là “cái giá của đồng tiền”. Công việc được giao khoán với một khối lượng nhằm để tận dụng tối đa sức lực của người lao động. Vi luôn phải vắt chân lên cổ mà chạy mới có thể đuổi kịp deadline. Nhưng nếu ngay cả khi “vắt chân lên cổ” cũng chưa ăn thua, thì đương nhiên cô phải san sẻ khoảng thời gian cá nhân ít ỏi của mình cho công việc. Chẳng mấy chốc Vi đã nhận thấy thời gian làm việc của cô ngày càng kéo dài, thời gian ở nhà ngày càng rút ngắn lại. Vào mùa bận, có những ngày mười một, mười hai giờ khuya Vi mới rời khỏi văn phòng, thân thể rã rời, tinh thần kiệt quệ. Về đến nhà cô chỉ kịp thay bộ quần áo ngủ rồi cứ thế lăn lên giường, để sáng hôm sau lại bắt đầu lặp lại cái vòng quay ấy. Thứ bảy, chủ nhật hay ngày lễ tết nhiều khi cũng không phải ngoại lệ. Công ty trả tiền cho nhân viên làm việc, nên phải tận dụng tối đa sức lao động của họ cho xứng đáng với những đồng tiền đã trả, khách hàng trả tiền cho công ty kiểm toán theo giờ nên cũng ra sức ép công ty phải nhanh chóng cho ra kết quả để tiết kiệm tối đa chi phí phải bỏ ra. Cuối cùng, toàn bộ mấy tầng sức ép đó đều dồn hết lên cái nền móng dưới cùng, tức là lên lưng những người lao động làm công ăn lương như Vi. Nhưng bù lại, Vi đã được tôi luyện để trưởng thành hơn rất nhiều từ một môi trường khắc nghiệt như vậy. Cô học hỏi được nhiều điều: từ phong cách làm việc chuyên nghiệp, hiệu quả, đến khả năng phối hợp làm việc nhóm; từ kỹ năng chuyên môn, đến những kỹ năng mềm khác như giao tiếp, trình bày, thuyết phục; từ tác phong kỷ luật, thói quen đúng giờ đến cách làm việc trong một môi trường đa văn hóa... Nhưng một trong những may mắn nữa của cô phải kể đến chính là Nam, người đã giúp cô rất nhiều trong chặng đường chinh phục những nhà tuyển dụng khó tính ở NKT khi đó, và cũng giúp đỡ cô rất nhiều trong công việc bây giờ. Sau khi được nhận vào vị trí summer student của công ty, Vi được phân về cùng một văn phòng với Nam ở downtown Toronto.

Ngày đầu đi làm còn ngỡ ngàng, Vi mừng như bắt được vàng khi gặp anh ở căng tin của công ty. Buổi trưa hôm đó, khi Vi còn đang lơ ngơ ló mắt vào nhà ăn, tìm kiếm xung quanh xem chỗ để microwave ở đâu để hâm nóng hộp cơm cô mang theo từ nhà, thì anh bỗng xuất hiện trước mặt cô với một nụ cười thân thiện: “Welcome em! Ngày đầu tiên đi làm thế nào?”. Rồi thấy cô lóng ngóng với hộp đựng cơm trưa trong tay, anh sốt sắng hỏi: “Tìm microwave hả, ở đằng kia kia”. Anh vừa chỉ cho cô chỗ để microwave vừa xếp hàng sau lưng cô chờ hâm nóng thức ăn của mình. “Ồi, anh Nam – Cô reo lên mừng rỡ – Ngày đầu tiên chưa làm lụng gì đâu ạ, em mới chỉ được đưa đi giới thiệu với mọi người trong phòng thôi, nhưng sáng nay không thấy anh ở văn phòng, em tưởng là anh đi công tác rồi”. “À, sáng nay anh đến chỗ khách hàng nên không ở văn phòng” – Anh giải thích. “Anh cũng tự nấu ăn à?” – Cô hỏi khi nhìn thấy hộp cơm trong tay anh. “Ừ, Vietnamese mà, vẫn cứ phải cơm mới chịu được em ạ”, anh nhìn cô cười thật tươi.

– Lần trước khi nhận được tin báo trúng tuyển, em đã định mời anh đi ăn cơm nhưng anh lại đang ở Mỹ. Vậy lúc nào anh có thời gian thì em mời nhé. Em cũng còn nhiều vấn đề cần phải hỏi anh lắm đấy! – Vi nói khi anh và cô đã ngồi xuống bàn.

– Ừ, anh cũng đang định đòi nợ em đây – Anh cười – Nhưng chuẩn bị tinh thần đi nhé, công việc ở đây không dễ nhàn đâu.

– Khó lắm hả anh? – Vi hỏi.

– Không phải khó về chuyên môn, mà khó về nhiều thứ khác, nhất là đối với những người như bọn mình, tiếng Anh không phải tiếng mẹ đẻ và không quen thuộc với văn hóa của người phương Tây – Anh đáp – Em cứ vào làm một thời gian sẽ hiểu.

Do dự một chút rồi anh cười:

– Nhưng đừng lo, đây cũng là một môi trường tốt. Có gì cần giúp đỡ thì cứ tìm anh, anh lúc nào cũng sẵn sàng chia sẻ kinh nghiệm. Chắc trong tháng tới em sẽ được training[1]. Em đã nhận được lịch làm việc chưa?

[1] Học việc.

– Dạ rồi ạ... Đúng là phải cảm ơn anh nhiều lắm. Đây là công việc đầu tiên của em, vẫn còn rất nhiều ngỡ ngàng. Có gì anh giúp đỡ em với nhé – Vi ngập ngừng nói thêm.

– Có gì đâu, không cần phải khách sáo thế. Gặp đồng hương ở đây đã là quý rồi, giúp gì được em anh đều rất sẵn lòng, đừng ngại.

Nói là không cần phải khách sáo như vậy, nhưng Vi cũng không thể tùy tiện thân mật với anh được, vì trong công ty anh là sếp của cô. Hiện tại cấp bậc của anh là manager. Sau thời gian học việc, trong job[2] đầu tiên, Vi may mắn được phân vào cùng nhóm với anh. Vì vậy, với sự giúp đỡ, chỉ bảo tận tình của Nam, Vi đã hoàn thành công việc đầu tiên rất suôn sẻ, thuận lợi. Nhưng sự vất vả và có lẽ mới chỉ là phần nổi của một tảng băng chìm. Vi không bao giờ nghĩ được rằng, ngay cả trong những tập đoàn lớn như thế này, môi trường làm việc chuyên nghiệp như thế này, nơi toàn những con người lịch sự, đẹp đẽ trong những bộ comple, cà vạt như thế này... cũng vẫn ngấm ngấm tồn tại sự ganh ghét, đố kỵ, kèn cựa, chơi xấu, hạ bệ lẫn nhau. Không hề có một chút kinh nghiệm nào, Vi chỉ thấy mọi đồng nghiệp của cô luôn dễ mến, lịch thiệp, luôn sẵn lòng giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng va vấp đầu tiên trong cuộc đời đi làm đã giúp Vi rút ra được một bài học rằng không bao giờ nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài của họ.

[2] Trường hợp này là chỉ dự án kiểm toán mà Vi tham gia.

Job thứ hai của Vi là kiểm toán cho một chuỗi nhà hàng franchise[3]. Nhóm của cô có tất cả năm người, bao gồm một manager[4], hai senior associate[5] và hai associate[6]. May mắn thay cho cô, manager của job này cũng vẫn là Nam. Hai senior associate kia vào trước cô một năm, một anh người Canada chính gốc, còn một chị người gốc Kenya. Gọi là chị cho lịch sự thế thôi, chứ thật ra cô người Kenya này cũng chỉ xấp xỉ tuổi Vi là cùng... Một trong những đặc trưng của công việc kiểm toán là kiểm toán viên luôn luôn phải tìm đến để phục vụ khách hàng ở ngay tại văn phòng của họ, ít khi được ngồi một chỗ. Khối lượng công việc thì lớn, lại mất rất nhiều thời gian để di chuyển giữa các văn phòng, chính vì thế, nhóm của Vi thường xuyên phải chia ra làm hai để có thể cùng một lúc giải quyết được các việc khác nhau một cách hiệu quả. Vi được phân công vào cùng nhóm với cô bạn Nicole (cô bạn người Kenya), còn anh Joe và bạn Julita (người Hong Kong) ở cùng một nhóm khác. Manager thì có nhiệm vụ đôn đốc, quản lý công việc và chạy đi chạy lại giữa hai nhóm, để đảm bảo cho công việc được thông suốt và đáp ứng được deadline. Hôm đó, Vi và Nicole phải đi kiểm kho cho công ty này ở tận Mississauga. Vi không biết lái xe, còn Nicole thì lại không có ô tô, nên hai cô gái đã thống nhất là sẽ gọi taxi để đi gặp khách hàng. Nhưng hôm đó, Nam cũng có việc cần trao đổi với manager của công ty khách hàng, nên tiện đường anh bảo anh sẽ chờ hai cô cùng đi.

[3] Chuỗi nhà hàng mang cùng một thương hiệu.

[4] Trong trường hợp này tạm dịch là trưởng nhóm.

[5] Chỉ nhân viên đã có kinh nghiệm làm việc trong ngành kiểm toán.

[6] Là chức danh nhân viên khởi điểm khi mới vào nghề kiểm toán.

Nicole luôn tỏ ra là một cô gái cởi mở, nhanh nhẹn và tháo vát. Lần đầu tiên Vi được giới thiệu với Nicole trong buổi đầu đi làm, Nicole đã đón chào cô một cách hết sức nhiệt tình. Những ngày sau đó, thi thoảng gặp nhau ở văn phòng hoặc ở nhà ăn, Vi cũng thường dừng lại trò chuyện với Nicole vài phút. Trong những lần đó, lần nào Nicole cũng nhắc đi nhắc lại rằng nếu có chuyện gì cô có thể giúp được Vi thì cô luôn sẵn sàng. Cô còn nhấn mạnh thêm với một thái độ hết sức chân thành rằng cô vào trước Vi một năm, nên có nhiều kinh nghiệm và hiểu biết hơn về hệ thống công ty, cô sẽ luôn sẵn lòng chỉ bảo cho Vi những điều có thể Vi chưa biết. Rồi với một nụ cười hết sức ngọt ngào, Nicole nói thêm một cách thân tình rằng bất cứ khi nào có gì cần hỏi thì Vi đã biết phải tìm ai rồi đấy. Cảm động trước sự quan tâm của cô bạn đồng nghiệp, Vi cũng rất cởi mở với Nicole đến mức thậm chí đã có lúc tâm sự với cô bạn luôn cả những thắc mắc và quan điểm cá nhân của mình về công việc, về lương bổng, về những dự định tương lai... Nicole tỏ ra một người bạn hết sức nhạy bén, luôn lắng nghe, chia sẻ và đồng tình với Vi. Đặc biệt, cô cũng chính là nguồn thông tin xã “via hè” của Vi về những chuyện “phía sau hậu trường”. Có một mối quan hệ tốt đẹp như vậy với Nicole, nên suốt hơn nửa tiếng ngồi cạnh nhau trên xe Nam để xuống văn phòng của khách hàng, Vi rất chịu khó lắng nghe Nicole than thở về những khó khăn, vất vả của công việc, của cuộc sống hiện tại. Rồi hạ giọng thì thầm, Nicole còn kể cho Vi nghe rằng mấy hôm nay cô đang rất stress vì mối quan hệ với bạn trai cô không được suôn sẻ. Anh bạn trai (hiện đang sống cùng nhà) vừa mới hôm qua thôi đã cãi nhau với cô chỉ vì cô không thể nhớ rằng hôm đó là sinh nhật của anh, đã thế lại còn mặt nặng mày nhẹ với cô chỉ vì cô bận rộn không có thời gian trả lời điện thoại anh gọi đến. Mặc dù tối hôm đó cô có về nhà hơi muộn thật và chỉ uống có một chút rượu nhưng cũng đâu có gì nghiêm trọng đến mức anh phải làm ầm lên như thế có chuyện gì ghê gớm lắm. Mà có phải là không có lý do chính đáng đâu – Nicole phân trần với vẻ mặt vô cùng bức xúc. Ai chẳng biết công việc kiểm toán là công việc khổ sai nhất trên đời, đến ngay cả sinh nhật của mình có khi cô cũng không có thời gian mà nhớ đến chứ đừng nói là sinh nhật người khác. Còn việc cô uống chút rượu cũng là do làm việc căng thẳng quá, lại có mấy người bạn rủ cô đi bar để xả stress. Hơn thế nữa, công việc đạo này của cô cũng không được xuôi chèo mát mái. Nói đến đây cô lại hạ giọng thêm một bậc nữa sau khi đã liếc lên kiểm tra để đảm bảo rằng Nam đang không chú ý lắng nghe. Một manager khác chịu trách nhiệm về job cô vừa làm xong không hài lòng với phần việc mà Nicole đảm trách nên đã đánh giá công việc của cô trong job đó không tốt. Mà sai sót trong báo cáo của job đó là có nguyên nhân khách quan của nó, do hệ thống kế toán của khách hàng hết sức lờ mờ, chứ đâu phải là trách nhiệm của một mình cô. Vậy mà vị manager này lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu cô, lại đánh giá cô không hoàn thành phần việc của mình một cách hết sức thiếu công bằng. Khi kể về vấn đề này, Nicole thậm chí đã rom róm nước mắt. Vi vội vàng ra sức an ủi cô bạn rằng chẳng việc gì mà phải đau lòng thế, ai mà chẳng có lúc này, lúc khác. Cuộc đời có phải lúc nào cũng công bằng được đâu. Nếu mình thực sự cố gắng lực thì có gì mà phải sợ, nếu vị manager kia không hiểu thì rồi những người khác cũng sẽ hiểu, sẽ thấy và sẽ công nhận thôi. Lần sau mình rút kinh nghiệm, cẩn thận hơn là được... Thực ra Vi chỉ muốn an ủi bằng những lời lẽ chung chung như vậy cho Nicole nguôi ngoai nỗi buồn, chứ cô cũng chẳng dám bày tỏ ý kiến của mình về việc phán xét bên nào đúng, bên nào sai (cô cũng hơi hơi cảm thấy ý kiến của Nicole về vị manager kia là mang tính chủ quan, nhưng lại không muốn nói ra vì sợ đổ thêm dầu vào lửa). Nicole có vẻ cũng chưa được thỏa mãn lắm với màn an ủi thiếu tính thuyết phục của Vi. Cô cứ hỏi đi hỏi lại rằng có phải do cô là người da màu nên trong công ty cô luôn luôn phải hứng chịu thiệt thòi hay không? Theo ý kiến của cô thì rõ ràng vị manager kia có tư tưởng phân biệt chủng tộc sâu sắc. Xem chừng vấn đề đã có vẻ trở nên nghiêm trọng hơn Vi tưởng, nên Vi vội vàng gạt phắt đi, bảo rằng chắc chắn không có chuyện đó đâu, rằng cô không nên để tâm đến những chuyện như vậy làm gì cho đau đầu... Mặc dù vẫn còn âm ứ, nhưng sau một hồi trút bầu tâm sự lên Vi, tâm trạng Nicole có vẻ được giải tỏa nên đã khá hơn đôi chút. Hôm ấy, để giảm bớt cảm giác áy náy vì thiếu nhiệt tình trong vai trò an ủi, khích lệ tinh thần của cô bạn, nên cô đã tự hui một mình cả buổi để đêm từng miếng thịt bò trong kho của khách hàng thay cả phần việc của Nicole, để cho cô bạn có thời gian thở ngán than dài cả trong thế giới thực lẫn trong thế giới ảo (update status trên Facebook, kèm theo vài kiểu ảnh tự sướng làm tư liệu minh họa).

Nhưng sự việc không đơn giản chỉ dừng lại ở đó. Vi không bao giờ có thể ngờ rằng lòng tốt nhiều khi cũng đem lại cho cô sự phiền toái, và lần này chỉ xém chút nữa đã trở thành tai họa. Buổi tối trở về, sau khi đã thả Nicole xuống bến tàu điện ngầm gần nhà cô, trên xe chỉ còn lại Vi và Nam. Cô bảo Nam cứ thả cô xuống bến tàu điện ngầm cùng với Nicole cũng được, nhưng anh nói tiện đường nên sẽ chờ Vi thêm một đoạn nữa. Dọc đường anh hỏi

Vì về buổi làm việc chiều nay. Vì cũng vui về kể cho anh nghe cô đã đếm thịt bò trong kho như thế nào, không ngờ kiểm toán viên cũng phải làm những công việc tay chân như vậy! Rồi vui chuyện, cô cũng kể luôn với anh mọi ưu phiền trong công việc của cô bạn Nicole, nhân tiện hỏi xem anh nghĩ thế nào về vị manager nọ. Nhưng Nam chỉ nhún vai bảo rằng anh ít khi làm việc cùng và cũng không chơi thân với người đó nên không thể cho ý kiến. Chủ đề câu chuyện được chuyển sang vấn đề thời tiết, giao thông... rồi quay trở lại công việc của Vi đang làm với khách hàng hiện tại. Chẳng mấy chốc đã đến bến tàu điện ngầm mà Vi muốn xuống. Trước khi cô mở cửa xe, Nam bỗng quay sang nhìn cô nhẹ nhàng nói: “Anh muốn cho em một lời khuyên, như một người đi trước có kinh nghiệm: Gossip[7] không bao giờ mang lại điều gì tốt đẹp, nhất là trong môi trường làm việc phức tạp và cạnh tranh như ở đây. Em hiểu ý anh chứ?”. Vi hơi ngạc nhiên, chỉ khẽ “vâng” một tiếng, nhưng thực ra cô chưa hiểu ý anh muốn ám chỉ điều gì. Lúc này cô chẳng có đủ thời gian và cũng thấy không tiện để hỏi lại cho rõ ràng. Và có lẽ cô cũng sẽ nhanh chóng lãng quên lời khuyên của anh nếu như mọi chuyện không trở nên rắc rối chỉ vài tuần sau đó.

[7] Tạm dịch: Ngồi lê đôi mách.

Quảng vài tuần sau, công việc kiểm toán chuỗi nhà hàng franchise kết thúc. Vì thấy nhẹ cả người, một phần vì công việc đã hoàn thành, cô lại có chút ít thời gian thoải mái trước khi bắt đầu lao vào một job mới. Một lý do nữa (rất quan trọng) là phần việc của Vi được đánh giá rất tốt, cô thậm chí được cả một cái thumbs up[8] là một cặp vé xem phim. Buổi trưa gặp Nicole ở căng tin, Vi mời cô bạn sau khi tan làm đi uống cà phê. Nhưng trước sự ngạc nhiên của Vi, thái độ của Nicole đối với cô quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Không những không vồn vã, niềm nở như thường thấy, Nicole thậm chí còn ném cho Vi một ánh mắt có phần hằn học sau khi từ chối gọn lòn “No, I have no time for that”[9], ngay cả một lời cảm ơn xã giao cũng không có. Vi hơi sững sờ, không hiểu mình có làm gì quá đáng khiến cô bạn phật lòng hay không, nhưng rồi cô chỉ cho rằng có lẽ tâm trạng của Nicole hôm nay không được tốt. Vì vậy, cô cũng thôi không suy nghĩ về vấn đề này nữa.

[8] Thumbs up là một phần thưởng nhỏ dành cho nhân viên xuất sắc sau mỗi job, mà công ty dùng để khích lệ tinh thần người lao động.

[9] Tạm dịch: Không, tôi không có thời gian.

Nhưng ngay buổi chiều hôm đó, trước lúc Vi đang chuẩn bị ra về, cô bỗng nhận được một email yêu cầu lên gặp trực tiếp coach[10] của Nicole. Vi cảm thấy hơi lo ngại, không hiểu có vấn đề gì mà lại có cuộc gặp mặt bất thường như thế này. Nhưng linh tính đã mách bảo cô: đây chắc chắn chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp. Chị Michelle, tên của chị senior manager – coach của Nicole – nhẹ nhàng chia ra trước mặt Vi một tờ giấy. Chị giải thích ngắn gọn đây là lá thư Nicole viết để khiếu nại về việc bị xếp loại không hoàn thành công việc trong job kiểm toán chuỗi nhà hàng franchise vừa qua. “À, ra thế – Vi thầm nghĩ – Thảo nào mà tâm trạng Nicole lại tồi tệ đến thế”. Nhưng Vi vẫn thắc mắc không biết kết quả công việc của Nicole tốt hay xấu thì có liên quan gì đến cô mà coach của cô bạn lại lôi cô vào chuyện này. Không phải đợi lâu, thắc mắc của Vi đã có lời giải đáp ngay tức khắc. Số là trong job vừa qua, sau khi biết tin kết quả đánh giá phần việc của mình không đạt yêu cầu, Nicole cảm thấy không hài lòng với kết quả này. Cô cho rằng, có một số nguyên nhân khiến cho hiệu quả công việc của cô không được như ý muốn, rằng việc đánh giá về công việc của cô như vậy là hoàn toàn không công bằng. Mà nguyên nhân chính của “nỗi oan Thị Mầu” này, theo như trình bày của Nicole, chính là do Vi. Vi ngỡ ngàng đọc lá thư Nicole viết, đi từ ngạc nhiên đến sững sờ, rồi tức giận đỏ cả mặt mũi. Theo lá thư, cô bạn cho rằng, trong quá trình làm việc cùng nhau, Vi thường xuyên làm phiền Nicole bằng những câu chuyện ngồi lê đôi mách, không những thế, trong cách dùng từ, nói chuyện, trao đổi công việc, Vi tỏ thái độ si nhục và phân biệt chủng tộc đối với Nicole, khiến cho cô bị căng thẳng, gây ảnh hưởng rất lớn đến khả năng làm việc. Bên cạnh đó, thứ tiếng Anh mà Vi sử dụng cũng không được chuẩn, nhiều khi tạo ra sự hiểu lầm ảnh hưởng đến tiến độ và chất lượng công việc của Nicole. Cuối cùng, để bảo chữa cho khả năng làm việc yếu kém của mình, lá thư “tố khổ” của Nicole được khép lại bằng một lý do kết tội manager của nhóm (là Nam) đã dành cho Vi quá nhiều ưu ái và đối xử không công bằng với những người còn lại trong nhóm. Đặt lá thư xuống, Vi tức sôi gan, không thể ngờ người mà cô vẫn tin tưởng như bạn lại có thể trắng trợn dựng chuyện để chơi cô một vở đau đến thế. Hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, Vi tự nhủ mình phải thật bình tĩnh, không được phép mạnh động trong lúc này. Cố gắng hết sức giữ cho âm điệu giọng nói ở mức vừa phải, Vi bắt đầu trình bày lại sự việc, bác bỏ những điều mà theo cô là sản phẩm của trí tưởng tượng của Nicole. Michelle sau một hồi lắng nghe cô chăm chú, cuối cùng chỉ bảo cô về văn bản hóa những điều cô vừa nói rồi gửi lại cho chị.

[10] Coach là người hướng dẫn, kèm cặp cho các nhân viên trong quá trình làm việc, thúc đẩy suy nghĩ, tạo động lực giúp nhân viên tối đa hóa những tiềm năng cá nhân và làm việc hiệu quả, chuyên nghiệp hơn.

Rời khỏi phòng Michelle, Vi vẫn còn chưa hết bàng hoàng. Cô lo ngại về vụ việc thì ít mà cảm thấy thất vọng và bị tổn thương thì nhiều. Cô tự trách mình quá ngây thơ trong việc đánh giá con người. Chỉ cần cứ vào về bề ngoài niềm nở, thái độ nhiệt tình, hồ hởi giả tạo, và mấy câu xã giao đầu môi chót lưỡi của Nicole mà cô đã vội vàng tin tưởng đến mức có thể tâm sự hết những suy nghĩ của mình. Cũng may mà những điều cô nói chưa có gì đáng giá để khai thác được. Đây sẽ là một bài học đắt giá cho Vi trong mối quan hệ giữa con người với con người ở xứ sở xa lạ này. Có lẽ một phần do cô ngây thơ nghĩ rằng ai cũng như mình cả, cảm xúc cứ phơi hết ra, không hề biết che giấu. “Đúng là mình ngu thật – Cô thầm trách bản thân – Người trong cùng một nước còn chẳng hiểu nhau được, nữa là người đến từ những nền văn hóa khác nhau”. Hay có lẽ tại cô không am hiểu sâu sắc văn hóa Tây phương? Người ta xã giao mà cô cứ tưởng thật lòng. Người ta khen cô “so sweet”[11] cô lại cứ tin người ta nghĩ cô “sweet” thật, người ta gật gù “excellent”[12] cô lại tưởng bờ người ta đang công nhận mình giỏi giang. Bây giờ cô mới chợt nhớ đến lời khuyên của Nam ở bến tàu điện ngầm hôm trước. Hóa ra anh có ý nhắc nhở cô về chuyện này mà lúc đó cô không hiểu. Đang nghĩ đến đây thì Vi bỗng đắm sầm vào anh.

[11] Khen ai đó ngọt ngào, đáng yêu.

[12] Khen ai đó giỏi, xuất sắc, tuyệt vời.

– Em chưa về à? – Anh hỏi.

– Chưa ạ – Cô khẽ lắc đầu.

– Có chuyện gì vậy? – Anh ân cần khi nhìn thấy vẻ mặt rầu rĩ của cô.

– Có lẽ tối nay chắc lại khuya em mới được về.

- Sao, anh tưởng em chưa có job mới mà?
- Em phải viết tường trình – Cô nói.
- Gì cơ? – Anh nhìn cô ngạc nhiên.
- Về chuyện của Nicole... – Nói đến đây, nỗi tủi thân bỗng trào lên khiến cho cô rom rớm nước mắt.
- Nicole làm sao? – Anh nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, bối rối.
- Anh đánh giá performance[13] của Nicole loại D phải không?

[13] Trường hợp này hiểu là đánh giá kết quả làm việc.

- Đúng – Vì thấy anh có vẻ ngập ngừng – Sao em lại biết?
- Em vừa phải lên gặp coach của Nicole. Nicole viết một lá thư cho rằng em là nguyên nhân khiến Nicole bị xếp loại D.

Rồi cô kể cho Nam nghe toàn bộ câu chuyện. Khi nói đến nội dung của lá thư, nước mắt Vi bỗng nhiên nhỏ xuống. Cô không thêm che giấu cảm xúc của mình nữa. Bao nhiêu uất ức, bao nhiêu tủi hổ đều được dịp tuôn trào ra trong giây phút này. Nam bỗng dưng trở thành chỗ cho Vi trút bầu tâm sự. Nhưng anh thích nghi với hoàn cảnh rất nhanh. Anh kéo cô lại gần, ấn cô ngồi xuống một chiếc ghế rồi đẩy hộp khăn giấy đến trước mặt cô.

- Lau mặt đi em – Anh nói như dỗ dành – Anh không ngờ lại có chuyện đó...
- Em cũng không ngờ một người như Nicole lại có thể như thế – Vi cắt ngang lời anh với vẻ ảm ức.
- Môi trường làm việc ở đây tương đối phức tạp. Em nên cẩn thận và kín kẽ hơn khi làm việc với những người khác. Anh nghĩ có lẽ em nên trao đổi với coach của em về vấn đề này. Nếu đã liên quan đến coach thì nên để cho các coach làm việc với nhau – Anh khuyên cô chân thành.
- Xui xẻo quá, lại còn làm liên lụy đến cả anh nữa.
- Chuyện bình thường thôi, trên đời cũng có nhiều loại người khác nhau mà. Anh nghĩ chuyện này cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều. Nicole không có bằng chứng thì chẳng giải quyết được việc gì.
- Em vẫn không hiểu, em đã làm gì khiến Nicole ghét em đến thế – Vi đập tay vào trán. Cô suy nghĩ mãi vẫn không thể chấp nhận nổi cái sự thực phũ phàng này.
- Anh tưởng con gái bọn em phải nhạy cảm với vấn đề này hơn chứ – Anh khẽ cười – Có thể chỉ là ghen ghét, đố kỵ, có thể do Nicole muốn vớt vát kết quả đánh giá performance để cứu vãn cơ hội được lên senior associate năm tới. Nếu performance của Nicole job nào cũng tệ như thế thì cô nàng chắc phải tiếp tục thêm một năm ở vị trí cũ, mà không chừng có thể bị sa thải. Thực ra, anh cũng không muốn đánh giá Nicole ở mức D, nhưng với kết quả phần việc mà Nicole đã làm, anh không thể đánh giá khác được.

Vi vẫn cúi mặt, cảm giác trống rỗng, hoang mang bởi sự đổ vỡ niềm tin đang tràn ngập lòng cô. Cô cứ nghĩ ở một công ty như thế này hẳn là toàn những người tử tế, hay ít nhất thì họ cũng nên cư xử một cách đúng mực chứ. Chẳng phải những người làm công việc như cô luôn tự hào vì đã được đào tạo bài bản, luôn tự hào về đạo đức nghề nghiệp của mình đó sao? Chợt nhớ ra còn phải viết bản tường trình, Vi chán nản đứng dậy:

- Cứ tưởng hôm nay được về sớm, ai ngờ lại vướng phải cái của nợ này. Thôi anh về trước đi, em làm xong bản tường trình rồi mới về được. Cảm ơn anh đã ngồi nghe em kể lể.
- Kệ nó đi. Em chưa ăn tối phải không? Giờ đi ăn luôn thôi – Anh rủ.

Thấy Vi vẫn còn có vẻ do dự, anh đứng dậy, kéo tay cô:

- Vội gì đâu, em còn phải gặp coach của em xin ý kiến nữa cơ mà. Bây giờ cũng muộn rồi, cứ phải đảm bảo cho cái dạ dày của mình trước đã.

Có người khuyến khích, Vi chợt lờ đi đứng lên. Một ngày xui xẻo như thế này là quá đủ rồi. Hôm nay không phải lui thủ ăn tối một mình cũng đã là một hạnh phúc đối với cô, và chẳng việc gì cô phải từ chối cái hạnh phúc nhỏ nhoi ấy chỉ vì một người không xứng đáng là bạn.

Mấy hôm sau, một cuộc họp kín được triệu tập để giải quyết vấn đề khúc mắc giữa Nicole và Vi. Thành phần cuộc họp này bao gồm coach của Nicole, coach của Vi, Nam và hai đương sự của vụ việc. Cuộc họp mở đầu với “bản cáo trạng” mà Nicole viết nhằm hạ bệ Vi. Sau đó đến lượt Vi phản bác lại. Nam trình ra những chứng cứ không thể chối cãi về kết quả công việc của Nicole. Còn phía Nicole, do không thể lấy được ý kiến làm chứng của những người khác trong nhóm, nên “lời buộc tội” đối với Nam coi như vô giá trị. Luận điệu “phân biệt chủng tộc” mà Nicole đưa ra làm cái cớ để bào chữa cho khả năng làm việc yếu kém của mình cũng không thuyết phục được ai. Câu chuyện đáng lẽ ra có thể chấm dứt ở đây với một kết thúc có hậu: chiến thắng thuộc về người tốt, kẻ xấu phải bị trừng trị. Nhưng, thật không may cho Vi là coach của Nicole và coach của cô lại vốn dĩ không ưa gì nhau, từ lâu đã ngầm ngầm bằng mặt mà không bằng lòng. Vì vậy, “cuộc chiến” của cô và Nicole đã châm ngòi cho một cuộc chiến có quy mô lớn hơn giữa các coach với nhau. Mặc dù Nicole không có bằng chứng gì chứng tỏ Vi đã “sỉ nhục” hay “miệt thị” gây tổn thương tinh thần nghiêm trọng cho Nicole, nhưng mặt khác, Vi cũng không thể chứng minh được là những điều cô trao đổi với Nicole chỉ thuần túy công việc. Vịn vào cớ đó, coach của Nicole vẫn nhất quyết

đòi phải xem xét lại mức xếp loại công việc cho Nicole, và đánh giá lại mức xếp loại của Vi. Vậy là cuộc họp này kết thúc chỉ để mở ra một cuộc họp khác, được ấn định một tuần sau đó, cho các bên có thời gian chuẩn bị kỹ lưỡng hơn nhằm bảo vệ quan điểm của mình. “Em đừng lo, rồi sẽ đầu vào đó cả thôi” – Naman ủi cô sau khi ra khỏi phòng họp. Chẳng lo thì Vi cũng đã hứng chịu quá đủ rắc rối bởi tai họa này rồi.

Nhưng trong cái rủi lại có cái may. Cuộc họp tuần sau, nhờ có sự can thiệp của một partner trong công ty nên đã nhanh chóng đi đến thống nhất bằng một biện pháp hòa giải: Mọi kết quả đánh giá công việc vẫn được giữ nguyên, nhưng hai bên được khuyến khích để hòa giải với nhau theo tinh thần tự giác. Chẳng nói ra thì ai cũng biết rõ rằng đây là một chiến thắng của phía Vi. Tất nhiên, chiến thắng này mang đậm dấu ấn người phụ trách của Vi: nhờ mối quan hệ và sự khéo léo của chị nên vụ việc mới nhận được sự can thiệp của vị partner nọ. Từ trải nghiệm này, Vi đã hoàn toàn tỉnh mộng. Hóa ra phe cánh là một phần không thể thiếu của sự đấu tranh sinh tồn, dù ở bất cứ một môi trường nào, kể cả môi trường được coi là lành mạnh và chuyên nghiệp như trong tập đoàn mà cô đang làm việc. Sau bài học này, lòng tin đối với con người của Vi đã giảm đi mất một nửa. Chẳng bi quan thì chắc chắn Vi cũng sẽ không bao giờ có thể hoàn toàn tin tưởng hay trải lòng mình với một ai được nữa.

Kể từ sau vụ việc đó, Vi bắt đầu nhìn mọi người với con mắt cảnh giác và dè dặt hơn. Cô không muốn lại bị dính líu vào rắc rối thêm một lần nữa. Đến văn phòng, Vi chỉ tập trung vào công việc, chẳng còn nhiệt tình để kết giao với các đồng nghiệp. Mặc dù biết rằng như vậy là cô đã bỏ qua một phần quan trọng trong chiến lược phát triển sự nghiệp, nhưng cú sốc vừa rồi vẫn còn khá đậm nét khiến cho Vi chưa thể có can đảm bắt đầu lại từ đầu. Cũng may còn có Nam ở công ty, nếu không Vi đã cảm thấy cô đơn đến mức đôi lần nghĩ tới chuyện chuyển việc. Thêm vào đó, gần hai tháng nay cô không liên lạc được với Quân, cho dù cô cố gắng gọi cho anh bao nhiêu lần đi chăng nữa. Thậm chí, cô còn băn khoăn không biết có phải anh đã bỏ số điện thoại cũ rồi hay không? Gọi cho anh Minh để hỏi thì anh cũng chỉ biết là Quân hiện vẫn đang ở Vancouver chưa về. Vi cảm thấy áy náy không yên. Cô luôn cho rằng chính mình là nguyên nhân khiến Quân rời khỏi Toronto. Cô nhất định phải tìm cách gặp Quân để bày tỏ cho rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Anh Mong Em Hạnh Phúc

Vi tỉnh dậy khi ánh nắng sớm chiếu qua màn cửa sổ đến tận giường ngủ. Cô mở mắt nhìn những hạt bụi li ti đang bay lượn trong luồng ánh sáng đó, rồi lại nhắm mắt, chui đầu vào trong chăn. Lâu lắm cô mới có một ngày thứ bảy thư thái, không phải vất vả chạy deadline như thế này. Vi lười biếng cuộn mình lại, vẫn còn muốn ngủ thêm chút nữa. Nhưng mới được vài phút thì tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, dứt cô ra khỏi trạng thái lơ mơ. Vi với tay nhắc điện thoại di động để ở đầu giường, áp vào tai: “Hello” – Cô nói vào máy với giọng còn ngái ngủ.

– Chào em. Anh có đánh thức em không đấy? – Giọng miền Nam trầm ấm vang lên từ đầu dây bên kia.

– Anh Quân – Vi ngồi phắt dậy, mừng rỡ kêu lên – Anh đi đâu mà không nói với em một tiếng. Anh có biết em gọi cho anh bao nhiêu lần không được không? – Sau phút mừng rỡ ban đầu, cô bắt đầu chuyển sang giọng trách móc.

– Anh xin lỗi – Đầu dây bên kia thoáng chút ngập ngừng.

– Có chuyện gì thế ạ? – Vi lo lắng hỏi. Cách trả lời thật không giống anh chút nào.

– Không có gì. Xin lỗi vì gọi cho em sớm thế này, chắc tại anh ngủ không được nên không để ý thời gian. Em có khỏe không?

– Em vẫn bình thường thôi. Nghe bác nói anh đang ở Vancouver?

– Ừ, anh tới đây học một khóa nấu ăn đồ Tây, kết hợp du lịch luôn.

– Anh định đi bao lâu? – Cô hỏi.

– Khóa học cũng sắp kết thúc rồi, nhưng anh định ở lại thêm mấy tuần để đi chơi. Công việc của em ổn định rồi chứ?

– Vâng, mọi chuyện đều tốt... Anh Quân... – Vi thoáng chút do dự.

– Ừ, sao em?

– Sao anh đi không nói gì với em? Anh giận em phải không?

– Đầu có... Anh không giận gì em hết... – Sau phút ngập ngừng, đầu dây bên kia bỗng nhiên im lặng.

Vi bắt đầu cảm thấy lúng túng vì không khí của cuộc nói chuyện đang có chiều hướng gượng gạo. Xưa nay với Quân, cô luôn thoải mái vì anh là người có tài dẫn dắt câu chuyện một cách hết sức tự nhiên. Bây giờ cái trọng trách ấy được đẩy sang phía cô khiến cho Vi không biết phải xoay sở thế nào. Cô đành rụt rè mở miệng:

– Bao giờ anh về? Em muốn gặp anh một chút. Hôm đó... có nhiều chuyện em chưa nói hết được với anh.

Lại một khoảng im lặng hết sức gượng gạo. Rồi Vi nghe thấy tiếng anh ngập ngừng trong điện thoại:

– Vi, xin lỗi em. Không phải anh không muốn báo cho em biết việc anh đi Vancouver, nhưng anh thực sự không đủ can đảm để gặp mặt hay nói chuyện với em sau ngày hôm đó... Anh nhận được tất cả bốn mươi hai cuộc gọi của em, nhưng anh không dám nhận một cuộc gọi nào cả, vì anh không biết sẽ phải nói gì với em nếu như anh bắt máy.

Vi cắn môi, im lặng, chẳng biết nói gì khi chính cô là nguyên nhân khiến anh khó xử đến thế. Cô chợt nghe thấy anh hắng giọng từ phía bên kia, rồi tiếng anh lại vang lên:

– Em có thể nghĩ rằng anh là một kẻ cơ hội khi lợi dụng hoàn cảnh của em khi đó...

– Em không bao giờ nghĩ như thế – Vi hoảng hốt cắt ngang lời Quân – Anh Quân, đối với em, anh vừa là ân nhân, vừa giống như một người thân trong gia đình. Thực sự em luôn nghĩ, nếu không có anh, em không bao giờ có được như ngày hôm nay.

– Anh chỉ mong em hiểu rằng, dù mọi chuyện đã xảy ra như thế nào chẳng nữa, tất cả những gì mà anh đã làm, tất cả những tình cảm anh dành cho em đều xuất phát từ đáy lòng. Anh thật sự muốn em được hạnh phúc và đạt được những gì em mong muốn.

– Em hiểu – Vi vội kêu lên – Em biết anh rất tốt đối với em. Khi em trong hoàn cảnh khó khăn nhất, anh đã chia tay ra cho em. Đừng bao giờ nói với em những chuyện như thế nữa. Em mới là người cần phải xin lỗi. . .

Vi lại cảm thấy nghẹn lời. Cô cũng rất muốn nói rằng cô phải cảm ơn anh rất nhiều, rất nhiều, cảm ơn bao nhiêu cũng chưa đủ, nhưng rồi lại không cất nổi thành lời vì sợ anh nghĩ là cô đang khách sáo. Im lặng một lúc, rồi anh lên tiếng:

– Anh định không gọi điện cho em đâu, nhưng anh thực sự... rất muốn được nghe thấy tiếng em. Có lẽ anh vẫn chưa quen với hoàn cảnh mới... Trước đây, cuối tuần nào cũng gặp em ở quán – Anh nói như thanh minh.

– Sao anh lại thế? – Vi trách móc – Với em, mọi chuyện chẳng có gì thay đổi hết. Ít nhất anh cũng cứ coi em như em gái hoặc như một người bạn của anh, sao lại không thể gọi điện hoặc gặp mặt được chứ?

– Vi, em có muốn nghe anh nói thật không? – Tiếng anh nghe nhỏ như đang vọng về từ một cõi xa xăm nào đó, Vi phải áp chặt điện thoại vào tai mới có thể nghe thấy.

– Vâng – Cô khẽ trả lời.

– Anh không thể coi em như em gái được... Anh xin lỗi... Thực sự, gặp em hay điện thoại cho em đều khiến anh cảm thấy không thoải mái. Đừng trách anh nếu sau này anh không thường xuyên gọi cho em. Với em, không có gì thay đổi, nhưng với anh là cả một biển cố lớn... Mong em hiểu cho anh. Có lẽ anh cần thêm thời gian... . .

– Em hiểu – Cô nói nhỏ, cổ hết sức giữ cho giọng nói khỏi vỡ òa – Em xin lỗi!

– Có phải lỗi của em đâu. Em đừng tự trách mình như thế... Anh nói điều này, có thể em không tin, nhưng dù sao anh vẫn muốn nói: Ngay từ đầu anh đã nghĩ, cho dù em không chấp nhận tình cảm của anh đi nữa, thì anh vẫn sẽ cố gắng hết sức trong khả năng của mình để giúp em... . .

– Em tin anh – Cô nói nhỏ – Ngần ấy thời gian đủ để em hiểu những gì anh đã dành cho em.

– Nhưng dù đã xác định như vậy, anh vẫn thấy khó khăn, vẫn thấy hụt hẫng thế này... đúng là rất xấu hổ.

Vi nghe thấy tiếng anh như đang tự nói với mình hơn là nói với cô. Nước mắt cô trào ra, vừa thương anh, vừa đồng cảm với anh lại vừa cảm thấy mình có lỗi. Cô ngồi ngầy ra đó, im lặng, cảm thấy lời nói nào lúc này cũng sẽ là thừa thãi.

– Em khóc đấy à? – Đột nhiên anh hỏi.

– Không – Cô nói dối, đưa tay quạt nước mắt trên khuôn mặt – Em đang nghĩ thôi.

– Nghĩ gì?

– Nghĩ kiếp trước không biết em làm việc gì tốt mà kiếp này lại gặp anh.

– Em đúng là biết cách an ủi – Tiếng cười của anh vang lên trong điện thoại bỗng chốc xóa tan không khí nặng nề giữa hai người – Thảo nào người ta vẫn bảo con gái Hà Nội khéo léo và tinh tế.

– Vậy sắp tới anh định thế nào? – Vi cũng cười, cảm thấy nhẹ nhõm cả người khi lại được nghe cách nói chuyện quen thuộc của anh.

– Chắc học xong và đi chơi xong thì anh lại quay về Toronto thôi. Anh có thể sẽ đưa thêm một vài món vào thực đơn của quán. Nếu mọi việc thuận lợi, anh muốn sang năm sẽ mở rộng quy mô quán.

– Hay quá, nếu cần em giúp gì thì anh cứ nói nhé – Vi reo lên mừng rỡ như thể anh sẽ thực hiện kế hoạch mở rộng kinh doanh ngay hôm nay.

– Ừ, nhưng bây giờ chắc anh không đủ khả năng thuê kiểm toán viên Big 4[1] về làm waitress cho quán của anh nữa rồi – Anh khẽ cười – Còn em thì sao? Kế hoạch đưa em trai sang đến đâu rồi?

[1] Big 4 là cách gọi bốn công ty kiểm toán hàng đầu thế giới.

– Chắc phải đợi nó học xong trung học ở Việt Nam rồi tính ạ. Bây giờ đưa nó sang, em cũng không đủ khả năng. Em còn phải trả nợ...

Vì cắn vào môi mình một cái, tự giận mình khủng khiếp. Sao cô cứ luôn luôn nói ra những lời không nên nói như vậy. Cả cô và anh đều im lặng sau câu nói đó. Rồi cuối cùng, Vì lại nghe thấy anh khẽ hắng giọng, ngập ngừng hỏi:

– Em đã gặp Nguyễn chưa?

– Em đã gặp rồi ạ – Cô khẽ thờ dài – Em cũng đã nói chuyện với anh ấy về khoản tiền đó rồi. Em sẽ trả dần anh ấy hàng năm cho đến khi nào hết...

– Anh Quân... em cũng muốn nói rằng, sau tất cả những chuyện đã xảy ra, mọi thứ đều thay đổi...

Cô cảm thấy lúng túng, không biết phải diễn đạt như thế nào cho Quân hiểu. Tuy đã chuẩn bị trước, nhưng cô cũng không ngờ khi bắt đầu lại khó khăn đến thế. Có lẽ Quân cũng chưa hiểu cô định nói gì, chỉ thấy anh im lặng, hình như có ý chờ đợi. Đã trót dâm lao thì phải theo lao, Vì đành cố gắng tìm cách để kết thúc câu nói của mình. Cô mở miệng mà thấy như hực hơi:

–...Kể cả chuyện giữa em và anh Nguyễn. Em nghĩ, chuyện này khiến cho tất cả mọi người đều không thoải mái. Nếu như anh không thể đối xử với em như trước đây, thì em cũng vậy, không thể đối xử với cả anh và Nguyễn như trước đây được nữa...

Vì nghe thấy tiếng anh khẽ thờ dài:

– Vì, anh không biết, anh chẳng có tư cách gì để khuyên em, nhưng anh vẫn muốn nói rằng em đừng vì hoàn cảnh mà bỏ lỡ mất hạnh phúc của mình. Hạnh phúc thật sự khó kiếm lắm Vì à.

– Vâng.

Cô chẳng biết nói gì hơn ngoài một tiếng “Vâng” cụt lùn. Cô không muốn tiếp tục những chuyện có liên quan đến Nguyễn thêm một chút nào nữa. Đề tài này khiến cho cả cô lẫn anh đều cảm thấy ngại ngùng. Tất cả những gì mà cô thực sự muốn nói với Quân chỉ là cô không quan tâm đến cái thỏa thuận giữa anh và Nguyễn: cho dù chuyện đó có xảy ra, thì cô vẫn hiểu những tình cảm của anh đối với cô là chân thật và cô luôn biết ơn sự giúp đỡ của anh. Cho dù chuyện giữa anh và Nguyễn có nằm ngoài dự kiến của cô, nhưng không vì thế mà mối quan hệ giữa cô và anh thay đổi. Cho dù phát hiện này có làm cô bị bất ngờ, nhưng hoàn toàn không phải cái cớ để cô từ chối anh và quay lại với Nguyễn, ít nhất thì cô cũng không bao giờ cho phép bản thân mình làm thế... Nhưng cô đã không đủ khéo léo để trình bày những suy nghĩ của mình một cách tế nhị và mạch lạc, lại cũng không đủ can đảm để thể hiện nó một cách đơn giản, trực tiếp. Vì vậy, cuối cùng tất cả những gì mà cô đã nói với anh trong cuộc điện thoại này chỉ là một mớ những từ ngữ không đầu không cuối, lòng vòng, rắc rối và hoàn toàn không như ý muốn của cô... Giọng nói của anh trong điện thoại chột trảm xuống như một lời thì thầm:

– Vì, anh mong em hạnh phúc.

Vì giật mình dứt ra khỏi những suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Mặc dù anh không nhìn thấy, cô vẫn cúi đầu để che giấu đôi mắt ngấn nước, tiếng cô nghẹn lại trong cổ họng:

– Anh Quân, em cũng mong anh hạnh phúc.

Đầu dây bên kia im lặng. Mãi một lúc lâu sau, Vì mới nghe thấy tiếng nói nhỏ:

– Thôi, anh có việc phải đi rồi... Cuối tuần vui vẻ nhé!

– Vâng, anh cũng vậy – Cô đáp.

Anh vẫn chưa dập máy, Vì nghe rõ hơi thở không đều của anh qua điện thoại.

– Tạm biệt – Cuối cùng Vì nghe thấy tiếng anh nói khẽ trước khi những tiếng tút tút đập vào tai cô.

Vì ngồi thẫn thờ, một sự pha trộn khó tả giữa cảm giác hụt hẫng, áy náy và xúc động dâng lên trong lòng. Cô thấy buồn rười rượi. Cuối cùng, tất cả những chuyện này chỉ đem lại sự mất mát mà thôi. Số phận đã đẩy cô ngày càng xa cả hai người đàn ông mà cô yêu mến. Tiếng “tạm biệt” của anh nghe cứ như một lời chào vĩnh biệt. Cô đã tham lam muốn níu giữ anh vì cô không muốn mất đi một người anh trai thân thiết. Cô cũng ích kỷ muốn đền đáp tình cảm của anh bằng tình anh em hay một loại tình bạn ảo tưởng nào đó nhằm xoa dịu cảm giác áy náy của chính mình. Nhưng anh là một người thực tế, anh đã chọn con đường đơn giản là đối mặt với sự thực, trong khi cô cố gắng tìm cách lẩn tránh sự thực đó. Sự thực luôn chẳng bao giờ giống những gì mà cô đã tưởng tượng. Cô không thể ngờ rằng mối quan hệ của Quân với cô lại kết thúc bằng cuộc điện thoại bất ngờ này. Vì khẽ nhắm mắt, cái cảm giác mất mát làm ngưng trệ mọi giác quan khiến cho cô cứ như người mất hồn. Mọi tình yêu đều để lại nỗi đau trên con đường mà nó đi qua. Có lẽ Xuân Diệu đã đúng: “Yêu là chết ở trong lòng một ít”. Mặc dù tình cảm của cô chẳng phải tình yêu, nhưng cảm giác “chết trong lòng” lại hoàn toàn rất thật. Vậy mà trước đây cô cứ nghĩ thơ ca chẳng có quan hệ gì tới cuộc sống thực tế.

Cả ngày hôm đó, Vì cứ ngơ ngẩn đi ra đi vào. Không có việc gì làm lại khiến cho một người quen bạn rộn như Vì cảm thấy trống vắng. Đầu óc cô rảnh rỗi dâm ra nghĩ ngợi vẩn vơ. Cố gắng dứt khỏi được những ý nghĩ về Quân thì loay quanh một hồi, cuối cùng cô lại quay về với Nguyễn và cuộc nói

chuyện hôm chia tay anh hai tháng trước đây. Kể từ hôm đó, thỉnh thoảng anh vẫn gọi cho cô, nhưng cũng giống như Quân, cô không bao giờ nghe máy. Có đôi lần anh gọi cho cô từ những số máy không phải của anh, nhưng khi nghe tiếng anh, cô đều viện cớ đang bận để ngắt điện thoại. Cô luôn có cảm giác rất không thoải mái mỗi khi nghĩ đến chuyện vợ anh có thể phát hiện ra điều này. Cô không thể chấp nhận nổi việc mình bỗng nhiên trở thành người thứ ba “phá hoại” hạnh phúc gia đình anh (cho dù theo lời anh thì đây chẳng phải gia đình và cũng chẳng có hạnh phúc gì để cho cô “phá”). Nhưng dù anh có nói thế nào đi nữa, cô vẫn quyết tâm đứng ngoài cuộc. Hay là đứng ngoài cuộc cho đến khi anh giải quyết xong xuôi những vấn đề đó? – Vì bỗng thấy xấu hổ với ý nghĩ tham lam của mình. Cô biết trái tim cô đang xao động. Lời đề nghị sáu tháng của anh quá hấp dẫn. Không biết bao nhiêu lần, một tia hy vọng mong manh cứ nhen nhóm trong lòng cô. Vì đã vận dụng hết tất cả mọi lý lẽ của lý trí để tự thuyết phục mình rằng những hy vọng đó là không đúng, không nên, rằng bố cô sẽ thế nào nếu biết cô yêu một người đàn ông đã có vợ lại còn khuyến khích anh bỏ vợ để lấy mình? Những người khác sẽ nghĩ thế nào? Vợ anh sẽ thế nào? Chắc chắn cô ấy sẽ hận cô đến tận xương tủy. Còn mẹ anh nữa, bà sẽ nghĩ thế nào về cô? Liệu mẹ anh có chấp nhận một cô con dâu đã “lật đổ” con dâu chính thức của bà để “đoạt ngôi” như vậy không? Liệu mẹ anh có nghĩ cô theo đuổi anh vì gia sản nhà anh hay không (nhất là nếu như bà biết chuyện anh đã tài trợ tiền cho cô ăn học suốt hai năm trời)? Và quan trọng hơn thế, nếu như cô và anh có thể vượt qua tất cả những khó khăn, định kiến đó, thì liệu cô và anh có thực sự hạnh phúc được hay không? Cô có thực sự là người vợ phù hợp với anh và gia đình anh không?... Nhưng cho dù có bao nhiêu lý lẽ đi chăng nữa, chẳng có lý lẽ nào thuyết phục nổi một trái tim mù quáng vì yêu. Mà trái tim vốn dĩ không có tai, nó nhất định không muốn nghe theo sự điều khiển của lý trí. Bất chấp tất cả, tia hy vọng đó luôn tồn tại trong Vi, lúc âm thầm, lặng lẽ, khi dữ dội, mãnh liệt, nhưng lại giống như một ngôi sao, không bao giờ tắt... Để tránh “nhân cư vi bất thiện”, Vi quyết định lại đến công ty. Và lại, tuy không có việc gì cấp bách, nhưng cái nghề của cô thì có bao giờ hết việc? Cô còn có cả đồng những việc hành chính phải làm. Nam thường trêu là cô nghiện công việc nhanh hơn cả anh.

Vi đến văn phòng lúc gần một giờ chiều. Nhưng vừa tới cửa, cô đã gặp Nam từ thang máy đi ra, anh đeo túi máy tính bên người, hình như đang định rời công ty.

– Vi, hôm nay em cũng đi làm à? – Anh nói như reo lên.

– Vâng, em định đến làm nốt mấy việc admin thôi – Cô trả lời.

– Anh tưởng em phải tranh thủ thời gian rảnh rỗi này để ngủ bù chứ, vẫn còn muốn mò lên công ty thế này thì đúng là workaholic[2] thật rồi – Anh lắc đầu cười.

[2] Nghiện công việc.

– Chưa đến mức đấy đâu – Vi ngượng ngịu – nhưng ở nhà chán quá. Mà có phải mình em đâu, anh cũng đi làm đấy thôi.

– Ừ, anh phải làm nốt một cái báo cáo, nhưng xong rồi. Bây giờ anh định đi shopping một tí, em gái anh ở Việt Nam nhờ mua một số đồ, nhân tiện tuần tới có người cùng cơ quan nó sang đây công tác thì gửi mang về hộ.

Do dự một chút, rồi anh nhìn Vi hỏi:

– Hay anh giúp anh đi chọn đồ? Có phiền em không?

– Phiền gì đâu – Vi lắc đầu – Mấy việc của em để lúc khác làm cũng được, em sẽ đi cùng anh.

– Hay quá – Giọng anh nghe hồ hởi hẳn lên – À mà nghe nói ngoài rạp đang có nhiều phim mới rất hay, em đã xem phim nào chưa?

– Chưa ạ – Cô cười – Em còn phải dành thời gian chạy deadline không manager của em lại cho xếp loại D thì chết, lấy đâu ra thời gian xem phim.

– Tệ thật, thế thì hôm nay phải đền bù cho em rồi – Anh cười xòa, bồi rồi đưa tay lên gỡ đầu.

– À, mà đã đến công ty rồi, hay em cứ lên làm việc một chút rồi lát nữa đi cũng được. Anh sẽ đợi em – Anh nói với vẻ áy náy.

– Thôi, đi luôn đi, lúc khác em làm cũng được.

Vi quả quyết đẩy cửa bước ra. Cô muốn hít thở một chút không khí bên ngoài cho quên đi những suy nghĩ đang ngổn ngang trong lòng.

Sau hai tiếng lượn đi lượn lại cả mấy tầng của khu Eaton Center, đặt hết tâm trí vào việc chọn lựa, so sánh giá cả... tuân thủ nghiêm ngặt “chiến thuật, chiến lược” shopping quen thuộc của mình, Vi đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà Nam giao cho cô. Xong việc hãy còn sớm, Nam bảo thế này thì thoải mái thời gian để đi xem phim. Vi cũng không phản đối. Đẳng nào cũng phải mang đồng chiến lợi phẩm vừa mua được cất vào xe, nên anh quyết định sẽ lái luôn đến rạp chiếu phim trên đường Bloor, để khỏi mất công đi bộ. Đến trước cửa rạp, Vi bỗng nhớ ra cô vẫn còn phần thưởng thumbs up là hai chiếc vé xem phim từ lần trước chưa dùng đến, bèn bảo anh không cần xếp hàng mua vé nữa. Vì mừng rỡ vì ít ra cái thumbs up của cô cũng còn hữu dụng. Nam bảo cô cứ tự do quyết định sẽ xem phim gì trong khi anh chạy đi mua popcorn và nước uống. Đứng phân vân trước cả loạt áp phích quảng cáo của những phim đang chiếu, Vi bỗng thấy bối rối. Quả thực cô cũng giống Nam, đã lâu lắm rồi không đến rạp chiếu phim, cô cũng chẳng có thời gian cập nhật tin tức giải trí nào hết. Bỏ qua mấy phim tình cảm ướt át, không mặn mà lắm với các phim hành động, siêu nhân hay giả tưởng, cuối cùng, Vi quyết định dừng lại ở một bộ phim hoạt hình mới có tên là Hotel Transylvania. Hình như bây giờ đang hot mốt-típ tình yêu giữa ma cà rồng và con người – Vi thầm nghĩ khi nhìn thấy nhân vật nữ chính là một cô bé ma cà rồng đáng yêu, trong khi nam chính là một cậu bé mặt đầy tàn nhang.

Lâu lắm rồi Vi mới lại được cười sảng khoái như thế. Bộ phim hài hước một cách dễ thương. Đúng là phim cho trẻ con, ma cà rồng và quái vật đủ cả nhưng lại chẳng làm ai sợ hãi. Chỉ có duy nhất một điều Vi không lường trước được đó là cô đã khóc trong khi xem phim. Sau tất cả những tiếng cười, cô vẫn không thể kìm được nước mắt khóc thương cho mối tình trắc trở giữa cô bé ma cà rồng ngây thơ, mồ côi mẹ, chưa một lần bước chân ra khỏi vòng tay bao bọc của người cha. Một mối tình quá trong sáng, nhưng lại bị chia cắt chỉ vì cô bé và cậu bé đó thuộc về hai thế giới khác nhau, chỉ vì

những định kiến áp đặt của xã hội và rào cản từ chính những người thân yêu của đôi bạn trẻ. Vẫn biết cái tật mau nước mắt thật khó sửa, nhưng trong thâm tâm, Vi biết mình khóc một phần vì bộ phim khiến cho cô không khỏi liên tưởng đến câu chuyện của chính bản thân mình. Không biết cô bỗng trở nên quá nhạy cảm như vậy từ bao giờ? Không biết cô học ở đâu ra cái kiểu cứ tự vào mình như thế? Vì cố nuốt cái cục nghẹn nghẹn trong cổ họng xuống. Cô đưa tay lên lau nước mắt, rồi lại ngồi nguyên một tư thế không dám cử động, chỉ sợ khiến cho Nam chú ý. Nhưng có lẽ anh tỉnh mắt hơn cô tưởng. Thay vì đưa cho cô gói popcorn, Vi lại thấy anh cúi vào tay cô lấy tờ khăn giấy. Đây là lần thứ hai cô khóc trước mặt anh rồi, Vi ngại ngại cắn môi. May mắn thay, bộ phim kết thúc có hậu, như bất kỳ một bộ phim cho trẻ em nào, đôi bạn trẻ đến được với nhau trong sự chúc phúc của cha cô bé và tất cả mọi người. Vi cảm thấy trong tim ấm lên đôi chút. Giá mà cuộc đời cũng có thể giống như trong phim thì tốt biết bao, thế giới này sẽ tươi đẹp biết bao...

Ra khỏi rạp chiếu phim vào quãng sáu giờ tối, Nam bảo cô đã mời anh xem phim thì phải để anh được mời cô ăn tối, anh biết gần đây có một quán mì Hàn Quốc rất ngon. Đúng là Nam không quá lời, lần đầu tiên Vi được ăn mì Hàn Quốc ngon như thế. Trong lúc ăn, Nam bảo đã lâu lắm rồi anh mới lại được thưởng thức thú đi xem phim, ăn tối và trò chuyện cùng bạn bè vui vẻ này, nên có lẽ sẽ phải đi xem phim thường xuyên hơn, hoặc nếu cô thích thì lần tới, anh sẽ mời cô đi xem thể thao.

– Nhờ có buổi đi chơi hôm nay anh mới thấy tiếc là mình đã bỏ phí biết bao nhiêu thời gian – Anh nhìn cô cười – Trước đây lúc nào cũng cắm đầu vào công việc. Đúng là mình vẫn chưa biết sống.

– Chẳng phải một mình anh đâu – Vi cười – Em cũng lâu lắm rồi chỉ biết có công việc. Lỗi là tại mình chọn làm việc cho công ty này đấy chứ.

– Thực ra công ty nào cũng thế cả thôi em, trừ khi em làm cho chính phủ, còn thì chẳng có ở đâu người ta để cho em nhàn rỗi. Anh nghĩ mình phải tự biết cân bằng cuộc sống của mình. Nhưng nói thế thôi, chứ thực hiện được cũng khó lắm (anh cười). Nhiều lúc cũng muốn đi xem phim, nhưng chẳng lẽ lại đi một mình?

Vi khẽ cúi mặt. Cô quá hiểu cảm giác của anh, cảm giác của một người đứng giữa biển người mà vẫn thấy cô đơn. Đây là tình trạng chung của những người sống xa quê hương, xa gia đình, lại không có bạn bè thân thiết bên cạnh. Sự khác biệt, cạnh tranh của môi trường làm việc, sự hối hả của cuộc sống hiện đại khiến con người ta ngày một khép kín. Đối với những người như Vi, có được một người bạn tốt ở đây là điều rất quý, bởi người Việt vốn đã không nhiều nhưng lại khó kết bạn vì những bất đồng trên nhiều phương diện (hoàn cảnh xuất thân, di chứng lịch sử...), còn bạn nước ngoài thì lại bị rào cản là vấn đề văn hóa và ngôn ngữ nên cũng rất khó để đạt đến mức độ có thể tâm tình. Bởi vậy, với những ai chưa kịp kiếm được một nửa của mình từ thời sinh viên, thì cơ hội để tìm người phù hợp đã giảm đáng kể một khi bắt đầu bước chân vào cuộc đời đi làm... Đúng là cô may mắn khi ít nhất cũng có Nam làm bạn trong công ty này.

– Vâng, gì chứ ăn chơi thì em lúc nào cũng sẵn sàng – Vi mỉm cười với anh – Chỉ sợ anh không có thời gian thôi.

Ăn tối, uống cà phê và nói chuyện không biết chán về công việc xong, anh chở cô về đến tận nhà, không quên nhắc đi nhắc lại rằng, tuần sau nhất định đến lượt anh mời cô đi xem phim.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tôi Là Mẹ Của Nguyên

Nhưng hóa ra dự định đi xem phim của cô và Nam không thể thực hiện được vào tuần tới vì anh phải đi công tác trong hai tuần sau đó. Còn Vi cũng vừa đầu nhận một job mới trong nhóm của một manager khác. Thế mới biết có muốn cuộc sống cân bằng cũng không dễ dàng gì.

Tối thứ bảy, sau khi trả lời một loạt email công việc, Vi bèn mở hộp thư điện tử cá nhân mà cả tuần nay cô chưa có thời gian check. Có tất cả hơn ba mươi thư mới, nhưng chỉ có hai trong số đó là Vi thực sự mong đợi, còn lại chỉ toàn thư quảng cáo. Vi nhấp chuột vào email của Sơn, em trai cô. Sơn cho biết tình hình bố cô vẫn tốt, tinh thần phấn chấn vì chỉ còn khoảng năm tháng nữa là ông mãn hạn. Về phần Sơn thì vẫn đang cố gắng học. “Tháng sau em sẽ thi thử Ielts và Gmat, không biết thế nào, nhưng em vẫn còn gần hai năm nữa để chuẩn bị” – Cậu viết trong thư. Vậy là tình hình ở nhà không có gì phải lo lắng, Vi nghĩ trong lúc nhấp chuột mở email thứ hai của Linh ra. “Tao có người yêu rồi nhé, một anh hơn tao hai tuổi, mới về làm ở phòng IT của ngân hàng” – Cô bạn thông báo. Vi thoáng mỉm cười, mừng cho bạn. Thế là cuối cùng cô bạn đào đề của cô cũng đã tìm được một bờ vai để nương tựa, nhưng nương tựa cho đến... bao giờ thì phải để hỏi sau mới rõ. Nếu cô nhớ không nhầm thì đây là anh người yêu chính thức thứ ba của Linh mà cô được biết. “Lúc nào rảnh thì mày gọi tao chat chút tí nhé. Lâu lắm rồi không buồn với mày, tình hình của mày dạo này thế nào? Chuyện tình yêu, tình báo ra sao? Mấy năm trước mày có khoe có một đối tượng đang theo đuổi, bảo nếu mọi việc tiến triển sẽ kể cho tao, mà chờ mãi chẳng thấy gì cả?” – Linh viết. Vi đưa mắt lướt qua phần cuối của bức email, nhưng chữ nghĩa hình như không vào đầu cô nữa. Phải, mấy năm trước, khi bắt đầu quen biết Nguyên, cô đã có email cho Linh về chuyện đó. Nhưng tính Vi kín kẽ nên cô chỉ nói nếu mọi chuyện tốt đẹp cô sẽ kể cho cô nghe về anh. Và lại vào thời điểm ấy, cô với Nguyên cũng chưa có gì danh chính ngôn thuận để mà kể. Đúng là cuộc đời có nhiều biến động không thể nào ngờ được, lúc đó cô đâu có biết rằng, anh chính là sếp của Linh. Nghĩ đến đây cô bỗng giật mình: không biết tình hình của anh bây giờ ra sao? Đã sắp hết cái thời hạn sáu tháng do anh đặt ra, mà cô thì hoàn toàn không có lấy một tin tức gì về anh. Đành rằng lỗi đấy là do cô đã từ chối không nghe điện thoại của anh, nhưng mấy tuần gần đây, anh cũng không gọi điện cho cô nữa. Vi cảm thấy một nỗi lo sợ mơ hồ luôn quanh quẩn làm vướng bận tâm trí, cô đành cố gắng tự trấn an mình rằng, có lẽ biết cô sẽ không nhận điện thoại nên anh mới thôi không gọi nữa. Nhưng lý do đó chưa đủ sức thuyết phục để khiến cô yên lòng. Vi nghĩ ngay đến việc thử dò hỏi Linh những tin tức về anh, song cô lại cảm thấy do dự: Cô sẽ phải làm gì nếu nghe được những tin tức xấu?

Tìm Vi chợt thất lại trong một cảm giác bất an. Đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng cô đi đến quyết định rằng, nắm được thông tin về anh vẫn tốt hơn là ngồi đoán già đoán non để rồi phải lo lắng. Vi run run đăng nhập Yahoo messenger. Nick Yahoo của Linh đang sáng. Vi hít một hơi thật dài trước khi nhấp chuột vào đó. Một cửa sổ chat hiện lên trên màn hình máy tính của cô.

– Linh à? – Vi viết.

Khoảng vài giây sau, một tiếng “ding” báo hiệu phía bên kia đã trả lời:

– Tao đây, đang mong thì thấy mày gọi, vui quá (biểu tượng mặt cười).

– Ủ, đang làm gì đấy? – Vi gõ bàn phím lách cách.

– Tao đang ở cơ quan, phải làm thêm giờ. Bên mày đang là buổi tối à?

– Ủ, sắp mười giờ tối rồi. Tao vừa nhận được email của mày, chúc mừng nhé! (Vi thêm vào cuối câu biểu tượng vỗ tay, ra ý khen ngợi).

– Hi hi, muốn xem ảnh không, tao gửi (biểu tượng khuôn mặt xấu hổ)

– Đâu, gửi đi xem nào? – Vi giục, ngón tay cô lướt nhanh trên các phím chữ.

– Đợi tí nhé. Thế mày có gì mới không? Công việc thế nào?

– Chẳng có gì mới. Công việc lúc nào cũng bận, stress lắm mày ạ.

Vi định kể cho Linh nghe về vụ rắc rối với Nicole, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy chẳng có gì quan trọng, mà đang ở cơ quan, chắc Linh cũng không có thời gian tâm sự. Hơn nữa, cô cũng đang sốt ruột muốn hỏi thăm Linh tình hình của Nguyên. “Ding” một tiếng nữa. Linh đã gửi ảnh cho cô xong. Vi vội mở tấm ảnh ra xem. Trong ảnh, Linh đang tình tứ dựa đầu vào vai một anh chàng trông thư sinh, trắng trẻo, đeo kính cận. Hai người cũng khá đẹp đôi, nhưng anh chàng hiền lành này chắc chắn sẽ bị cô bạn đão để của cô xò mũi thôi, Vi nghĩ, miệng thoáng một nụ cười.

– Xứng đôi vừa lứa lắm mày ạ. Nhưng đẹp trai thế này thì mày phải cẩn thận mà giữ đấy – Vi trêu bạn.

– Xi, việc gì phải giữ, tao xua đi còn chẳng được nữa là (lại biểu tượng mặt cười).

– Đạo này công việc của mày thế nào? – Vi ngập ngừng gõ từng phím chữ.

– Ôi, bận lắm mày ạ. Đạo này tình hình rối ren, ngân hàng tao mới sáp nhập với một ngân hàng khác, đội ngũ lãnh đạo thay đổi hết cả. Công việc dồn đống, thứ bảy toàn phải đi làm thêm giờ, chẳng biết thay đổi thì có gì khá khẩm hơn không – Linh nhanh nhẩu tuôn ra một tràng, không đợi cho Vi phải hỏi thêm.

“Đội ngũ lãnh đạo thay đổi”, mắt Vi dán chặt vào dòng chữ đó. Thảo nào anh không có thời gian và tâm trí để gọi cho cô, biến động lớn thế kia mà, Vi thoáng nghĩ. Do dự mất mấy giây, rồi cô đánh liều hỏi Linh:

– Thế cái anh sếp trẻ, đẹp trai lần trước tao gặp có còn làm ở đấy không?

Nhấn vào phím enter mà Vi có cảm giác như cô vừa nhỡ tay nhấn vào nút kích hoạt của một quả bom hẹn giờ. Dòng chữ đã được gửi đi, có hối hận cũng không kịp nữa rồi, cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt chờ đợi. Được cái cô bạn của Vi rất mau mồm mau miệng. Vi không phải đợi lâu, chỉ vài giây sau đã nghe thấy tiếng “ding” báo hiệu có dòng tin nhắn mới.

– Không mày ạ. Ông đấy thôi từ cả tháng trước rồi. Bây giờ chỗ tao có phó tổng mới rồi. À, mà nghe đồn hình như ông này bị phốt gì đó cũng lùm xùm lắm. Nhưng toàn tin thông tấn via hệ thôi chứ tao cũng không biết rõ. Sao, nhìn thấy có một lần mà mày vẫn còn nhớ cơ à?

– Thì thấy lần trước mày khen ghê lắm nên thành ra có ấn tượng.

Vi chống chế. Đầu óc cô bây giờ đang hiện lên hàng trăm câu hỏi, hàng chục giả thuyết, mà cái nào cũng ít nhiều có liên quan đến người vợ quyền lực của anh. Liệu có phải những vụ lùm xùm hay phốt phước gì đó là do vợ anh gây ra để tạo sức ép với anh hay không? Hay thực sự công việc kinh doanh của anh không được xuôi chèo mát mái? Liệu anh đã đề cập đến chuyện ly dị chưa? Phản ứng của chị ta sẽ như thế nào? Nếu anh đã rời khỏi ngân hàng thì công việc bây giờ của anh là gì? Tại sao anh lại không gọi cho cô nữa sau khi những chuyện này xảy ra? Lời hẹn sáu tháng của anh sẽ như thế nào? Còn có hiệu lực nữa hay không? Còn cô, cô nên làm gì bây giờ? Vi bỗng thấy hoang mang, không biết cô có nên gọi điện cho anh để hỏi thăm không? Nhưng bây giờ mà gọi điện có khi chỉ làm cho tình hình rắc rối thêm mà thôi, sẽ chỉ làm cho anh buồn thêm mà thôi, cô nghĩ. Nếu mọi chuyện tốt đẹp, chắc chắn anh sẽ là người gọi cho cô trước.

– Mày bận à? Sao tao hỏi không trả lời?

Vi giật mình nghe liền mấy tiếng “ding, ding”. Ô cửa sổ chat liên tục nhấp nháy. Cô vội vã trả lời Linh qua quýt cho xong, rồi viện cớ có việc bận để dừng cuộc nói chuyện. Đầu óc cô bây giờ không sao tập trung được nữa. “Thôi mày làm việc tiếp đi, lần khác lại chat nhé.” – Vi viết trước khi đóng cửa sổ Yahoo trên màn hình máy tính, không cả kịp đọc câu chào tạm biệt của cô bạn.

Còn lại một mình, Vi ngồi lặng đi bên chiếc máy tính màn hình đã tối đen. Những ý nghĩ u ám cứ bám riết lấy tâm trí cô không rời. Liệu có khả năng cô là

một trong những nguyên nhân dẫn đến bao nhiêu rắc rối mà anh đang phải chịu đựng không? Lẽ nào chỉ vì nhất quyết muốn li hôn mà hậu quả lại nặng nề đến thế? Chẳng lẽ vợ anh và gia đình cô ấy lại có quyền lực kinh khủng đến mức như vậy? – Vi bán tín bán nghi. Những câu hỏi quay cuồng trong đầu khiến cô thấy chóng mặt. Một ý muốn mạnh mẽ cứ thôi thúc cô gọi điện thoại cho anh. Vì nhắc chiếc điện thoại lên rồi lại đặt xuống không biết bao nhiêu lần. Nhưng Vi tự hỏi cô sẽ phải nói gì khi gặp được anh? Chắc chắn anh sẽ không bao giờ hé răng với cô về bất cứ khó khăn nào trong công việc hay cuộc sống của mình. Chắc chắn anh sẽ phủ nhận sạch trơn mọi vai trò của cô đối với những rắc rối hiện tại của anh. Rốt cuộc, cho dù cô biết tất cả những thứ đó thì mọi chuyện sẽ chỉ xấu thêm mà thôi, cô sẽ chỉ thêm mặc cảm tội lỗi và thấy đau khổ hơn mà thôi. Có lẽ, tốt nhất hãy cứ đợi cho đến hết thời hạn sáu tháng, khi đó sẽ tùy tình hình rồi tính.

Vi luôn phải giữ cho đầu óc tỉnh táo để đối phó với khách hàng và đồng nghiệp. Hai tuần tiếp theo, cô được phân vào nhóm kiểm toán cho một công ty chuyên nhập khẩu và phân phối đồ chơi. Bài học từ câu chuyện với Nicole khiến cho Vi luôn nâng cao tinh thần cảnh giác đến mức cao độ. Hơn nữa, lần này sếp trực tiếp của cô không phải là Nam, nên cô càng phải cẩn thận, không được phép để xảy ra sai sót gì. Bận bịu đầu, Vi không có thời gian nghĩ ngợi nhiều về chuyện của Nguyễn nữa. Nhưng sự đòi hỏi bao giờ cũng vậy, mọi chuyện luôn xảy đến khi người ta không mong đợi nó nhất.

Tan họp buổi chiều, Vi vừa ra khỏi phòng họp thì di động của cô rung lên trong túi. Vi vội mở máy ra xem, điện thoại không hiện tên người gọi nhưng là số của vùng Toronto này.

– Hello! – Vi nói vào di động.

Đầu dây bên kia, một giọng Hà Nội nhẹ nhàng vang lên khiến cho Vi không khỏi ngạc nhiên:

– Xin hỏi có phải số cô Vi không nhỉ?

– Vâng, tôi là Vi đây. Xin lỗi, ai ở đầu dây đây ạ? – Cô trả lời, trong đầu thoáng lướt qua những khuôn mặt người quen khá dĩ có giọng nói êm tai như thế này, nhưng chịu không đoán ra.

– Tôi là mẹ của Nguyễn. Xin lỗi vì hơi đường đột, nhưng tôi muốn gặp cô một chút, có phiền lắm không?

Vi đứng chết trân giữa hành lang, nhất thời không biết phải trả lời người đang gọi điện thoại cho cô như thế nào. Giọng nói quá trẻ, Vi không thể nghĩ đó lại là giọng của một người có tuổi. Làm sao mẹ anh biết cô, biết số điện thoại của cô và còn muốn gặp cô để làm gì? Đầu óc Vi dường như tê liệt mất một lúc trước khi có thể hoạt động trở lại. “Gặp mặt”, như vậy là mẹ Nguyễn đang ở đây, không biết Nguyễn có sang cùng mẹ anh không nhỉ? – một ý nghĩ lướt nhanh trong óc cô. Hít một hơi thật sâu, Vi cố gắng lấy giọng bình tĩnh và nhã nhặn nhất trả lời bà:

– Dạ, chào bác. Không phiền gì đâu ạ. Bây giờ bác đang ở đâu?

– Tôi đang ở Toronto. Nếu không phiền thì có thể gặp cô tối nay được không?

– Vâng – Vi đáp – Cháu hết giờ làm việc lúc bây giờ. Lúc nào thì tiện cho bác ạ?

– Vậy hẹn cô bây giờ mười lăm ở quán Starbucks đối diện văn phòng của cô nhé.

– Vâng, cháu sẽ đến lúc bây giờ mười lăm.

Vi trả lời, thấy hơi khó chịu vì cảm giác giống như bị phơi trần ra trước con mắt của người đang nói chuyện với cô: thậm chí bà còn biết cả văn phòng nơi cô đang làm việc nữa. Thế này thì đương nhiên chuyện của cô và Nguyễn làm sao qua được con mắt tinh tường của bà? Thậm chí cô còn ngờ rằng, ngay cả lịch làm việc hàng ngày của cô có khi cũng đã nằm trong bàn tay bà không biết chừng. Đúng là đáng sợ thật. Vi nghĩ thầm.

Tiếng bước chân của một người đang tiến về phía Vi khiến cô giật mình dứt ra khỏi dòng suy nghĩ. Vi liếc nhìn đi động, đã năm giờ ba mươi, vậy là còn một tiếng bốn mươi phút nữa mới đến cuộc hẹn. Cô vội vàng đi về phía cabin của mình. Cần phải chuẩn bị một chút, cô nhủ thầm. Rồi ngả mình xuống chiếc ghế quay, cô nhắm mắt, dường như trong đầu cuộc gặp gỡ sắp tới với người phụ nữ chưa một lần gặp mặt. Không biết bà sẽ nói với cô chuyện gì, không biết bà muốn gì ở cô... Một dự cảm đen tối bóp nghẹt trái tim Vi. Dù là chuyện gì đi nữa thì cũng không thể là chuyện tốt lành. Sự việc hẳn phải nghiêm trọng đến mức nào mới khiến bà phải bay một chặng dài từ nửa này sang nửa kia của bán cầu chỉ để gặp cô... Vi đứng dậy với lấy cái túi xách trên bàn. Cô bước về phía toilet, cần phải rửa mặt cho tỉnh táo. Vi rửa mặt, chỉnh trang lại quần áo, đầu tóc trước tấm gương lớn chỗ bồn rửa mặt. Từ trong gương, một đôi mắt lo lắng đang nhìn cô chăm chú, quảng thâm dưới mắt càng làm cho khuôn mặt cô lộ rõ vẻ mệt mỏi và buồn rầu. Vi vội hít một hơi, lấy tay véo má cho khuôn mặt ửng lên một chút sắc hồng. Cô cũng nhìn lại khuôn mặt trong gương. Với đôi mắt mệt mỏi kia, cô biết chúng chỉ đẹp nhất khi được trang điểm bằng một tinh thần thoải mái vui tươi. Vi khẽ mỉm cười với bóng mình. Hít vào một hơi thật sâu, cô cảm thấy đã hoàn toàn sẵn sàng cho buổi gặp gỡ.

Vi bước vào Starbucks sớm năm phút so với giờ đã hẹn. Chẳng cần tìm kiếm, cô nhìn thấy ngay một người phụ nữ đứng tuổi, đáng vẻ thanh thoát trong bộ vest tối màu, đang ngồi bên chiếc bàn cạnh khung cửa kính to nhìn ra ngoài đường. Từ vị trí này hẳn là bà có thể quan sát Vi ngay từ khi cô bước chân ra khỏi tòa nhà văn phòng của mình ở bên kia đường. Vi tiến thẳng tới chỗ bà đang ngồi.

– Xin lỗi, bác là mẹ của anh Nguyễn phải không ạ? – Vi nhã nhặn hỏi khi đã đứng trước mặt bà.

– Chào Vi, cháu ngồi xuống đi.

Bỏ qua câu hỏi của Vi, bà đứng dậy mỉm cười, chỉ chiếc ghế đối diện mời cô ngồi và gọi tên cô như thể đã quen biết nhau từ lâu lắm.

– Cảm ơn bác – Vì nói rồi ngồi xuống đối diện với bà.

Đúng là Nguyên rất giống mẹ, đặc biệt là đôi mắt – Vì thầm nghĩ trong lúc quan sát bà – Ngay cả nếu như không được giới thiệu, cô vẫn có thể nhận ra ngay đây là mẹ của anh.

– Cháu muốn uống gì? – Bà nhìn cô hỏi, nụ cười vẫn thường trực trên môi.

– Dạ thôi ạ, cháu uống cà phê cả ngày rồi – Vì nói – Bác uống gì để cháu gọi?

– Bác có đây rồi – Bà chỉ cốc cà phê trước mặt – Nhưng để bác đi lấy thêm chai nước lọc.

– Để cháu đi cho ạ – Vì nhanh nhẹn đứng lên, không đợi bà đồng ý.

Một lát sau cô quay lại, đặt trước mặt bà chai nước lọc tinh khiết. Cô cũng mua cho mình một chai. Rồi cô ngồi xuống, nhìn bà chờ đợi.

– Cháu quen Nguyên đã lâu chưa? – Bà hỏi.

– Dạ, hơn bốn năm rồi ạ – Vì từ tốn đáp, trong đầu thoáng một ý nghĩ “thế là cuộc hỏi cung đã bắt đầu rồi đây”.

– Vậy cháu có biết Nguyên đã có vợ rồi không? – Bà nhìn thẳng vào mắt cô khi hỏi câu đó.

Vì cố gắng giữ cho môi khỏi run lên, cô đáp trả ánh mắt bà bằng một cái nhìn lạnh lùng, nhẹ nhàng nói:

– Khi mới quen nhau, anh Nguyên đã giấu cháu chuyện đó. Đây cũng là lý do cháu chia tay anh ấy hai năm trước, ngay khi cháu tình cờ phát hiện ra.

Bà chăm chú quan sát thái độ của cô, nét mặt vẫn không thay đổi.

– Cháu có thể kể cho bác biết sau đó thì sao không? – Bà nhẹ nhàng hỏi.

Vì thoáng chút do dự. Cô đang cân nhắc không biết nên nói với bà những gì? Bà đã biết câu chuyện đến mức độ nào? Bà có biết đến sự tồn tại của Quân cũng như cái thỏa thuận kỳ quặc giữa anh và Nguyên không? Bà có biết chuyện Nguyên trả tiền ăn học cho cô suốt hai năm vừa qua không? Hoặc bà đã biết được những gì về gia cảnh của cô? Nhưng có lẽ không cần thiết phải kể cho bà chi tiết, cô quyết định nhanh. Nếu bà đã biết thì nhắc lại sẽ là thừa, còn nếu bà chưa biết, cô cũng không có nghĩa vụ phải nói với bà những chuyện khiến cô cảm thấy không thoải mái. Vì khẽ hắng giọng, nhìn bà:

– Sau đó chúng cháu đã không liên lạc với nhau suốt hai năm, cho đến tận tháng tám vừa rồi, anh Nguyên có sang đây gặp cháu. Anh ấy đã kể cho cháu nghe về cuộc hôn nhân của anh ấy, và cũng xin lỗi cháu vì trước đây đã không cho cháu biết chuyện này...

Bà lắng nghe cô chăm chú, hai bàn tay lơ đãng xoay xoay chai nước, đôi mắt lấp lánh sau cặp kính gọng mảnh trang nhã. Một thoáng im lặng sau khi Vi ngừng nói, hình như bà đang thận trọng cân nhắc từng từ ngữ:

– Bác không biết Nguyên đã nói với cháu những gì về cuộc hôn nhân của nó. Nhưng bác biết Nguyên cưới Dung không phải vì tình yêu, mà vì những lý do khác, do hoàn cảnh khi đó bất buộc.

Vì cảm thấy bất ngờ vì cô không hề chờ đợi bà sẽ nói ra điều đó. Cô lúng túng hướng cái nhìn xuống đôi bàn tay mình đang đặt ngay ngắn trên mặt bàn, băn khoăn không biết đích thực sự của bà là gì? (chắc bà không định thanh minh thay cho con trai đấy chứ?). Mẹ Nguyên tiếp tục quan sát thái độ của cô trong khi nói:

– Bác cũng biết rằng Nguyên rất yêu cháu. Tuy nó không bao giờ tâm sự với bác chuyện này, nhưng nó đã yêu cháu đến mức muốn tung hô tất cả... Trước hôm nó sang đây, nó có đến nói chuyện với bác về ý định ly hôn.

Bà ngừng nói giây lát, dường như muốn chờ đợi cho cái tin đó có đủ thời gian tác động đến cô, rồi lại tiếp tục bằng một giọng dịu dàng:

– Không biết Nguyên có nói với cháu chuyện đó không?

– Dạ, có ạ.

Cô khẽ trả lời, cảm thấy nhột nhột đến tận chân tóc. Thật kỳ cục khi bạn gái “ngoài luồng” của một người đàn ông đã có vợ, lại đi ngồi thảo luận vấn đề ly dị vợ của người đàn ông đó với mẹ của anh ta.

– Cháu đã trả lời nó như thế nào? – Bà thận trọng hỏi, chọn cách đi đường thẳng thay vì nói vòng vèo, bóng gió, xa xôi.

– Cháu làm sao dám có ý kiến gì về vấn đề này được ạ – Vì gượng cười, từng lời nói thoát ra khỏi miệng cô một cách khó khăn – Giữa cháu và anh Nguyên... là chuyện... đã qua rồi ạ.

– Nhưng Nguyên nó không bao giờ nghĩ như thế... Bác biết... đúng là khổ cho cả cháu và Nguyên. Nguyên nó đang cố gắng hết sức để có thể đến được với cháu...

Bà nhìn cô thăm dò, ánh mắt hướng lên khuôn mặt đầy bối rối của Vi. Cô ấp úng không biết phải đáp lại câu nói của bà như thế nào? Tuy không phải là một câu hỏi, nhưng rõ ràng cô không thể trốn tránh việc bày tỏ chính kiến của mình đối với vấn đề này. Vì biết mình hoàn toàn có thể nói rằng chuyện của cô với anh đã chấm dứt rồi, việc anh ly hôn hay không cũng chẳng đáng gì đến cô nữa. Nhưng rõ ràng cô không thể phủ nhận cô đang rất hy vọng vào “lời hứa sáu tháng” của anh. Nếu bây giờ phủ nhận sạch trơn có nghĩa là cô đang tự chặn đường rút lui của mình. Lưỡng lự một hồi, cô quyết định sẽ nói với bà sự thực.

– Thật ra, trong lần nói chuyện trước, anh ấy có nói với cháu rằng việc ly dị đối với anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, đó chỉ là vấn đề thời gian... Anh ấy cũng nói hãy cho anh ấy thêm sáu tháng nữa để giải quyết chuyện gia đình... Nhưng cháu không hứa gì với anh ấy cả... Hiện tại giữa cháu và anh ấy không có gì ràng buộc, ngay cả một lời hứa cũng không có... Sau hôm đó, thỉnh thoảng anh ấy có gọi điện, nhưng cháu không nghe máy, vì vậy cháu cũng không biết tình hình hiện giờ của anh ấy như thế nào.

Vi nói một hồi. Đúng như những gì cô đã nghĩ, thế nào mẹ anh cũng đề cập đến vấn đề ly hôn. Cô thấy mừng vì mình ít nhất cũng đã suy nghĩ và chuẩn bị cho tình huống này.

– Cháu... có thực sự yêu Nguyên không? – Bà ngập ngừng hỏi sau một lúc lâu im lặng, dường như việc thốt ra được câu hỏi này cũng hết sức khó khăn đối với bà.

Vi giật mình, bối rối. Cô không nghĩ là bà sẽ hỏi cô câu hỏi tế nhị đó. Cô có thể cảm thấy màu đỏ gấc chín đang từ từ lan nhanh trên khuôn mặt. Nhưng không biết lấy ở đâu ra can đảm, cô ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt bà, giọng hơi run run, song câu trả lời lại rất thành thật:

– Cháu... rất... yêu anh ấy.

Cô muốn nói thêm nhưng cảm thấy nghẹn lời, vội cúi mặt xuống để che giấu sự yếu đuối của mình.

– Thật khó cho hai đứa – Cô nghe tiếng bà khẽ thở dài.

Một lúc lâu sau, khi Vi ngẩng lên, cô thấy bà đang ngồi yên lặng, tầm mắt vượt ra khỏi khung cửa kính, nhìn xa xăm đâu đó phía bên ngoài đường phố đang rực rỡ ánh đèn. Rồi khi bà quay lại, một nét buồn làm cho đôi mắt nâu của bà dường như sâu hơn, mênh mông hơn... y hệt như đôi mắt của anh mà Vi đã quá đỗi quen thuộc.

– Chắc cháu không biết mấy tháng nay Nguyên rất mệt mỏi. Ngay sau khi quay trở về từ Toronto, nó đã nói với Dung về chuyện ly hôn. Nhưng con bé không đồng ý. Hai đứa đã cãi nhau một trận kịch liệt. Nguyên kiên quyết nộp đơn cho dù Dung có ký hay không... Chuyện gia đình đã vậy, công việc của Nguyên cũng vì thế mà gặp rất nhiều trục trặc. Có một vài sự cố đã xảy ra, hiện tại Nguyên đã bị ép phải từ nhiệm ở ngân hàng. Nó cũng đang chịu rất nhiều sức ép để buộc phải rút vốn ra khỏi tập đoàn DP. Bác không muốn nói chi tiết với cháu về những vấn đề này... Nhưng tình trạng của Nguyên bây giờ thật sự rất khó khăn. Người ta đã dồn nó đến đường cùng rồi... Mà nó thì lại ôm đồm chịu đựng một mình, cũng không thể chia sẻ với bất kỳ ai – Nói đến đây, giọng bà hơi nghẹn lại, mắt rom rớm nước.

Trái tim Vi như thắt chặt. Cô không thể ngờ tình hình của anh lại bi đát đến thế. Cô không thể tưởng tượng được hậu quả của việc ly hôn lại nghiêm trọng đến thế. Cô không thể tin được cuộc sống của những người có tiền, có địa vị lại phức tạp và rắc rối đến thế.

– Nó là một đứa bé bất hạnh – Bà rút kính ra để chấm khô đôi mắt đang nhoe nước. – Từ nhỏ đã cô đơn vì bác chỉ có một mình nó. Bác sợ nó là con một được nuông chiều, sinh hư nên đã rất nghiêm khắc với nó. Lớn lên một chút, chưa kịp hoàn thành xong việc học đại học thì bỏ lại mất sớm. Thế là bao nhiêu trách nhiệm, bao nhiêu kỳ vọng của gia đình đều dồn cả lên vai nó. Công việc bận rộn, quay cuồng, đau đầu với hàng trăm mối quan hệ đan xen, nhưng ngay cả đến một người hiểu nó, có thể thông cảm, tâm tình với nó cũng không có. Hôn nhân thì ép buộc, không có lấy một ngày hạnh phúc... Bác biết, nhiều lúc nó cũng muốn buông xuôi tất cả...

Vi bàng hoàng ngồi nghe từng lời bà nói, thấy thương anh vô hạn. Cô cảm thấy mình thật vô tâm yêu nhau tha thiết như vậy, trong một khoảng thời gian không quá dài nhưng cũng không thể nói là ngắn, vậy mà phải đến hôm nay, được nghe từ chính miệng mẹ anh nói ra, cô mới thấy mình còn hiểu về cuộc sống của anh, về gia đình anh, về con người anh quá ít. Nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má cô.

– Nhưng thực ra nó đã quen với tất cả những điều đó từ nhỏ vì nó được sinh ra và lớn lên trong một môi trường như vậy. Đổi lại, nó có thể theo đuổi được những tham vọng của mình, nó có thể kế tục và phát triển được sự nghiệp của gia đình để lại. Tuy rằng đó là một môi trường khắc nghiệt, nhưng nếu bị kéo ra khỏi môi trường ấy, đối với Nguyên, chưa chắc đã có gì tốt đẹp. Cũng giống như một con cá bị kéo ra khỏi nước, cho dù nước có đục, có ô nhiễm đi chăng nữa thì vẫn là môi trường sống quen thuộc của nó.

Bà ngập ngừng một lúc dường như đang cân nhắc điều gì rồi tiếp tục nói:

– Bố của Dung là một quan chức cao cấp trong ngành ngân hàng. Nếu như Dung không tự nguyện ly hôn, mọi chuyện sẽ hết sức rắc rối đối với Nguyên. Chắc cháu không thể tin là bố Dung có khả năng thao túng mạnh như thế nào đối với các doanh nghiệp đầu. Một vụ ly hôn rùm beng, mất mặt như thế đối với gia đình Dung là không thể chấp nhận được. Chưa kể, nếu có thể ly hôn, thì việc phân chia tài sản cũng sẽ làm Nguyên mất ít nhất một nửa sản nghiệp, và chừng nào mà bố Dung vẫn còn đương chức thì nó sẽ hầu như không có cơ hội để khởi nghiệp lại. Bây giờ, Nguyên sẽ phải đứng trước hai sự lựa chọn, hoặc là buông xuôi tất cả để đến với cháu, hoặc là phải chấp nhận hy sinh hạnh phúc riêng của mình. Nhưng ngay cả khi nó sẵn sàng từ bỏ tất cả, bác cũng không dám chắc nó có thể tự do đạt được cái nó muốn. Cháu biết đấy, kinh doanh thời buổi này ở Việt Nam rất phức tạp, có thể xảy ra bất cứ lúc nào, không những trắng tay mà có khi còn tù tội. Gia đình bác là người trong cuộc nên bác biết, khi đã đạt được một vị trí nào đó trong thị trường, cháu có muốn rút lui cũng rất khó, vì đã có quá nhiều mối dây ràng buộc cháu với cái guồng quay đó...

Bà ngừng lại một chút, nhìn cô với cái nhìn đầy ngụ ý trước khi nói tiếp:

– Hôm nay bác gặp cháu là chỉ muốn cho cháu biết cụ thể về tình hình của Nguyên. Bác không có ý định khuyên bảo hay ngăn cản gì mối quan hệ của cháu với Nguyên cả, vì bác hiểu điều đó cũng chẳng có tác dụng gì. Bác chỉ mong rằng, trước khi cháu quyết định, cháu có đủ thông tin để sau này cháu không phải ân hận hay nuối tiếc. Cháu hãy suy nghĩ và cân nhắc cho kỹ vì quyết định của cháu có liên quan đến tương lai của bản thân cháu và của nhiều người khác nữa.

– Cháu có quyết định như thế nào thì cũng có giải quyết việc gì đâu ạ – Vi áp úng – Cháu cũng không thể quyết định thay cho anh ấy được...

– Cháu là người thông minh – Bà cắt ngang lời cô – ... và trung thực, bác hy vọng cháu cũng là người thực tế.

Vì ghen hòng, không biết phải nói gì với bà nữa. Giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy uy quyền của người phụ nữ trước mặt hoàn toàn trấn áp cô. Cái nhìn dịu dàng nhưng lạnh lùng của bà như đọc thấu tâm can cô. Một lần nữa, Vi lại thấy như đang bị phơi bày trần truồng trước con mắt tỉnh táo của bà. Cô thấy bà cúi xuống liếc nhìn đồng hồ đeo tay, rồi ngẩng lên nhìn cô:

– Vi – Bà nhẹ nhàng gọi tên cô – Cảm ơn cháu hôm nay đã đến đây gặp bác và nghe tâm sự của bác.

Bà ngập ngừng đôi chút trước khi nói tiếp:

– Cháu còn quá trẻ. Tương lai của cháu vẫn đang ở phía trước. Bác nghĩ cháu đủ thông minh để biết quyết định như thế nào là tốt cho cả cháu và Nguyên... Thời gian vừa qua đã chứng tỏ cháu là người có bản lĩnh và tự trọng. Bác hy vọng cháu cũng đủ mạnh mẽ để vượt qua những khó khăn trong tương lai... Còn một việc nữa... bác cũng được biết về khoản tiền Nguyên đã giúp cháu...

Vì giật nảy người lên như bị điện giật, máu nóng bốc lên khiến cho đầu óc cô cảm thấy choáng váng. Ngay lập tức, cô cao giọng để ngắt ngang lời bà:

– Khoản tiền đó cháu sẽ trả cho anh Nguyên, cháu đã nói rất rõ với anh ấy trong lần gặp trước rồi. Hơn nữa, cháu không hề yêu cầu anh ấy làm như vậy, nhưng anh ấy đã âm thầm thông qua một người bạn để giúp cháu. Lúc đó, cháu cũng không hề biết đó là tiền của anh ấy.

– Bác hiểu, đó hoàn toàn là quyết định của Nguyên, không liên quan gì đến cháu – Giọng bà vẫn nhẹ nhàng và từ tốn – Nhưng bác cho rằng, vào thời điểm đó, Nguyên làm như vậy là rất đúng, nếu là bác, bác cũng sẽ làm thế. Cháu không cần phải bận tâm về khoản tiền đó nữa.

– Sao cháu lại không phải bận tâm được ạ – Vi vẫn chưa thể hạ thấp âm điệu của giọng nói – Cháu chắc chắn sẽ trả lại anh ấy đến đồng cuối cùng.

– Vi, thời điểm này Nguyên nó đang phải chịu rất nhiều sức ép, nếu cháu vẫn cương quyết ép nó như vậy, bác không biết nó có thể chịu đựng được bao lâu nữa...

– Nhưng cháu không thể...

– Được rồi – Bà cắt ngang lời cô – Nếu cháu cứ nhất quyết như vậy thì hãy giải quyết chuyện này với bác, tạm thời hãy để cho Nguyên giải quyết những vấn đề của nó đã nhé.

Bà mở ví, lấy ra một tấm danh thiếp đặt trước mặt Vi:

– Đây là thông tin liên lạc của bác, cháu cứ gọi điện thoại hoặc email cho bác bất cứ lúc nào.

Vì bất đắc dĩ cầm lấy tấm danh thiếp của bà, nhất thời không biết nói gì hơn vì những cảm xúc đang rối bời trong lòng cô. Bà đứng dậy, khoác ra ngoài chiếc áo choàng lông, mỉm cười dịu dàng với Vi:

– Muộn rồi, bác phải đi. Cố gắng nhé. Chúc cháu có những quyết định sáng suốt.

Rồi bà gơ bàn tay đeo gang ra nắm lấy tay Vi trước khi quay lưng bước đi:

– Chào cháu.

– Cháu chào bác – Vi đáp lại như một cái máy.

Mẹ Nguyên đã đi được một lúc lâu, nhưng Vi thì vẫn cứ ngồi nguyên một tư thế cũ. Bao nhiêu cảm xúc trong lòng được dịp trào ra thành những dòng nước mắt. Hóa ra cái gì bà cũng biết cả, chỉ thiếu điều đọc được suy nghĩ của cô nữa mà thôi.

“Lời hẹn hò sáu tháng thế là xong”, cô nghĩ trong lúc uể oải đứng dậy, vói tay lấy chiếc áo, khoác lên người. Cô tự trách mình đã quá ngây thơ, quá viên vông như thế. Thế giới này đâu chỉ có mỗi cô và anh? Thế giới này còn có vợ anh, có bố vợ anh, và có mẹ anh nữa, đó là chưa kể đến Quân, đến bố cô, đến em trai cô... Thử hỏi trong số tất cả những người liên quan đó, liệu có người nào sẽ ủng hộ mối tình của cô và anh, sẽ chúc phúc cho cô và anh hay không?

Vi lê bước ra khỏi Starbucks như người mất hồn. Một đợt gió lạnh thốc vào mặt khiến cô bỗng rùng mình. Đúng là tình yêu đã làm cô mê muội, nhưng may thay mẹ anh đã mở mắt cho cô. Tại sao cô lại phải đắm đầu vào cái mớ bòng bong đó? Một tình yêu đau khổ như vậy nhưng cuối cùng cũng sẽ chẳng mang lại cho cô kết quả gì tốt đẹp ngoài một trái tim bầm dập, lòng tự trọng bị tổn thương, và tâm hồn chai sạn, cộng với một người đàn ông toi tã. Vi bật cười chua chát, đưa tay gạt những giọt nước mắt đang túa ra nơi khóe mắt, trái tim cô đau như có ai đang gầy xéo. Lần này, chắc chắn cô và anh sẽ mãi mãi chia xa.

Chương 28: Chia Tay

Sang tuần sau Vi có lịch làm việc mới. Cô tham gia vào nhóm kiểm toán cho một công ty của Canada có chi nhánh ở Mỹ, trong job này Nam lại làm manager phụ trách của cô. Làm việc với công ty mẹ ở Canada xong, cả nhóm sẽ phải sang Mỹ để trực tiếp làm việc với chi nhánh ở Mỹ. Ngày từ ngày đầu tiên, Nam đã nhắc cô về chuyện công tác sau buổi họp nhóm.

– Sắp tới phải sang Florida một tháng – Nam bảo cô – Em chuẩn bị tinh thần đi nhé. Đây là lần đầu tiên đi công tác phải không?

– Vâng – Cô đáp cụt lùn.

– Sao thế, em không thích à? – Anh nheo mắt nhìn khuôn mặt buồn xo của cô – Florida đẹp lắm, nếu khéo thu xếp thì chắc sẽ có thời gian đi Disney World một buổi.

– Đâu có – Cô chối – Thích quá đi chứ ạ. Nhưng em chưa có visa.

– Không thành vấn đề, visa thì công ty sẽ lo. Thư ký của công ty sẽ lấy hẹn với sứ quán cho em đi phỏng vấn.

Rồi hình như vẫn chưa yên tâm với vẻ mặt đang thuôn ra của cô, anh bổ sung thêm:

– Đừng lo, công việc có gì cần hỏi thì cứ tìm anh. Có thể em sẽ hơi bỡ ngỡ đôi chút nhưng nói chung sẽ ok cả thôi.

Mọi việc đúng là “ok” cả như lời anh nói, thứ duy nhất không “ok” chỉ có trái tim mềm yếu của cô mà thôi.

Cả nhóm xuống sân bay Orlando lúc mười hai giờ trưa ngày chủ nhật. Sau khi hội ý, mọi người đều thống nhất lấy ô tô về thẳng khách sạn nghỉ ngơi, còn ăn trưa thì tùy nghi đi tản. Vi kéo vali lên ngay phòng sau khi đã nhận chìa khóa. Phòng của cô ở tầng ba, có cửa sổ nhìn thẳng ra biển. Vi bỏ vali ở một góc rồi vén tấm rèm cửa sổ cho ánh nắng tràn vào. Bây giờ ở Toronto đang có tuyết rơi, nhưng ở đây thời tiết ấm áp và nắng chan hòa, như thể chưa bao giờ biết đến mùa đông. Khí hậu biển khiến cho bầu không khí mang đầy hơi nước. Vi nhìn ra ngoài khơi xa, ánh nắng làm cho những lớp sóng lấp lánh như được dát bằng vàng. Khung cảnh trước mắt xoa dịu trái tim cô, khiến cho tâm trạng cô khá lên đôi chút.

Đang ngẩn ngơ ngắm bãi biển qua khung cửa sổ thì di động của cô bỗng reo vang. Vì lơ đãng nhắc máy, nhấn vào nút answer.

– Vi à?

Giọng nói quen thuộc từ phía bên kia khiến cô giật nảy mình. Vì liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt trên kệ đầu giường: bây giờ đã là một giờ chiều, tức là hai giờ sáng ở Việt Nam. Đầu tranh tư tưởng một hồi rồi cuối cùng cô cũng phải lên tiếng:

– Vâng. Anh vẫn chưa ngủ à?

– Anh không ngủ được. Em đang làm gì? – Giọng nói của anh bỗng hồ hởi hẳn lên, dường như ngỡ ngàng vì thấy cô không viện cớ “đang bận” để ngắt điện thoại như mọi lần.

– Em đang ở Florida, đi công tác – Cô giải thích ngắn gọn.

Một thoáng im lặng khiến cả hai cảm thấy bối rối. Chắc Nguyên chưa biết chuyện mẹ anh đã sang đây gặp cô – Vi chợt nghĩ. Cô đang cân nhắc xem sẽ bắt đầu câu chuyện với anh như thế nào. Kể từ sau hôm gặp mẹ anh, những mường tượng về cuộc nói chuyện mà cô biết sẽ không tránh khỏi với anh đã ám ảnh tâm trí cô hằng đêm. Không lần nào giống lần nào, thậm chí, chúng còn theo cô vào cả những giấc mơ.

– Sao anh ngủ muộn thế? Công việc bận lắm à? – Cô thăm dò.

– Không – Giọng anh nhỏ như đang cố ghìm xuống – Công việc bình thường, anh chỉ không ngủ được. Anh nhớ em... Em thế nào? Mọi việc vẫn ổn cả chứ?

Vậy là anh dứt khoát không muốn cho cô biết về tình hình hiện tại của anh. Vì ứa nước mắt. Có hỏi thêm bây giờ cũng vô ích thôi, cô thầm nghĩ.

– Em vẫn thế thôi, công việc bận rộn, nhưng cũng chẳng có gì đặc biệt... Em nghe nói ngân hàng chỗ anh đang chuẩn bị sáp nhập với một ngân hàng khác, phải không? – Cô ngập ngừng hỏi.

– Ừ – Anh trả lời với giọng điệu chậm rãi – Anh xin lỗi mấy tháng vừa rồi bận quá không gọi điện cho em được.

– Vâng, không sao ạ – Vì khẽ trả lời.

Lại một khoảng im lặng nặng nề nữa, rồi sau đó cô nghe thấy tiếng anh gọi tên cô:

– Vi – Giọng anh rất khẽ.

– Vâng.

– Anh đang chuẩn bị hoàn tất một số công việc. Anh sẽ rút toàn bộ vốn ra khỏi tập đoàn DP và đầu tư vào một lĩnh vực khác. Mọi việc đang được xúc tiến trong thời gian ngắn nhất... Anh... cần phải hoàn tất những việc này trước khi tiến hành thủ tục ly hôn... Em có thể đợi anh thêm một thời gian ngắn nữa, được không? – Anh nói một cách khó khăn, bằng một giọng trầm khàn, như vừa cầu xin lại vừa như dỗ dành.

– Anh Nguyên, em cũng có chuyện muốn nói với anh – Vi cố gắng giữ giọng nói được bình thường – Em... đã biết hết mọi việc của anh rồi. Trong hoàn cảnh này, em nghĩ giải pháp hợp lý nhất là chúng mình nên dứt khoát với nhau...

– Em biết cái gì? Làm sao em biết? – Anh vội vã cắt ngang lời cô – Em có biết em đang nói gì không? Anh chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi. Chúng ta đã sắp đến đích rồi, sao em có thể nói đến chuyện chia tay vào lúc này? Anh xin em hãy kiên nhẫn thêm một chút nữa...

– Em biết tất cả... về những khó khăn trong công việc của anh... và cả những chuyện khác nữa. Còn làm sao em biết được thì có quan trọng gì đâu. Anh đừng cố nữa, mọi việc đã ra ngoài tầm kiểm soát của chúng mình rồi – Cô cắn môi cho giọng nói khỏi nghẹn nghet.

– Em nghe ai nói thế? Không có chuyện đó. Anh đang giải quyết rất tốt mọi việc. Chỉ cần rút được vốn ra và tiến hành các thủ tục đầu tư xong, anh sẽ lập tức nộp đơn xin ly hôn. Nhanh thì mất khoảng sáu tháng nữa, chậm thì cũng chưa đến một năm đâu Vi. Em đừng lo lắng thế. Em có thể chờ anh thêm một thời gian nữa được không? – Anh nói như van nài.

– Tại sao anh phải khổ sở thế? Anh có nghĩ đến mẹ anh không? Anh có nghĩ đến sản nghiệp nhà anh không? Kể cả anh cố gắng ly hôn được rồi, đã chắc gì anh được yên ổn làm ăn? Tại sao lại phải đánh đổi nhiều thứ như vậy vì em? – Cô bắt đầu khóc.

– Anh có thể đánh đổi tất cả vì em, anh có thể nộp đơn ly hôn ngay bây giờ – Anh nói – Nhưng anh muốn sau này chúng mình có một cuộc sống thoải mái, không phải lo lắng nhiều về vấn đề kinh tế... Vì vậy, hãy cho anh thêm thời gian, để anh hoàn thành xong tất cả những việc này đã... Đến lúc đó, sẽ không có gì ngăn cản giữa anh và em nữa.

– Em không thể chờ anh được nữa – Vi nói một cách dứt khoát dù nước mắt khiến cho cô gần như không thể nhìn thấy gì nữa, cô thực sự muốn nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại này – Em đã chờ anh sáu tháng rồi, bây giờ anh lại muốn em chờ thêm sáu tháng nữa... Em không thể cứ tiếp tục chờ đợi như thế này. Em cũng không muốn mỗi lần nhận điện thoại của anh lại nom nớp lo sợ vợ anh phát hiện ra. Tại sao em lại phải chịu đựng điều đó? Anh hãy thực tế một chút đi. Thời buổi bây giờ làm gì còn có ai hy sinh mọi thứ vì tình yêu nữa? Anh đừng có thả mỗi bắt bóng. Em cũng sẽ không thể sống và chờ đợi chỉ vì một lời hứa của anh. Anh đã hứa sáu tháng nhưng cuối cùng anh cũng không thể thực hiện được lời hứa đó. Vậy lấy gì để cho em tin rằng sáu tháng nữa anh có thể làm xong mọi việc? Nhờ anh không thành công? Nhờ mọi việc không như ý anh muốn? Lúc đó sẽ thế nào? Anh sẽ mất tất cả, chúng mình chắc gì có thể được yên ổn bên nhau?...

– Vi, nếu em muốn, anh sẽ nộp đơn ly hôn ngay ngày mai...

– Không, em không muốn – Cô hoảng hốt kêu lên – Anh có ly hôn hay không bây giờ đối với em không còn quan trọng nữa. Em đã quá mệt mỏi rồi. Em muốn chấm dứt mọi chuyện giữa em và anh... anh Nguyên – Cô đổi giọng van nài – Lần cuối cùng, hãy nghe em, đừng cố gắng nữa. Hãy làm những gì tốt nhất cho anh và gia đình anh. Em quyết định sẽ ở lại Canada, sẽ không về Việt Nam nữa... Vì vậy, hãy dừng lại ở đây thôi.

– Anh không chấp nhận cái kiểu giải quyết qua điện thoại thế này – Giọng anh khàn đặc – Nếu muốn, hãy gặp mặt rồi nói chuyện. Anh sẽ thu xếp để sang bên đó.

– Không, anh có làm thế cũng chẳng giải quyết chuyện gì đâu – Cô vội vã kêu lên – Anh biết tính em rồi đấy. Em sẽ không cho anh bất cứ một cơ hội nào, em sẽ không gặp anh. Mà kể cả có gặp rồi, mọi chuyện cũng sẽ chấm dứt thôi, có thay đổi được gì đâu. Anh đừng làm như thế...

Một khoảng yên lặng nặng nề như dài hàng thế kỷ. Cô chỉ nghe thấy tiếng thờ đút quăng của anh. Cuối cùng, anh lên tiếng, giọng trầm khàn dường như đặc quánh lại trong một nỗi bất lực đến tuyệt vọng:

– Em đã suy nghĩ kỹ chưa? Em nhất định sẽ bỏ anh thật sao?

– Đây là quyết định của em. Anh hãy quên em đi – Cô vừa nói vừa dứt khoát lắc đầu, dù biết rằng anh không nhìn thấy.

– Vi... – Giọng anh nghẹn lại khi gọi tên cô – Anh sẽ không bao giờ quên em, anh...

Đột nhiên một tiếng “xoảng” chất chứa đập vào tai Vi rồi mọi âm thanh từ phía bên kia bỗng trở nên yên ắng. Vi bàng hoàng một lúc mới chợt nhận ra là anh đã ném chiếc điện thoại đi trước khi kết thúc câu nói của mình. Vi gục đầu vào hai bàn tay, tan chảy thành nước mắt.

Chương 29: Giấc Mơ Của Cô

Thực tế, nước mắt chỉ khiến cho Vi phải phát huy tối đa khả năng nói dối của mình để lý giải cho đôi mắt sưng húp khi đi làm vào sáng hôm sau, chứ hoàn toàn không nữa trôi được tâm trạng u uất của cô. Cô bạn Flora đã không kiềm chế được, phải kêu lên với điệu bộ như vừa nhìn thấy thảm họa sống thần:

– Oh... my... god! What happened to your eyes?[1]

[1] Tạm dịch: Ôi trời ơi! Mắt của bạn bị làm sao thế này?

Vi ngượng ngùng lăm bầm lời giải thích, bụng không khỏi bức bối với bản tính vô tâm của cô bạn đồng nghiệp. Những người khác tề nhị hơn thì giả vờ như không nghe thấy, hoặc chỉ ý tứ liếc cô một cái rồi tùm tùm cười. Đã mấy lần cô thấy Nam đưa mắt nhìn cô, hình như rất muốn hỏi thăm nhưng rồi lại thôi, chắc có lẽ chưa tìm được lời lẽ hoặc thời điểm thích hợp. Vi cũng lơ đãng, mắt dán chặt vào màn hình máy tính, bắt đầu thấy hối tiếc vì đã không giả ốm để khỏi xuất hiện trước mặt đồng nghiệp với bộ dạng thế này.

Sau bảy giờ tối, mấy người trong nhóm đã lục tục đứng dậy. Flora và một cô gái khác thống nhất cùng nhau đi ăn tối rồi tranh thủ shopping ở một trung tâm thương mại gần đó. Hai chàng trai trẻ trong nhóm rủ nhau đi club để xả stress. Vi sau khi từ chối đi shopping cùng hai cô gái với lý do mệt thì quyết định ngồi lại phòng để làm nốt một số công việc còn đang dang dở. Nam chẳng tham gia nhóm nào vì anh không có mặt trong phòng lúc đó.

Vi cắm mặt vào máy tính, miệt mài làm. Chẳng phải cô nghiện công việc hay không biết hưởng thụ cuộc sống, mà chỉ do cô sợ đầu óc rảnh rỗi quá sẽ lại nghĩ ngợi linh tinh những chuyện không nên nghĩ.

Nhưng hậu quả của việc mất ngủ và khóc lóc đêm hôm trước khiến cho đầu cô đau như búa bổ, còn hai mắt lại cay xè vì nhìn máy tính quá lâu. Không chịu nổi nữa, Vi gục mặt xuống bàn, nhưng vẫn nhất quyết không muốn đứng dậy ra về.

Vi không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào. Khi mở mắt ra, cô thấy Nam đã quay trở lại, đang ngồi làm việc trước máy tính, những ngón tay thoăn thoắt lướt trên bàn phím. Cô ngạc nhiên dụi mắt:

– Anh vẫn còn ở đây à? Em tưởng anh đã về từ tối?

Anh giật mình ngẩng lên, nhìn sang phía cô:

– Chưa đâu, anh còn việc phải làm. Em mệt sao không về nghỉ ngơi đi, ở lại đây làm gì?

– Em cũng phải hoàn thành nốt mấy thứ – Cô lúng túng bịa ra một lý do.

Ngần ngừ một chút, rồi anh gấp máy tính lại, nhìn cô cười:

– Em chưa ăn tối đúng không? Vậy đi thôi. Hay hôm nay thử đồ ăn Mexico nhỉ?

– Em không thấy đói – Cô lắc đầu, thực sự không cảm thấy muốn ăn.

– Em không nên bỏ bữa... Nên ra ngoài một chút cho thoáng đãng – Anh nói với cô bằng một giọng ân cần khiến cho Vi thấy cảm động.

Cô cố gắng mỉm cười:

– Vâng, đến một nơi như thế này mà không tranh thủ ngắm cảnh thì đúng là phí thật đấy.

Cô đứng dậy, thu dọn tài liệu trên mặt bàn rồi cùng anh bước ra khỏi phòng làm việc.

Vừa ra khỏi tòa nhà, không khí tươi mới và những làn gió đêm mát rượi thổi vào mặt Vi khiến cho cô cảm thấy phấn chấn hẳn lên. Cô ngẩng đầu, hít căng lồng ngực không khí đậm đà, ẩm ướt, mang đầy hương vị biển đó. Thành phố vào đêm đẹp một cách lung linh, những tiếng rì rầm của sóng đánh vào bờ cát khiến cho khung cảnh bỗng trở nên lãng mạn và thanh bình đến nao lòng. Bất chợt Vi nổi hứng:

– Hay là mình order pizza rồi ra ngồi trên bãi biển ăn cho thoáng.

Đề nghị của cô được anh hưởng ứng ngay tức khắc. Anh nhanh nhẹn chạy vào hàng Pizza Hut gần đó mua đồ ăn và nước uống rồi cùng cô thong thả dạo bước ra bãi biển. Vì tháo giày ra để hai bàn chân trần sục xuống lớp cát mịn. Một cảm giác thư thái, dễ chịu khiến cho cô tạm quên nỗi buồn đang bám riết trái tim. Căn một miếng pizza, cô cười bảo:

– Thiên nhiên đúng là một liều thuốc kỳ diệu, chỉ hít thở không khí trong lành đã thấy khỏe hẳn ra rồi.

– Sao sáng nay trông em mệt mỏi thế? Anh còn tưởng là em bị ốm – Anh quay sang nhìn cô, hỏi với giọng quan tâm.

– Cũng chẳng có chuyện gì quan trọng – Cô khẽ cúi đầu – Chỉ là vài chuyện không vui thôi ạ.

Không khí bỗng nhiên chùng xuống trong giây lát. Cuối cùng anh mỉm cười, nhìn cô:

– Em đúng là nhân viên ưu tú của công ty nhỉ? Cứ lúc nào không vui thì làm việc gấp đôi bình thường.

– Còn hơn anh – Cô cười ngượng nghịu – Lúc vui hay buồn đều thấy anh làm việc. Chung quy cũng chỉ tại cái nghề khổ sai này.

– Lúc nhỏ chẳng bao giờ anh nghĩ sau này sẽ làm nghề kiểm toán. Nghề nghiệp mơ ước của anh hoàn toàn khác cơ – Anh cười.

– Anh muốn làm nghề gì vậy? – Cô tò mò nhìn anh.

– Hồi cấp một, cô giáo ra đề văn “hãy viết về mơ ước trong tương lai của em”, anh đã viết thế này: “Ồ gần nhà em có bác bơm xe đạp. Những lần lớp non hơi hay vá xe, bác đều rất nhiệt tình, cần mẫn. Em rất quý bác bơm xe đạp và em hứa sẽ học thật giỏi để sau này trở thành người bơm xe đạp như bác”.

– Thật hả? – Cô cười ngặt nghẽo.

– Không – Anh thoải mái duỗi chân, chống hai tay ra phía sau, cười lớn – Cái này anh đọc được trên mạng. Những lúc mệt mỏi anh hay đọc truyện cười.

– Vậy à? Kể cho em nghe một vài truyện đi – Cô cao hứng đề nghị.

– Thôi, chỉ sợ làm em mệt mỏi thêm.

– Sao lại thế?

– Vì em sẽ cười nhiều quá.

– Ha ha, ai dám nói kiểm toán viên không có khiếu hài hước.

– Khiếu gì đâu, anh chỉ có mỗi cách đơn giản đó để cân bằng cuộc sống. Hồi nhỏ đi học, anh cũng kém các môn xã hội lắm. Để anh kể cho em nghe chuyện có thật của anh: cô giáo dạy Văn ra đề kiểm tra, trong đó có một câu hỏi: “Ai là tác giả của tác phẩm “Bài học đường đời đầu tiên”? Anh đã linh điểm một cho câu trả lời: tác giả của tác phẩm “Bài học đường đời đầu tiên” chính là người đã viết ra tác phẩm này. Cô giáo phê: “một điểm cho khả năng đối phó”.

Vì ôm bụng cười: “Anh cũng nhanh trí giỏi!”

– Còn đây mới là câu chuyện làm cho anh nổi tiếng toàn trường. Thầy giáo ra đề: “Năm 1990, mạng lưới điện 500kv đã được triển khai thành công trong cả nước. Đúng hay sai?”. Không nhớ câu trả lời chính xác, anh đã chọn đáp án “Sai”, còn cẩn thận giải thích thêm: “Không thể triển khai mạng lưới điện trong cả nước vì nước là môi trường dẫn điện, rất nguy hiểm”. Thầy giáo cho điểm không, kèm theo lời phê: “Đáp án em đã chọn là đúng nếu như không có lời giải thích. Không điểm vì đã tỏ ra thông minh không đúng chỗ”.

– Ha ha ha... - Vì cười đến chảy nước mắt – Anh nói đùa hay thật đấy?

– Chuyện có thật mà, hồi nhỏ nhiều lúc anh cũng liều mạng lắm – Anh cười thoải mái – Sau này vào đại học, anh có ông thầy giáo dạy kinh tế cũng rất thích đùa. Ông thường bắt đầu bài giảng bằng cách kể một câu chuyện cười. Chẳng hạn, một hôm thầy bước vào lớp và bảo: Hôm nọ tôi đi xem đá bóng, tình cờ ngồi cạnh một cặp tình nhân trẻ. Tuy không chú ý nghe, nhưng vì tôi ngồi sát ngay cạnh cô gái nên câu chuyện của họ bắt đầu dĩ lộ vào tai tôi. Cô gái chắc là lần đầu tiên đi xem bóng đá. Cậu người yêu phải giải thích sơ qua cho cô đội hình của hai bên. Thế rồi cô chỉ vào một ông to béo đang đứng khoanh tay bên lề cô hỏi: “Ông kia cũng là một thành viên của đội bóng à?”, “Phải ông ấy là huấn luyện viên ngoại đấy. Nghe nói đội tuyển quốc gia phải trả những ba trăm ngàn đô một năm mới mời được ông ấy về!” – Chàng trai giải thích. Cô gái nhăn mày thắc mắc: “Nhưng có thấy ông ấy làm gì đâu nhỉ? Chỉ đứng khoanh tay mà cũng được trả tới ba trăm ngàn à?”, “Ồ, thế thì em lại chưa biết gì về bất động sản rồi” – Chàng trai ranh mãnh mỉm cười. Cho nên, để có thể tránh những thắc mắc ngớ ngẩn về các vị huấn luyện viên thể thao, hôm nay chúng ta sẽ thảo luận một chút về bất động sản...

– Ha ha ha, thầy anh vui tính thật đấy.

– Ừ, anh rất thích một câu nói của thầy: “mọi sự việc sẽ thay đổi nếu ta nhìn chúng theo một khía cạnh khác”. Vì vậy, hãy cố gắng nhìn vào khía cạnh tích cực của sự việc mỗi khi em gặp khó khăn hay buồn phiền.

– Bây giờ em hết buồn phiền rồi – Cô cười – Chắc em phải học tập anh, mỗi khi không vui sẽ lên mạng đọc truyện cười.

– Hoặc đến gặp anh, anh có cả kho truyện cười để kể cho em.

Vì ngược mắt nhìn lên vòm trời đêm. Vô vàn những ngôi sao đang lấp lánh như những hạt pha lê lung lay. Ba chữ “bất động sản” lại vô tình nhắc cô nhớ tới chàng “chàng thợ xây kiêm con buôn đồng nát” của một đêm bốn năm về trước. Cô tự hỏi giờ này không biết anh đang làm gì? Có cô gái nào đang kể truyện cười giúp anh quên đi nỗi đau trong tim, giống như cô đang may mắn gặp được Nam an ủi không? Một lần gió đêm thổi tới khiến cho Vi bất chợt rung mình.

– Về thôi, lạnh rồi. Ngày mai còn cả đồng việc phải làm.

Một bàn tay chìa ra trước mặt Vi. Cô vịn vào tay anh đứng dậy. Bàn tay ấm áp của Nam cho cô một cảm giác an toàn và dễ chịu, một cảm giác quen thuộc đến nôn nao khiến cho Vi bỗng nhiên ngơ ngẩn. Trước đây, cô luôn luôn cảm thấy được che chở trong vòng tay của Nguyên, nhưng kể từ bây giờ, có lẽ cô sẽ chỉ còn gặp lại anh trong giấc mơ mà thôi.

Giấc mơ của Vi có lẽ bắt đầu từ ngọn tháp nổi tiếng của Toronto: CN Tower. Giấc mơ của cô nương theo ký ức trở về cái ngày mà anh đã gặp lại cô ở Eaton Center sau hai năm xa cách. . . Cô đã mơ một giấc mơ như vậy, một giấc mơ quá đỗi ngọt ngào, quá đỗi thân thương. Trong giấc mơ đó, những gì mà cô nhìn thấy hoàn toàn không phải là ảo giác. Cô đã nhìn thấy màu áo đỏ với ngôi sao vàng của anh trong đám đông du khách dưới chân CN Tower. Cô đã không dám tin vào mắt mình. . . Anh đang đứng đó, ở một vị trí rất trung tâm, chiếc áo đỏ thẫm có in một ngôi sao vàng trước ngực không thể nổi bật hơn được nữa. Anh vẫn còn nhớ câu chuyện bên sân băng ngày ấy hay sao? Một nỗi xúc động trào dâng khiến Vi muốn bật khóc. Cô đứng sững giữa đường, nước mắt nhoe nhoè khóe mi. Chỉ cần bước sang bên kia đường là cô sẽ có anh, sẽ có thể ngả đầu vào ngực anh, nắm tay anh, cô lại có thể đắm chìm trong đôi mắt nâu sâu thẳm ấy. Đi hay không đi? Trái tim cô như đang gào thét. Nhưng cô không thể. . . cô đã quyết định điều ấy hai năm về trước rồi, vào cái ngày cô viết email gửi cho Quân. . . Vi thần thờ nhấc đôi chân như đang đóng đinh xuống mặt đường lên. Lục trong túi ra một tờ khăn giấy, cô lau sạch nước mắt. Cần phải trang điểm lại một chút – Cô nghĩ – Không thể đến gặp khách hàng với bộ dạng như thế này được.

Suốt cả tuần đó, ngày nào Vi cũng cố kiếm ra một cái cớ để đi qua khu CN Tower, để hồi hộp tìm kiếm xem không biết anh có ở đó không, để lại được nhìn thấy anh, dù chỉ trong chốc lát. Anh vẫn đến đó hàng ngày. Cô lại có thể thở được mỗi khi nhìn thấy màu áo đỏ rực rỡ của anh. Cô không biết vì sao mình phải làm như thế. Đã quyết định rồi mà không sao thực hiện được. . . Cô giống như người đang đứng giữa ngã ba đường, không biết phải đi về nơi đâu. Nhưng liệu anh có thể kiên trì được bao lâu nữa? Cô bỗng giật mình, thảng thốt, cuồng quyết lên với ý nghĩ đó, như thể sắp sửa mất đi một thứ gì đó vô cùng quý giá. Không có anh. Cô vẫn có thể sống tốt, nhưng không có anh, cô không thể nào sống hạnh phúc được. Một điều hiển nhiên như vậy, sao bây giờ cô mới chợt nhận ra?

Tan cuộc họp chiều hôm đó, Vi kiểm tra điện thoại thấy có một cuộc gọi nhờ. Là Quân. Cô cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Vi vội vàng gọi lại cho anh. Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc.

– Vi à, em có khỏe không?

– Anh Quân, sao anh đi mà không nói gì với em cả – Cô trách móc.

– Ừ, sorry, anh cũng gấp quá – Tiếng anh cười có vẻ biết lỗi.

– Anh định ở đó bao lâu? – Cô hỏi.

– Anh định ở đến hết tháng thôi. Vancouver đẹp lắm. Bao giờ em phải đến đây chơi mới được. À. . . mà em đã gặp Nguyên chưa? – Anh bỗng ngập ngừng.

– Em. . . gặp rồi – Cô cũng ngập ngừng, rồi im lặng, vì chẳng biết phải nói gì thêm.

Cô nghe thấy anh khẽ hắng giọng trong điện thoại. Cuối cùng anh nói:

– Máy người bạn đang rủ anh đi uống bia, chắc anh phải đi rồi. Hẹn gặp lại em sau nhé.

Cô vâng khẽ, đã toan dập điện thoại thì bỗng nghe tiếng anh:

– Vi à – Anh nói rất khẽ.

– Vâng – Cô trả lời.

– Anh vẫn ổn. Em không cần phải lo lắng cho anh đâu. . . Anh mong em hạnh phúc.

Rồi không đợi cô trả lời, đầu dây bên kia đã cúp máy. Cô cứ đứng ngẩn ra như vậy với chiếc điện thoại trên tay, cho đến khi Flora hích vào cánh tay cô hỏi:

– Are you going?[2]

[2] Tạm dịch: Cậu có đi không?

Vi như bưng bình:

– Where?[3] – Cô ngơ ngác.

[3] Tạm dịch: Đi đâu?

– For a drink, as usual[4] – Flora nhún vai, ngơ nhiên nhìn cô.

[4] Tạm dịch: Đi uống bia như thường lệ.

Vì “à” lên một tiếng. Nhóm của cô thường hay rủ nhau đi uống bia vào mỗi chiều thứ sáu hàng tuần. Cô khẽ lắc đầu, trả lời Flora rằng cô có việc bận chiều nay rồi, không tham gia cùng nhóm được, mọi người đi chơi vui vẻ. Flora nhìn cô cười cười:

– Dating? Let him join us[5]!

[5] Tạm dịch: Hẹn hò à? Rủ cậu ấy đi cùng luôn!

Cô mỉm cười, lắc đầu:

– I’m going to China Town.[6]

[6] Tạm dịch: Mình định đi phố Tàu.

Hon một tiếng đồng hồ ở China Town, lượn lờ khắp các cửa hàng quần áo và đồ lưu niệm Việt Nam, Vi vẫn không tìm được món đồ mà cô muốn mua. Thứ mà cô cần chính là một chiếc áo phong đồ, có in một ngôi sao vàng trước ngực, chiếc áo quốc kỳ Việt Nam, giống như chiếc áo anh mặc. Nhưng làm sao có thể kiếm được một thứ của hiếm hoi như vậy ở cái xứ này, khi mà rất nhiều người Việt ở đây vẫn coi cờ ba sọc mới là quốc kỳ chính thức của cố hương. Vì thờ dài, hoàn toàn mất hy vọng có thể tìm được một chiếc áo như cô mong muốn. Cuối cùng, cô quyết định mua một chiếc áo phong đồ, có in hình CN Tower ở trước ngực. Cầm chiếc áo trong tay, Vi bỗng thấy hồi hộp: Ngày mai... ngày mai liệu anh có còn đứng ở đó đợi cô?

Sáng thứ bảy, CN Tower đông nghẹt người, chủ yếu là du khách đến ngắm cảnh và xếp hàng đợi được lên tham quan đỉnh tháp. Vi mặc chiếc áo phong đồ ra ngoài chiếc áo len tay dài tay mỏng. Đúng là màu đỏ khiến cho cô nổi bật giữa đám đông. Vi bước sang đường, đưa mắt tìm quanh. Đây đó, những màu đỏ lọt vào tầm mắt Vi... Nhưng chiếc áo cờ đỏ sao vàng độc nhất vô nhị của anh khiến cho cô không thể nhầm lẫn anh với một ai khác. Vì xúc động đến run cả người. Cô từ từ tiến về phía anh, hồi hộp như một cô dâu trong ngày cưới... Như có thần giao cách cảm, bất chợt anh quay người lại. Có lẽ cả thế giới bỗng ngưng chuyển động trong giờ phút đó. Giống như trong những giấc mơ, cô đang tiến về phía anh, với màu áo đỏ rực rỡ của niềm tin, của hy vọng... Niềm vui vỡ òa trong mắt anh. Rồi như được chấp thêm đôi cánh, anh bay về phía cô... Hạnh phúc như ngưng đọng trong cái ôm dài... Anh xiết chặt cô trong đôi tay mình, quay đủ ba vòng trước khi đặt cô xuống.

– Cảm ơn em, cảm ơn em nhiều lắm. Vì, anh yêu em! – Anh vừa thì thầm, vừa không ngừng hôn lên mái tóc cô, không kìm nén nỗi niềm vui đang dâng đầy.

Còn cô vui đầu vào ngực anh, tận hưởng cảm giác bông bênh của niềm hạnh phúc vô bờ mà bấy lâu nay cô vẫn thầm ao ước. Anh có biết rằng đối với cô, hạnh phúc chỉ giản dị như thế thôi không? Kể từ bây giờ, cô sẽ mãi mãi không rời xa anh nữa.

– Tại sao anh lại có thể đợi em ở đây lâu đến thế? Sao anh lại tin em vẫn còn nhớ câu chuyện năm xưa và sẽ đến tìm anh?

Cô đã tò mò hỏi anh như vậy, thắc mắc không hiểu sao sao anh có thể làm những câu chuyện viển vông đến thế. Anh sẽ làm gì nếu như cô không đến, hoặc cô đã quên mất lời hẹn hò từ cái thuở xa lắc xa lơ đó? Anh chỉ cười bảo rằng, vì anh có một niềm tin son sắt. Anh cũng biết cô hay đi qua CN Tower, nên thế nào cũng sẽ có lúc cô nhìn thấy anh.

– Em có biết câu chuyện về cây sồi với những dải ruy băng màu vàng không?

Cô khẽ gật đầu:

– Chàng trai giao ước với người vợ chưa cưới của mình rằng nếu cô tha thứ cho anh, thì hãy buộc một dải ruy băng màu vàng lên cây sồi già ở quảng trường thị trấn trong ngày anh trở về. Nhưng cô gái đã không chỉ buộc một mà là hàng trăm dải ruy băng khiến cho tán sồi trở nên vàng rực rỡ, cô ấy đã tha thứ cho chàng trai hàng trăm lần. Vậy thì anh chỉ đứng ở CN Tower chờ em có mấy ngày, sao anh lại không thể làm được chứ?

Những chuyện như thế này, nếu bình thường có ai nói với cô thì đã bị cô gán cho cái mác dở hơi, hâm, hay ngớ ngẩn. Thời đại này rồi ai còn làm những chuyện viển vông như thế. Ấy vậy mà chính cô đã làm một chuyện hảo huyền, trên mây trên gió, nhưng cô lại tự thấy chẳng hề ngớ ngẩn chút nào. Đúng là sự kỳ diệu của tình yêu! Có lẽ nguyên nhân sâu xa là bởi vì trái tim cô luôn hướng về anh, bất chấp việc lý trí của cô có tình không thừa nhận. Cuối cùng, cô cũng đã tìm lại được một nửa của mình.

Cô ngược lên ngắm nhìn anh, tìm kiếm ánh mắt nồng nàn của anh, muốn nói với anh rằng đối với cô, được anh ôm trong vòng tay cũng đã là hạnh phúc. Cô những muốn được chạm vào các đường nét thân thương trên khuôn mặt anh. Nhưng khi cô vừa giơ tay lên, đầu ngón tay chưa kịp chạm tới làn môi anh thì hình ảnh của anh bỗng nhiên tan biến đi. Vi ngơ ngác nhìn quanh, anh đã không còn ở đó nữa. Anh đã hoàn toàn biến mất khỏi giấc mơ của cô, như một ảo ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nam

Những ngày cuối cùng ở Florida trôi qua một cách chậm chạp. Nguyên đã không liên lạc lại với cô kể từ hôm đó. Tâm trạng của Vi hiện giờ giống như bầu trời trước cơn giông bão: u ám và rất nặng nề. Thêm vào đó, một cảm giác hụt hẫng khiến Vi như mất thăng bằng, không thể tập trung làm được việc gì cho ra hồn cả. Chẳng cần phải là người tinh ý cũng có thể nhận thấy vẻ mặt ngơ ngẩn và những phút giây xao nhãng của cô. Vi đã mất gấp đôi thời gian bình thường mới hoàn thành xong phần báo cáo của mình, khiến cho cả team phải chờ theo. Loay hoay mãi vẫn không sửa xong được những lỗi sai, cuối cùng, không thể trì hoãn hơn được nữa, cô đành nhắm mắt nhấn nút send để gửi bản báo cáo cho Nam review, mặc dù biết thế nào cô cũng bị Nam quở trách. Nhưng trái với dự đoán của cô, cho đến hết ngày hôm ấy, cô vẫn không thấy anh nhắc nhở gì đến bản báo cáo sơ sài với đầy lỗi chính tả đó.

Cả nhóm kết thúc công việc khi đã hơn mười giờ đêm. Mọi người mệt mỏi trở về phòng nghỉ để chuẩn bị cho buổi làm việc cuối cùng vào ngày hôm sau, chỉ có Nam là còn ngồi lại. Vi cũng đứng lên thu dọn tài liệu trên mặt bàn. Cô cố tình nán nã thêm để có thể nói riêng với Nam một lời xin lỗi, vì cô cảm thấy áy náy đã không làm tốt phần việc của mình mấy ngày vừa qua. Nhưng khi cô vừa mới thu hết dừng khí đến trước mặt anh và áp ứng được mấy câu, thì ánh mắt nghiêm khắc của anh đã làm cho chút dũng khí cô vừa gom góp được tan thành mây khói.

– Em có biết kiểm toán viên phải là một người như thế nào không?

– Gì cơ ạ? – Vi ngơ ngác nhìn anh.

– Không biết à? Vậy để anh nói cho em biết nhé: kiểm toán viên là người tìm ra lỗi sai ở khắp mọi nơi, trừ trong báo cáo của chính mình.

Vi ngẩn ra chưa kịp phản ứng gì thì anh đã cười phá lên trước nét mặt ngây ngô của cô:

– Có chuyện gì vậy? Báo cáo của em không những sai về số liệu mà còn mắc rất nhiều lỗi chính tả vớ vẩn nữa? Trước đây em chưa bao giờ sa sút “phong độ” như thế này.

– Em xin lỗi... – Vi lúng búng trong miệng, vừa nhẹ nhõm, vừa bối rối bật cười khi chợt nhận ra anh đang đùa chứ không phải đang “lên lớp” cô – Tối nay em sẽ sửa lại những chỗ sai để kịp sáng mai nộp cho anh – Cô hứa.

– Tối nay em nên sửa lại những chỗ “sai” trong tâm trạng em thì tốt hơn – Anh nhìn cô dịu dàng như một người anh lớn – Mà cách sửa sai tốt nhất là ngủ một giấc ngon lành đến sáng. Ngủ đủ giấc sẽ làm cho em minh mẫn và vui vẻ.

– Nhưng còn báo cáo của em...

– Anh hứa sẽ giúp em lần này, nhưng khi đánh giá performance[1] thì anh bắt buộc phải để em xếp loại D nhé. Em đã không meet expectation[2] trong job này. Anh mong em sẽ không có thêm một lần sau nào nữa.

[1] Tạm dịch: Mức độ hoàn thành công việc.

[2] Tạm dịch: Ý nói Vi không đáp ứng được yêu cầu công việc, không hoàn thành được nhiệm vụ được giao.

Ánh mắt anh lại trở về vẻ nghiêm túc thường lệ, như thể chúng chưa từng nhìn cô một cách vui vẻ và trìu mến chỉ mới vài giây trước.

– Nếu em muốn tồn tại trong môi trường làm việc này thì cần phải cố gắng hơn. Phải biết kiểm chế bản thân và phân biệt rạch ròi giữa công việc và đời sống cá nhân.

– Vâng, em xin lỗi – Vi lí nhí trong miệng – Nhưng em có thể tự sửa báo cáo của mình...

– Em về nghỉ ngơi đi – Giọng anh nhẹ nhàng và dứt khoát – Đây cũng là yêu cầu công việc đấy. Anh không muốn ngày mai em lại tiếp tục mắc sai sót nữa.

Vi vẫn còn do dự chưa muốn đi, phần vì cảm động trước sự quan tâm chân thành của anh, phần vì áy náy đã không hoàn thành trách nhiệm của mình. Nhưng anh đã ấn chiếc túi xách của cô vào tay và tiễn cô ra cửa bằng một nụ cười triu mến.

Khi Vi về đến phòng, đồng hồ đã chỉ mười một giờ đêm. Cô cố gắng nằm yên nhưng không sao ngủ được. Ánh đèn từ bên ngoài lọt qua tấm rèm cửa sổ hắt từng dải sáng lên bức tường đối diện. Vi mở mắt nhìn chong chong vào những dải sáng đó. Bỗng một tiếng “ding” vang lên khe khẽ. Màn hình điện thoại của cô đang nhấp nháy: cô có một tin nhắn. Ngón tay Vi chạm khẽ vào biểu tượng tin nhắn trên điện thoại, những dòng chữ hiện ra trước mắt cô: “Cố gắng ngủ một giấc ngon lành nhé. Nếu không ngủ được thì hãy uống một cốc sữa ấm, nhưng tuyệt đối không được đếm cừu. Vì nhớ em đếm sai, thế nào em cũng mất một vài tiếng đồng hồ để tìm cho ra chỗ sai đó theo thói quen nghề nghiệp. Nên nhớ em là một kiểm toán viên. Good night!”. Tin nhắn của Nam.

Vi bật cười thành tiếng trước mẩu tin nhắn hài hước của anh. Lần nào cũng vậy, Nam luôn biết cách làm cho cô lấy lại tinh thần. Cô đúng là may mắn khi có sếp như anh. Những ý nghĩ về Nam khiến cho đầu óc Vi bận rộn đến tận khi cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Sau buổi làm việc cuối cùng là hai ngày cuối tuần tự do nên ai cũng có kế hoạch riêng của mình. Flora đi thăm người chị họ ở Tampa, một thành phố gần đó. Lawrence, một cô gái còn lại trong nhóm, rủ người yêu từ Toronto sang chơi. Kevin thì đi Miami. Bob đã từng đến Florida nhiều lần nên quyết định quay về Toronto ngay mà không đi chơi đâu cả. Giữa lúc Vi còn đang phân vân không biết có nên ở lại không thì Nam bất ngờ rủ cô đi Disney World. “Disney World được quảng cáo là nơi hạnh phúc nhất trên trái đất, anh nghĩ em cần phải đến đây” – Anh bảo. Ô, hóa ra trên thế giới này vẫn còn tồn tại một nơi như thế sao? Vậy thì nhất định cô phải đến.

Không khí vào buổi sáng sớm ở thành phố biển tĩnh khiết như pha lê. Nam hạ kính xe cho những làn gió mang hơi thở mát rượi của đại dương tràn vào.

Họ đang trên đường đến với “nơi hạnh phúc nhất trên trái đất” này. Vì khoan khoái hít đầy lồng ngực thứ hương vị đậm đà của biển cả. Vén mái tóc rối ra sau, cô tò mò đưa mắt nhìn tấm bảng quảng cáo khổng lồ có hình ảnh một nàng tiên xinh xắn đang vung cây đũa thần. Từ đầu cây đũa, một dòng chữ lấp lánh hào quang chợt hiện ra: “Welcome to Disney World. Where dreams come true”[3]. Vậy là đã đến Magic Kingdom, theme park[4] rất nổi tiếng của Disney World, Florida. Vì bỗng thấy một cảm giác hồi hộp, phấn khích như trẻ thơ. Đây là nơi cho những giấc mơ sẽ trở thành hiện thực, là nơi thăng hoa của những ý tưởng điên cuồng nhất, là nơi mà trí tưởng tượng và khả năng sáng tạo không bị ràng buộc bởi bất kỳ một biên giới nào. Có lẽ đây cũng sẽ là nơi thích hợp để cô ít nhất một lần được chìm đắm trong giấc mơ của riêng mình.

[3] Tạm dịch: Chào mừng bạn đến với Disney World. Nơi những giấc mơ trở thành hiện thực.

[4] Tạm dịch: Công viên giải trí.

Magic Kingdom đúng là đã không làm Vi thất vọng. Cô đi từ cảm giác choáng ngợp đến ngạc nhiên rồi trầm trồ thích thú. Quả là một thiên đường tuổi thơ với những lâu đài, thành quách, những công chúa, hoàng tử xinh đẹp, những thiên thần lộng lẫy, những nhân vật hoạt hình đáng yêu. Và nhạc, và hoa, và phép màu có ở khắp mọi nơi khiến người ta cảm giác như đang lạc vào xứ sở thần tiên. Hết mấy tiếng đồng hồ hò hét đến khản giọng cổ vũ cho đoàn diễu hành của các nhân vật hoạt hình, Vi lại hồn nhiên chen chân xếp hàng với các em nhỏ để được cùng bay với Peter Pan hay tham gia chuyến phiêu lưu cùng các chú cướp biển Caribbean, hoặc chơi trò đung xe với Nam...

Nam cũng hoàn toàn lọt xác trong thế giới thần tiên này, cứ như thể chiếc đũa thần của bà tiên đã vô tình chạm vào anh. Không còn là người đàn ông lịch lãm và nghiêm nghị trong những bộ Âu phục nhảm chán nữa, anh bỗng trở nên tươi trẻ và tràn đầy sức sống trong chiếc áo phông trắng, cổ tròn giản dị, kết hợp với quần jean trẻ trung. Anh cũng tinh nghịch và hết mình trong những trò chơi mà họ tham gia. Với khiếu hài hước vốn có, Nam khiến cho ngày hôm nay của Vi như được dệt bằng những phút giây hạnh phúc, và không có chỗ cho nỗi buồn chen vào. Có lẽ cô đã cười nhiều hơn cả một tháng vừa qua cộng lại.

Magic Kingdom chỉ thực sự trở nên lộng lẫy khi màn đêm buông xuống. Những cung điện dường như nguy nga hơn dưới ánh đèn màu rực rỡ. Chín giờ tối, pháo hoa bắn lên trong tiếng nhạc trầm bổng. Vi ngây ngất ngắm những chùm ánh sáng lấp lánh đang vỡ ra trên đỉnh toà lâu đài Sleeping Beauty, thầm tiếc nuối giây phút cô sẽ chia tay thế giới trong mơ này để quay trở lại hiện thực và những nỗi buồn đang chờ đón.

– Em sẽ xin phép nghỉ thêm mấy ngày để đi hết tất cả các theme parks ở Disney World – Bất giác Vi buột miệng nói với Nam ý nghĩ vừa mới nảy ra trong óc cô.

– Mê rồi hả? – Anh cười – Anh nghĩ em nghỉ ngơi thêm vài ngày cũng tốt. Dạo này trông em có vẻ mệt mỏi. Công việc quá sức đối với em à?

– Cũng không hẳn thế ạ – Vi ngập ngừng – Chỉ là em có một số việc không được như ý muốn...

– À, thế thì đơn giản thôi.

– Sao ạ? – Vi ngạc nhiên nhìn Nam.

– Ý muốn là thứ em có thể kiểm soát và điều chỉnh được mà.

– Vâng – Vi gượng cười – Nhưng có những chuyện không đơn giản như thế. Với lại chắc em cũng không đủ bản lĩnh.

– Ài chà, nghe có vẻ phức tạp rồi đây. Nhưng dù sao thì anh cũng ủng hộ việc em nghỉ ngơi để “tái tạo lại sức lao động”. Ở đây còn có công viên Harry Potter hay lắm. Tiếc là sáng mai anh có việc phải về rồi nên không đi cùng em được.

– Anh về sớm thế? Mai mới là chủ nhật mà! – Vi tròn mắt ngạc nhiên.

– Ừ, nhưng thứ hai anh có một cuộc họp quan trọng cần phải chuẩn bị.

Rồi anh mỉm cười nhìn cô:

– Nhớ mục đích của kỳ nghỉ này là để phục hồi năng lượng đấy nhé. Sắp tới anh có một job rất thú vị muốn em tham gia.

– Vâng – Vi cười – Chơi gì thì chơi em cũng không dám quên nhiệm vụ đâu ạ.

– Em có bạn hay người quen ở đây không? – Anh chợt hỏi.

– Không ạ – Vi hơi bối rối – Thực ra em cũng muốn ở một mình mấy ngày để... sắp xếp lại một số việc. Với lại em định sẽ đi hết mấy cái công viên này cơ mà, chỉ sợ là không đủ thời gian ấy chứ.

Vi thấy anh hình như định nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Do dự một lát, anh chỉ khẽ gật đầu nhìn cô:

– Cứ nghỉ ngơi cho thoải mái. Chỉ cần ngủ đủ giấc là mọi việc sẽ ổn ngay thôi mà. Có chuyện gì cần thì cứ gọi cho anh.

– Vâng ạ. Cảm ơn anh. – Cô đáp khẽ, một lần nữa thấy mình may mắn khi có một người bạn như anh.

Dự định của Vi hóa ra chỉ có thể thực hiện được một nửa. Nghĩa là cô đã hoàn thành việc đi thăm công viên đầu tiên trong số những công viên còn lại của Disney World. Lang thang cả ngày trong cái nắng chói chang của Florida và thử thách sức dẻo dai với những trò chơi liên tu bất tận. Vi lê tấm thân

một môi rã rời về đến khách sạn, chỉ còn đủ sức ăn uống qua loa và làm vệ sinh cá nhân trước khi lăn ra ngủ say như chết, chẳng có thời gian hay hơi sức đâu để “sắp xếp lại một số việc” như cô đã nói với Nam. Nhưng đó chẳng phải là mục đích chính của kỳ nghỉ đột xuất này hay sao? Cô muốn lấp đầy những khoảng trống thời gian để quên đi nỗi đau và sự hụt hẫng ở trong lòng, và quả thực cô đã không có lấy một chút thời gian nào mà nghĩ ngợi về chuyện không vui đó.

Khi Vi mở mắt ra vào buổi sáng thứ hai thì cả căn phòng đã chan hòa ánh nắng. Chiếc đồng hồ để bàn đang chỉ đúng mười hai giờ trưa. Vi hốt hoảng bật dậy nhưng không sao nhấc nổi đôi chân ê ẩm vì nhức mỏi. Kế hoạch đi Hollywood Studios thế là toi. Thời thì đăng nào cũng đã muộn rồi, nằm nướng thêm chút nữa. Tự nhủ như vậy xong, cô lại nằm xuống một cách lười biếng. Nhưng thật khó để ngủ tiếp trong ánh sáng buổi trưa rực rỡ như thế này. Vi bèn vói tay lấy chiếc điện thoại kiểm tra theo thói quen. Có một tin nhắn của Nam. Vi thầm nghĩ anh thật chu đáo khi vừa về đến Toronto đã nhắn tin cho cô: “Công viên Harry Potter vui chứ? – Anh viết – Nhưng đừng đi nhiều quá, ít nhất em cũng nên dành một ngày để phục hồi năng lượng đấy. Lúc nào thấy khó ngủ thì cứ giờ báo cáo tài chính của khách hàng ra đọc nhé, đảm bảo công hiệu hơn thuốc ngủ. Cheer!”.

Không biết có phải nhờ cái tin nhắn vui của anh hay không mà cả ngày hôm đó Vi thấy khoan khoái, dễ chịu. Lâu lắm rồi cô mới có một ngày hoàn toàn dành cho việc nghỉ ngơi của riêng mình như vậy. Cuối ngày, trước khi đi ngủ, cô nhắn lại cho anh: “Hôm nay em đã đọc truyện cả buổi chiều trên bãi biển, rất thư giãn. Còn bây giờ là lúc em phải đọc “báo cáo tài chính của khách hàng” rồi. Cảm ơn anh. Good night!”.

Tuy nhiên, Disney World vui thì có vui thật, đọc tiểu thuyết trên bãi biển đúng là lãng mạn và thư giãn thật, nhưng chỉ cần sang đến ngày thứ ba là đã trở nên nhàm chán và đơn điệu bởi một sự thật: Vi chỉ có một mình. Khi cơ thể và đầu óc Vi đã thoát khỏi tình trạng mệt mỏi sau một ngày nghỉ ngơi, chúng lại bắt cô quay trở về với những mối bận tâm cũ. Cô bắt đầu ý thức mỗi lúc một rõ ràng hơn nỗi cô đơn của mình. Những tin nhắn và những mẩu truyện cười Nam gửi cho cô hàng ngày chỉ có thể giúp cô tạm quên đi trong chốc lát nỗi đau của mình chứ không sao xóa nỗi sự hiện diện của nó trong tâm trí cô. Bây giờ Vi mới thấm thía câu “ăn một mình đau tức, làm một mình cực thân”, còn “chơi một mình” cô lại càng chẳng thấy thú vị gì. Cảm giác hụt hẫng và chơi vơi cộng hưởng nỗi cô đơn đã khiến cho Vi gục ngã. Ngày cuối cùng ở Orlando, Vi chẳng buồn đi thêm một công viên nào nữa. Ngay cả “nơi hạnh phúc nhất trên trái đất” đối với cô bây giờ cũng không còn hạnh phúc nữa. Cô lang thang ngoài đường cho đến tận khi thành phố lên đèn mới quyết định mua một miếng pizza cho bữa tối. Cô thả bộ ra bãi biển, tháo giày, sục đôi chân trần trên cát ướt, vừa thưởng thức pizza, vừa nhớ lại những câu truyện cười Nam kể cho cô nghe cùng vào một buổi tối như thế này tuần trước. Nhưng bây giờ cô chỉ có một mình... Một làn gió lạnh thổi tới. Vi rung mình vòng hai tay ôm lấy bờ vai. Cô vội đứng lên, bắt đầu đi như chạy về phía khách sạn...

Những ý nghĩ về Nguyên lại ập tới chiếm lĩnh đầu óc Vi, cứ như thể chúng đã luôn rình rập quanh cô, chỉ chờ những phút giây yếu lòng như thế này là sẽ đồng loạt nhảy ra tấn công. Vi không sao ngủ được. Cô ngồi dậy, mở máy tính kết nối internet. Cô bỗng thêm được nói chuyện với một ai đó. Vi đăng nhập vào tài khoản Yahoo messenger, háo hức tìm kiếm Nick Yahoo của Linh tới đen. Cô bạn thân duy nhất Vi có thể tâm sự lại không online. Vi cuống quýt lục lọi trong trí nhớ xem ai là người sẽ sẵn sàng lắng nghe điện thoại của cô vào lúc này. Do dự một hồi, cô bấm số gọi cho Yên, bạn gái thân hời cấp ba của cô hiện đang học cao học ở California. Đầu dây bên kia vang lên câu trả lời tự động vô cảm của hộp thư thoại: “Xin chào, hiện tôi không thể trả lời cuộc gọi của bạn được, xin hãy để lại lời nhắn...” Không nản chí, cô tiếp tục tìm số điện thoại của Jacob. Nhưng ngay cả lần này, mong muốn nhỏ nhoi của Vi cũng không được thỏa mãn. Đáp lại cô chỉ có những tiếng tút dài. Có lẽ Jacob đang bận việc gì đó. Cảm giác thất vọng bắt đầu xâm chiếm trái tim Vi. Cô thần thờ lướt ngón tay lần theo danh bạ điện thoại và chợt cay đắng nhận ra rằng cô có quá ít bạn thân. Vi dừng lại hồi lâu trước số điện thoại của Nam. Mặc dù anh đã dặn: “Có chuyện gì cần thì cứ gọi cho anh”, nhưng cô biết nói gì nếu anh nhắc máy? Hơn nữa gọi cho sếp vào giờ này mà chẳng có lý do chính đáng nào thì quả thật không tiện. đắn đo một hồi, cuối cùng Vi cũng quyết định sẽ gọi cho anh: nói gì cũng được, chỉ vài câu hỏi thăm, nói chuyện công việc hay nghe anh kể chuyện cười cũng đủ làm cho cô bớt cô đơn. Phong thái tự tin và tinh thần lạc quan của anh luôn có ảnh hưởng tích cực đến những người xung quanh. Cảm thấy phần chân hẫng lên, Vi dứt khoát nhấn vào nút kết nối cuộc gọi. Những tiếng tút tút vang lên đều đặn. Nhưng không có tín hiệu trả lời. Vi chán nản buông máy. Nước mắt bắt đầu ứa ra trên khóe mi. Cô có cảm giác mình như một người vô hình đang đứng giữa đám đông mà không ai nhìn thấy, không ai quan tâm, không ai nhận ra sự tồn tại của cô. Kiên nhẫn một chút, cô tự nhủ, hẳn là mọi người đang bận và chắc chắn sẽ gọi lại cho cô ngay khi phát hiện thấy cuộc gọi nhờ. Vi ngồi im lìm chờ đợi, một bên là màn hình máy tính, một bên là màn hình điện thoại, nhưng cả hai đều tối om, không có chút dấu hiệu nào của sự kết nối với thế giới bên ngoài.

Một tiếng đồng hồ sau, chuông điện thoại đồ từng hồi dồn dập khiến cho Vi như bừng tỉnh: là cuộc gọi của Nam. Cô vội vàng nhấc máy. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của anh:

– Lúc em gọi anh đang lái xe nên không nghe điện thoại của em được.

– Vâng, không sao ạ. Xin lỗi vì đã gọi cho anh vào giờ này.

– Giọng em sao thế? Có chuyện gì à? – Nam đột ngột hỏi khi nghe thấy giọng nói nghèn nghẹt của cô.

– Không ạ, chắc tại em bị ngạt mũi thôi – Cô nói dối.

– Ồ... – Anh hơi ngập ngừng – Cần thận kéo ôm đấy nhé. Xem ra mục đích “tái tạo sức lao động” có vẻ không đạt rồi nhỉ? – Vi nghe thấy tiếng anh cười trong điện thoại.

– Không phải đâu... – Vi áp úng nói rồi giọng cô chợt vỡ òa – Có một số chuyện không vui em muốn quên mà không sao quên được.

– Ừm... điều đó thì... chắc em cần thêm thời gian – Anh có vẻ lúng túng và hơi bất ngờ trước tình huống không chờ đợi này, nhưng ngay lập tức lấy lại sự tự chủ:

– Anh nghĩ chuyện gì rồi cũng sẽ qua thôi. Điều quan trọng là thái độ của em đối với những chuyện đó. Hãy luôn nhìn vào mặt tích cực của sự việc. Nếu em không thể thay đổi những yếu tố bên ngoài, hãy thử thay đổi cách suy nghĩ và nhìn nhận mọi việc của chính bản thân mình, em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Ít nhất cũng hãy enjoy nốt kỳ nghỉ của em đi. Mà em đã thử ăn steak ở nhà hàng Red Eye Bar and Grill chưa?

Câu chuyện nhanh chóng được chuyển trọng tâm sang ngày hôm nay của Vi. Anh hỏi cô đã đi những đâu, đã làm những gì, đã đọc cuốn sách nào...?

Rồi anh kể cho cô nghe một vài chuyện buồn cười về những khách hàng khó tính mà anh phải làm việc cùng mấy ngày qua. Vì cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn. Bất chợt, cô bỗng nhận ra một điều: né tránh không phải là giải pháp, bởi cô nhận ra cô không thể nào trốn tránh sự thật được mãi mãi. Chỉ có đối mặt với nó mới là giải pháp đúng đắn và triệt để nhất. Cô nhất định phải dũng cảm đối mặt với quyết định của mình cũng như những hệ quả do quyết định đó mang lại... Bị cuốn theo dòng suy nghĩ, cô không để ý đến thời gian. Cho tới khi nhìn sang chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh cô mới chợt giật mình:

– Ôi, chết thật, khuya quá rồi. Anh nghỉ đi mai còn đi làm. Em xin lỗi nhé, mãi nói chuyện không để ý thời gian.

– Không sao – Anh cười – Anh quen rồi. Em cũng nên đi ngủ sớm. Và không được phép ôm đầu nhé, vì có cả núi công việc đang đợi em ở Toronto đây.

Vì cười bảo rằng cô không để “gục ngã” đến thế đâu. Vì cũng cảm ơn anh đã cho cô những lời khuyên bổ ích. Trước khi dập máy, cô do dự một lúc lâu mới dám áp ứng nói:

– Anh Nam... thực sự... hôm nay tâm trạng em không được tốt... nên mới nói toàn chuyện linh tinh. Anh đừng hiểu lầm nhé.

– Thế em nghĩ anh sẽ hiểu gì nào? – Vì nghe thấy tiếng anh cười từ đâu đây bên kia.

– À... không phải em cố tình làm phiền anh đâu. Chẳng hiểu sao hôm nay lũ bạn em trốn đi đâu hết, mà ở đây một mình buồn quá... Ôi, ý em không định nói là như vậy, chỉ là... em không có ý gì... – Vì cuống quýt thanh minh, nhưng rõ ràng cô đang “nói dài, nói dai thành nói dại”.

– Đừng lo – Nam cười – Nếu anh có hiểu được điều gì cũng chưa chắc giống như em nghĩ đâu. Em đã được nghe câu chuyện của Roger và Elaine chưa?

– Roger nào ạ? – Vì ngơ ngác hỏi.

Cô nghe thấy tiếng anh phá ra cười trong điện thoại:

– Thôi ngủ đi. Thế nào đêm nay em cũng sẽ mơ thấy một con ngựa trắng đấy. Goodnight!

Vì mấp máy môi nói “goodnight” với anh mà trong lòng hết sức băn khoăn không hiểu sao anh lại nhắc tới Roger và Elaine nào đó, lại còn cả con ngựa trắng nữa chứ. Nhưng chỉ một phút sau, tin nhắn của Nam đã giải đáp cho cô thắc mắc đó: “Hãy suy nghĩ một cách đơn giản, tích cực và đừng phức tạp hóa vấn đề thì mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết hơn rất nhiều. Nhân tiện, giới thiệu với em đây là Roger và Elaine”. Phần sau của tin nhắn là đường link tới một câu chuyện của Dave Barry. Tiêu đề của câu chuyện là “Roger và Elaine: một câu chuyện tình”, còn nội dung thì như sau:

“Có một chàng trai tên Roger thích một cô gái tên Elaine. Chàng trai mời cô gái đi xem phim, cô đồng ý và họ đã có một khoảng thời gian vui vẻ bên nhau. Mấy hôm sau chàng trai mời cô gái đi ăn tối, và một lần nữa họ lại cùng đi rất vui vẻ. Họ gặp nhau khá thường xuyên, và chẳng bao lâu sau thì hẹn hò.

Thế rồi một buổi tối, khi Roger lái xe chở Elaine về nhà, một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu Elaine. Và, không kịp suy nghĩ, cô nói: “Anh có nhận ra rằng, cho đến tối nay thì chúng ta đã quen nhau được đúng sáu tháng không?”

Trong xe tự nhiên im lặng.

Đối với Elaine, sự im lặng này quả là đáng sợ. Cô nghĩ: “Trời, không biết mình nói thế có làm anh ấy khó chịu không. Có thể anh ấy đang sợ ràng buộc, có thể anh ấy nghĩ mình đang có trời buộc anh ấy vào những trách nhiệm mà anh ấy chưa sẵn sàng đón nhận.

Roger nghĩ: “Trời, sáu tháng!”

Elaine nghĩ: “Nhưng bản thân mình cũng không chắc là mình muốn tiến tới. Đôi khi mình muốn có thêm thời gian để nghĩ về điều đó. Mình muốn nói là mối quan hệ này rồi sẽ đi đến đâu? Liệu mình và anh ấy sẽ tiếp tục hẹn hò như thế này hay sẽ nghĩ đến chuyện đám cưới, sinh con, sống với nhau trọn đời? Liệu mình đã sẵn sàng cho những trách nhiệm đó chưa? Mình có thực sự hiểu rõ anh ấy không?!”

Roger nghĩ: “Thế tức là... xem nào... Mình quen cô ấy từ tháng hai, ngay khi mình mới mua cái ô tô này. Thế tức là... để mình xem công-tơ-mét cái đã... Chà! Mình đã quá hạn để đi thay dầu rồi!”

Elaine nghĩ: “Anh ấy đang buồn kìa! Mình có thể đọc được những điều đó trên nét mặt của anh ấy! Hay là mình sai? Hay anh ấy đang chờ đợi nhiều hơn ở mối quan hệ này, anh ấy muốn chúng mình thân thiết hơn, gần bó hơn? Hoặc có thể anh ấy đã cảm nhận được là mình đang do dự? Mình cá là thế! Đó là lý do tại sao anh ấy ngại nói ra tình cảm của anh ấy! Chắc anh ấy sợ mình từ chối!”

Roger nghĩ: “Và mình cũng phải bảo bọn họ xem xét lại bộ truyền lực của xe nữa! Mình chẳng thèm quan tâm những kẻ ngốc nghếch nói gì, bộ truyền lực hoạt động thật tệ. Thế nào họ cũng đổ tại thời tiết lạnh cho mà xem. Thời tiết lạnh cái gì chứ? Ngoài trời đang tám mươi bảy độ (F), thế mà cái của nọ này chạy chẳng khác gì một cái xe hớt rác. Và mình đã phải trả cho những kẻ ăn cướp ấy những sáu trăm dollar!”

Elaine nghĩ: “Anh ấy đang giận. Mình không trách anh ấy. Nếu là anh ấy thì mình cũng giận ấy chứ! Thật ngại quá, mình lại đặt anh ấy vào tình huống khó xử này. Nhưng biết làm sao được, mình vẫn không cảm thấy chắc chắn về tình cảm của mình”.

Roger nghĩ: “Thế nào họ cũng nói là chỉ bảo hành chín mươi ngày thôi cho mà xem! Chắc chắn họ sẽ nói đúng như vậy! Đồ đáng ghét!”.

Elaine nghĩ: “Có thể mình cứ hay lý tưởng hóa, cứ chờ một chàng hoàng tử cười trên con ngựa trắng, trong khi mình đang ngồi ngay cạnh một người hoàn hảo như anh ấy, người mà mình thực sự yêu mến, người mà mình thực sự quan tâm và anh ấy hình như cũng thực sự quan tâm đến mình, người đang phải khổ sở vì tính tự coi mình là trung tâm vũ trụ cũng như cái thói mơ mộng viễn vông rất trẻ con của mình!”.

Roger nghĩ: “Bảo hành à? Bọn họ cần bảo hành chứ gì? Mình sẽ cho họ xem cái giấy bảo hành chết tiệt ấy, mình sẽ dán nó vào ngay...”

– Roger! – Bỗng Elaine nói to.

– Gì cơ? – Roger giật mình.

– Anh đừng tự hành hạ mình nữa! – Elaine nói, bắt đầu rom róm nước mắt – Có lẽ em không nên... Trời ơi, em cảm thấy... (Elaine khóc òa lên).

– Gì cơ? – Roger ngạc nhiên.

– Em thật ngốc – Elaine sụt sịt – Em muốn nói là, em biết không có chàng hoàng tử nào, cũng không có con ngựa trắng nào...

– Không có ngựa à? – Roger ngạc nhiên.

– Anh nghĩ em thật ngu ngốc, đúng không? – Elaine hỏi.

– Không! – Roger rất hãnh diện vì cuối cùng cũng có cơ hội tìm được câu trả lời đúng.

– Chỉ là vì... em... cần có thời gian... – Elaine vẫn sụt sịt.

Roger ngừng lại trong mười lăm giây, cố nghĩ thật nhanh để tìm câu trả lời “an toàn” cho Elaine khỏi khóc. Cuối cùng, Roger tìm được một câu trả lời mà anh nghĩ là hợp lý.

– Đúng vậy! – Roger nói.

Elaine cực kỳ xúc động, nắm lấy tay anh:

– Ôi, Roger, anh cũng cảm thấy như thế phải không?

– Như thế nào cơ? – Roger hỏi.

– Về thời gian ấy!

– Ô, đúng!

Elaine nhìn sâu vào mắt Roger, làm anh cực kỳ lo lắng về việc cô sẽ nói gì tiếp theo, đặc biệt là nếu như chuyện đó lại liên quan đến con ngựa trắng. Cuối cùng, Elaine nói:

– Cảm ơn anh, Roger!

– Ô, cảm ơn em! – Roger cũng nói.

Roger chở Elaine về nhà cô. Cô nằm trên giường, trăn trở và khóc cho đến sáng.

Còn khi Roger về nhà mình, anh mở một túi khoai tây chiên Doritos, bật tivi, và ngay lập tức chìm đắm vào trận đấu quần vợt giữa hai tay vợt người Czech mà anh chưa bao giờ nghe nói đến. Roger cũng lơ mơ nhận thấy có chuyện gì đó quan trọng vừa xảy ra, nhưng anh biết chắc rằng chẳng bao giờ anh có thể hiểu được đó là chuyện gì, vì vậy tốt hơn hết là không nghĩ về nó nữa.

Hôm sau, Elaine gọi điện cho cô bạn thân nhất cũng có thể là gọi cho hai người bạn thân nhất. Họ nói về tình trạng của Elaine trong suốt sáu tiếng, phân tích từng từ cô nói và từng từ anh nói, rà soát chi tiết, lật đi lật lại từng biểu hiện, cử chỉ, xem xét mọi khả năng. Họ nói về đề tài đó trong nhiều ngày, có thể là nhiều tuần, nhiều tháng nhưng chẳng bao giờ rút ra được kết luận nào cả, mà cũng chẳng thấy nhàm chán gì hết!

Còn Roger, trong một lần chơi squash^[5] với anh bạn thân – người đã giới thiệu Elaine cho anh – dừng lại một chút trước cú đánh bóng và hỏi anh bạn:

[5] Môn thể thao giống tennis nhưng chơi trong phòng kín, đánh bóng vào tường cho bật lại, mục đích không để trái bóng rơi xuống, thường chơi hai đến bốn người.

– Nay có phải Elaine đã từng có một con ngựa trắng không?”

Vì vút điện thoại sang một bên, ôm bụng cười không dứt, bao nhiêu trăn trở buồn rầu hình như tan biến đi đâu hết. Không biết đêm nay cô có mơ thấy con ngựa trắng nào không? Cô nhắm mắt lại, chìm dần vào giấc ngủ, nụ cười vẫn còn đọng trên môi.

Vì dán băng dính lên chiếc thùng giấy cuối cùng. Tất cả đã sẵn sàng để ngày mai cô dọn đến một căn hộ mới. Vì đã quyết định như vậy ngay khi trở về Toronto sau chuyến công tác ở Florida. Quyết định đột ngột này của cô là tổng hòa của rất nhiều lý do, mà lý do nặng ký nhất chính là cô muốn trốn tránh tất cả mọi thứ có thể gọi nhớ đến Nguyễn cho dù đó chỉ là một cây cột đèn vô tri trước cửa nhà, đã từng chứng kiến nụ hôn chia tay đầy lưu luyến của anh vào một đêm đầu thu. Cô cũng lo xa muốn trốn tránh một cuộc gặp mặt không mong muốn. Vẫn biết rằng chỉ cần Nguyễn muốn, anh có thể tìm ra cô ở bất cứ nơi đâu, trừ khi cô tan vào không khí như bong bóng xà phòng. Nhưng chỉ có bằng cách này cô mới có thể gửi đến anh một thông điệp rằng cô muốn mối quan hệ của họ hoàn toàn chấm dứt. Chỉ có bằng cách này, cô mới có thể hoàn toàn là “người không liên quan” với anh, cũng là cắt đứt với những ngày xưa cũ. Chỉ có bằng cách này cô mới có thể tự ru ngủ trái tim bất an của mình. Nếu như có thể, cô còn muốn cắt đứt luôn cả những giấc mơ...

Khi biết ý định chuyển nhà của cô, Nam đã vui mừng báo cô về làm hàng xóm nhà anh, vì trong building chỗ anh ở có một căn hộ cùng tầng với anh vừa có người dọn đi, còn đang để trống. Mới đầu Vi cũng định từ chối. Nhưng có lẽ lối tư duy của Nam hoàn toàn chẳng giống cô chút nào. Anh ra sức thuyết phục cô rằng khu nhà anh ở hết sức tiện nghi, cơ sở hạ tầng tương đối mới, lại rất gần subway, tiện đường highway[6], giá cả thì không quá đắt... Và một ưu điểm hấp dẫn nữa là rất an toàn, nằm trong khu vực dân trí cao... Thêm vào đó, cô sẽ không phải đi đêm về hôm một mình mỗi khi đi làm về muộn nữa. “Em là may mắn lắm đấy, vì cả mấy năm nay chỗ này không có phòng trống đâu, cái chị ở căn hộ đó hết hạn visa phải về nước nên mới trả phòng đấy” – Anh nhấn mạnh để chốt lại bài diễn văn của mình cho thêm phần thuyết phục... Trước những lý lẽ hết sức xác đáng mà anh đưa ra, lại thêm ưu điểm “săn cỏ”, khỏi phải tìm kiếm, hỏi han lời thôi nên cuối cùng cô đã đồng ý. Vậy là vấn đề nhà cửa đã được giải quyết xong.

[6] Đường cao tốc.

Bước tiếp theo sẽ là đổi số điện thoại mới. Vì mất ngủ mấy đêm liền rồi cuối cùng vẫn không thể “xuống tay” xóa đi số điện thoại của Nguyễn. Vì đành nhắm mắt làm ngơ, cho nó một chỗ khiêm tốn trong bộ nhớ của chiếc điện thoại mới, chỉ đổi tên anh thành một nickname kỳ cục “Sẽ Quên”. Cô đã thực sự bắt đầu con đường gian khổ đó, sẽ quên, quên một cách triệt để...

Chương 31: Giấc mơ của anh

Cả người Nguyễn cứng lại, không dám thở mạnh. Những ngón tay nắm chặt chiếc điện thoại như thể nếu không dùng tất cả sức mạnh để ngăn cản, nó sẽ mọc ra đôi cánh và bay đi mất. Giọng nói ở đầu dây bên kia quen thuộc đến mức anh có thể hình dung ra từng âm thanh trong đầu. Cô đã biến mất khỏi cuộc đời anh không một dấu vết. Vậy mà hôm nay, đột nhiên không có gì báo trước, cô gọi điện cho anh đòi gặp mặt. Nguyễn chậm rãi thốt ra từng chữ một cách khó khăn:

– Em đang ở đâu?

– Em mới về Hà Nội hôm qua – Giọng cô vẫn nhỏ nhẹ và dịu dàng như thế.

– Cho anh địa chỉ, anh sẽ đến chỗ em.

– Không cần đâu, nếu anh không bận thì chiều nay sáu giờ gặp anh ở Highland cà phê nhé. Chỗ mà em gặp anh lần trước ấy.

– Được... vậy chiều gặp em – Anh ngập ngừng, cố kiềm chế để không hỏi cô những thắc mắc đã dằn vặt anh suốt hơn một năm qua: cô đã làm gì, đã ở đâu, tại sao lại đột nhiên cắt đứt liên lạc với anh, và bây giờ, tại sao lại đột nhiên quay về?

Có quá nhiều thắc mắc cần cô giải đáp, nhưng anh cố gắng kìm lại. Dù sao anh đã đợi cô hơn một năm rồi, có đợi thêm một chút nữa cũng không làm anh đau khổ thêm. Anh nôn nóng liếc nhìn đồng hồ đeo tay, còn những hơn sáu tiếng nữa mới đến giờ hẹn. “Lịch làm việc hôm nay thế là tiêu rồi”, anh nghĩ trong lúc buông mình xuống chiếc ghế quay trước bàn làm việc.

Những ý nghĩ về cô lại ập đến chiếm lĩnh toàn bộ tâm trí anh. Đã bao nhiêu lần anh tưởng tượng về cuộc gặp gỡ này. Đã bao nhiêu lần trong suốt hơn một năm qua, khuôn mặt cô luôn hiển hiện rõ nét trong những giấc mơ của anh. Đã bao lần anh khao khát mỗi buổi sáng tỉnh dậy được thấy khuôn mặt ngái ngủ của cô kề sát khuôn mặt anh. Phải thú nhận rằng tình yêu của anh dành cho cô đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của lý trí. Anh khao khát được chạm vào sống mũi thanh tú của cô, vào cặp môi đầy đặn quyến rũ, vào làn mi cong trên đôi mắt to mà anh đoán rằng, không ít chàng trai đã chết đuối trong đôi mắt đen sâu thẳm đó. Không chỉ một lần anh mơ tưởng thấy cô đang nằm bên cạnh anh, để cho anh khẽ nhắc đầu cô lên cánh tay mình, tay kia kéo cô áp sát vào người...

Đó có thể là một buổi sáng chủ nhật đẹp trời. Những tia nắng sớm mai xuyên qua lớp rèm cửa sổ soi vào đến tận giường ngủ. Anh say mê ngắm một tia nắng đậu trên hàng mi cong cong đang nhắm lại của cô. Đây thực sự không phải giấc mơ chứ? Anh đã có cô trong tay bằng xương bằng thịt. Có cảm giác anh đã chờ đợi cái ngày này từ nhiều kiếp trước. Bỗng nhiên, không kiềm chế được, anh cuồng nhiệt hôn lên đôi môi đang hé mở của cô. Cô vội mở mắt ra:

– Anh tham lam quá, chẳng có chừng mực gì hết! – Cô cau mày vẻ giận dỗi.

Anh khẽ cười, vui mặt vào mái tóc cô hít hà:

– Còn em thì có lương tâm không đấy hả? Làm sao em nỡ bắt một người nhịn đói mấy năm trời phải ăn uống một cách từ tốn, điều độ được chứ?

Đó cũng có thể là một buổi sáng thứ hai đầu tuần. Vì tỉnh giấc khi những tia nắng ban mai chiếu vào phòng ngủ. Mắt nhắm mắt mở quơ tay sang bên cạnh thấy trống không, cô vội vàng ngồi dậy lấy tay dụi mắt. Không thấy anh đâu, Vì tụt xuống giường, cứ chân đất chạy ra phòng khách:

– Thom quá – Cô chun mũi kêu lên – Anh đang nấu cái gì thế?

- Làm bữa sáng cho em
- Xem món gì nào – Cô chạy vào bếp, kiễng chân ngó qua vai anh
- Spaghetti.
- Spaghetti – Cô ngạc nhiên nhắc lại – Ai lại ăn Spaghetti vào buổi...

Vì chưa nói dứt câu đã vội ngưng bật... kỷ niệm xưa bỗng nhiên ùa về. Cô mỉm cười, khẽ vòng tay ôm anh từ sau lưng:

- Hóa ra anh chỉ biết nấu mỗi món duy nhất. Bây giờ em mới biết, thế mà ngày xưa cứ ra sức khen anh giỏi nấu ăn.

Anh cười, chẳng có vẻ gì là ngượng ngập.

- Nhất nghệ tinh, biết nấu một món thật ngon là được rồi.

Chợt nhìn thấy hai bàn chân trần của cô lấp ló dưới gấu quần ngủ, anh cau mày:

- Đừng có đi chân đất vào bếp thế. Để chân lạnh dễ bị cảm lắm.

Rồi chẳng đợi cô kịp phản ứng, anh nhắc bóng cô bước vào phòng khách, đặt cô ngồi trên chiếc sofa giữa nhà, không quên cúi xuống lấy đôi dép mềm xỏ vào chân cô. “Nhẹ hơn trước nhiều, không biết cô ấy ăn gì mà gầy đi nhiều thế” – Anh nghĩ thầm khi nhìn cô lọt thỏm trong bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, nhớ lại cảm giác lần đầu tiên anh bế cô từ sofa nhà anh vào giường ngủ lúc cô bị ốm.

- Em ăn sáng nhanh rồi còn đi làm – Anh giục trong khi rót cho cô một ly sữa.

“Đi làm”, Vì giật thót mình, “Phải rồi, hôm nay là thứ hai, weekend sao mà trôi đi nhanh quá vậy”, cô mãi mê trong hạnh phúc mới mà quên bẵng đi công việc của mình.

- Chết rồi, em muộn mất!

Vì nuốt lấy nuốt để mấy sợi mì trước con mắt theo dõi đầy vẻ không hài lòng của anh, rồi ba chân bốn cẳng chạy vào nhà tắm rửa mặt, chải đầu. Từ nhà tắm, cô lao bỏ đến trước tủ quần áo. Những chiếc quần áo đáng thương bị quăng khắp phòng trong công cuộc tìm kiếm. Cuối cùng thì cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để ra khỏi nhà. Anh đứng đợi ở cửa với chiếc túi của cô trên tay, quần áo chỉnh tề.

- Em ăn mặc kiểu gì thế này – Anh cau mày nhìn chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ của cô.

- Sao chứ – Cô lúng túng – Cái áo này là loại vải không cần phải là mà.

- Nếu em là nhân viên của anh thì anh đã cho thôi việc từ lâu rồi, lụm thuộm – Vừa nói, anh vừa kéo cô lại, tự tay cởi từng khuy áo của cô ra.

- Anh làm cái gì thế – Cô la lên kinh ngạc.

- Là lại áo cho em chứ làm gì nữa – Anh lạnh lùng nhìn cô – Trong lúc đó em nên vào soi gương chải đầu lại đi, kem đánh răng còn dính trên má em kia kìa.

Cô vội chạy lại ngó vào tấm gương trong nhà tắm, “kem đánh răng ở đâu chứ”, cô bức bối nhìn khuôn mặt sạch sẽ của mình trong gương, “mình đâu đến nỗi lụm thuộm thế”. Cô quay ra định lườm anh một cái, nhưng làm gì có ai có thể giận đối trước một nụ cười quyến rũ nhường ấy đang nở ra trên môi anh.

Đó cũng có thể là một kế hoạch được anh ấp ủ từ nhiều năm nay, để mang đến cho cô một bất ngờ hạnh phúc.

- Anh có hai tuần nghỉ phép, và một tuần đã trôi qua rồi – Anh nói với cô khi cô vừa bước ra từ nhà tắm.

- Thì sao chứ – Cô nói mà không hề suy nghĩ, vui mái tóc còn ướt vào ngực anh.

- Em thơm như cục kẹo ấy – Anh cười – Anh quên hết đang định nói với em cái gì rồi.

- Thôi chết – Bỗng nhiên cô la lên, khuôn mặt xịu xuống đầy vẻ thất vọng.

- Cái gì thế – Anh vừa thì thầm hỏi, vừa mon trón tai cô bằng đôi môi gọi cảm của mình.

- Thế nghĩa là anh sắp về Việt Nam rồi sao – Cô hỏi, không giấu vẻ chán nản.

- Bây giờ em mới nghĩ ra à – Anh cười trêu cô – Anh có quen một con bò nghe kể chuyện cười xong ba ngày sau mới cười đấy.

Cô xấu hổ lấy tay bịt miệng anh:

– Thế anh định thế nào?

– Thế nào là thế nào? Chẳng thế nào cả. Thì ai đi đường nấy.

– Tùy anh thôi – Cô vênh mặt lên – Em có quen một anh nông dân bị mất bò mà cả đời chỉ ngồi dưới gốc đa khóc vì hồi tiếc đấy.

– Thật thế à – Anh ôm cô vào lòng – Thì anh ta đáng đời thôi, có con bò là tài sản duy nhất mà cũng không biết giữ.

Rồi anh chuyển đề tài:

– Cuối tuần này anh mời em đi ăn tối nhé. Hình như từ hồi quen nhau, anh chưa bao giờ mời em đi ăn được một bữa tử tế cả.

– Đúng thế – Cô bĩu môi – Yêu anh đúng là thiệt thòi quá. Lần này điều kiện của em là phải chọn một chỗ yên tĩnh, sang trọng để bù lại những lần trước, và anh không được mang theo điện thoại đi động – Cô nói thêm, nhớ lại những hồi ức khó chịu của tiếng chuông điện thoại trong bữa ăn hôm Noel ở Quebec.

– Điều kiện gì lạ thế – Anh kêu lên, âu yếm nhìn cô – Em nghĩ em là ai chứ?

– Tùy anh thôi – Cô tung tưng, rúc mặt vào cổ anh.

Anh xiết chặt cô trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô đang mềm mại đổ xuống vai anh. “Mình suốt đời sẽ phải nhượng bộ cô ấy thôi. Chẳng thế nào từ chối được cô ấy điều gì hết” – Anh nghĩ thầm trong lúc ngắm khuôn mặt đáng yêu của cô đang bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Đó sẽ là một buổi tối thứ bảy không thể nào quên đối với anh, và có lẽ đối với cả cô nữa. Khi họ đến chân CN Tower đã gần bảy giờ tối. Không khí mùa thu se lạnh nhưng thật dễ chịu. Bầu trời trong vắt, những vì sao lấp lánh như những hạt kim sa đính trên nền nhung đen. Anh đã đặt chỗ cho hai người ở nhà hàng 360 độ trên đỉnh ngọn tháp truyền hình nổi tiếng này. Khi chiếc thang máy với tốc độ 360m/phút bắt đầu chuyển động, cả thành phố như một biển ánh sáng hiện ra trước mắt Vi. Bỗng nhiên cô có cảm giác thật choáng ngợp. Cô vội vàng dựa vào vai anh. Anh ôm lấy eo cô. Họ đứng sát vào nhau, tựa vào lớp cửa kính trong veo của thang máy, nhìn ra phía xa xa. Chiếc thang máy đang đưa họ bay lên, lên cao mãi, tưởng chừng như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm đến các vì sao.

– Cảm giác đứng trước mũi tàu Titanic chắc cũng chỉ đến thế này là cùng – Cô khẽ thì thầm vào tai anh khi chiếc thang máy đã dừng lại. Tay trong tay, họ bước vào nhà hàng với niềm hạnh phúc rạng ngời trên khuôn mặt.

Nhà hàng 360 độ trên đỉnh CN Tower là một niềm tự hào của Toronto, một trong những địa điểm thu hút khách du lịch từ khắp mọi nơi trên thế giới. Không những là một nhà hàng nằm trên đỉnh ngọn tháp truyền hình cao nhất thế giới, nhà hàng đặc biệt này còn có thể tự quay ba trăm sáu mươi độ cứ mỗi bảy mươi hai phút một lần, đúng như tên gọi của nó. Thực khách vừa được thưởng thức các món ăn hấp dẫn, vừa được ngắm toàn cảnh Toronto đủ bốn phương tám hướng.

Khi người phục vụ dẫn họ vào bàn ăn, cô ngạc nhiên thấy anh yêu cầu một bàn ăn phía trong chứ không phải một bàn ăn ngay sát lớp tường kính như những thực khách khác. Cô khẽ thắc mắc với anh, không giấu vẻ thất vọng:

– Ngồi ở đây làm sao thấy được toàn cảnh Toronto chứ? Sao anh không chọn một bàn ăn phía ngoài?

– Tại vì có người có một trái tim yếu đuối và dễ xúc động – Anh cười cười nhìn cô – Người ta không chịu nổi cảm giác chóng mặt từ một độ cao như thế này đâu.

Cô bỗng thấy ngượng ngịu. Quả thật, cô đã phải dựa vào anh và không dám nhìn lâu xuống dưới khi chiếc thang máy đang chuyển động đưa họ đi lên, hướng hô là từ một độ cao thế này. Thì ra anh vẫn luôn nghĩ cho cô trước tiên. Một cảm giác xúc động khiến mũi cô nghèn nghẹt, nhưng cô vẫn bưng bình vại vẹo:

– Biết thế rồi mà anh vẫn còn đặt chỗ ở đây. Lên đây rồi mà không ngắm cảnh thành phố thì đúng là phí tiền quá.

– Anh chịu thua em rồi – Anh cười hiền lành – Em thế nào cũng có thể nói được. Đáng lẽ em nên học để trở thành một chính trị gia.

Người phục vụ bắt đầu rót rượu ra các ly. Nâng ly rượu lên, anh nhìn cô say đắm:

– Vi, anh có một việc quan trọng muốn nói với em.

Cô nhìn anh hồi hộp, chờ đợi, bàn tay cầm ly rượu của cô khẽ run lên khiến cho thứ rượu vang đỏ thấm trong ly trở nên sóng sánh.

– Em sẽ về Việt Nam với anh chứ?

“Về Việt Nam? Anh ấy quả thật có năng khiếu làm người ta ngạc nhiên” – Cô nghĩ thầm, hơi hụt hẫng vì đó không phải là câu hỏi mà cô chờ đợi.

– Về Việt Nam ư? Thế còn công việc của em thì sao? – Quả thật cô chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc về chuyện này.

– Về Việt Nam em cũng có thể làm việc mà. Em lại có cơ hội chăm sóc bố và em trai em. Sau này muốn đưa em trai sang đi học cũng không phải là việc quá khó khăn.

– Nhưng em... – Cô không biết phải nói gì với anh nữa. Nếu quyết định bây giờ thì quá đường đột.

– Vậy em định sống cuộc đời của ông Ngâu, bà Ngâu hay sao?

– Ông Ngâu bà Ngâu là thế nào? Ý anh là...?

– Là... em sẽ làm vợ anh chứ? – Anh không để cô nói hết câu, vươn tay ra nắm lấy bàn tay cô, dịu dàng nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, tha thiết hỏi.

Câu hỏi bất ngờ khiến Vi bối rối. Cô lảng tránh ánh mắt đắm đuối của anh, chỉ bẽn lèn gật đầu. Rượu chưa uống mà anh đã say. Nhưng không có thứ rượu nào khiến cho anh có được cảm giác chéch choáng, bồng bênh mà lại hạnh phúc đến như thế. Anh đứng dậy, bước lại phía sau Vi, vòng tay ôm lấy vai cô, hôn lên mái tóc cô, anh khẽ thì thầm

– Cảm ơn em.

Đúng lúc đó nhà hàng xoay chuyển. Lốp sàn gỗ dưới chân hai người khẽ rung lên. Tất cả chuyển động chậm chậm như một chiếc đu quay khổng lồ. Những tiếng reo hò, tiếng bis bis, tiếng vỗ tay của các thực khách làm cho không gian trở nên sôi động. Vi thấy chóng cả mặt. Cô nắm chặt tay anh, hai mắt nhắm nghiền. Vài giây sau, khi mọi thứ đã trở lại bình thường, Vi mới hoàn hồn mở mắt ra.

– Em thích chứ? – Anh hỏi cô âu yếm.

– Thích gì...? – Câu hỏi vừa thoát ra đã vội ngừng lại. Cô ngạc nhiên nhìn chiếc nhẫn có gắn những viên kim cương nhỏ xíu đang lấp lánh trên ngón tay áp út.

– Anh đeo vào tay em từ bao giờ thế? – Cô vui sướng reo lên như trẻ nhỏ, giơ bàn tay lên ngắm nghía chiếc nhẫn xinh xắn không biết chán. Còn anh thì ngắm cô say sưa:

– Có hối hận không?

– Có chứ, biết đâu ai đó sẽ tặng em một chiếc nhẫn to hơn thì sao – Cô vờ kêu lên.

– Còn anh sẽ tặng em cả cuộc đời – Anh thăm thẳm nhìn nhỏ nhỏ trong lúc đặt môi hôn lên những ngón tay thanh tú của cô.

Đó sẽ là một kết thúc có hậu cho cuộc tình đầy sóng gió, khi anh được đón cô trở về từ ngàn trùng mong nhớ: một ngày đẹp trời nào đó, máy bay của cô sẽ đáp xuống sân bay Nội Bài. Lần này sẽ là chuyến trở về thật sự. Trong lòng Vi không khỏi cảm thấy bàng hoàng. Tạm biệt Toronto, tạm biệt quãng thời gian với biết bao kỷ niệm, nơi cô đã lưu lại những kỷ ức tươi đẹp và đau thương, những nụ cười và nước mắt, nơi đã trở thành một phần không thể nào quên trong quãng đời tuổi trẻ của cô. Trở về, cũng vẫn chỉ với một vali hành lý, nhưng lần trở về này cô mang theo một tâm trạng mới. Trước mắt cô đang mở ra cả một chân trời mới, một cuộc sống mới, nơi luôn có anh yêu thương và che chở cho cô.

Anh ra đón cô ở sân bay. Máy bay của cô xuống chậm gần một tiếng. Anh kiên nhẫn đi đi lại lại trước cửa ga quốc tế, chốc lát lại liếc mắt lên tấm bảng điện thông báo lịch lên xuống của các chuyến bay. Nhiều năm qua anh đã quen với việc chờ đợi. Nhưng lần này thì khác. Từ bây giờ trở đi, anh sẽ chỉ muốn song hành cùng cô, luôn ở bên cô, anh sẽ không bao giờ buông tay cô ra nữa... Mãi hơn một giờ những hành khách trên chuyến bay Toronto – HongKong – Hà Nội mới lần lượt nhập cảnh. Anh có thể ngay lập tức nhìn thấy cái dáng ngờ ngác của cô giữa đám đông. “Cô ấy lúc nào cũng chậm chạp như thế”.

– Vi, đây này – Anh đưa tay vẫy cô.

Nhìn thấy anh, cô nở một nụ cười hạnh phúc, lật đật kéo chiếc vali lao về phía anh.

– Từ từ thôi kẻo ngã. – Anh nhắc cô như nhắc trẻ con trong lúc giành lấy chiếc vali và túi xách của cô.

– Em có mệt không? – Anh nhìn cô trêu mếu.

– Đói và mệt quá – Cô phụng phịu – Thế hoa của em đâu?

– Hoa nào? Lại còn phải tặng hoa cho em nữa à?

– Anh chẳng có chút lãng mạn nào cả – Cô bĩu môi. Rồi kiễng chân lên, cô thì thầm vào tai anh:

– Anh có nhớ em không?

Anh cúi xuống ghé vào tai cô nói nhỏ:

– Em nghĩ anh có nhiều thời gian rảnh rồi đến thế à?

– Anh đúng là không có trái tim – Cô lườm anh một cái.

– Không sai, vì có người đã lấy mất trái tim của anh rồi.

Cả hai cùng cười. Anh quàng tay qua vai cô, kéo cô sát lại bên mình. Họ thong thả bước ra khỏi sân bay. Không khí thật là tươi mới. Vì hít lấy hít để thứ không khí hanh hao ấy. Cô cảm nhận được một mùi gì đó rất lạ. Hình như là mùi của quê hương. . . Ánh nắng mùa thu khoác lên mọi vật một màu vàng óng ả. Cả một bầu trời rộng lớn đang mở ra bát ngát trên đầu họ. . .

Nhưng đó mãi mãi chỉ là một giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chỉ Còn Nỗi Nhớ Thuộc Về Anh Mãi Mãi...

Anh đã mang theo giấc mơ ngọt ngào đó, những tưởng tượng đó, những khát khao đó theo cùng tới cuộc gặp chiều nay. Suốt dọc đường đi, anh cứ cố gắng hình dung nét mặt cô sau thời gian xa cách. Quả đúng như anh nghĩ, vẻ bề ngoài của cô dường như không thay đổi. Vẫn đôi mắt ngơ ngác ấy, vẫn làn mi cong ấy, vẫn nét môi đầy đặn như đang hôn dỗi, vẫn mái tóc thẳng ngang vai với những sợi lòa xòa trước trán, và vẫn nụ cười có thể sưởi ấm trái tim anh. . .

– Vì, đằng này – Anh đưa tay vẫy vẫy khi thấy cái dáng ngơ ngác của cô giữa đám đông.

Nhìn thấy anh, cô khẽ nở một nụ cười, hấp tấp bước về phía anh ngồi với một vẻ hơi bối rối. Không khí ban đầu có phần gượng gạo, như lần nào cũng thế:

– Em về khi nào? – Anh lúng túng hỏi, quên mất là cô đã cho anh biết thông tin này từ cuộc điện thoại buổi sáng.

– Em mới về hôm qua – Cô trả lời.

– Anh dạo này thế nào? – Cô ngập ngừng hỏi lại, lảng tránh cái nhìn như thôi miên của anh.

– Câu này lẽ ra anh phải hỏi em trước. Sao em có thể nhẫn tâm cắt đứt mọi liên lạc với anh như vậy? – Giọng anh hơi run lên, đậm vẻ trách móc.

Vì cúi mặt xuống nhìn ly cà phê đang bốc khói, những ngón tay đan vào nhau dưới gầm bàn cũng khẽ run lên.

– Em đổi số điện thoại. Đến cả chỗ ở cũng chuyển nơi khác. Khi anh sang Toronto mới biết điều đó.

– Anh sang Toronto bao giờ?

Cô ngạc nhiên ngẩng lên nhìn anh. Không phải là cô bất ngờ vì anh sang tìm cô, nhưng cô ngạc nhiên vì anh đã sang mà lại không gặp cô bằng được.

– Sau khi nói chuyện với em lúc ở Florida khoảng một tháng. . . Khi anh sang đến nơi, không gọi được cho em, anh tìm đến ngôi nhà em ở ngày xưa nhưng em đã chuyển đi chỗ khác. Cuối cùng, anh đến tìm em ở văn phòng nơi em làm việc. Hôm đó anh nhìn thấy em từ văn phòng đi ra, nhưng cuối cùng anh đã không gọi em. . . Em đã phải thay đổi cả chỗ ở lẫn số điện thoại mới, có nghĩa là em thực sự muốn cắt đứt mọi quan hệ với anh – Giọng anh thoáng một nỗi chua xót khiến cho cô muốn rơi nước mắt.

Anh vẫn còn nhớ như in buổi tối hôm đó, trước cửa văn phòng cô, anh đã phải đấu tranh tư tưởng quyết liệt như thế nào mới ngăn được mình không bước ra và gọi tên cô. Cho đến tận bây giờ, anh vẫn thầm hối tiếc vì đã không gặp cô khi đó. Biết đâu, mọi chuyện đã có thể thay đổi.

– Em xin lỗi, đó là cách duy nhất khiến cho mọi chuyện chấm dứt – Cô nói khẽ.

– Ừ, anh hiểu em, chính vì vậy anh không muốn làm em thêm khó xử – Anh mỉm cười, một nét buồn thoáng qua khiến đôi mắt nâu của anh trở nên xa xăm.

– Tình hình của anh bây giờ thế nào? – Cô bối rối hướng tia nhìn đi nơi khác, lặp lại câu hỏi lúc ban đầu.

– Em muốn biết tình hình kinh doanh hay tình trạng hôn nhân? – Giọng anh thoáng chút giễu cợt – Anh mới xong thủ tục ly hôn, bây giờ đã hoàn toàn tự do. Công ty mới của anh làm về lĩnh vực du lịch, đang trong giai đoạn khởi đầu. Nhìn chung mọi việc cũng tạm ổn. Còn em thì sao?

Vì không trả lời ngay câu hỏi của anh. Cô rất muốn hỏi anh có gặp rắc rối gì với việc ly hôn không? Vợ anh có gây khó dễ gì cho anh không? Hay làm thế nào mà anh có thể thuyết phục được cô ấy ký vào đơn xin ly hôn? . . . Nhưng thực sự cô không đủ can đảm để hỏi thẳng anh những vấn đề đó. Và lại bây giờ những điều đó có gì quan trọng nữa đâu? Vấn đề bây giờ lại chính từ phía cô. Những điều định nói với anh bỗng nhiên trở nên khó khăn và nặng nề khiến cô không biết phải bắt đầu như thế nào. Cuối cùng, không thể lảng tránh mãi cái nhìn chờ đợi của anh, cô đành lấy một gói nhỏ trong túi ra đẩy tới trước mặt anh:

– Em... muốn gửi trả lại cho anh cái này.

– Cái gì vậy? – Anh hỏi cô bằng ánh mắt dò xét.

– Anh có thể mở ra xem – Cô đáp ứng.

Không đợi cô nhắc đến lần thứ hai, anh lập tức mở gói đồ với tất cả sự tò mò, hồi hộp và lo lắng. Trong chiếc túi nhỏ chỉ có một chiếc phong bì giấy màu xanh. Ngập ngừng giây lát, anh từ từ mở phong bì, trong đó là một trái tim gấp bằng đồng hai mươi đô la và một lá thư mà chỉ nhìn qua, anh cũng nhận ra đó chính là lá thư anh viết cho Vi trước ngày cô tốt nghiệp đại học. Một thoáng buồn lướt qua trong đôi mắt anh. Hai hàng lông mày rậm khẽ nhíu lại trong khi những ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve trái tim bằng giấy. Vi lại cúi mặt xuống để cho anh không thấy đôi mắt ngân ngấn nước của cô.

– Em xin lỗi – Cô nói khẽ – Em không thể giữ những kỷ vật này nữa.

– Love means never having to say you're sorry – Tiếng anh bỗng nhỏ như vọng về từ quá khứ. Đôi mắt anh vẫn không rời khỏi trái tim giấy đang cầm trong tay.

Kỷ niệm ủa về sau câu nói đó của anh. Vì bỗng thấy hình ảnh của chính mình trong căn phòng của anh ngày đó, ngày mà cô quyết định đòi giữ một trái tim, ngày mà cô dứt khoát nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ hối tiếc, ngày mà cô đã nói với anh câu nói kinh điển đó thay cho lời tỏ tình... Nhưng quả thực cô chưa bao giờ hối tiếc vì đã yêu anh, kể cả cho đến giờ phút này. Nếu có điều gì phải thực sự hối tiếc thì đó chính là cô tiếc số phận đã không sắp đặt cho cô gặp anh đúng thời điểm. Cuộc đời mỗi con người hình như luôn được định đoạt sẵn. Mà cô thì không đủ dũng cảm, không đủ tự tin, cũng không đủ mơ mộng để thay đổi những sắp đặt ông trời đã dành riêng cho mình... Cô định nói một câu gì đó để vui bớt nỗi lòng, nhưng khi cô ngẩng lên, cô thấy đôi mắt anh đang gắn chặt vào khuôn mặt cô khiến cho trái tim cô nhói buốt.

– Anh thực sự không còn chút hy vọng nào sao? – Giọng anh cũng tuyệt vọng như chính câu hỏi mà anh dành cho cô.

– Em xin lỗi – Vi nghẹn ngào, cúi mặt xuống để tránh ánh mắt anh.

– Anh có thể hỏi vì sao được không? – Anh thoáng ngập ngừng.

– Em... em... – Cô bỗng nhiên lắp bắp – ... Em...

– Anh cứ nghĩ bây giờ mọi trở ngại của chúng ta đã không còn nữa – Anh cắt ngang lời cô, vươn người về phía trước và nhìn sâu vào đôi mắt cô bằng đôi mắt mệnh mông của mình – Anh vẫn kiên nhẫn đợi cho đến khi những tổn thương mà anh đã gây ra cho em dịu lại. Vậy mà... Có thể cho anh một lý do được không?

– Mọi chuyện đã thay đổi rồi – Cô đáp ứng một cách khó khăn – Em nghĩ chúng ta đều đã thay đổi và...

– Anh không hề thay đổi – Anh lạnh lùng cắt ngang lời cô – Còn em?

– Không phải vậy – Cô bỗng nhiên hốt hoảng – Nhưng em đã quyết định, em sắp...

– Em sắp cưới? – Khuôn mặt anh đột nhiên tái đi, đôi mắt mở to nhìn Vi như thể vừa phát hiện ra một sự thật kinh hoàng.

Vi ngồi im như hóa đá. Không hiểu tại sao cô lại không có phản ứng gì, chỉ có cảm giác đột nhiên muốn tan biến vào không khí để tránh cái nhìn từ đôi mắt nâu sâu thẳm kia.

– Anh có biết chú rể không? – Anh khẽ hỏi cô sau một khoảng lặng.

Do dự một chút rồi Vi quả quyết lắc đầu:

– Anh ấy là đồng nghiệp của em.

– Chúc mừng em! – Anh nói sau một lúc lâu im lặng.

– Cảm ơn anh! – Cô lí nhí.

Anh đưa mắt quan sát khuôn mặt đang cúi xuống của cô, rất muốn hỏi cô có hạnh phúc không, nhưng rồi lại kiềm chế được.

– Thời gian trôi nhanh thật! – Anh bỗng nhiên bật ra thành tiếng một ý nghĩ đang ám ảnh trong đầu.

Vi liếc mắt nhìn về mặt thần thờ của anh, ngờ rằng ý anh muốn ám chỉ một điều khác nữa. Phải, chính bản thân cô cũng không ngờ mọi việc lại tiến triển chóng vánh đến vậy. Cô đã không hề chuẩn bị tâm lý để đón nhận lời cầu hôn của Nam, một lời cầu hôn rất thực tế, không hề hoa mỹ cũng chẳng chút lãng mạn, hoàn toàn trái ngược với bản tính mơ mộng của cô.

Đó là thời điểm gần nửa năm về trước. Khi ấy là thời kỳ suy sụp nhất của Vi kể từ sau khi cô quyết định chấm dứt mọi mối liên hệ với Nguyên bằng cuộc nói chuyện ở Florida đêm hôm đó. Mặc dù đã biết chắc chắn sẽ có một ngày như thế, nhưng không hiểu sao cô vẫn bị sự hụt hẫng và nỗi đau buồn gặm nhấm từng ngày. Thêm vào đó là guồng quay khắc nghiệt của công việc đã vắt kiệt cô như vắt một quả chanh. Nếu như không có Nam luôn bên cạnh làm chỗ dựa cho cô, nếu như không có trách nhiệm với bố và em trai đang trĩu nặng trên hai vai, thì có lẽ cô đã không thể gắng gượng thêm được.

nữa.

Đêm hôm đó cả nhóm của Vi đã làm việc cật lực để hoàn thành báo cáo vào sáng hôm sau cho một khách hàng lớn. Khi trang báo cáo cuối cùng được in ra cũng là lúc đồng hồ chỉ hai giờ sáng. Tất cả mọi người trong nhóm đều mệt mỏi rồi sau một tháng làm việc liên tục với cường độ căng như dây đàn. Riêng Vi, đầu óc toi tã, mặt mũi bơ phờ, trông khủng khiếp đến nỗi Nam phải vội vàng tổng ngay cô vào xe để đưa cô về nhà. Cũng may bây giờ cô đã là hàng xóm của Nam nên đỡ hẳn cho anh một chặng đường. Xe vừa chuyển bánh là Vi đã gục xuống, không thể chống đỡ nổi cơn buồn ngủ đang kéo sụp hai mí mắt cô. Không biết cô đã ngủ bao lâu, chỉ biết đến khi cô giật mình tỉnh giấc vì ngồi lâu trong một tư thế thì trời đã sáng. Vi ngơ ngác nhìn quanh, cô vẫn đang ngồi trong xe của Nam. Quay sang bên cạnh, cô thấy anh đang gõ gõ, viết viết cái gì đó trên máy tính xách tay.

– Sao anh không đánh thức em dậy – Cô vừa ngáp vừa hỏi anh.

– Tại thấy em ngủ say quá, anh không muốn đánh thức – Anh trả lời.

– Anh có ngủ được tí nào không? – Cô nhìn đôi mắt đỏ quạch của anh, đã đoán ngay được câu trả lời.

– Anh phải soạn sẵn mấy cái email để lát nữa gửi khách hàng – Anh đáp khẽ trong lúc lấy tay dụi mắt – Thôi em về nhà ngủ tiếp đi, sáng nay nếu mệt quá thì nghỉ ở nhà, hôm nay cũng không còn việc gì nữa. Anh phải về tắm rửa, thay quần áo rồi mới qua văn phòng được.

– Vâng – Cô ưỡn ẹo vươn vai – Thêm vài job thế này nữa thì chắc em chết mất.

Vi định mở cửa xe bước ra ngoài thì bỗng nghe thấy tiếng Nam gọi khẽ:

– Vi, hay là em tìm việc khác đi. Công việc này quá sức chịu đựng của em. Chỉ nhìn thấy em bơ phờ cũng khiến anh mệt mỏi.

Vi quay lại nhìn nah, cảm thấy hơi bất ngờ trước những gì anh nói.

– Vâng, nhiều lúc em cũng cảm thấy áp lực lắm, nhưng công việc mà, vẫn phải chịu đựng thôi – Vi khẽ thờ dãi.

Điều quan trọng là công việc này mang lại cho cô nguồn tài chính cần thiết là một địa vị pháp lý hợp pháp để ở lại đây. Vì vậy, cho dù cô có muốn hất hủi nó bao nhiêu đi chăng nữa, thì tạm thời cô vẫn phải dằn lòng chịu để nó sai khiến.

– Anh nghĩ kinh nghiệm của em ở NKT thế là cũng tạm đủ để cho vào CV. Em nên tìm một công việc khác nhẹ nhàng hơn – Anh nhìn cô với đôi mắt mệt mỏi – Chứ ở công ty này, đàn ông như anh nhiều lúc cũng còn cảm thấy đuối nữa là.

– Em biết, nhưng em cũng đã kể với anh rồi đấy, bây giờ kinh tế đang khó khăn, em không dám mạo hiểm. Chắc có lẽ phải đợi đến khi nào em lấy được PR (thể cư trú dài hạn) thì em mới dám bỏ NKT đi tìm việc khác.

– Vi, hãy để anh lo cho em được không? Anh không thể nhìn thấy em vất vả thêm được nữa. Hãy kết hôn với anh đi, rồi từ từ tìm một công việc thích hợp.

Anh nói với cô bằng một giọng bình thản như thể đang nói đang nói về công việc hay gì khác chứ không phải đang nói đến chuyện hôn nhân trọng đại của đời mình. Chỉ có đề ý lắm mới thấy bàn tay phải của anh cứ di đi di lại trên con chuột máy tính một cách vô thức. Vi từng người lại, bất ngờ đến nỗi ập úng mãi mới thốt ra được một câu ngớ ngẩn:

– Nhưng... nhưng... anh có yêu em đâu.

Nói xong cô mới thấy mình thiếu duyên một cách tẻ nhạt. Cô cắn môi, mặt đỏ lựng lên đến tận chân tóc, chỉ ước sao mặt đất lúc đó nứt ra một lỗ cho cô chui xuống.

– Anh yêu em – Anh nhấn mạnh từng chữ – Chỉ là em chưa nhận thấy thôi... Anh cũng đã trải qua những tháng ngày vất vả như em, anh cũng có hoàn cảnh tương tự em, nên anh tin là anh có thể hiểu và chia sẻ với em được.

– Nhưng... em không biết... em cần phải suy nghĩ đã... mọi chuyện quá đường đột – Cô ập úng nói.

– Xin lỗi, anh cũng định để một dịp khác mới nói với em, nhưng nhìn thấy em ngủ gục trên ghế xe sau một đêm làm việc đến kiệt sức thế này, anh không chịu nổi. Em cứ suy nghĩ đi, chỉ nhớ là đừng để anh phải đợi quá lâu đấy nhé. Deadline là thứ hai tuần tới, có kịp không? – Anh cười trêu cô.

– Anh mắc bệnh nghề nghiệp nặng quá rồi – Cô cũng cười, cảm giác ngại ngùng chột bay biến đi đâu mất theo nụ cười đầy sức lan tỏa của anh – Em sẽ phải cân nhắc cả yếu tố này nữa, không khéo tránh vô đưa lại gặp phải vô thừa thì chết.

Cô đã “cân nhắc” mất đúng một tháng. Lần đầu tiên cô không đáp ứng được “deadline” mà anh giao, nhưng lần này ưu thế “sếp” chẳng mang lại cho anh đặc quyền đặc lợi gì. Cô không khỏi chạnh lòng nhớ đến những kỷ niệm của cuộc tình vừa mới khép lại. Nhưng sau những sóng gió của cuộc đời, cô bỗng thấy lời to tình thực tế và chân thành của anh có sức nặng hơn một lời to tình lãng mạn và bay bổng. Trái tim cô vẫn dè dặt muốn trốn trong cái vỏ an toàn của nó, nhưng linh cảm mách bảo cô rằng anh chính là người thích hợp nhất cho cuộc đời cô. Anh từng trải, hiểu biết, cũng có xuất phát điểm giống như cô, lại làm cùng một ngành, anh hoàn toàn có mối đồng cảm với cô, hiểu những gì cô nghĩ, biết những thứ cô muốn, yêu những cái cô yêu... Với anh, cô sẽ có thể sống thật nhất với con người mình. Với anh, tất cả mọi người sẽ chúc mừng cô. Với anh, cô tin rằng mình sẽ có hạnh phúc...

Cuộc đời thật trớ trêu, cô đã từng muốn kể cho Linh nghe về Nguyễn, người đầu tiên khiến cho trái tim cô rung động, nhưng rồi cuộc người cô thực sự

khoe với Linh trong vai trò người yêu của cô lại là Nam. Linh đã tuân ra một đồng các biểu tượng cảm thán khi cô vừa mới hé ra một câu về anh: “Nhưng tao thật sự cảm thấy mọi việc diễn biến quá nhanh” – Cô viết “Cái quan trọng là anh ấy hiểu mày” – Linh trả lời. “Nhưng còn tình yêu thì sao? Tao không cảm thấy rung động mãnh liệt đến mức mất ăn mất ngủ”. “Đừng có mà sách vở thế, tình yêu có nhiều loại lắm: có tình yêu cuồng nhiệt, có tình yêu sâu lắng... tình yêu nào ở lại lâu hơn với mình mới là đáng quý. Hãy lấy người yêu mình chứ đừng lấy người mình yêu”. Vì cảm thấy Linh đã nói đúng nhưng cô nghĩ, có lẽ nên lấy người nào yêu mình, hiểu mình và phù hợp với mình chứ đừng lấy người mình yêu, bởi vì hôn nhân sẽ đòi hỏi nhiều hơn là một tình yêu thuần túy...

– Bố em vẫn khỏe chứ? – Nguyên bỗng hỏi, dứt cô ra khỏi dòng suy nghĩ.

– Vâng, bố em đã được tự do rồi – Niềm hạnh phúc ngập tràn khi nhắc đến bố khiến cho giọng nói của cô đột nhiên vui tươi hẳn lên.

Đến đó một lúc, cuối cùng cô cũng quyết định nói ra điều đã canh cánh từ rất lâu trong lòng.

– Cảm ơn anh rất nhiều vì đã chăm sóc cho bố em trong thời gian qua. Em biết chuyện này lâu rồi nhưng...

– Em bắt đầu khách sáo với anh từ khi nào thế? – Anh cắt ngang không để cho cô kịp nói hết câu.

Lại một khoảng im lặng nặng nề. Con người vốn rất thân thương trước mặt cô sao bây giờ bỗng có cảm giác cách xa vời vợi. Anh gầy đi nhiều so với lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, các đường nét rắn rỏi hơn khiến cho vẻ mặt càng trở nên lạnh lùng. Chỉ duy nhất đôi mắt to, sâu thẳm thẳm của anh là không hề thay đổi, vẫn mênh mông và cuốn hút như lần đầu gặp gỡ. Vì ý thức được hơn bao giờ hết cái khoảng cách giữa họ do chính cô tạo ra. Bao nhiêu thắc mắc, bao nhiêu quan tâm cô muốn hỏi về cuộc sống và công việc của anh trong thời gian qua đành nén lại trong lòng. Cô đã không còn tư cách để đòi hỏi anh chia sẻ với cô những điều đó. Cuộc đời của anh và cô cuối cùng cũng tách ra làm hai ngã...

– Em có trách anh không Vi? – Đột nhiên anh bỗng hỏi cô sau một hồi lâu im lặng.

– Trách anh chuyện gì cơ? – Vi ngơ ngác hỏi.

– Vì đã không làm tất cả để có thể đến với em.

– Anh đã làm tất cả trong khả năng của mình rồi còn gì – Cô đáp khẽ – Em không trách gì anh cả, chính em mới là người quyết định chấm dứt mọi chuyện.

– Anh vẫn nghĩ, giả như hồi đó anh bỏ lại tất cả, nộp đơn ly hôn thì mọi chuyện có thể đã khác. Anh biết, anh không có quyền yêu cầu em tiếp tục chờ đợi trong khi bản thân anh cũng không biết lúc nào mới giải quyết xong chuyện đó – Anh khẽ thờ dãi.

– Không phải như thế đâu – Vi ngược lên nhìn anh – Em đã biết tất cả mọi khó khăn của anh khi đó, cả chuyện vợ anh không đồng ý ly hôn, cả chuyện gia đình vợ anh tạo áp lực lên công việc và tài sản của anh để anh không thể ly hôn được, cả chuyện anh bị ép phải từ nhiệm ở ngân hàng... Em cũng biết nếu anh muốn đến với em, chỉ có một con đường duy nhất là từ bỏ tất cả, chống lại tất cả, thậm chí là cả mẹ anh... Mà hậu quả của việc đó còn không ai lường trước được... Anh Nguyên, đó hoàn toàn không phải là lỗi của anh...

– Làm sao em biết được tất cả những chuyện đó?

– Mẹ anh đã sang Toronto gặp em – Cô đáp sau một hồi do dự, nhưng rồi cô quyết định anh có quyền được biết tất cả mọi chuyện.

– Mẹ anh? – Anh khẽ nhướn mày, vẻ mặt đầy sùng sốt – Mẹ anh đã sang gặp em khi nào thế? Mẹ anh đã nói với em những gì?

Vậy là anh không hề biết chuyện đó, cô thầm nghĩ.

– Mẹ anh sang gặp em sau khi anh về khoảng một tháng. Mẹ anh đã cho em biết tất cả tình hình của anh khi đó. Mẹ anh nói sẽ hoàn toàn để em tự quyết định. Bà chỉ mong rằng em sẽ có quyết định tốt nhất cho cả hai chúng ta.

– Sao em không nói cho anh biết ngay khi đó? – Anh nhìn cô đau khổ.

– Biết thì cũng có giải quyết được vấn đề gì đâu? Em không muốn anh từ bỏ tất cả vì em.

– Em lo xa quá rồi. Anh không dừng cảm đến thế đâu – Anh hơi nhếch mép cười, vẻ chua chát trong giọng nói của anh khiến cô muốn khóc.

– Đối với em, đó là quyết định tốt nhất cho cả hai chúng ta và... có lẽ là tốt nhất cho tất cả mọi người.

– Nhưng ít nhất em cũng nên cho anh một cơ hội chứ. Đối với anh, em mới là tất cả.

– Anh nghĩ là em không đau khổ khi quyết định như vậy sao? Nhưng em không muốn anh bị giằng xé giữa những sự lựa chọn... vì vậy, em đã chọn thay anh. Đến giờ em vẫn tự cho rằng mình quyết định đúng.

– Đối với anh không có đúng hay sai, chỉ có em hay không có em mà thôi – Anh bướng bỉnh nhìn cô – Nhưng, tất cả là lỗi của tại anh... tại anh đã quá hèn nhát, hoặc là quá tham lam...

– Anh đừng có tự dằn vặt mình như thế – Cô ghen ngào – Tại hoàn cảnh khi ấy chứ có phải tại anh đâu? Bây giờ có nói những điều đó thì cũng chẳng

để làm gì nữa.

Không khí dường như còi mở hơn sau khi cô và anh đã nói được với nhau những suy nghĩ vẫn ám ảnh họ bấy lâu nay. Căn nhắc đôi chút, Vì quyết định sẽ hỏi anh về vấn đề mà cô luôn băn khoăn muốn biết, nhưng chưa dám hỏi.

– Anh có gặp khó khăn gì với việc ly hôn không? – Cô hơi ngập ngừng.

– Mới đầu thì có. Cô ấy nhất định không chịu ký vào đơn ly hôn, hình như cô ấy biết điều gì đó về em, nhưng biết đến đâu thì anh không chắc lắm và cũng chẳng quan tâm – Anh kể – Bỏ cô ấy cũng gây cho anh rất nhiều áp lực... Cuối cùng, anh buộc phải quyết định sẽ rút toàn bộ vốn ra khỏi DP. Nhưng muốn làm như vậy, cũng cần có thời gian... Mà đề tồn tại trong một nền kinh tế như thế này không dễ dàng gì, nhất là khi anh bị dồn ép từ mọi phía. Vì vậy, muốn bảo toàn những gì anh đang có, anh phải đợi mọi chuyện thu xếp xong mới có thể nộp đơn ly hôn... Nhưng cuối cùng thì chính cô ấy là người tự nguyện viết đơn xin ly hôn.

Có được kết quả bất ngờ như vậy, theo lời Nguyên thì anh phải cảm ơn một anh Hùng nào đó, vì rằng có lẽ chưa chắc Dung đã từ bỏ anh nếu như trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa qua, cô không gặp được tình yêu đích thực của mình. Lần đầu tiên được nếm trải hương vị ngọt ngào của tình yêu, được cảm nhận sự chăm sóc, yêu thương, chiều chuộng người yêu, đã làm cô thay đổi suy nghĩ. Nếu như trước đây cô bằng mọi cách trối anh vào cuộc hôn nhân gượng ép với cô, thì giờ đây cô cũng sẵn sàng làm mọi cách để có thể nhanh chóng giải thoát cho cô khỏi sự ràng buộc đó. Đã từ lâu cô biết rằng, níu kéo cuối cùng chỉ sẽ đem lại cho cô sự thất vọng, nhưng tình yêu mới đúng là phương thuốc thần kỳ chữa sự thù hận và rửa trôi nỗi cay đắng trong tâm hồn cô. Trước đây, hai chữ “ly dị” đã từng xuất hiện trong đầu cô không phải chỉ một lần, nhưng mãi đến tận khi gặp được Hùng, ý nghĩ đó mới thực sự trở nên thôi thúc. Ngay cả sự ghen tuông và mong muốn ngăn cản hạnh phúc của anh cũng không còn đủ sức mạnh để níu giữ chân cô. Hơn bao giờ hết, cô khao khát tự do, được thảo cũi, xô lồng để đến với người cô yêu. Vì vậy, cô đã làm anh ngạc nhiên biết bao khi cô đặt trước mặt anh tờ đơn xin ly hôn không lâu sau ngày anh rút hết vốn ra khỏi tập đoàn cũ. Là người chủ động luôn mang lại cho cô cảm giác của sự chiến thắng...

Ngày hôm đó, lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, anh và Dung đã có một cuộc nói chuyện cởi mở. Cô đã thừa nhận với anh lý do chủ yếu khiến cô kiên quyết không ký vào đơn ly hôn là vì cô đã phát hiện ra sự tồn tại của Vi trong cuộc đời anh. Cứ theo những gì cô nói thì cô cũng đã không ngừng cố gắng để cải thiện mối quan hệ giữa cô và anh, nhưng chính anh và mẹ anh đã làm cho mâu thuẫn giữa họ ngày càng trở nên sâu sắc. Nếu có ai đó phải chịu trách nhiệm về nỗi thống khổ mà cô phải chịu đựng, thì người đó không ai khác hơn ngoài mẹ anh và chính bản thân anh. Lời buộc tội này được cô đưa ra để bào chữa cho tất cả những hành động quyết liệt của cô và gia đình nhằm ngăn cản anh thoát khỏi cuộc hôn nhân này.

Những ngày đầu sau đám cưới, Dung đã vui vẻ sắm vai một cô dâu hạnh phúc. Như một thợ săn bắt được mãnh thú, cô say sưa trước niềm vui chiến thắng. Cuối cùng thì anh cũng đã phải khuất phục trước cô. Bận bịu, đồng nghiệp và cấp dưới của bố con cô có dịp để thi nhau chúc tụng và tỏ lòng trung thành. Những kẻ xấu bụng thì thầm với nhau sau lưng cô rằng cái thứ hôn nhân kiểu “cùng cố địa vị” ấy chẳng chóng thì chày cũng sẽ tan. Nhiều kẻ ghen tị với cô thì bảo cô là cộc đĩ tìm trâu, hay đánh giá tình cảm vợ chồng dựa trên của cô cũng chẳng khác gì loại “mèo mả, gà đồng”. Ôi, miệng lưỡi thế gian, toàn những kẻ ngồi lê đôi mách, ghen ăn tức ở, cô hơi đâu mà để tâm đến những loại ấy. Điều quan trọng ở đây là sự khác biệt về “đẳng cấp”, vì vậy những kẻ không cùng đẳng cấp với cô làm sao mà hiểu được.

Ngay cả thái độ lạnh nhạt của anh cô cũng chẳng quan tâm. Cô hoàn toàn tự tin vào khả năng “cảm hóa” và “thuần phục” của mình. Tuy là cảnh vàng lá ngọc thật đấy, nhưng cô cũng rất thạo nử công gia chánh. Nấu ăn là chuyện nhỏ, dọn dẹp và giữ gìn nhà cửa sạch sẽ cũng chẳng phải điều gì ghê gớm khi mà cô có tới những hai người giúp việc. Đối nội, đối ngoại thì chính là sở trường của cô rồi còn gì? Không những thế, cô còn có khả năng trợ thủ đắc lực cho công việc kinh doanh của gia đình chồng nhờ vào những mối quan hệ “con nhà” và ông bố quan chức của mình. Đây mới chính là điểm mấu chốt quan trọng, là giá trị lợi hại của cô. Có phải cô đâu nào về nhà chồng cũng có thể mang theo một tài sản vô hình đáng giá đến thế đâu?

Thế nhưng mọi sự không đơn giản như những tính toán của cô. Cuộc đời vốn dĩ thích những sự phức tạp và ngoắt ngoéo. Tình cảm và diễn biến tâm lý của con người lại chẳng có tí logic nào. Thì chính cô là bằng chứng chứ đâu: Tất cả những ưu điểm của cô rành rành ra đấy, hiển nhiên như hai lần hai là bốn, thế mà dứt khoát nhà chồng cô chẳng có ai chịu thừa nhận. Mẹ chồng cô thì trước sau như một, giữ thái độ lạnh nhạt, trong khi nhẽ ra bà phải cảm ơn cô không hết vì đã cứu bà ra khỏi vòng lao lý. Chồng cô thì đến cả từ “lạnh nhạt” cũng không diễn tả được hết biểu hiện của anh. Anh bắt đầu đi công tác triền miên. Những lúc không đi công tác thì anh lại về nhà rất muộn, hầu như chẳng mấy khi ăn cơm nhà. Tuy rằng mỗi cuối tuần, anh và cô vẫn cùng nhau đến thăm hai bên nhà nội ngoại, ăn cơm cùng mẹ anh hoặc cùng gia đình cô, nhưng không bao giờ anh nói với cô một lời âu yếm, không bao giờ anh dành cho cô một cử chỉ dịu dàng.

Hôn nhân không dễ chịu như cô vẫn tưởng tượng. Thật không may cho cô, lòng kiên nhẫn của cô vốn dĩ rất có giới hạn. Sau một thời gian cố gắng nhưng vấp phải lập trường kiên định, vững như kiềng ba chân của chồng, cô bắt đầu thấy nản. Cô lại là một người cá thềm chóng chán. Chiến thắng của cô trước anh đã ít nhiều thỏa mãn tính hiếu thắng của cô. Nhưng chiếm được con người anh không có nghĩa là cô sẽ chiếm được trái tim anh. Dần dần, cô bắt đầu thấm thía nỗi tủi thân đến phát khóc mỗi khi anh né tránh lúc cô muốn hôn anh, muốn gần gũi anh... Chẳng mất nhiều thời gian để cô nhận ra, cô đã tự chui vào cái bẫy của chính mình như thế nào...

Nhưng bất chấp tất cả những điều đó, cô không đời nào chịu thừa nhận sai lầm của mình. Thừa nhận sai lầm cũng đồng nghĩa với việc chấp nhận thất bại. Mà chuyện đó, chỉ mới nghĩ đến thôi, cũng đã khiến cho cô sôi máu. Đã đâm lao rồi, cô nhất quyết sẽ phải theo lao. Cô nhất quyết sẽ chiếm lấy trái tim anh bằng được, kể cả nếu không được, thì ít nhất cô cũng bảo vệ lòng tự tôn kiêu hãnh của cô đến cùng. Nếu như phải buông tay, cô sẽ là người chủ động...

Mặc dù “kiên định” là thế, song đôi khi cô cũng cảm thấy chán nản đến mức muốn từ bỏ tất cả. Con người ta chỉ có thể sống một cuộc đời, tại sao cô lại phải chịu đựng để thể hiện cho tròn vai diễn bắt buộc của mình: sống một cuộc sống hai mặt, mặt ngoài là hạnh phúc (giả vờ), mặt trong là bất hạnh (có thật)? Mà đâu phải chỉ có mình cô bất hạnh, cô biết rõ chồng cô cũng không sung sướng gì. Có nhiều lúc cô cũng đã từng nghĩ đến chuyện ly hôn để giải thoát cho cả hai. Cái ý nghĩ đó xuất hiện ngày càng nhiều đến mức cô đã thử nài mò tìm hiểu về các thủ tục ly hôn. Nhưng thật không may, anh lại là một kẻ “vô liêm sỉ, ăn vụng không biết chùi mép”. Những danh từ “nữ miều” này anh mới được cô gán cho kể từ khi cô vô tình phát hiện ra sự việc anh “ngoại tình”.

Cô vẫn nhớ đó là một ngày cuối tháng năm nóng bức. Chỉ còn một tháng nữa thôi là anh sẽ kết thúc khóa học MBA kéo dài hai năm. Nhưng điều đó cũng không có gì bảo đảm anh sẽ quay trở về Việt Nam với cô. Hai năm qua, họ gần như không liên lạc với nhau. Có chăng chỉ là thỉnh thoảng cô gọi điện hoặc nhắn tin hỏi thăm anh, để nhận lại được hoặc là sự im lặng, hoặc là những câu trả lời ngắn gọn, khô khan, không cảm xúc. Nhưng bất chấp điều đó, cô vẫn còn hi vọng vớt vát mọi chuyện nếu anh quay lại Việt Nam. Vì vậy, bằng mọi giá, cô sẽ phải nghĩ cách làm cho anh rời bỏ Canada để quay trở về. Thế nên tối hôm ấy, cô đã gọi điện sang Toronto cho anh để nói về chuyện đó. Nhưng trước sự ngạc nhiên của cô, trả lời điện thoại không phải là anh mà là giọng của một cô gái trẻ. Căn cứ vào cái câu “anh à” nũng nịu mà cô nghe được trước cả khi cô kịp mở miệng, thì đích thị đây là bồ bịch của anh. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh đã có người khác... Chắc chắn đây sẽ là sai lầm lớn nhất của đời anh. Anh đã giáng một cú không thể tha thứ vào lòng tự tôn của cô. Cô như con mèo bị giẫm vào đuôi, sẵn sàng giương móng vuốt... Qua giọng nói cô nghe được trong điện thoại, thì có lẽ cô gái của anh còn rất trẻ. Cô thấy máu sôi lên khi nghĩ đến việc anh sẵn sàng bỏ rơi cô chỉ để đổi lấy một con bé còn vắt mũi chưa sạch. Loại đó, đương nhiên không xứng đáng là đối thủ của cô, nên cô chỉ dọa dẫm con bé có vài câu trước khi dập máy. Nhưng với riêng anh, cô không thể tha thứ. Anh dứt khoát sẽ phải là người gánh chịu toàn bộ trách nhiệm đối với nỗi đau, sự tổn thương mà anh đã gây ra cho cô. Bây giờ thì trừ khi có phép màu, anh sẽ không bao giờ có thể tự do để đến với con bé đó được...

Vậy mà cuối cùng cô lại đặt trước mặt anh lá đơn ly hôn, tấm “giấy thông hành” đến với tự do của cả anh và cô. Với cô, đây là quyết định vượt lên trên tất cả mọi định kiến, vượt ra ngoài những suy nghĩ phóng khoáng, táo bạo nhất của bản thân, và cô phải cảm ơn tình yêu vì điều đó... Với anh, quyết định của cô đã cắt đi cho anh một gánh nặng, giải tỏa cho anh cảm giác áy náy nếu phải làm cho cô bị tổn thương, và anh phải cảm ơn một anh Hùng nào đó, người mà đôi với anh, trong trường hợp này, cũng thực sự là một “anh hùng”.

– Cô ấy muốn một cuộc ly hôn lặng lẽ, bọn anh cũng tự thỏa thuận với nhau về việc phân chia tài sản. Về cơ bản thì tài sản không phải là mối quan tâm của cô ấy... Anh cảm thấy mừng cho cô ấy vì đã gặp được một người thực sự yêu thương và trân trọng mình.

Anh nói những điều đó một cách chân thành, trong đôi mắt mênh mông thoáng một nỗi buồn xa vắng. “Vậy còn anh thì sao?” – Cô xót xa thầm nghĩ – “Cầu mong cho anh sớm gặp được một người biết yêu thương và trân trọng mọi khía cạnh, mọi bộ mặt trong con người anh chứ không chỉ là tài sản hay vẻ bề ngoài của anh. Cầu mong cho anh sớm gặp được một nửa phù hợp của mình!”.

Vi cúi xuống nhấp một ngụm cà phê đã nguội ngắt, vị đắng lan tận lên đầu lưỡi. Cô ngập ngừng nhìn anh:

– Em phải đi rồi – Cô nói nhỏ.

– Sớm vậy sao? Hay đi ăn tối với anh? – Anh nhìn cô, vẻ nuối tiếc.

– Em có hẹn với bạn em rồi – Cô lúng túng từ chối.

– Bao giờ em cưới? – Câu hỏi đột ngột của anh khiến cho Vi cứng đờ cả người.

– Cũng sớm thôi ạ – Cô đáp ứng – Xin lỗi, nhưng em sẽ không mời anh đến dự đám cưới đâu.

– Sao vậy? Em sợ sự xuất hiện của anh sẽ phá hỏng ngày hạnh phúc của em à? – Anh cười nhẹ, khóe miệng thoáng nét chua chát.

– Sao anh lại nói thế – Vi hoảng hốt nhìn anh, mắt đã rom róm nước – Chỉ là em... .

– Xin lỗi, anh chỉ đùa thôi – Anh đã vội cắt ngang lời cô – Anh sẽ không đến nếu em không cảm thấy thoải mái, mặc dù... anh vẫn luôn mơ được nhìn thấy em mặc áo cưới... .

Giọng anh nhỏ lại như đang tự nói với chính mình, ánh mắt xa vắng đượm một thứ cảm xúc pha trộn giữa nỗi buồn và sự tiếc nuối. Vi thấy sống mũi mình cay cay. Cô vội quay lưng lại phía anh:

– Thôi em đi nhé!

Anh cũng xô ghế đứng dậy, tiến cô ra đến cửa.

– Em đi gì đến đây? – Anh hỏi.

– Em đi taxi.

– Vậy để anh chở em về nhé! – Anh đề nghị.

– Thôi ạ, em tự gọi taxi tiện hơn – Cô nhẹ nhàng từ chối.

Anh không cố nài nữa. Trong lúc đứng đợi taxi, anh và cô bình luận về... thời tiết, về giá cả, về sự thay đổi nhanh chóng của quê hương... Tuyệt nhiên, không một ai dám đề cập đến những kỷ niệm xưa cũ, dù cả hai đều biết rằng, những kỷ niệm không thể nào quên ấy đang đầy ắp trong tim mỗi người. Chỉ đến khi cô chuẩn bị bước lên taxi, anh mới làm một cử chỉ như muốn đưa tay vén những sợi tóc đang lòa xòa trên trán cô ra sau tai, nhưng cuối cùng anh cũng kìm lại được. Bàn tay chưa chạm đến khuôn mặt cô đã vội buông thõng xuống. Vì nhìn anh qua cửa kính xe. Anh đang vẫy vẫy tay chào tạm biệt. Đến lúc này cô mới đủ bình tĩnh để nhận thấy đôi mắt anh ngấn nước...

Nguyên ngậy người ra như mất hồn, lặng nhìn theo chiếc taxi chở cô đi xa mãi, cho đến khi màu vàng của chiếc taxi lẫn vào dòng xe cộ trên phố, anh mới lững thững bước vào bãi đậu xe. Ly cocktail của những cảm xúc đan xen trong lòng khiến cho anh chéch choáng: một chút nuối tiếc, một chút xót xa, một chút cay đắng, một chút ngậm ngùi... và rất nhiều nỗi buồn vội vợi. Mắt anh như mờ đi. Hình ảnh của những ngày xưa cũ tranh nhau ùa về trong trí

nhớ. Nụ cười của cô, đôi mắt to “biết nói” với hàng mi rợp bóng nét môi cong nũng nịu, đôi lông mày thanh tú... tất cả đã ám ảnh anh không biết bao nhiêu đêm trong cả những giấc mơ, và anh biết, sẽ còn ám ảnh anh trong nhiều đêm nữa. Nhưng cuộc đời không phải những giấc mơ, và con người trong thời đại này lại càng thực tế. Cả cô, cả anh, thậm chí cả Quân đều đã yêu bằng cả trái tim và toàn bộ lý trí. Chỉ có điều, trong cuộc “nội chiến” của mỗi người, phần thắng đã nghiêng về lý trí. Vì vậy, mới tồn tại những thứ như “quyết định đúng đắn nhất”, “giải pháp tốt đẹp nhất” cho tất cả mọi người... Anh khẽ nhắm mắt lại, đưa tay nhấn vào nút CD trên bảng điều khiển xe cho âm nhạc vang lên. Tiếng hát từ dàn loa vọng ra rõ ràng âm tiết:

“... When a man loves a woman[1]

Can't keep his mind on nothin' else

He's trade the world

For a good thing he's found...”

[1] Tạm dịch: Khi một chàng trai yêu một cô gái, anh chẳng thể nghĩ về điều gì khác ngoài cô. Anh sẵn sàng đổi cả thế giới cho điều tuyệt vời nhất mà anh tìm thấy – là cô.

Anh đã không làm được điều đó. Là bởi vì anh không yêu hết mình hay bởi vì những thứ như vậy chỉ tồn tại trong âm nhạc, phim ảnh, sách truyện... hoặc trong những thế giới không liên quan đến cơm áo gạo tiền? Chỉ biết rằng, sau tất cả, còn đọng lại trong anh một sự tiếc nuối không gì bù đắp nổi...

Cô thích piano không lời. Anh cũng đã từng yêu thứ âm nhạc sang trọng này. Nhưng cô không biết là sở thích của anh đã thay đổi kể từ ngày anh mất liên lạc với cô hơn một năm về trước. Có lẽ, cô sẽ cười vì sự thay đổi của anh vẫn cứ lạc hậu cả mấy chục năm so với thời đại, hay có lẽ cô sẽ hỏi anh có biết Nicki Minaj là ai hay không? Anh vẫn nhớ rất rõ nụ cười trong trêu của cô khi đó. Những nụ cười ấy, ánh mắt ấy đã tuột khỏi tầm tay anh mất rồi, chỉ còn nỗi nhớ thuộc về anh mãi mãi. Anh sẽ chỉ có cô trong những giấc mơ mà thôi...

Vì bước ra khỏi chiếc taxi. Cả người cô vẫn còn đang run rẩy, ý thức hình như cũng chưa hoàn toàn trở lại. Vậy là mối tình của cuộc đời cô cuối cùng đã kết thúc. Một cảm giác mất mát tràn ngập khiến cho trái tim cô đau đớn. Vì gặp người xuống bên gốc cây đầu ngõ nhà bác. Nước mắt rơi từng giọt lớn xuống hai bàn tay đang run rẩy của cô. Tất cả đã thực sự chấm dứt rồi, tất cả đã hoàn toàn thuộc về quá khứ...

– Chị Vi, chị làm sao thế này?

Vì vội ngẩng lên, gạt những giọt nước mắt còn đọng lại trên đôi mắt đỏ hoe khi nghe thấy tiếng cậu em trai đầy hoảng hốt.

– Chị không sao. Em đi đâu về thế?

– Em đi mua nốt mấy thứ linh tinh thôi. Vali đã đóng gói xong cả rồi. Chị có mệt không? – Cậu em nhìn Vi ái ngại – Mà chị đừng để bố nhìn thấy chị khóc thế này, thế nào bố cũng khóc cho mà xem. Cả nhà mãi mới được đoàn tụ thì bây giờ hai đứa con lại bỏ bố ở nhà một mình.

– Cũng chỉ mấy năm thôi mà, khi nào em học xong thì em về ở đây với bố hoặc chị sẽ tìm cách đón bố sang.

– Chị không định về Việt Nam sống à?

– Không – Vi trả lời em sau giây phút ngập ngừng.

Cô ngược mắt nhìn lên tán cây xà cừ đầu con ngõ nhỏ nhà bà bác, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh của chính mình đang đứng lặng trog bóng tối dưới tán cây, dõi theo chiếc xe màu xám bạc đậu im lìm dưới ánh đèn cao áp vàng vọt vào một buổi tối mấy năm về trước. Lại một lần nữa cô ra đi. Nhưng lần này có thể sẽ là mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Khi Giấc Mơ Trở Thành Hiện Thực

Vì đăng nhập vào nick Skype. Kể từ ngày bố cô được tự do thì Skype trở thành phương tiện liên lạc chính của ba bố con. Trước khi quay lại Toronto, cô đã trang bị cho bố cô một chiếc máy tính. Skype vừa bật sáng, Vi đã thấy nick Linh nhấp nháy: “Lúc nào online thì gọi cho tao nhé” – Linh nhắn cô. Vì mỉm cười nhấp chuột vào ngay cái nick đang nhấp nháy đó. Công việc bận bịu nên đã lâu rồi Vi không có thời gian liên lạc với cô bạn gái thân.

– Alo, mày nghe rõ không? – Tiếng Linh vọng ra từ chiếc loa máy tính đang được bật to hết cỡ.

– Rồi rồi – Vi trả lời bạn – Đạo này bận lắm hay sao mà chả thấy thăm hỏi đâu cả?

- À, thì cũng bận nhiều chuyện. Này, thông báo cho mày biết là tao sắp lấy chồng nhé.
 - Cái gì? Thật không đấy? – Vì nhồm phất dậy, giọng đầy phấn khích – Anh nào thế?
 - Thì vẫn anh IT lần trước kể cho mày thôi. Lần này vào rọ thật rồi mày ạ.
 - Chúc mừng mày nhé! Bao giờ thì cưới thế? – Vì nồng nhiệt chúc mừng cô bạn gái.
 - Hai tháng nữa. Tháng sau ăn hỏi. Mày có thu xếp về được dịp đó để làm phù dâu cho tao không?
 - Sợ rằng không được mày ạ. Chỗ tao xin nghỉ khó lắm, phải lên kế hoạch trước hàng tháng trời, với lại tao vừa mới về mấy tháng trước còn gì. Mà sao lúc đó gặp nhau không thấy mày nói gì đến chuyện cưới xin?
 - Lúc đó còn chưa “chung kết” được, tao vừa mới quyết định thôi mà – Tiếng cô bạn cười hi hi trong máy tính.
 - Anh này cao tay thật đấy, không biết có bí quyết gì “hạ gục nhanh tiêu diệt gọn” đũa đào dễ như mày thế? – Vì trêu bạn.
 - Người ta vẫn bảo “tắm ngâm tắm ngâm mà đắm chết voi” còn gì.
 - Ủ, chúc mừng mày nhé. Tiếc là tao không về được. – Giọng Vi thoáng chút buồn. – Nhớ chụp nhiều ảnh cho tao xem nhé.
 - Mày thì sao? Đến bao giờ mới chịu lấy chồng? Tao cứ tưởng với anh Nam lần trước là đã xong xuôi rồi chứ? Có chuyện gì mà từ hồi ấy đến giờ mày chẳng bao giờ kể cho tao biết thế?
 - Cũng có gì để kể đâu, chuyện tình yêu hợp tan là chuyện thường tình thôi mà.
 - Hồi ấy thấy mày bảo anh ấy cầu hôn rồi cơ mà? Tao cứ đinh ninh mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp, vậy mà lần trước gặp lại, tao hỏi, mày cứ lảng tránh mãi? Có chuyện gì xảy ra giữa mày và anh Nam thế? – Linh kiên quyết không chịu buông tha.
 - Ba mươi chưa phải là Tết mà mày. Chỉ là tao cảm thấy mối quan hệ chưa đủ độ chín để tiến tới hôn nhân.
 - Mày không thích bị ràng buộc bởi cuộc sống gia đình hả Vi? Bây giờ cũng không còn trẻ trung gì nữa đâu. Lấy chồng đi còn có cháu cho bỏ mày mừng chứ!
 - Đầu phải tao không muốn, số tao nó thế rồi, biết làm sao được. Nhìn bạn bè ổn định gia đình tao cũng tủi thân lắm chứ...
 - Vi, mày khóc đấy à? Dứt khoát phải có chuyện gì mày đang giấu tao. Mày không tin tao hả Vi?
 - Không phải... Tao khổ quá Linh ơi – Vi nghẹn giọng. Cô không thể nào gắng gượng hơn được nữa – Tao đã từ chối anh Nam, chỉ bởi vì tao không thể nào quên được một người khác.
 - Ai thế? Sao không bao giờ nghe thấy mày kể với tao? – Tiếng Linh vọng ra từ máy tính vừa ngạc nhiên, vừa trách móc.
 - Tao không kể với mày vì tao tình cờ phát hiện ra anh ấy lúc đó đang là sếp của mày.
 - Sếp của tao? – Giọng Linh đã cao vút lên đến độ sùng sốt – Sếp nào nhỉ? Thôi chết rồi, có phải ông phó tổng đẹp trai mà mày gặp ở Highland cà phê không? Làm sao mà mày lại quen ông ấy được?
 - Anh ấy trước đây cũng học ở Toronto. Bọn tao quen nhau rất tình cờ...
- Bao nhiêu kỷ niệm cũ lại theo dòng ký ức được dịp tuôn trào, từ chiếc ví định mệnh đến cho đến những lời ước hẹn, từ kỷ niệm đẹp như mơ cho đến những sóng gió và những cách trở không thể nào vượt qua... Tất cả đã được cô kể lại với Linh như một cách để làm vui đi nỗi nhớ, cái nỗi nhớ đã âm thầm giày vò Vi suốt những năm tháng qua.
- Không thể nào tin được là mày đã có một cuộc tình trắc trở đến thế – Linh kêu lên, giọng vẫn còn chưa hết bàng hoàng – Nhưng bây giờ mọi chuyện đã qua rồi. Có còn trở ngại nào giữa mày và anh ấy nữa đâu, tại sao mày cứ phải tự làm khổ mình như thế? Tại sao mày lại nhất quyết không muốn quay lại với anh ấy?
 - Trở ngại chính là ở tao và anh ấy. Mày nghĩ xem liệu mọi chuyện có thể nguyên vẹn như cũ được không khi mà bọn tao đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió như vậy? Mọi sự đã thay đổi, kể cả bản thân tao và anh ấy nữa.
 - Nhưng tình cảm giữa mày và anh ấy không hề thay đổi, đó mới là điều cốt yếu. Tao nghĩ sau bao nhiêu sóng gió như vậy, mày phải biết quý trọng hơn tình cảm mà anh ấy dành cho mày mới phải chứ.
 - Tao không biết, nhưng có lẽ mọi chuyện đã quá muộn rồi. Chính tao là người đã quyết định chấm dứt tất cả. Tao cảm thấy đó là cách tốt nhất để chấm dứt mọi rắc rối và đau khổ cho tất cả mọi người. Có lẽ, cuộc đời của anh ấy sẽ tốt đẹp hơn nếu như không dính dáng đến tao nữa.

– Sao mày lại có ý nghĩ kì quái đến như vậy? – Linh sốt ruột kêu lên một cách bất bình – Mày có biết, được ở bên cạnh người mình yêu thương là thứ hạnh phúc quý giá nhất hay không? Sao mày có thể nhẫn tâm tước đi của anh ấy cái hạnh phúc chính đáng đó?

– Nhưng tao đã nói với anh ấy rằng tao sẽ kết hôn với Nam. Vả lại, bây giờ tất cả đã quá muộn rồi. Tao không muốn có thêm một rắc rối nào nữa.

– Mày nói với anh ấy là mày sẽ kết hôn với Nam à? Tao không thể hiểu nổi sao mày lại làm thế trong khi chính vì mày không thể quên được Nguyên mà mày đã từ chối lời cầu hôn của Nam.

Vì cần chặt môi, nước mắt ướt đầm khuôn mặt. Chính cô cũng không thể hiểu nổi cái gì đã khiến cho cô nói dối khi anh hỏi có phải cô sắp cưới hay không? Nhưng có một điều cô biết rất rõ: chính vì anh mà cô đã từ chối lời cầu hôn của Nam.

Cô sẽ không thể nào quên được buổi chiều tối thứ bảy đó, đúng một tháng sau khi Nam ngỏ lời, cô đã mời anh sang nhà cô ăn cơm. Cô chuẩn bị mấy món Việt Nam quen thuộc: nem rán, bún chả, gỏi gà xé phay... Cô bắt đầu bằng việc muốn kể cho anh nghe về môi trường sống của mình. Nhưng thật bất ngờ anh đã gạt phắt đi:

– Anh không quan tâm đến những chuyện trước đây em đã yêu ai, mỗi người đều có quá khứ của mình. Chỉ cần em đừng đem quá khứ vào hiện tại và tương lai là được.

– Nhưng chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đến quyết định của em, vì vậy em dứt khoát phải cho anh biết.

– Thôi được rồi – Anh mỉm cười đầu hàng – Nếu như em cứ nhất định phải kể thì hãy kể ngắn gọn thôi nhé.

Thế là cô đã kể “phiên bản rút gọn” câu chuyện tình của cô theo lời anh yêu cầu. Nam chăm chú lắng nghe đến tận khi cô kết thúc câu chuyện một lúc lâu. Rồi anh ôm cô vào lòng, vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán cô và nói với cô:

– Anh mong rằng anh sẽ là người chia sẻ với em những phút giây vui vẻ nhất cũng như đau khổ nhất. Anh tin, với anh, em sẽ hạnh phúc.

– Nhưng anh sẽ không hạnh phúc bên em được, vì đối với em, quá khứ sẽ luôn là một phần không thể tách rời của hiện tại và tương lai. Mà anh xứng đáng được hưởng một tình yêu trọn vẹn hơn rất nhiều tình yêu em có thể dành cho anh.

Đó là những gì cô đã trả lời Nam vào buổi tối hôm ấy. Đó cũng là quyết định khó khăn nhất của cô sau ba mươi ngày đêm trăn trở. Cô bắt buộc phải thừa nhận rằng, vị trí của Nguyên trong trái tim cô không người nào khác có thể thay thế.

– Tao nghĩ mày đã có một quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời đấy Vi ạ – Tiếng Linh lạnh lạnh kéo cô về thực tại.

– Tao lại không nghĩ thế. Có lẽ quyết định tốt nhất mà tao có thể làm cho Nguyên, Linh ạ.

Thực tế quyết định không tham gia nhóm đi câu cá với Sơn và hai người anh họ con ông bác lại là một quyết định rất sai lầm. Thói tham công tiếc việc – hậu quả của một thời làm trong ngành kiểm toán – khiến cho Vi cảm thấy cô đang phí phạm thời gian chỉ để nằm dài trên giường vào một buổi sáng ngày thứ bảy rảnh rỗi như thế này. Từ ngày chuyển sang công việc mới, Vi có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn, ít nhất cũng không bị những cơn ác mộng chạy deadline ám ảnh. Vi ngắm khung cảnh tươi vui bên ngoài cửa sổ. Ánh nắng vàng như mật ong và những tán lá cây xanh mướt như phô bày một vẻ đẹp rực rỡ và khỏe mạnh. Thật là tội lỗi lớn khi cứ giam mình trong phòng vào một ngày tuyệt vời như thế này. Và để trách mắc tội hoang phí những ưu đãi của thiên nhiên, cô quyết định sẽ ra ngoài dạo bộ, cũng có thể là sẽ đi shopping nếu như cô bắt chợt nổi hứng.

Khi Vi xách túi bước ra đến bên ngoài thì điện thoại của cô bỗng reo vang. Vi nhấn vào nút trả lời trong lúc vẫn tiếp tục nhả nhả dạo bước.

– Mày à, bây giờ là mấy giờ bên đó thế? – Tiếng Vi lạnh lớt từ đầu giây bên kia.

– Ôi – Vi kêu lên mừng rỡ – Tao tưởng mày đang đi trăng mật ở châu Âu chứ? Sao lại rảnh rỗi gọi cho tao thế này?

– À, tao mới đổi ý rồi, không thích châu Âu nữa mà thích châu Mỹ hơn. Mày đang làm gì vậy? Có thời gian không?

Vi bán tin bán nghi nghe cô bạn áo da đỏ đang cười trong điện thoại:

– Thật không đấy? Bây giờ mày đang ở đâu?

– Đang ở rất gần mày. Quay lại đằng sau đi.

Vi vội vã quay một vòng ba trăm sáu mươi độ, mắt đảo đảo nhìn quanh:

– Đâu, đâu, mày ở chỗ nào, mặc áo màu gì, sao tao không thấy nhỉ?

Một tràng cười rộ lên trong điện thoại:

– Haha, mày đúng là dễ lừa thật đấy, gà tồ quá cơ.

Vi bất giác cảm thấy bực bội, cô cau mày nãy vào điện thoại:

- Hết chuyện để đùa hay sao mà lời tao ra làm trò cười? Làm người ta mừng hụt mày sướng lắm à?
- Này, tao chỉ nói đùa một nửa thôi. Vợ chồng tao đang ở Toronto thật đấy – Giọng Linh bỗng trở nên nghiêm túc.
- Thôi đi mày, có gà mờ thì chiều này cũng chỉ lừa tao được một lần thôi.
- Tao nói thật đấy. Bọn tao đi tuần trăng mật hai tuần, một tuần ở New York, một tuần ở Toronto. Bây giờ bọn tao đang ở downtown. Mày có rảnh thì gặp nhau luôn đi.
- Mày nói thật đấy chứ? Sang lúc nào sao không gọi cho tao? – Vì cẩn thận vận vẹo, cảm giác vẫn chưa thể tin tưởng hoàn toàn cô bạn hay đùa của mình.
- Thật chứ còn gì nữa. Từ chỗ mày bây giờ đến downtown mất bao nhiêu lâu?
- Khoảng ba mươi phút thôi – Vì vừa nói vừa liếc nhìn đồng hồ, một cảm giác hồi hộp, háo hức xen lẫn hạnh phúc bỗng trào lên trong cô. Không thể ngờ có một ngày cô lại gặp người bạn gái thân yêu ở ngay trên đất Toronto này.
- Vậy hẹn gặp mày ba mươi phút nữa nhé. Bọn tao đang đi dạo ở CN Tower, hẹn gặp nhau ở đó luôn cho tiện đi.
- Ok, vậy tao đến ngay đây.

Vi vội vã dập điện thoại, đổi hướng đi như bay về phía ga tàu điện ngầm. Chỉ ba mươi phút nữa thôi là cô sẽ gặp lại người bạn cũ, người bạn duy nhất cô có thể trút bầu tâm sự mà không ngại điều gì.

CN Tower hiện ra trong tầm mắt Vi. Cái ngọn cao vút của nó như một mũi kim hướng lên nền trời xanh trong vắt không một gợn mây. Mặt trời đang phân phát một cách hào phóng thứ ánh nắng hoàng kim của nó lên mọi vật. Vi lấy tay che mắt, cố gắng tìm trong đám đông du khách đang ồn ào cười nói quanh chân tháp khuôn mặt thân quen của cô bạn gái.

– Vi, đằng này.

Một giọng nói chọt vang lên ngay phía sau Vi khiến cô bỗng giật mình. Câu nói bằng thứ ngôn ngữ mẹ đẻ đó, dù không lớn nhưng vẫn hoàn toàn nổi bật trong cái tạp âm hỗn hợp của rất nhiều những ngôn ngữ khác. Một cảm giác tê dại như điện giật chạy dọc sống lưng Vi. Giọng nói quen thuộc đó không bao giờ cô có thể nhầm lẫn với một ai khác. Vi từ từ quay người lại sau phút choáng váng ban đầu. Khuôn mặt thân quen của Nguyên đang hiện ra trước mắt cô. Dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, Vi chỉ có thể nhìn thấy nụ cười lấp ló và màu áo cờ đỏ sao vàng rực rỡ của anh. Cô đưa tay dụi mắt, chắc có lẽ là ảo ảnh, giống như người ta vẫn thường nhìn thấy những ốc đảo xanh tươi đầy nước trong cơn khát cháy trên sa mạc. Chắc có lẽ tại cô chưa bao giờ ngừng nghĩ về anh nên trí tưởng tượng của cô đang chiều lòng chủ nhân của nó. Nhưng anh đang tiến lại gần cô. Chỉ mất có mấy giây, Vi đã nhìn thấy mình nằm gọn trong vòng tay anh. Cô ngược lên nhìn vào đôi mắt nâu mênh mông của anh, ngờ ngác hỏi như vẫn còn chưa tỉnh cơn mơ:

- Anh Nguyên? Sao anh lại ở đây?
- Anh ở đây để chờ em, như đã hẹn – Anh thì thầm vào tai cô, xiết chặt thêm vòng tay quanh người cô.
- Sao anh lại làm thế? Mọi chuyện đã kết thúc rồi mà.
- Anh mới là người cần hỏi em câu đó. Sao em lại nhẫn tâm nói dối anh? Sao em lại âm thầm chịu đựng một mình?
- Anh Nguyên, em...
- Suyt – Anh đặt một ngón tay lên môi cô – Bây giờ những chuyện đó không còn quan trọng nữa. Quan trọng là anh đã tìm lại được em.
- Nhưng...
- Đùng ngạc nhiên, Linh đã cho anh biết mọi chuyện và giúp anh hẹn em ra đây – Anh âu yếm vén những sợi tóc đang lòa xòa trên trán cô ra sau tai.
- Nhưng em không hề có ý định...
- Em có còn nhớ bức thư anh đã nhờ Quân chuyển cho em không? – Anh cắt ngang lời cô – “Nếu một ngày nào đó em tha thứ cho anh, hãy gửi lại cho anh trái tim này nhé...”, và em đã gửi lại cho anh trái tim gấp bằng đồng hai mươi đô la đó. Nếu anh có hiểu lầm ý em thì đó hoàn toàn là lỗi của em đấy nhé – Anh nhìn cô trìu mến với một nụ cười không thể quyền rũ hơn được nữa.
- Em không có ý đó... – Vì ghen ngào, một giọt nước mắt ứa ra trên khóe mi.
- Vi, hãy để cho anh được ở bên cạnh em. Sau tất cả những chuyện đã xảy ra, chúng mình xứng đáng được hưởng hạnh phúc.

Anh lau những giọt nước mắt trên má cô bằng những ngón tay nhẹ nhàng. Rồi rất khẽ, anh đặt lên môi cô bằng một nụ hôn dịu dàng. Vi nhắm mắt lại, cảm giác tất cả mọi vật dường như đang tan ra cùng với nụ hôn ngọt ngào đó. Bóng của họ quyện vào nhau, hòa vào chiếc bóng đang đồ dài của ngọn tháp truyền hình nổi tiếng trong ánh nắng lấp lánh màu mặt ong của mặt trời rực rỡ trên đầu. Từ nay về sau, anh mãi mãi không rời xa cô nữa...

Vì đăng nhập vào nick Skype. Kể từ ngày bố cô được tự do thì Skype trở thành phương tiện liên lạc chính của ba bố con. Trước khi quay lại Toronto, cô đã trang bị cho bố cô một chiếc máy tính. Skype vừa bật sáng, Vì đã thấy nick Linh nhảy ra nhấp nháy: “Lúc nào online thì gọi cho tao nhé” – Linh nhắn cô. Vì mỉm cười nhấp chuột vào ngay cái nick đang nhấp nháy đó. Công việc bận bịu nên đã lâu rồi Vì không có thời gian liên lạc với cô bạn gái thân.

– Alo, mày nghe rõ không? – Tiếng Linh vọng ra từ chiếc loa máy tính đang được bật to hết cỡ.

– Rồi rồi – Vì trả lời bạn – Đạo này bận lắm hay sao mà chả thấy thăm hỏi đâu cả?

– À, thì cũng bận nhiều chuyện. Nay, thông báo cho mày biết là tao sắp lấy chồng nhé.

– Cái gì? Thật không đấy? – Vì nhồm phất dậy, giọng đầy phấn khích – Anh nào thế?

– Thì vẫn anh IT lần trước kể cho mày thôi. Lần này vào rọ thật rồi mày ạ.

– Chúc mừng mày nhé! Bao giờ thì cưới thế? – Vì nồng nhiệt chúc mừng cô bạn gái.

– Hai tháng nữa. Tháng sau ăn hỏi. Mày có thu xếp về được dịp đó để làm phù dâu cho tao không?

– Sợ rằng không được mày ạ. Chỗ tao xin nghỉ khó lắm, phải lên kế hoạch trước hàng tháng trời, với lại tao vừa mới về mấy tháng trước còn gì. Mà sao lúc đó gặp nhau không thấy mày nói gì đến chuyện cưới xin?

– Lúc đó còn chưa “chung kết” được, tao vừa mới quyết định thôi mà – Tiếng cô bạn cười hi hi trong máy tính.

– Anh này cao tay thật đấy, không biết có bí quyết gì “hạ gục nhanh tiêu diệt gọn” đưa đão dễ như mày thế? – Vì trêu bạn.

– Người ta vẫn bảo “tắm ngâm tắm ngâm mà đắm chết voi” còn gì.

– Ủ, chúc mừng mày nhé. Tiếc là tao không về được. – Giọng Vì thoáng chút buồn. – Nhớ chụp nhiều ảnh cho tao xem nhé.

– Mày thì sao? Đến bao giờ mới chịu lấy chồng? Tao cứ tưởng với anh Nam lần trước là đã xong xuôi rồi chứ? Có chuyện gì mà từ hồi ấy đến giờ mày chẳng bao giờ kể cho tao biết thế?

– Cũng có gì để kể đâu, chuyện tình yêu hợp tan là chuyện thường tình thôi mà.

– Hồi ấy thấy mày bảo anh ấy cầu hôn rồi cơ mà? Tao cứ đinh ninh mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp, vậy mà lần trước gặp lại, tao hỏi, mày cứ lảng tránh mãi? Có chuyện gì xảy ra giữa mày và anh Nam thế? – Linh kiên quyết không chịu buông tha.

– Ba mươi chưa phải là Tết mà mày. Chỉ là tao cảm thấy mối quan hệ chưa đủ chín để tiến tới hôn nhân.

– Mày không thích bị ràng buộc bởi cuộc sống gia đình hả Vì? Bây giờ cũng không còn trẻ trung gì nữa đâu. Lấy chồng đi còn có cháu cho bố mày mừng chứ!

– Đâu phải tao không muốn, sở tao nó thế rồi, biết làm sao được. Nhìn bạn bè ổn định gia đình tao cũng tủi thân lắm chứ...

– Vì, mày khóc đấy à? Dứt khoát phải có chuyện gì mày đang giấu tao. Mày không tin tao hả Vì?

– Không phải... Tao khổ quá Linh ơi – Vì nghẹn giọng. Cô không thể nào gắng gượng hơn được nữa – Tao đã từ chối anh Nam, chỉ bởi vì tao không thể nào quên được một người khác.

– Ai thế? Sao không bao giờ nghe thấy mày kể với tao? – Tiếng Linh vọng ra từ máy tính vừa ngạc nhiên, vừa trách móc.

– Tao không kể với mày vì tao tình cờ phát hiện ra anh ấy lúc đó đang là sếp của mày.

– Sếp của tao? – Giọng Linh đã cao vút lên đến độ sừng sốt – Sếp nào nhỉ? Thôi chết rồi, có phải ông phó tổng đẹp trai mà mày gặp ở Highland cà phê không? Làm sao mà mày lại quen ông ấy được?

– Anh ấy trước đây cũng học ở Toronto. Bọn tao quen nhau rất tình cờ...

Bao nhiêu kỷ niệm cũ lại theo dòng ký ức được dịp tuôn trào, từ chiếc ví định mệnh đến cho đến những lời ước hẹn, từ kỷ niệm đẹp như mơ cho đến những sóng gió và những cách trở không thể nào vượt qua... Tất cả đã được cô kể lại với Linh như một cách để làm vui đi nỗi nhớ, cái nỗi nhớ đã âm thầm giày vò Vì suốt những năm tháng qua.

– Không thể nào tin được là mày đã có một cuộc tình trắc trở đến thế – Linh kêu lên, giọng vẫn còn chưa hết bàng hoàng – Nhưng bây giờ mọi chuyện đã qua rồi. Có còn trở ngại nào giữa mày và anh ấy nữa đâu, tại sao mày cứ phải tự làm khổ mình như thế? Tại sao mày lại nhất quyết không muốn quay lại với anh ấy?

– Trở ngại chính là ở tao và anh ấy. Mà nghĩ xem liệu mọi chuyện có thể nguyên vẹn như cũ được không khi mà bọn tao đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió như vậy? Mọi sự đã thay đổi, kể cả bản thân tao và anh ấy nữa.

– Nhưng tình cảm giữa mày và anh ấy không hề thay đổi, đó mới là điều cốt yếu. Tao nghĩ sau bao nhiêu sóng gió như vậy, mày phải biết quý trọng hơn tình cảm mà anh ấy dành cho mày mới phải chứ.

– Tao không biết, nhưng có lẽ mọi chuyện đã quá muộn rồi. Chính tao là người đã quyết định chấm dứt tất cả. Tao cảm thấy đó là cách tốt nhất để chấm dứt mọi rắc rối và đau khổ cho tất cả mọi người. Có lẽ, cuộc đời của anh ấy sẽ tốt đẹp hơn nếu như không dính dáng đến tao nữa.

– Sao mày lại có ý nghĩ kì quái đến như vậy? – Linh sốt ruột kêu lên một cách bất bình – Mày có biết, được ở bên cạnh người mình yêu thương là thứ hạnh phúc quý giá nhất hay không? Sao mày có thể nhẫn tâm tước đi của anh ấy cái hạnh phúc chính đáng đó?

– Nhưng tao đã nói với anh ấy rằng tao sẽ kết hôn với Nam. Và lại, bây giờ tất cả đã quá muộn rồi. Tao không muốn có thêm một rắc rối nào nữa.

– Mày nói với anh ấy là mày sẽ kết hôn với Nam à? Tao không thể hiểu nổi sao mày lại làm thế trong khi chính vì mày không thể quên được Nguyễn mà mày đã từ chối lời cầu hôn của Nam.

Vì cắn chặt môi, nước mắt ướt đầm khuôn mặt. Chính cô cũng không thể hiểu nổi cái gì đã khiến cho cô nói dối khi anh hỏi có phải cô sắp cưới hay không? Nhưng có một điều cô biết rất rõ: chính vì anh mà cô đã từ chối lời cầu hôn của Nam.

Cô sẽ không thể nào quên được buổi chiều tối thứ bảy đó, đúng một tháng sau khi Nam ngỏ lời, cô đã mời anh sang nhà cô ăn cơm. Cô chuẩn bị mấy món Việt Nam quen thuộc: nem rán, bún chả, gỏi gà xé phay... Cô bắt đầu bằng việc muốn kể cho anh nghe về mối tình trắc trở của mình. Nhưng thật bất ngờ anh đã gạt phắt đi:

– Anh không quan tâm đến những chuyện trước đây em đã yêu ai, mỗi người đều có quá khứ của mình. Chỉ cần em đừng đem quá khứ vào hiện tại và tương lai là được.

– Nhưng chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đến quyết định của em, vì vậy em dứt khoát phải cho anh biết.

– Thôi được rồi – Anh mỉm cười đầu hàng – Nếu như em cứ nhất định phải kể thì hãy kể ngắn gọn thôi nhé.

Thế là cô đã kể “phiên bản rút gọn” câu chuyện tình của cô theo lời anh yêu cầu. Nam chăm chú lắng nghe đến tận khi cô kết thúc câu chuyện một lúc lâu. Rồi anh ôm cô vào lòng, vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán cô và nói với cô:

– Anh mong rằng anh sẽ là người chia sẻ với em những phút giây vui vẻ nhất cũng như đau khổ nhất. Anh tin, với anh, em sẽ hạnh phúc.

– Nhưng anh sẽ không hạnh phúc bên em được, vì đối với em, quá khứ sẽ luôn là một phần không thể tách rời của hiện tại và tương lai. Mà anh xứng đáng được hưởng một tình yêu trọn vẹn hơn rất nhiều tình yêu em có thể dành cho anh.

Đó là những gì cô đã trả lời Nam vào buổi tối hôm ấy. Đó cũng là quyết định khó khăn nhất của cô sau ba mươi ngày đêm trăn trở. Cô bắt buộc phải thừa nhận rằng, vị trí của Nguyễn trong trái tim cô không người nào khác có thể thay thế.

– Tao nghĩ mày đã có một quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời đấy Vi ạ – Tiếng Linh lạnh lạnh kéo cô về thực tại.

– Tao lại không nghĩ thế. Có lẽ quyết định tốt nhất mà tao có thể làm cho Nguyễn, Linh ạ.

Thực tế quyết định không tham gia nhóm đi câu cá với Sơn và hai người anh họ con ông bác lại là một quyết định rất sai lầm. Thói tham công tiếc việc – hậu quả của một thời làm trong ngành kiểm toán – khiến cho Vi cảm thấy cô đang phí phạm thời gian chỉ để nằm dài trên giường vào một buổi sáng ngày thứ bảy rảnh rỗi như thế này. Từ ngày chuyển sang công việc mới, Vi có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn, ít nhất cũng không bị những cơn ác mộng chạy deadline ám ảnh. Vi ngắm khung cảnh tươi vui bên ngoài cửa sổ. Ánh nắng vàng như mật ong và những tán lá cây xanh mướt như phô bày một vẻ đẹp rực rỡ và khỏe mạnh. Thật là tội lỗi lớn khi cứ giam mình trong phòng vào một ngày tuyệt vời như thế này. Và để trách mắc tội hoang phí những ưu đãi của thiên nhiên, cô quyết định sẽ ra ngoài dạo bộ, cũng có thể là sẽ đi shopping nếu như cô bắt chợt nổi hứng.

Khi Vi xách túi bước ra đến bên ngoài thì điện thoại của cô bỗng reo vang. Vi nhấn vào nút trả lời trong lúc vẫn tiếp tục nhàn nhá dạo bước.

– Mày à, bây giờ là mấy giờ bên đó thế? – Tiếng Vi lạnh lót từ đầu giây bên kia.

– Ôi – Vi kêu lên mừng rỡ – Tao tưởng mày đang đi trăng mật ở châu Âu chứ? Sao lại rảnh rỗi gọi cho tao thế này?

– À, tao mới đổi ý rồi, không thích châu Âu nữa mà thích châu Mỹ hơn. Mày đang làm gì vậy? Có thời gian không?

Vi bán tin bán nghi nghe cô bạn áo đỏ đang cười trong điện thoại:

– Thật không đấy? Bây giờ mày đang ở đâu?

– Đang ở rất gần mày. Quay lại đằng sau đi.

Vi vội vã quay một vòng ba trăm sáu mươi độ, mắt đảo dáo dác nhìn quanh:

– Đâu, đâu, mày ở chỗ nào, mặc áo màu gì, sao tao không thấy nhỉ?

Một tràng cười rộ lên trong điện thoại:

– Haha, mày đúng là dễ lừa thật đấy, gà tồ quá cơ.

Vi bất giác cảm thấy bức bối, cô cau mày mắng vào điện thoại:

– Hết chuyện để đùa hay sao mà lời tao ra làm trò cười? Làm người ta mừng hụt mày sướng lắm à?

– Này, tao chỉ nói đùa một nửa thôi. Vợ chồng tao đang ở Toronto thật đấy – Giọng Linh bỗng trở nên nghiêm túc.

– Thôi đi mày, có gà mờ thì chiều này cũng chỉ lừa tao được một lần thôi.

– Tao nói thật đấy. Bọn tao đi tuần trăng mật hai tuần, một tuần ở New York, một tuần ở Toronto. Bây giờ bọn tao đang ở downtown. Mày có rảnh thì gặp nhau luôn đi.

– Mày nói thật đấy chứ? Sang lúc nào sao không gọi cho tao? – Vi cẩn thận vặn vẹo, cảm giác vẫn chưa thể tin tưởng hoàn toàn cô bạn hay đùa của mình.

– Thật chứ còn gì nữa. Từ chỗ mày bây giờ đến downtown mất bao nhiêu lâu?

– Khoảng ba mươi phút thôi – Vi vừa nói vừa liếc nhìn đồng hồ, một cảm giác hồi hộp, háo hức xen lẫn hạnh phúc bỗng trào lên trong cô. Không thể ngờ có một ngày cô lại gặp người bạn gái thân yêu ở ngay trên đất Toronto này.

– Vậy hẹn gặp mày ba mươi phút nữa nhé. Bọn tao đang đi dạo ở CN Tower, hẹn gặp nhau ở đó luôn cho tiện đi.

– Ok, vậy tao đến ngay đây.

Vi vội vã dập điện thoại, đổi hướng đi như bay về phía ga tàu điện ngầm. Chỉ ba mươi phút nữa thôi là cô sẽ gặp lại người bạn cũ, người bạn duy nhất cô có thể trút bầu tâm sự mà không ngại điều gì.

CN Tower hiện ra trong tầm mắt Vi. Cái ngọn cao vút của nó như một mũi kim hướng lên nền trời xanh trong vắt không một gợn mây. Mặt trời đang phân phát một cách hào phóng thứ ánh nắng hoàng kim của nó lên mọi vật. Vi lấy tay che mắt, cố gắng tìm trong đám đông du khách đang ồn ào cười nói quanh chân tháp khuôn mặt thân quen của cô bạn gái.

– Vi, đằng này.

Một giọng nói chột vang lên ngay phía sau Vi khiến cô bỗng giật mình. Câu nói bằng thứ ngôn ngữ mẹ đẻ đó, dù không lớn nhưng vẫn hoàn toàn nổi bật trong cái tạp âm hỗn hợp của rất nhiều những ngôn ngữ khác. Một cảm giác tê dại như điện giật chạy dọc sống lưng Vi. Giọng nói quen thuộc đó không bao giờ cô có thể nhầm lẫn với một ai khác. Vi từ từ quay người lại sau phút choáng váng ban đầu. Khuôn mặt thân quen của Nguyên đang hiện ra trước mắt cô. Dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, Vi chỉ có thể nhìn thấy nụ cười lấp ló và màu áo cờ đỏ sao vàng rực rỡ của anh. Cô đưa tay dụi mắt, chắc có lẽ là ảo ảnh, giống như người ta vẫn thường nhìn thấy những ốc đảo xanh tươi đầy nước trong cơn khát cháy trên sa mạc. Chắc có lẽ tại cô chưa bao giờ ngừng nghĩ về anh nên trí tưởng tượng của cô đang chiều lòng chủ nhân của nó. Nhưng anh đang tiến lại gần cô. Chỉ mất có mấy giây, Vi đã nhìn thấy mình nằm gọn trong vòng tay anh. Cô ngược lên nhìn vào đôi mắt nâu mênh mông của anh, ngờ ngác hỏi như vẫn còn chưa tỉnh cơn mơ:

– Anh Nguyên? Sao anh lại ở đây?

– Anh ở đây để chờ em, như đã hẹn – Anh thì thầm vào tai cô, xiết chặt thêm vòng tay quanh người cô.

– Sao anh lại làm thế? Mọi chuyện đã kết thúc rồi mà.

– Anh mới là người cần hỏi em câu đó. Sao em lại nhẫn tâm nói dối anh? Sao em lại âm thầm chịu đựng một mình?

– Anh Nguyên, em...

– Suyt – Anh đặt một ngón tay lên môi cô – Bây giờ những chuyện đó không còn quan trọng nữa. Quan trọng là anh đã tìm lại được em.

– Nhưng...

– Đừng ngạc nhiên, Linh đã cho anh biết mọi chuyện và giúp anh hẹn em ra đây – Anh âu yếm vén những sợi tóc đang lòa xòa trên trán cô ra sau tai.

– Nhưng em không hề có ý định...

– Em có còn nhớ bức thư anh đã nhờ Quân chuyển cho em không? – Anh cắt ngang lời cô – “Nếu một ngày nào đó em tha thứ cho anh, hãy gửi lại cho anh trái tim này nhé...”, và em đã gửi lại cho anh trái tim gấp bằng đồng hai mươi đô la đó. Nếu anh có hiểu lầm ý em thì đó hoàn toàn là lỗi của em đấy

nhé – Anh nhìn cô trêu mến với một nụ cười không thể quyến rũ hơn được nữa.

– Em không có ý đó... – Vì ghen ngào, một giọt nước mắt ứa ra trên khóe mi.

– Vì, hãy để cho anh được ở bên cạnh em. Sau tất cả những chuyện đã xảy ra, chúng mình xứng đáng được hưởng hạnh phúc.

Anh lau những giọt nước mắt trên má cô bằng những ngón tay nhẹ nhàng. Rồi rất khẽ, anh đặt lên môi cô bằng một nụ hôn dịu dàng. Vì nhắm mắt lại, cảm giác tất cả mọi vật dường như đang tan ra cùng với nụ hôn ngọt ngào đó. Bóng của họ quyện vào nhau, hòa vào chiếc bóng đang đồ dài của ngọn tháp truyền hình nổi tiếng trong ánh nắng lấp lánh màu mặt ong của mặt trời rực rỡ trên đầu. Từ nay về sau, anh mãi mãi không rời xa cô nữa...

Toronto, 22/06/3013

Bạn đang đọc truyện *Đợi Anh Ở Toronto* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.